Bazı sırlar ölmez.
Sadece ortaya çıkmayı bekler.

HİZMETÇİ'NİN YAZARI

FREIDA McFADDEN

CADI

OLİMPOS

Çeviren: Zehra Uzun

CADI

FREIDA McFADDEN

Cadı
Freida McFadden
Orijinal Adı: The Witch

© 2026, Olimpos Yayınları
© 2026, Freida McFadden

Çeviren: Zehra Uzun
Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Editör: Aydan Yalçın
Son Okuma: Sevda Kul
Sayfa Düzeni: Aslıhan Kopuz

1. Baskı: Ekim 2026
ISBN: 978-625-8931-16-7

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu
No: 8 K: 1 D: 2 Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: ZM BASIM
Maltepe Mah. Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Merkezi
No: 15/43 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 82565

FREIDA McFADDEN

C-ADI

Çeviren: Zehra Uzu

OLİMPOS®

Büyükannelerim Edna ve Louise'e

YAZARIN NOTU

Kitaplarımı gerilim türünde, yani geleneksel olarak karanlık unsurlar içeren bir kategoride yazsam da elimden geldiğince herkes tarafından okunabilir eserler ortaya koymaya gayret ediyorum. Dolayısıyla benim kitaplarımda ayrıntılı şiddet veya s-e-k-s sahnelerine asla rastlamayacaksınız. (Özellikle de aile fertlerimin okuyacağını bildiğim için!)

Bununla birlikte, insanlar farklı farklı şeylere duygusal tepkiler verebiliyor ve bazı kitaplarım daha tartışmalı konulara değinebiliyor. İşte bu yüzden, bütün gerilim romanlarım için bir içerik uyarısı listesi hazırladım. Bu listeye internet sitemin üst kısmında yer alan bağlantıya tıklayarak ulaşabilirsiniz:

freidamcfadden.com

Bu kaynak, zihin sağlığını koruması gereken okurlar ile kitaplarımı okuyan çocukların ebeveynleri tarafından kullanılabilir. Yalnız bazı durumlarda bu uyarıların, kitaplarda yaşanan ters köşeler için sürprizbozan niteliği taşıdığını da lütfen unutmayın.

Bunu aklınızda tutarak hayal gücüme yapacağınız yolculuğun tadını güvenle çıkarmanızı dilerim!

GİRİŞ

1692

CAROLINE

Genç yaşta öleceğimi başından beri biliyordum.

Annem doğum sancılarının pençesinde can vermişti. Birçok kez düşük yaptıktan sonra nihayet babama bir evlat vereceği için sevinçten havalara uçuyordu. Üç gün boyunca sancı çekmiş fakat nihayet bir kız çocuğu dünyaya getirdiğinde kan kaybından ölmüştü. Daha yirmi yaşındaydı.

O andan itibaren bakımım, annemin ablası Prudence'a emanet edilmişti. Hiç evlenmeyen Prudence, güçlü kuvvetli bir kadındı. Onu sevgiyle hatırlıyorum ama ben yedi yaşındayken geçmek bilmeyen bir sıtmaya yakalandı, hastalığının beşinci gününde de son nefesini verdi. Yirmi dokuz yaşındaydı.

O zamana dek kendime bakacak, ev işlerine yardımcı olacak kadar büyümüştüm. Babam sayesinde yiyecek ekmeğim, başımı sokacak bir evim vardı ve daha sonra beni saygın bir tüccarla evlendirdi. Ben evlendikten bir yıl sonra babamda korkunç bir öksürük başladı, ardından sıtmaya yakalandı ve çok geçmeden öldü. Otuz sekiz yaşındaydı fakat kafasındaki her bir saç teli çoktan beyazlamıştı.

Ailemde kırk yaşından uzun yaşayan tek bir kişi bile yok.

Cildimin kırışmasını yahut yaşlılık lekelerimin oluşmasını hiçbir zaman dert etmedim. Saçım beyazlarsa bu ancak vakitsiz beyazladığından olurdu. Kaderimi kabullenmiş, benimsemiştim.

Ne var ki kasaba meydanında katledilmeyi hiç beklemiyordum. Hele ki cadı olduğum için.

BİR

GÜNÜMÜZ

JULIA

Hayaletlere inanıyordum.

Bu konuda yalnız da değildim hani. Okuduğum bir araştırmaya göre insanların yüzde kırk biri paranormal olaylara inanıyordu. Çoğunluk olmasak da hatırı sayılır bir azınlıktık.

Yine de –hayaletlerin gerçek olduğunu düşünen yüzde kırk birlik dilimi gücendirmeyi hiç istemem ama– ben tipik bir "inanan" değildim. Kendimi bildim bileli mantıklı biri olmuştum; Tanrı aşkına, *matematik* öğretmeniydim. Çocukken bile arkadaşlarıma kırmızı paltolu iri yarı bir adamın bacadan içeri girip bize hediye getirmesinin imkânsız olduğunu söylerdim. *O hediyeleri ailelerimizin hazırladığı çok belli, çocuklar.*

Yıllar önce, tam da şu anda durduğum yerde, başıma o olay gelmemiş olsaydı ben de hayaletlerin deli saçması olduğunu düşünen yüzde elli dokuzluk kesime girerdim.

Kimselere sözünü etmediğim o olay, neden son yirmi dakikadır babaannemin Massachusetts'ın kuzeyinde yer alan küçük Woodhaven kasabasındaki evinin önünde, arabamın içinde oturduğumu kısmen açıklıyordu. Aslında buraya *ev*den ziyade *malikâne* demek daha doğru olurdu. Adı bile vardı: Pemberton.

Bir keresinde, *Bir daha asla Pemberton'a ayak basmam. Asla*, demiştim.

Ama yıllar sonra yine dönmüştüm işte. Buraya taşınıyordum. Daha doğrusu Ford'umdan inmeyi başarabilirsem taşınacaktım.

Ev, araziye 1660 yılında inşa edilmişti. Ülkedeki en eski evlerden biriydi ve o kadar büyüktü ki babaannem gençliğinde bile temizliğiyle baş edemezdi, kuytu köşeleri hep örümcek ağlarıyla kaplı olurdu.

Ben küçükken babam yılda iki kez bizi buraya getirirdi. Başta seviyordum ama sonra bir şeyler değişti. Ergenlik çağına geldiğimde, arka koltukta somurtarak oturur, araba ne zaman kırmızı ışıkta dursa acaba inip kaçsam mı diye düşünürdüm.

Şimdiyse kendimde kapıyı çalacak cesareti bulmaya çalışıyordum. Direksiyonu sımsıkı tutan ellerim gözle görülür biçimde titriyordu. Yirmi yedi yaşında olmama rağmen babaannemin her yeri gıcırdayan köhne evinden korkmaktan utanıyor muydum? Biraz. Ama er ya da geç bu lanet arabadan inmek zorundaydım.

Şoför koltuğunda oturduğum yerden bütün evi görebiliyordum. İki katlıydı, bir de çatı katı vardı. Çatı katındaki pencerelerden birini şöyle böyle seçebiliyordum ve bir an için gözüme yeşilimsi mavi bir şey çarptı.

Eh, en azından evde biri vardı.

Derin bir nefes alıp sırtımı dikleştirdim. Bir an daha bekledikten sonra Ford'umdan inip bagajdan bavullarımı aldım. Manhattan'daki dairemi kaybettikten sonra eşyalarımın bir kısmı için depo kiraladıysam da çoğunu atmıştım. Craigslist'in ücretsiz ürünler listesinden eşya bulup almak gibi bir alışkanlığım vardı, bazen de kaldırım kenarına bırakılanları toplardım, yani elden çıkarmak istemeyeceğim hiçbir şeyim yoktu.

Spor çantamı omzuma atıp tekerlekli valizimi de peşimden sürükleyerek evin ön kapısına uzanan yolda yürümeye başladım. Parke taşlarının etrafındaki çimler iyiden iyiye gürleşerek

kapının önünü sarmıştı, buradayken onları biçmeyi aklımın bir köşesine yazdım. Burada kalmamın karşılığı olarak yapmam gereken işlerin listesini çıkarmaya çalışıyordum. Kız kardeşi Ethel şimdilerde babaannemin yanında kalıyordu ama ikisi de seksenlerindeydi, dolayısıyla yardımımın hoşlarına gideceğini tahmin ediyordum.

Bu düşünceyle moralim biraz olsun yerine geldi. Babaannemle şeyden beri... yani o olaydan beri pek vakit geçirmediğim için hep suçluluk duymuştum. Sık sık arardım ama ziyaretine hiç gelmemiştim. Son zamanlarda iyice elden ayaktan düşmüştü, pek fazla vaktinin kalmadığı ortadaydı. Bana ihtiyacı vardı ve bu, kendimi yeniden işe yarar hissetmem için harika bir fırsattı. Mevcut durumda evsiz olduğumu da düşünürsek her şey kendiliğinden gelişivermişti.

Evin ön kapısı, sanki ev devler için inşa edilmiş gibi kocamandı, on yedinci yüzyılda insanların genel olarak şimdikinden çok daha kısa boylu olduğunu düşününce bu bana epey tuhaf geliyordu. Kapı masif kestane ağacından yapılmıştı ancak Pemberton'ın kapısının en dikkat çekici yanı, evin ilk yapıldığı zamandan kalma tokmağıydı. Ağzını ardına kadar açmış, dişlerini gösteren ayı başı şeklinde, siyah metalden bir tokmaktı.

Çocukken ondan ödüm kopardı. O ayının kapıdan fırladığı gibi beni tek lokmada yutacağını düşünürdüm.

Ben daha tokmağa uzanamadan kapı kendiliğinden açılmaya başladı. Saçma sapan bir biçimde aşırı tepki vererek çığlığı bastım. *Birinin kapıyı açmasından* bu kadar korktuğum için kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum. Üstelik bana kapıyı açan adam da en az benim kadar korkmuş görünüyordu. Kalbini tutarak kapıdan birkaç adım uzaklaştı.

Adamın, babaannemin hem evini hem de bahçesini çekip çeviren Mick Wheeler olduğunu hemen anladım. Kendimi bildim bileli babaannemin yanında çalışırdı. Bu da şimdilerde *bir hayli* yaşlı olduğu anlamına geliyordu, dahası hatırladığımdan

çok daha zayıf, çok daha çelimsiz görünüyordu. Çığlığım adamın kalp krizi geçirmesine sebebiyet vermiş olabilirdi.

"Mick!" dedim hızlıca. "*Çok* affedersin!"

Mick göğsünün sol tarafını ovuşturuyordu. Küçük bir çocukken burayı ziyarete geldiğim zamanlarda gür kızıl saçları vardı ama şimdi o saçlardan geriye karahindiba tüyünü andıran beyaz tutamlar kalmıştı. "Tamamen benim hatam," dedi hırıltılı bir sesle. "Geldiğini pencereden görünce seni kapıda karşılayayım dedim. Valizleri taşımana yardım edeyim mi?"

Valizleri taşımama yardım mı edecekmiş? Mick birinin valizlerini taşımak şöyle dursun nefes almakta bile zorlanıyordu. Hatta valizlerim *onu*, onun valizlerimi taşıyabileceğinden daha iyi taşırdı.

"Acaba otursak mı?" diye önerdim.

"Evet," dedi nefes nefese. "Aslında... çok... iyi olur."

Mick'in peşinden eve girdiğimde, çocukluğumun aksine şimdi küf koktuğunu fark ettim. Hatta neredeyse uzun zamandır boşmuş da yıllar sonra buraya ilk ben girmişim gibi kokuyordu. Tam da korktuğum gibi bütün evin dip köşe temizlenmeye ihtiyacı vardı.

Oturma odasında Mick'in dört sağlam ahşap ayağın üzerinde duran çiçek desenli kanepeye oturmasına yardım ettim. Rengi epey solgundu ama biraz oturduktan sonra soluğu yavaşlamaya başladı. Küçükken buraya gelip gittiğimiz zamanlarda Mick babamla aşağı yukarı aynı boydaydı ama o zamandan bu yana dört beş santim kısalmış, on beş yirmi kilo vermiş gibi görünüyordu. Çimlerin başını alıp gitmesine şaşmamalıydı.

"Sana su getireyim mi?" diye sordum.

"Evet, lütfen."

Hızlı adımlarla mutfağa girdiğimde lavabonun içinin bulaşık dolu olduğunu gördüm. Dolapları açıp baktığımda bir sürü bardak buldum ama hiçbiri tam anlamıyla temiz değildi. Birini alıp hızlıca yıkadım, ardından suyla doldurdum. Bardağı

Mick'e götürdüğümde, cesur görünmeye çalışırcasına gülümseyince yüzündeki çizgiler daha da derinleşti. *Bu* adam mı babaannemin evini çekip çeviriyordu? Tek umudum babaannemin kardeşi Ethel teyzenin onlardan daha iyi durumda olmasıydı.

Kanepede oturmuş, Mick'in kendini toplamasını beklerken odadaki sarkaçlı saatin tik takları dikkatimi çekti. Kapının tokmağı kadar eski bu saat, uzak atalarımın zamanından kalma bir başka antikaydı. Çıkardığı neredeyse hipnotize edici sesi unutmuştum.

Tik tak, tik tak, tik tak...

Başımı iki yana sallayarak dikkatimi yeniden Mick'e ve muhtemel kalp krizine çevirdim. "911'i arayayım mı?"

"Daha neler," dedi boncuk boncuk terleyen alnını silerek. "Altı üstü biraz hazımsızlık."

Cebimden telefonumu çıkardım ama bir çubuk bile çekmediğini görünce paniğe kapıldım. Gerçi düşününce, ergenlik çağımda ne zaman buraya gelsek sinyal hep kötü olurdu. Bu durumdan her şikâyet ettiğimde annem bana evde "gayet iyi çalışan bir sabit hat" olduğunu hatırlatır, sonra oturma odasındaki çevirmeli telefonu gösterirdi. Ben de insanların geçmişte ne kadar ilkel bir hayat sürdüğüne dehşet içinde bakakalırdım. Oturma odasında hâlâ sabit telefon vardı. Tarih öncesi kadranın yerini tuşlar almış olsa da ahizeyi telefona bağlayan kablosuyla yine eski bir modeldi.

"Ben iyiyim, Julia." Mick'in sesi şimdi daha güçlü geliyordu. "Sadece biraz korktum. Ama ne güzel, beni canlı tutuyorsun!"

Yüzünün rengi biraz olsun yerine gelmişti. Şükürler olsun ki Mick'i öldürmeyi başaramamıştım.

"Sen geleceksin diye günlerdir babaannenin etekleri zil çalıyor," dedi Mick. "Dilinden başka söz dökülmüyor."

Bir an sonra babaannem üzerinde gecelik mi elbise mi olduğunu kestiremediğim bir giysiyle yalınayak oturma odasına girdi. Giysisinin rengi açık pembeydi ve ayak bileklerine kadar

iniyordu. Her zamanki gibi açık bıraktığı uzun, gümüşi saçları kabarık hâlde sırtına dökülüyordu. Babaannem ileride hayalet olarak Pemberton'a geri dönerse hiçbir şeyini değiştirmesine gerek yoktu, tam olarak böyle görünürdü.

Bakışları üzerimde durdu. Kollarını kocaman açmasını bekleyerek ayağa kalktım ama yüzü düştü. Sağa sola hafifçe sallandı. Bir an için dehşete kapılmış gibi göründü.

"Ethel," dedi sesi titreyerek. "Senin burada ne işin var?"

Beni *kardeşi* mi sanmıştı? Bu hiç de iyiye işaret değildi. Buraya geleli daha beş dakika bile olmamıştı ama o kısacık sürede kâhyanın ölümün kıyısından dönmesine sebep olduğum gibi bir de seksen yaşında bir kadınla karıştırılmıştım.

"Letty." Mick muzip bir ifadeyle başını iki yana salladı. En azından *birimizin* bu durumu komik bulmasına sevinmiştim. "*Julia* o, torunun."

"Ah." Babaannem rahatlamışçasına kalbini tuttu. "Elbette. Affedersin, Julia. Bir an için gözüme tıpkı Ethel gibi göründün." Yüzümdeki dehşet dolu ifadeyi görmüş olacak ki alelacele, "Gençlik hâli gibi tabii," diye ekledi.

Pekâlâ. Elime biraz para geçer geçmez o pahalı yaşlanma karşıtı kremden alacaktım.

Gerçi resmen meteliksiz olduğumdan bu hiçbir zaman gerçekleşmeyecekti muhtemelen. Babaannemin yanına taşınmamın sebebi kısa süre önce kâr amacı gütmeyen bir kuruluştaki işimden kovulmuş olmamdı. Kuruluşun amacı, şehir merkezinin yoksul mahallelerinde oturan çocuklara özel ders vermekti ve bu, gerçekten harika bir şeydi, ta ki nisan ayında tüm fonumuzu kaybedip kepenk indirene kadar. Sonunda çocukların yarısına kendi başıma, ücretsiz olarak ders vermeye devam etmiştim ve bu bana harika bir çözüm gibi gelmişti ama sonra birikimimi tamamen erittiğimi fark etmiştim. Bu yüzden babam bana babaannemin hafızasını yitirmeye başladığını ve

onun için endişelendiğini söylediğinde, babaannemin yanına taşınmayı hemen kabul etmiştim.

Kardeşi Ethel olmadığımı netleştirdiğimizde incecik kollarını etrafıma doladı. Babaannem bu yıl seksen beşine basmıştı ve yaşını apaçık gösteriyordu. Kucaklaştığımızda sırtındaki bütün kemikleri ve kaburgalarını hissettim. Ethel babaannemin iyi olduğunu iddia etse de ne annemle babam ne de ben öyle olduğunu düşünüyorduk. Meteliğe kurşun atmak hoşuma gitmese de çok geç olmadan babaannemle vakit geçirme fırsatı bulduğuma seviniyordum.

"Eşyaların bu kadar mı?" Babaannem ikisi de pek büyük olmayan bavullarıma bakıyordu. "Barbara birkaç ay kalacağını söylemişti."

Gülümsemeye çalıştım. "Seyahat ederken yanıma az eşya almayı tercih ediyorum."

"Hâlâ geçen sene Noel'i bizimle geçiren o nazik genç adamla mı birliktesin?" diye sordu babaannem. "Eve çıkabileceğinizden bahsetmiştin, yanılıyor muyum?"

Yüzümü buruşturdum. Onca şey arasından hatırlaya hatırlaya *bunu* mu hatırlamıştı gerçekten? Perili bir eve taşınmaktan daha kötüsü varsa o da aşk hayatım hakkında konuşmak zorunda kalmamdı. Daha doğrusu olmayan aşk hayatım hakkında. Babaannemin bahsettiği ilişki bundan dokuz ay önce, erkek arkadaşım "kimyamızın" bir sonraki adımı atacak kadar uyuşmadığını söylediğinde bitmişti ve o zamandan bu yana yalnızca kötü sonuçlanan randevulara çıkmıştım.

"Adı neydi?" diye sordu babaannem. "Wyatt mıydı? Watley miydi? Yoksa Westmore muydu?"

"Aslında John'du."

"Ah." Başını kaşıdı. "Westmore'u nereden çıkardım acaba?"

Tanrı bilir nereden.

"Neyse, John nasıl o hâlde?" diye sordu. "Yakın zamanda kucağıma bir torun alabilecek miyim?"

"Şey, hayır. İlişkimiz... ilişkimiz yürümedi."

"Olamaz!" Babaannem hüsrana uğramışa benziyordu. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

"Yapacak bir şey yok..."

"Onu öldürmemi ister misin?"

Doğru duyduğumdan emin olamayarak babaanneme uzun uzun baktım. "Ne?"

"İstersen senin için onu öldürebilirim," dedi. "Seksen beş yaşındayım! Yakalansam ne olur? Müebbet hapis cezası mı verirler?"

"Şey," dedim. "Hayır. Onu öldürmene gerek yok ama yine de, eh, teşekkür ederim."

"Eminsen tamam." Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Mickey, Julia'ya odasını gösterir misin lütfen?"

Mick hâlâ göğsünü ovuşturuyordu, yine de bavullarımın olduğu yere gidip spor çantamı eline aldı. O kadar ağır olmasa da hafiften yana eğilmesine neden olacak kadar ağırdı. Korku dolu bir ses çıkararak çantayı ondan geri almak için uzandım.

"Mick, lütfen," dedim, "ben taşıyabilirim."

"Katiyen olmaz." Elini sallayarak beni yanından uzaklaştırdı. "Tüy kadar hafif."

Çantamı taşımama izin vermeyeceği ortadaydı, hâl böyleyken daha fazla ısrar etmedim. Mick bir adım atmaya çalıştığında çantanın ağırlığı onu yana çekti. Yine de dengesini toplamayı başardı ve kendinden emin adımlarla basamakları tırmanmaya koyuldu. Ben de gerekirse onu tutmak için hemen arkasından gidiyordum. Benim arkamdaysa babaannem tırabzanı sımsıkı tutmuş, basamakları teker teker çıkıyordu. Üçümüzün paldır küldür merdivenden düştüğünü hayal edince göğsüm sıkıştı.

Ama mucize eseri kazasız belasız en üst basamağa ulaşmayı başardık. Mick koridorun sonuna doğru ilerlemeye başladıysa da peşine takılmadan önce sağımdaki, çatı katına çıktığını tahmin ettiğim merdivene baktım. Gerçek dünyadaki hiçbir

merdivene benzemiyordu. Basamakları dümdüz olmak yerine bir sağ tarafı bir sol tarafı yüksekteydi, böylece her adımda biraz daha yüksek bir basamağa basıyordunuz.

Küçükken babaanneme sebebini sormuştum. Cevap verirken yüzünde beliren o muzip gülümsemeyi hâlâ hatırlıyordum.

Cadı merdiveni o, Julia. On yedinci yüzyılda Massachusetts'ta evlere cadı merdivenleri inşa edilirdi. Cadılar bu tür basamakları çıkamadıkları için bu merdivenlerin onları evlerden uzak tuttuğuna inanılırdı.

Evdeki tüm gizli köşeler ve kapılar gibi bu da Pemberton hakkında anlatılan efsanelerin bir parçasıydı. Ancak hepsinden öte, o eğri merdiveni her gördüğümde tüylerim diken diken olurdu. Üzerine daha fazla düşünemeden Mick bana seslendi ve peşinden koridorun en sonundaki odaya kadar gittim. Kapısı kapalıydı, topuzunu tutup çevirdiğimde, hatta biraz da ittiğim hâlde açılmadı.

"Bazen sıkışıyor," dedi Mick. "Kuvvetlice itmelisin."

Dediğini yaptığımda kapı kulak tırmalayıcı bir gıcırtıyla açıldı. Burası daha önce hiç girmediğim bir odaydı, çocukken kaldığımdan çok daha büyüktü. Zamanında ana yatak odalarından biri olarak kullanılmışa benziyordu. Yatağa gül rengi nevresim takımı serilmişti ve odanın yakın zamanda tekrar temizlendiği belliydi ama yine de bütün eve hâkim olan küf kokusu burada da kendini hissettiriyordu.

"Teşekkür ederim," dedim. "Çok güzel bir oda."

"Burada olmandan dolayı çok mutluyuz, Barbara," dedi babaannem.

Şimdi de bana annemin adıyla hitap ediyordu. Sanırım böylesi *biraz* daha iyi sayılırdı.

Odanın köşesinde, ceviz ağacından yapılma, üzerine süslü desenler oyulmuş antika bir makyaj masası vardı. Aynası o kadar iyi silinmişti ki yansımamı kusursuz biçimde görebiliyordum; oval yüzümü, buraya gelmem birkaç saat değil de birkaç

hafta sürmüş gibi görünmeme neden olan yorgun gözlerimi. Dağılmış atkuyruğum koyu sarıydı, neredeyse kahverengi bile sayılabilirdi. Bir de dokuz yaşımdan beri sol şakağımda beyaz bir tutam vardı.

Bakışlarımı aynadan masaya indirdim. O da yakın zamanda güzelce silinmişti ve Ethel, masanın üzerine, çeşitli boyutlarda yarım düzine kadar hoş mercan mavisi tarak dizmişti. Birine dokunmak için elimi uzattım.

Ama babaannem benden önce davranarak kemikli parmaklarını bileğime doladı. "*Sakın onlara dokunma!*"

Babaannemin hiç bırakmayacakmışçasına sımsıkı tuttuğu elim, tarakların en büyüğünün üzerinde öylece asılı kaldı. "Neden?"

"Taraklarına dokunmandan hoşlanmıyor."

Ethel'dan bahsediyor olmalıydı ama onun masama dizdiği birkaç tarağa dokunmamı neden istemeyeceğine anlam veremedim. Saç bakım aletlerinin asıl amacı *kullanılmak* değil miydi? Babaannemin bu kadar önemsiz bir şey yüzünden böylesine kaygılanması çok tuhaftı, bu da sağlığından daha da endişe etmeme neden oldu. Kafasından neler geçiyordu acaba? Karşılık verme fırsatı bulamadan aşağıdan kapı çarpma sesine benzer bir ses geldi ve babaannem beni bıraktı. Hafifçe yerimden sıçradıysam da hiç değilse bu sefer çığlık atmamayı başarmıştım.

"Ethel dönmüş olmalı," dedi Mick. "Senin için market alışverişi yapmaya gitmişti, Julia."

Başımla onayladım ama sonra aklıma bir şey takıldı. Ben kapıyı çalmaktan korkarak arabamın içinde otururken Ethel evde değildi. Kapıyı açan Mick olduğundan onun evde olduğuna şüphe yoktu. Babaannem de pembe geceliğiyle üst katta dolaşıyordu.

"Evde başka kimse var mı?" diye sordum. "Üçümüzden başka."

Babaannem soruma güldü. "Başka kim olacak?"

Güzel soruydu. Şu anda Pemberton'da bizden başka kimse yok gibi görünüyordu. Yalnızca ben, babaannem ve Mick vardık.

Gözlerimi yumdum. Çatı katının penceresinde gördüğüm o tuhaf yeşilimsi mavi parıltıyı hatırlayınca içimi bir ürperti sardı.

İKİ

1692

CAROLINE

Erdemli bir eş ol, Caroline.

Archibald Eldridge'ın beni karısı olarak kabul ettiği gün, babamın bana söylediği son sözler bunlardı.

İki yıl önce kötü bir hastalıktan ötürü hayata gözlerini yummuştu ama onun bu bilgece sözünü hatırlamadığım tek bir gün bile yoktu. Son üç yılı Archie'ye iyi hizmet etmeye çalışarak geçirmiştim. Yemeklerini mutfağımızdaki taş ocakta kaynattığım suyla pişirirdim. Giysilerini vakitlice yıkar, söküklerini hemencecik yamalardım.

Ayrıca geniş bir araziden oluşan Pemberton adlı mülkümüzle de ilgileniyordum. Bu mülkün içinde Archie'nin babasının yıllar önce inşa ettiği, iki katlı ahşap evimiz de yer alıyordu. Meşe kaplamaları ve tuğla bacası olan sağlam bir evdi.

Kocam ne zaman isterse onunla birlikte olduğumu söylememe gerek bile yoktu. Neyse ki Archie bana hep nazik davranmıştı. İyi yürekli, kibar bir aile reisiydi ve benden on beş yaş büyük olmasına rağmen Woodhaven kasabasındaki en yakışıklı adamlardan biriydi. Bu yılki doğum günümde bana bir tarak seti almıştı. Tarakların hepsi o kadar güzeldi ki neredeyse ağlayacaktım.

Onu hayal kırıklığına uğrattığım için her gün vicdan azabı çekiyordum.

Archie üzerinde kalın yünlü takım elbisesiyle yemek odamıza girdi. Saçlarını düzeltti; açık kahverengiydi ama yaz aylarında, günlerini dışarıda geçirdiği zamanlarda, altın sarısına çalardı. Archie ticaret yaparak rahatça yaşamamıza yetecek kadarından çok daha fazlasını kazanırdı. Kaliteli giysilerin yanı sıra pazardan istediğimiz yiyeceği alacak kadar paramız vardı. Bizimle birlikte evde yaşayan bir hizmetçimizin olmasına bile gücümüz yetiyordu, her ne kadar bu fikre bir türlü alışamamış olsam da. Ya da belki de hizmetçimize alışamadığımı söylemeliydim.

Kocamın gelişini heyecanla beklerken masaya iki ahşap çanakta haşlanmış yumurtalı fasulye yemeği koymuştum. Archie masaya yaklaştığında bana gülümsedi, sabahları hep keyifli olurdu.

"Harika kokuyor, Caroline," dedi.

Eğilip yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra yerine oturdu. O oturduktan sonra ben de karşısındaki yerime oturup peçetemi kucağıma serdim. Üzerimde en sevdiğim koyu mavi elbisem vardı ve kumaşına leke değmesini istemiyordum.

Yemeğe başlamadan önce Archie bizim için dua etti. Başını eğince ben de aynısını yaptım ve sessizce oturduk, tek ses sarkaçlı saatin tik taklarıydı. Şükredecek çok şeyimiz vardı: güzel evimiz, kuvvetli atlarımız, sağlığımız. Ama Archie her dua ettiğinde özellikle bir şey istediğini biliyordum. Başını kaldırıp düşünceli bir tavırla yemeğini yemeye başladığında bunu yüzünde görebiliyordum.

"Dün gece," dedi, "bir rüya gördüm."

"Öyle mi?"

Vaktinin çoğunu geçirdiği okyanusla aynı tondaki gözlerinde bir parıltı belirdi. "Rüyamda bir çocuğumuz vardı. Gürbüz, sağlıklı bir oğlan."

Archie, kısa süre içinde güvertede olması gerektiği hâlde yemeyi bırakmıştı. Rüyasının anlamını onaylamamı ister gibi beklentiyle bana bakıyordu. Onu mutlu edecek tek bir cevap vardı ve o cevabı vermeyi delicesine istiyordum. Kendime engel olamadan, "Doğru görmüşsün!" deyiverdim.

Kocam donakaldı. "Caroline?" dedi nefesi kesilerek. "Yoksa..."

"Evet, nihayet gebeyim." Kendimi gülümsemeye zorladım. "Dualarımız kabul oldu, çok yakında oğlumuz olacak."

Archie'nin yüzünde güller açtı. "Biliyordum! Ah, Caroline, beni nasıl mutlu ettin bir bilsen."

Kocam tabağında bir lokma bile kalmayana kadar kahvaltısını iştahla midesine indirdi. Gitmeden önce beni bir kez daha öptü, sonra da sanki beni bırakmak istemiyormuş gibi elimi tuttu.

"Bugün pazara gidecek misin, karıcığım?" diye sordu.

"Evet."

Kaşlarını çattı. "Kendin gitmek zorunda mısın? Yerine Molly'yi gönderebilirsin."

"Endişelenme," dedim. "Her hafta pazara gidiyorum."

Archie huzursuz bir ifadeyle karnıma baktı. "Başına bir kaza gelmesini istemiyorum. Hem iki gece önce başka bir kızın daha ölü bulunduğunu duydum..."

Sırtımdan aşağı inen ürpertinin evin cereyanlı olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Woodhaven'da son bir yılda üç genç kız boğazı sıkılarak öldürülmüş hâlde bulunmuştu. Kasabamızın üzerine kâbus gibi çöken bu iblis yüzünden çoğu aile artık kızlarının hava kararduktan sonra dışarı çıkmasına izin vermiyordu. Woodhaven gerçek bir kolluk birimi bile olmayan küçük bir yerleşimdi, bir tek şerifimiz vardı, o da yakın zamanda aramalara yardım etmesi için damadını yardımcısı olarak atamıştı. Kasabanın erkekleri gönüllü olarak geceleri nöbet tutuyordu. Bu nöbetlerin gerekli olduğunu bilsem de Archie'nin yatağa gelmediği geceler işkenceden farksızdı.

Ne yazık ki şerif ve yardımcısı, bu korkunç suçları işleyen adamı henüz bulamamışlardı. Hatta ortada bir şüpheli bile yoktu.

Ama adamın bir lakabı vardı:

Gece Celladı.

Pazarda çocuklar arasında fısıltıyla söylendiğini duyduğum bir isimdi bu. Kıkır kıkır gülerek ama biraz da korkuyla söylenen bir isim. *Hava kararmadan evine dön yoksa Gece Celladı seni kapar!*

"Hava kararmadan dönerim," diye söz verdim kocama.

"Gündüz sana zarar veremeyeceğine dair bir kural yok," dedi Archie sert bir sesle.

Bu kadar endişelendiği için ona kızmak istiyordum ama benim de endişelerim vardı. O adam üç genç kızın hayatını söndürmüştü. "Dikkatli olurum."

Bir an için yüzünde ciddi bir ifadeyle bana öylece baktı. "Tüfeğimi nerede sakladığımı biliyorsun."

"Biliyorum."

Archie durumu kabullenircesine başını öne eğdi. Uzun saatler çalışıyordu ve kendi evde yokken beni Pemberton'dan çıkmaktan alıkoyamayacağını fark etmişti. Kasaba merkezine o kadar uzak oturuyorduk ki oraya atla gitmek zorunda kalıyordum, yürüme mesafesinde sadece bir komşumuz vardı, bu da bize kendimizi Woodhaven'ın kalanından ayrı yaşıyormuşuz gibi hissettiriyordu. Çoğu günler evimizin mahremiyetinin keyfini sürüyordum.

Ama Archie yokken biri evimize girecek olsa çığlıklarımı kimsenin duyamayacağından ben de korkuyordum.

"Benim için çok değerlisin, Caroline," dedi usulca konuşarak.

"Sen de benim için çok değerlisin," diye karşılık verdim.

İlk eşini ateşli bir hastalık yüzünden kaybetmiş olan böylesine zengin ve saygın bir tüccarın benimle evlenmek istemesi büyük bir onurdu. Hâli vakti yerinde bir tüccarla evli olmanın

sağladığı rahat hayata minnettar olsam da onu ideal koca yapan asıl şey sadakati ve şefkatiydi.

Evet, Archie'ye rüyalarında gördüğü oğlanı verecektim.

Buna mecburdum.

Kocam beni evde bırakıp limana doğru yola koyuldu. Arkasından bakarken gitmemesi için ona yalvarmak istedim, üstelik bu ilk kez de olmuyordu. Gece Celladı'nın ormanda pusuya yatmış, saldırmayı beklediğini düşündüğümden değildi fakat bilhassa bugün bir terslik varmış gibi hissediyordum. Hissediyordum ama bir türlü adını koyamıyordum.

Gerçi evimde güvendeydim. Nedenini kelimelere dökemesem de Pemberton'da her zaman kendimi emniyette hissetmiştim. Burada açıklayamadığım bir şeyler vardı; mülkün beni her türlü kötülükten koruyacak bir kale olduğuna inanıyordum. Belki de İngiltere'de yapılmış, kurbanına saldırmaya hazır göz korkutucu bir ayı şeklindeki demir kapı tokmağından ötürüydü. O benim koruyucumdu. Bir keresinde bunu Archie'ye de söylemiştim ama o sadece başını aşağı yukarı sallamakla yetinmişti; hayatı boyunca Pemberton'da yaşadığından beni asla anlayamazdı.

Fakat tam kapıyı kapayacağım sırada evin az ilerisindeki çalıların arasından hışırtılar geldiğini duydum.

ÜÇ

Kalbim göğüs kafesimi parçalayacakmış gibi hissediyordum. Archie çoktan atının üstünde gözden kaybolmuş, çığlık atsam duyamayacağı kadar uzaklaşmıştı. Biri ormana gizlenmiş, beni izliyordu. Gece Celladı olabilir miydi?

Kendimi kaleye kapamak üzere kapıyı itmeye başladım. Fakat kapı kapanmadan hemen önce çalıların altından küçük, siyah bir kedi çıktı.

"Gideon!" Elimi göğsüme koyup küt küt atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. "Gideon! Acıktın mı?"

Gideon bizim kedimiz değildi. Muhtemelen başka bir adı vardı ama ne olduğunu bilmiyordum, hâliyle ona bir şekilde seslenmem gerekiyordu. Her gün bir iki kez yemek aramaya kapımıza gelirdi. Zeki bir kediydi zira ona en az birkaç lokma, bazen daha çoğunu verirdim. Archie'nin söylemeyi sevdiği gibi yufka yürekli biriydim.

Gideon her zamanki gibi koşarak yanıma gelip sarı gözlerini sabırsızlıkla üzerime dikti ve çekeceği ziyafeti beklemeye koyuldu. Eve girmesi için kenara çekildiğimde çalıların oradan bir hışırtı sesi daha geldiğini duydum.

Sanki orada *başka* bir şey daha vardı.

Alelacele kapıyı kapayıp sürgüledim. Sonra dikkatimi Gideon'a çevirdim. Ağlamaklı gözlerle bana bakıyordu. Onu mutfağa yönlendiremeden önce tanıdık tiz bir ses düşüncelerimi böldü.

"Efendi Archie o pis hayvanı içeri sokmanızdan hiç hazzetmeyecektir bilesiniz."

Hizmetçimiz Molly Howe'un sesiydi bu. Gösterişten uzak yün elbisesinin içinde, arkamda duruyordu. Molly'nin ne zamandır kapının yanında durmuş, beni izlediğini bilmiyordum. Olmasını hiç beklemediğim, olmasını istemediğim yerlerde belirivermek gibi bir huyu vardı. Belki de sabah hissettiğim o huzursuzluk Molly'nin ta kendisiydi.

"Kocam Tanrı'nın yarattığı bir canın aç kalmasını istemez," dedim ona.

Yeşil gözleri parladı. "Kediler şeytanın yaratıklarıdır."

"Saçmalıyorsun, Molly."

Bir şey söylemeden peşimden mutfağa girdi. Orada Gideon'la paylaşabileceğim bir parça pastırma buldum. Buraya ilk gelmeye başladığında o kadar zayıftı ki kaburgalarını sayabiliyordum ama şimdilerde tombullaşmaya başlamıştı. Pastırma parçalarını tek lokmada midesine indirdikten sonra biraz daha vermemi beklercesine umutla yüzüme baktı. Ben de Molly'nin gözünün içine baka baka kediye bir parça daha verdim. Neticede Pemberton'ın hanımı o değil, bendim.

Molly kedi hakkında daha fazla yorum yapmadı, zaten yapmaya cesaret edemezdi. Fakat tekrar konuşmak için ağzını açtığında dilinden dökülenler çok daha kötüydü.

"Kocanızı kandırıyorsunuz, Bayan Caroline."

Yüreğim ağzıma geldi. Bir an için onu duymamış gibi yapmayı düşündüm ama Molly'yi, onu yok saymama asla izin vermeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Anlayamadım," dedim cılız bir sesle.

Molly'nin yüzünde beliren gülümsemeyi görünce ensemdeki tüyler diken diken oldu. Benden üç yaş küçüktü –Arc-

hie'yle evlendiğim yaştaydı– fakat gözlerinde onu olduğundan çok daha büyük gösteren bir şey vardı. Böyle şeylere inanıyor olsaydım kötü kalpli bir yaşlı kadının ruhu tarafından ele geçirildiğini düşünürdüm. Dudaklarının kıvrılışından, teninin o soluk beyazlığından resmen kötülük akıyordu.

"Gördüm," dedi zafer kazanmış gibi bir edayla. "Saklamak için ne kadar çabalasanız da çarşafınızdaki kırmızı lekeyi kendi gözlerimle gördüm."

Gideon bacağıma sürtünürken ben hiçbir şey söyleyemeden öylece ayakta dikildim. Zira inkâr etmenin hiçbir faydası yoktu.

"Kocanıza gerçeği söylemelisiniz." Molly konuşurken çenesi kaskatıydı. "Kısır olduğunuzu ona söyleyin."

"Ben kısır değilim! Yalan bu!"

Molly bilmiş bilmiş gülümsedi. "Kısır değilseniz nasıl oluyor da üç yıldır kocanızla yatmanıza rağmen hâlâ çocuğunuz yok?"

Buna nasıl itiraz edebilirdim ki? Çocukluk arkadaşım Elizabeth benden iki ay sonra evlenmişti ve çarşıda onu son gördüğümde kucağında bebeği, arkasında da küçük bir çocuğu daha vardı. Benim de çocuklu olmam gerekirdi. Archie'ye çoktan bir evlat vermiş olmam gerekirdi.

Ama her ay çarşafım kana bulanıyordu.

"Lütfen." Molly'yle pazarlık yapmaktan nefret etsem de Archie'nin gerçeği öğrendiğinde yaşayacağı ıstırabı görmeye katlanamazdım. "Rüyasının bir kehanet olmadığını Archie'ye söyleme."

"Vakti gelince gerçeği kendi öğrenecek," dedi burnunu çekerek.

"Ben ona usulünce anlatacağım." Uzanıp ellerini sıkıca tuttum. Nasırlı, yara bere içinde ve buz gibiydiler. "Yalvarırım Archie'ye hiçbir şey söyleme."

Molly düşünceli bir ifadeyle bana uzun uzun baktı. "Söylemeyeceğim, Bayan Caroline. Sır benim olmadığından söylemek de bana düşmez."

"Teşekkür ederim, Molly."

Ancak uzaklaşmasını izlerken sözünde durup durmayacağından emin olamıyordum.

DÖRT

GÜNÜMÜZ

JULIA

Merdivene dönerken ayağım yerinden oynamış bir döşeme tahtasına takılınca az kalsın yeri boylayacaktım. Bir döşeme tahtasının yerine nasıl oturtulacağına dair hiçbir fikrim yoktu ama illaki öğrenirdim. Aşağıya indiğimizde babaannemin kardeşi Ethel teyzenin iki market poşetini güç bela taşıyarak mutfağa girdiğini gördük.

Babaannem narin ve çıtkırıldım görünürken Ethel onun tam zıddıydı. Güçlü kuvvetli bir yapısı, köşeli bir yüzü vardı, ak saçlarını düzgünce topuz yapmıştı. Seksen yaşında olabilirdi ama maraton koşabilecekmiş gibi görünüyordu. Tamam, maraton koşamazdı belki ama en az beş kilometre koşardı.

"Bana yardım etmek için birbirinizi ezmeyin lütfen," dedi Ethel, en az on yıl önce bırakmış olmasına rağmen yıllarca sigara içmekten hâlâ hırıltılı çıkan sesiyle.

Ethel bunu söylerken Mick'e ters ters baktığından Mick hemen yanına koştu. Market poşetlerinden birini elinden aldığında ağırlığından ötürü düşecek gibi oldu. Annemle babam bu üçünün nasıl yaşadığından endişe ederdi ve şimdi kendi gözlerimle görmüşken hiçbirinin kalçasını kırmamış olmasına şaşırıyordum.

"Ben sana yardım edeyim, Ethel teyze," diyerek gönüllü oldum hemen.

"Teşekkür ederim, Julia," dedi sert bir tavırla. "Seni görmek ne güzel."

Öbür poşeti elinden alıp mutfak tezgâhına götürdüm. Poşeti tezgâhın üzerine koyup içini boşaltmaya başladım: bir kutu süt, bir paket tavuk göğsü, on adet büyük boy kahverengi yumurta. Ethel'ın yemek yapmayı sevip sevmediğini hatırlamaya çalıştım. Doğruyu söylemek gerekirse Ethel hakkında genel olarak pek bir şey bilmiyordum. Seyahat etmeye bayılırdı, bu yüzden ailecek buraya geldiğimizde onu nadiren görürdük. Bildiğim kadarıyla yıllar önce anne babasıyla büyük bir kavga etmiş, sonra da onlarla bağını koparmıştı. Bir keresinde babaanneme ne olduğunu sorduğumda, *Ethel işte. İnatçının tekidir*, demişti.

Buzdolabını açtığımda neye uğradığımı şaşırdım. Raflar, son tüketim tarihi geçeli yıllar olmuş gibi görünen yiyeceklerle tıka basa doluydu. Üzeri yapış yapış bir tabakayla kaplanmış bir kutu portakal suyu, çürümüş meyveler ve bir çekmece dolusu paket ketçap gördüm. Rafların üzerinde parmak kalınlığında kir vardı, öyle ki bu buzdolabının en son ne zaman temizlendiğini merak ettim.

Mick öbür poşeti boşaltıyordu ve bir somun ekmeği buzdolabına koymak için beni kenara ittiğinde Ethel'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Mick!" diye çıkıştı. "Ekmek buzdolabına konmaz. Delirdin mi sen?"

"Özür dilerim, Ethel," diye mırıldandı Mick.

"İnanılmaz," diyerek ofladı Ethel. "Bunca yıldan sonra insan artık öğrenmiştir sanıyor!"

"Özür dilerim," dedi Mick tekrar. Ona sarılmak istedim ama kaburgalarını kırmaktan korkuyordum.

Ethel, Mick'e, "Julia'ya odasını gösterdin mi bari?" diye sordu.

Mick'i azarlamasına daha fazla katlanamayarak, "Odam muhteşem," dedim hayranlık dolu bir sesle. "Burada kalmama izin verdiğiniz için hepinize çok teşekkür ederim."

"İzin vermek mi?" Ethel'ın çelik grisi kaşları havaya kalktı. "Buna pek de izin vermek denmez."

"Ah." Gülümsemeye çalıştım ama sözleri bariz bir düşmanlık taşırken bunu yapmak zordu. "Olsun, yine de çok teşekkür ederim."

Babaannem elini hızlıca salladı. "Seni burada görmek güzel, Celia."

Şimdi de bana Celia diyordu, artık o kimse. Babaannemin bilişsel durumuna dair endişelerim her geçen dakika biraz daha artıyordu.

Ethel'ın köşeli çenesi gerildi. "Seni buraya göndermelerinin asıl sebebini bilmediğimi sanma, Julia."

"Affedersin," dedim. "Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim."

"Öyle mi?" Tavrı alaycıydı ama yüzümdeki şaşkınlığı görünce bakışları yumuşadı. "Eh, eğer gerçekten bilmiyorsan bence babanı arayıp sormalısın."

Ben de tam olarak öyle yapacaktım. Ama önce şu tuhaf kablolu telefonu nasıl kullanacağımı çözmem gerekiyordu.

"Ne olursa olsun," dedim, "burada kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Ayrıca dediğim gibi, odam muhteşem. Çocukken kaldığımdan çok daha güzel."

"Eski odan, Ethel'ın çocukken kaldığı odaydı," dedi babaannem. "Ama artık bir yetişkin olduğundan daha fazla alana ihtiyacın olur diye düşündüm."

"Doğru." Ethel kalan yiyecekleri de buzdolabına tıkıştırıp kapağını kapadı. "Yeni odan burada yaşadığı zamanlarda Caroline'a aitti."

İsmi çıkarmaya çalışarak aklımdan akrabalarımın listesini geçirdim. Kısa bir listeydi; babam, babaannemin tek çocuğuydu, Ethel'ın da hiç çocuğu olmamıştı. "Caroline kimdi?"

Ethel'ın dudakları tam olarak gülümseme sayılamayacak bir biçimde kıvrıldı. Soruma yanıt vermedi. Bunun yerine parmağıyla beni oturma odasına çağırdı. Odaya girdiğimizde şömine rafının üzerindeki tabloyu işaret etti. Bir adamla bir kadının tablosuydu bu, saçları ve üzerlerindeki kıyafetler resmin sömürge döneminde yapıldığını gösteriyordu. Bir odadayken tablolardaki gözlerin sizi izliyormuş hissi uyandırabildiğini okumuştum. Ama hiçbir tabloda bu duyguyu böylesine yoğun yaşamamıştım. Özellikle de dudakları anlaşılmaz bir gülümsemeyle kıvrılmış kadın, gözlerini üzerimden ayırmıyormuş gibiydi.

"Onların kim olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu Ethel.

"Archibald ve Molly Eldridge," diye yanıtladım hemen.

Archie ile Molly benim büyük büyük büyük büyük büyükbabamla büyükannemdi ve Woodhaven'ın en saygın üyelerinden biriydiler. Archie Eldridge varlıklı bir tüccar ailesinden geliyordu ve özellikle de ileriki yaşlarında, kasabanın yarısını yok eden korkunç bir grip salgınından sonra, postane ve kapalı pazar yeri de dâhil olmak üzere altyapının büyük kısmının yeniden inşa edilmesine katkıda bulunmuştu. Oğlu belediye başkanı olmuş, Eldridge soyunun diğer birkaç üyesi de yerel yönetimde önemli görevler üstlenmişti.

"Eh," dedi Ethel, "sanırım Letty sana Molly'nin Archibald Eldridge'ın ilk karısı olmadığını söylemedi. Molly'den önce iki kadınla daha evlenmişti."

"Bunu bilmiyordum," diye itiraf ettim.

Küçükken babaannem bana ailemizin hikâyesini anlatırdı, ben de her şeyi büyüleyici bulurdum. Fakat burada başıma gelen olaydan sonra artık dinlemeye hevesim kalmamıştı. Bana

anlattıklarının çoğunu unutmuştum. Ya da belki de aklımdan silmiştim.

"Molly'den önceki eşi Caroline'dı," dedi Ethel, "ama büyücülükten yakılarak öldürüldü."

Oda, sarkaçlı saatin tik takları dışında sessizliğe gömüldü. Babaannem bu hikâyeyi bana hiç anlatmamıştı, anlatsaydı *böyle bir şeyi* kesinlikle hatırlardım. Özellikle de her fırsatta Eldridge ailesinin lekesiz ve son derece saygın insanlardan oluştuğu gibi bir tavır takındığı hesaba katılırsa.

Oysa kocaman bir lekeleri vardı.

"Yakılarak mı öldürüldü?" dedim sesim çatallanarak.

Şaşkınlığım Ethel'ın hoşuna gitmiş gibiydi. "Evet. O zamanlar nasıldı bilirsin. Bir kadın ondan beklendiği gibi davranmadığı anda suçlanırdı. Zavallı Caroline, zengin bir aileden olmasına rağmen hiç şansı yoktu."

"Bu... bu korkunç..."

"Archie'yle Molly kasaba mezarlığında yatıyor." Ellerini ovuşturdu. "Ama Caroline'ın mezar taşı yok. Okuduklarıma göre Archie onu arka bahçede isimsiz bir mezara gömmüş."

Yanıt veremedim bile. Tablodaki gülümseyen adamın, yanmış karısını kucaklayıp birlikte yaşadıkları eve geri getirdiğini hayal ettim. Onu arka bahçede toprağın üzerine yatırdığını, ardından bir kürek kapıp kalıntılarını gömdüğünü. Kendi kazdığı mezarın başında dizlerinin üzerine çöküp yüzünü ellerinin arasına gömerek kaybettiği karısının yasını tuttuğunu.

"Onu acımasızca yargılama," dedi Ethel teyze. "Yapabileceği bir şey yoktu. Kasaba halkı, suçu kanıtlanmış bir cadının kendi mezarlıklarına gömülmesine izin vermezdi. Archie hiç değilse bir mezarı olsun diye elinden geleni yaptı."

"Eminim," diye mırıldandım.

"İşte bu yüzden," diye devam etti Ethel, gözleri parlıyordu, "*kimsenin* Caroline'ın mezarını rahatsız etmesine izin vermem."

Bana sertçe baktı. "İnan bana, Julia, Caroline da buna izin vermez."

Daha kendimde neden bahsettiğini soracak cesareti bulamadan sarkaçlı saatin çanları çalmaya başladı. Ses koca evin içinde yankılanınca neredeyse yerimden sıçrayacaktım. O kadar sesli çalıyordu ki öylece durup saatin akşam yemeği vaktinin geldiğini haber vermeyi bitirmesini beklemekten başka bir şey yapamadık.

Sonunda, "Neden bahsettiğini anlamıyorum," demeyi başardım.

Ethel teyzenin yüzündeki ufacık gülümseme de silindi. "Hiç merak etme, Julia. Yakında anlayacaksın."

BEŞ

Telefonumun az da olsa çektiği bir yer bulmak için Pemberton'ın her köşesini arşınladım.

Yatak odamdan umudu kesmiştim, küf kokan oturma odası da ondan farklı değildi. İkinci kattaki kapıları tek tek açmaya başladım ama beni karşılayan manzara iç karartıcıydı. Bu ev yıllardır doğru düzgün temizlenmemişti; odaların kimi bakımsızlıktan dökülüyor, kimi resmen insanın canını tehlikeye atıyordu. Dolaplardan birinin kapısını açtığımda en üst rafa tıkıştırılmış bir dikiş makinesi az kalsın kafama düşecekti. Daha sonra tekrar gelip dolabın içini boşaltmayı aklımın bir köşesine yazdım.

Çatı katına çıkmayı bile düşündüm ama... Hayır, *oraya* çıkmayacaktım. Eğri büğrü basamaklar ve pencerede gördüğüm o esrarengiz yeşilimsi mavi parıltı yüzünden oranın yakınından bile geçmek istemiyordum. Hem telefonumun yukarıda daha iyi çekmesi mümkün değildi.

Neyse ki güzel bir eylül günüydü, böylece telefonumun çekeceği o mucizevi noktayı bulma umuduyla Pemberton'ın arazisinde yürüyüşe çıktım. Mick eskiden bahçeyle çok iyi ilgilenirdi, öğleden sonranın büyük kısmını yine bahçede ge-

çirmişti ama artık işlere yetişemediği açıktı. Çimler fazlasıyla uzamış, sararmıştı, dahası attığım her adımda spor ayakkabılarım yumuşak toprağa gömülüyordu.

Babaannemin çok parası vardı. Yıllar önce çimlerin bakımıyla ilgilenecek birini tutmuş olmalıydı. Hatta arazinin büyüklüğü düşünülürse bir değil, *birkaç* kişi tutması daha yerinde olurdu. Ama kendimi bildim bileli bu işle yalnızca Mick ilgilenmişti.

Burada kaldığım sürece ona yardım edecektim. Çim bakımından pek anlamazdım ama mutlaka izleyebileceğim bir YouTube videosu olmalıydı. Gerçi burada internet de çekmiyordu. Neyse, konuyla ilgili bir kitap bulabilirdim herhâlde.

Anlaşılan bahçe bakımını ve döşeme tahtalarını onarmayı öğrenmem gerekecekti. Bir liste hazırlamaya başlamalıydım.

Pemberton'ın uçsuz bucaksız arka tarafı, Boston civarında büyüdüğüm evin bahçesinden en az on kat genişti. Pemberton top oynayıp etrafta koşturmak için harika bir yerdi ama çimlere adımımı attığım anda büyüklüğü gözümü korkuttu. Teknik olarak burası bir arka bahçeydi fakat hayatımda gördüğüm hiçbir bahçeye benzemiyordu.

Caroline'ın mezar taşı yok... Archie onu arka bahçede isimsiz bir mezara gömmüş.

Bu toprakların altında bir yerde Pemberton'ın eski sakinlerinden birinin kalıntıları yatıyordu. Bedeni çürümüş, kemikleri toprağa karışmıştı. Bir mezar taşı olmayabilirdi ama o burada... bir yerlerdeydi.

Caroline yakılarak öldürülmüştü. Bu kulağa... korkunç geliyordu. Büyük büyük büyük büyük büyükannem olabilecek bu kadın adına kısa süreli ama yakıcı bir acı duydum. Kasabayı kurarken kocasına yardım eden, oğlu belediye başkanı olan, ailesi toplumda saygı gören kişi o olabilirdi. Oysa hiçbir zaman suç sayılmaması gereken bir şey yüzünden idam edilmişti. Diri diri yakılmadan önce kim bilir neler hissetmişti?

Hayal bile edemiyordum.

Dizlerime kadar uzanan bakımsız çimlerin arasında yürürken hafif bir esinti otları hışırdattı. Rüzgâr neredeyse kulağıma fısıldıyor gibiydi:

Sel... sel...

Yalnız olduğumdan emin olmak için çevreme göz gezdirdim. Yalnızdım.

Tam da o sırada telefonumdan bir bildirim sesi geldi. Telefonu kaldırıp ekranına baktığımda birden art arda birkaç mesaj belirdi. Yaşasın, telefonum iki çubuk çekiyordu!

Caroline Eldridge'ı tamamen unutup mesajlarımı ve e-postalarımı gözden geçirmeye koyuldum. İnternetten onlarca işe başvurmuştum ama birine bile yanıt gelmemişti. Anlaşılan kimse son işi gönüllü öğretmenlik olan bir kadını işe almak istemiyordu. Bahar aylarını o çocukların eğitim yılının geri kalanını tamamlamalarına yardım ederek geçirdiğim için pişman değildim. Onları *yüzüstü* bırakamazdım ama bu yüzden evimi kaybetmiş olmaktan pişmanlık duyuyordum.

Neyse ki hâlâ Pemberton vardı.

Telefon tanrıları bana yeniden sırt çevirmeden önce babamı aradım. İki kez çaldıktan sonra açtı. "Jules?" Sesi endişeli geliyordu. "Sağ salim vardın mı? Babaannen nasıl?"

"Sorunsuz geldim," dedim. "Babaannem de..." Ne söyleyeceğimi bilemeyerek duraksadım. "Burada durum pek iç açıcı değil, baba. Babaannemin kafası çok karışık. Ethel her şey kontrolü altındaymış gibi davranıyor ama ev bakımsızlıktan dökülüyor."

Babam derin bir iç çekti. "Ben de bundan korkuyordum..."

Ethel'ın az önce neden bahsettiğini öğrenmem gerekiyordu. Annemle babamın beni buraya başka bir niyetle göndermiş olması hiç şaşırtıcı olmazdı. Benim dışımda herkesin neler olup bittiğini bilmesinden nefret ediyordum. Böyle durumlarda ken-

dimi yeniden beş yaşındaymış gibi hissediyordum. Her şeyi öğrenmem gerekiyordu.

"Baba," dedim, "Ethel, beni buraya göndermenizin gizli bir nedeni olduğunu söyledi. Biraz kızgın gibiydi ama başka bir şey demedi."

"Öyle mi?"

"Neden bahsettiğini biliyor musun?"

Babam o kadar uzun süre sessiz kaldı ki artık yalan söyleyemezdi. "Özür dilerim, Jules," dedi. "Aslında bir nedeni *vardı*..."

Dişlerimi sıktım. Bizim ailede biri, altında gizli bir neden yatmadan başkası için iyilik yapamıyor muydu? "Harika. Önceden haber verdiğin için çok sağ ol."

"Bak," dedi, "annem için gerçekten *endişeleniyorum*. Ethel'la birlikte o koca evde bir başlarına olmaları beni endişelendiriyor. Mick desen... eh, o da pek iyi durumda değil. Bir gün hastaneden arayıp babaannenin kalçasını kırdığını söyleyecekler diye ödüm kopuyor."

Ben de aynı şeyden korkuyordum ama daha fazlası olduğunu seziyordum.

"Babaannen çok cömert bir teklif aldı," diye devam eden babam yine içini çekti. "Woodhaven Müzesi, Pemberton'ı satın alıp araziye yeni bir bina inşa etmek istiyor. Ev, ülkenin en eski yapılarından biri. Onu olduğu gibi korumak ve Pemberton'a hak ettiği değeri vermek istiyorlar."

Araziye bina inşa etmek istiyorlardı. Ethel, Caroline'ın mezarını rahatsız etmek istemediğini söylerken bundan bahsediyor olmalıydı. "Ne inşa etmek istiyorlar?"

"Müzenin ek binasını," dedi babam. Çocukluğunu geçirdiği evin tarihin bir parçasına dönüşecek olması onu heyecanlandırmıştı. "Müzeyi destekleyen çok cömert bağışçıları var ve teklifleri gayet ciddi. Üstelik evi satın almazlarsa oranın ne hâle geleceği hepimizi endişelendiriyor. Tarih çok önemli. Ar-

chibald Eldridge'ın ailesi o evi kendi elleriyle inşa etti. Olduğu gibi korunmaması büyük kayıp olur."

"Yani kısacası" –spor ayakkabımın ucunu yerdeki sert toprak parçasına bastırdım– "babaannemi hayatı boyunca yaşadığı evden zorla çıkarmak istiyorsun."

"Onu güvende olacağı ve iyi bakılacağı bir yere yerleştirmek istiyorum," diye ısrar etti. "O bölgede demans hastaları için özel ünitesi bulunan bir yaşlı bakım merkezi var. Orada çok mutlu olur. Ben de başına bir şey gelecek diye endişelenmek zorunda kalmam."

Söylediklerinde haklılık payı vardı. Bu ev, büyükbabam hayattayken bile babaannem için gereğinden fazla büyüktü, şimdiyse neredeyse saçma derecede büyük görünüyordu. Müze evi istiyorsa onların elinde daha güvende olabilirdi.

Yine de bu işte bana yanlış gelen bir şey vardı.

"Pemberton her zaman ailemize aitti," diye hatırlattım. "Hem de *yüzlerce yıldır*. Evi öylece satacak mısın gerçekten?"

Her ne kadar Pemberton beni zaman zaman korkutsa da *bizimdi*. Başkasının olacağını düşünmek bile canımı yakıyordu. Bu ev ne zaman dara düşsek sığınabileceğimiz bir yer, bir güvence olmuştu.

"Seni müzeden biriyle görüştüreyim," dedi babam. "Bu konuda gerçekten çok istekliler. Onlarla konuştuktan sonra yapılması gerekenin bu olduğunu anlayacaksın."

"Ben neden onlarla konuşuyorum ki? Pemberton'ı satıp satmamak babaannemle Ethel'a kalmış."

"Aslında," dedi babam, "Pemberton yalnızca anneme ait. Ethel... O, yıllar önce mirastan çıkarıldı."

"Öyle mi?" Ethel ile anne babasının küs olduğunu biliyordum ama sorunun bu kadar büyük olduğundan haberim yoktu. "Neden?"

"Hiçbir fikrim yok. Bizim ailede herkesin ne kadar ketum olduğunu biliyorsun."

Ona ne şüphe.

"Bak," dedi babam, "babaannen seni dinliyor. Karar vermeden önce en azından müzedeki adamla bir konuş."

"İyi, tamam..."

"Yarın müsait misin? Müze saat onda açıldığında oradan biriyle görüşmeni ayarlayabilirim. Kasabada olduğunu söyleyince seninle hemen konuşmak isteyeceklerinden eminim."

İç çektim. "Olur."

Babamla konuşmayı bitirdiğim anda telefondaki çubuklar kayboldu. Telefonu havaya kaldırıp birkaç kez kendi etrafımda döndüysem de hiç sinyal alamadım. Tuhaftı doğrusu.

İşe yaramaz telefonumu sağ elimde tutarak orada öylece dikilirken içimi bir ürperti sardı. Sanki biri enseme soğuk hava üflüyordu. Hava sıcak olmasına rağmen kollarımı gövdeme sarıp titredim. Çamura bulanmış spor ayakkabılarıma bakarken aklımda bir soru belirdi...

Caroline'ın gömüldüğü yer burası olabilir miydi?

ALTI

1692

CAROLINE

Pazara gitmek için her hafta en az bir kez kasaba meydanına inerdim.

Archie'nin evlendikten sonraki ilk doğum günümde hediye ettiği Şanslı adlı atımla giderdim oraya. Archie bana her zaman cömertçe hediyeler vermişti ama içlerinde en güzeli Şanslı'ydı. Genç ve güçlü, çok güzel bir attı, çocuğumu bile ondan daha fazla sevebileceğimi sanmıyordum.

Kasaba meydanındaki pazar, alışveriş ve takas için her sabah kurulurdu. Bu sabah taze ot ve et almak istiyordum. Kendi bahçem vardı ama yemeklerde kullandığım her şeyi yetiştirmek çok fazla emek istiyordu, hem kimse Hitty Atkins'ten daha güzel otlar yetiştiremezdi.

Hitty yağmur çamur demeden her gün pazara gelirdi. Tezgâhının önü diğerleri kadar kalabalık olmazdı ama o yine de her zaman oradaydı. Hitty'nin fazla müşterisi olmamasının sebebi ürünlerinin kalitesi değil, bizzat kendisiydi. Kasabalılar onu tuhaf bulurdu ama bence Hitty'nin kıymetini bilmiyorlardı.

Annemi hiç tanımamıştım ancak Hitty beni bir anne gibi kanatlarının altına almıştı. Duldu ve tek oğlu öldüğünden onun da ailesi yoktu. Bazen evine giderdim ve bahçesinde sohbet eder-

dik. Bana uzun ömrü boyunca yaşadıklarını anlatırdı. Bilhassa şifacılık konusunda çok bilgiliydi, öyle ki onun tavsiyelerine kasaba doktorumuz Dr. Shaylor'ınkilerden daha çok güvenirdim. Archie geçen kış hastalandığında doktora gitmekle vakit kaybetmemiştim. Doğruca Hitty'ye gitmiştim, onun verdiği şifalı karışım Archie'yi birkaç günde ayağa kaldırmıştı.

Evlenip kendi hayatlarımızı kurduğumuzda çocukluk arkadaşlarımın çoğunu geride bırakmıştım. İçlerinde varlıklı bir adamla evlenen tek kişi bendim, ardından kasaba merkezinden kilometrelerce uzaktaki Pemberton'a taşınmıştım. Eski arkadaşlarımın hepsi bitmek bilmeyen ev işleriyle ve sayıları giderek artan çocuklarıyla fazlasıyla meşguldü. Hitty gibi ben de son birkaç yılda iyice yalnızlaşmıştım. Bu nedenle onun dostluğu benim için çok kıymetliydi.

Hitty'nin tezgâhı, şamdan satan Dorcas Brewster ile çeşit çeşit rom ve pekmez satan Malachi Tanner'ın tezgâhlarının arasındaydı. Yanına yaklaştığımda arkadaşım beni kırışık yüzüne yayılan kocaman bir gülümsemeyle karşıladı. Molly'ninkine benzeyen sade, yünlü bir elbise giymişti ama onun elbisesi capcanlı bir sarıydı, gördüğüm en kaliteli kumaşlardan bile daha canlıydı. Böyle renkleri nasıl elde ettiğini bilmiyordum. Keşke elbiselerinden birini satın alabilseydim. Ancak varlıklı bir tüccarın karısı olduğumdan sapsarı bir elbiseyle dolaşsaydım bütün kasaba arkamdan konuşurdu. Elbiseye böylesine gayritabii bir rengi nasıl verdiğimi merak eder, hiç şüphesiz dedikoduları giderek acımasızlaşırdı.

Hitty, "Günaydın, Caroline," diye selamladı beni, boğuk ve hırıltılı sesiyle.

"Günaydın, Hitty," dedim. "Elbisen bir karahindiba kadar güzel."

"Teşekkür ederim!" İltifatım üzerine Hitty'nin yüzü aydınlandı, bu kasabada pek iltifat aldığı söylenemezdi. "Ben

de seninkini çok beğendim. Mavi sana çok yakışıyor. Sen ve ailen nasılsınız?"

Ona iyi olduğumuzu söylemek istedim ama sözcükler boğazıma dizildi. İyi *değildik*. Hitty'ye çocuk özlemimden söz etmiştim fakat etrafımızda bizi dinleyen bunca meraklı kulak varken bu konuyu açamazdım.

Ne var ki Hitty her zamanki gibi beni anladı. Uzanıp incecik parmaklarıyla kolumu kavradı.

"Caroline," dedi alçak sesle. "Sık sık seni düşünüyor ve senin için dua ediyorum. Yakında bir çocuğun olacağına inanıyorum."

Başımı aşağı yukarı sallayarak teşekkür ettim. Üç yıldır her gece dua ediyordum ama bir kişinin daha benim için dua etmesinden zarar gelmezdi.

"Bir de," diye ekledi hınzırca, "sana bir şey vereceğim."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Hitty'nin neredeyse her derde deva olacak bir karışımı vardı ama bu konuda bana yardım edebileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Tezgâhının yanındaki el arabasını karıştırdıktan sonra içi ince dallara benzeyen şeylerle dolu bir kavanoz çıkardı.

"Bu," dedi, "adaçayıyla karayılan otu karışımı." Gözlerini yüzüme dikti. "Bunu çayla birlikte demle ve her gün iç."

"İşe... işe yarar mı?"

"Ben oğluma adaçayıyla karayılan otu sayesinde gebe kaldım," dedi. Hitty'nin oğlunun yıllar önce nehirde boğularak öldüğünden ikimiz de söz etmedik. Kasabadaki diğer çocuklar onunla alay edip onu nehre itmişlerdi. Hitty oraya vardığında oğlunu hayata döndürmek için artık çok geçti. "Bunu sana daha önce vermek istedim ama karayılan otu yeni yetişti."

Başımı eğip içimde küçük bir umudun kıvılcımlanmasına izin verdim. "Sana ne kadar teşekkür etsem az."

Kavanozu ondan alıp çantamdan bir avuç şilin çıkardım. Otların ederinden çok daha fazlaydı ama bunu umursamadım.

Hitty, Archie'yle benim bu hayalimizi gerçeğe dönüştürebilirse sahip olduğum her şeyi ona verirdim.

Elimdeki paralara baktı. "Bu çok fazla, Caroline!"

Sonunda pes edip alana kadar ısrar ettim. Ne de olsa Archie'yle benim fazlasıyla paramız vardı, gereğinden çok daha fazla hem de. Hitty insanın içini acıtacak kadar inceydi. Evinin duvarları da öyle. Onu ziyarete gittiğimde, şiddetli bir rüzgârın evi yerle bir etmesinden korkmuştum. Bahçesinde hiçbir şeyin yetişmeyeceği, pazara pek az müşterinin geleceği kış aylarını nasıl çıkaracağı beni endişelendiriyordu. Bu üç beş sikke hayatta kalmasına yardımcı olabilirdi. Hitty de bunun farkında olmalıydı zira paraları avucuna alıp bonesinin içine tıkıştırdı.

"Otları akıllıca kullan, canımın içi," dedi Hitty, elimi avuçlarının arasına alarak.

Hitty'nin eli yaşlı bir kadının eliydi. Kırış kırıştı, garip ve biçimsiz lekelerle kaplıydı, derisi o kadar inceydi ki her kemiğini hissedebiliyordum. Kış ayazı henüz bastırmadığı hâlde üşümüştü. Elimi sıkarken yüzüne kaygılı bir ifade yerleşti.

"Sevgili Caroline, sana söylemem gereken bir şey var..." Konuşurken sözlerini dikkatle seçiyor gibiydi. "Başının dertte olabileceğinden korkuyorum."

Kocam da sabah evden çıkmadan önce benzer bir endişeyi dile getirmişti. "Korkma, sevgili Hitty. Ben her zaman dikkatliyimdir."

Hitty bir süre sessiz kaldı, buruşmuş dudakları titriyordu. Dişlerinin çoğunu kaybetmiş, kalanlar da çürümüştü. "Gece Celladı üç can aldı. Öldürdüğü kızların üçü de seninle aynı yaşlardaydı."

"Bana bir şey olmayacak. Söz veriyorum. Hava kararduktan sonra evden çıkmayacağım."

Ardından bilmediğim, beni daha da huzursuz eden bir şey söyledi. "Kızların hepsi bulunduğunda... O..." Adamın yaptıklarını düşünmek bile içini parçalıyormuş gibi yüzünü

buruşturdu. "Onlara korkunç şeyler yapmış, Caroline. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Ürpererek şalımı omuzlarıma daha sıkı sardım. Bunu bilmiyordum ama Hitty her sabah pazara geldiği için kasabadaki bütün dedikodulardan haberdardı. Kızların cinsel saldırıya uğradığını söylüyorsa doğruydu.

"Çok dikkatli olacağım," diye bir kez daha söz verdim.

Hitty'nin yüzünde hâlâ o tuhaf ifade vardı. Sanki benim göremediğim bir şey görmüştü ama başka bir şey söylemedi.

YEDİ

Pazarda sıradaki ve son durağım Elias Fenn'in tezgâhıydı. Her daim kalın deriler giyen, iri yarı bir avcı olan Elias takas etmek için elinde hep bol miktarda av eti bulundururdu. Genel olarak huysuz biriydi; pek konuşmaz, konuştuğunda da çoğunlukla nahoş şeyler söylerdi. Ancak etleri her zaman taze ve uygun fiyatlı olurdu.

Akşam yemeğinde haşlamak üzere bir porsiyon geyik eti aldım. Elias'a vereceğim paraları sayarken bana sert bir bakış attı.

"O kadından uzak dursanız iyi edersiniz," dedi homurdanarak.

"Kimden söz ediyorsunuz?"

"Hitty Atkins'ten." Hitty'nin aksine Elias onu kimin duyduğunu umursamadığını belli edecek kadar yüksek sesle konuşuyordu. "Onunla fazla vakit geçirirseniz insanlar yanlış fikirlere kapılabilir."

"Ne gibi fikirlerden söz ettiğinizi söyler misiniz?"

"Hitty," dedi ciddi bir sesle, "bir cadı."

Bu iddia karşısında gözlerimi devirdim. "Hitty cadı değil! Cadı diye bir şey yok!"

"*Var.*" Elias'ın sesi iyice ciddileşmişti. "Eskiden tezgâhımı onunkine daha yakın kurardım ve bütün etlerim çürürdü. Mallarımı lanetledi."

"Bu çok saçma."

"Lütfen sözüme itimat edin," dedi. "Hitty bir cadı. Onun yanında fazla vakit geçirirseniz insanlar sizi de cadı sanır." Gür kaşlarından birini kaldırdı. "Asılmak istemezsiniz, öyle değil mi, Bayan Eldridge?"

Bunları söylerken bakışları belediye binasının hemen dışına kurulmuş darağacına kaydı. Ahşap bir platformun üzerinde yükselen kazıkların tepesinden bir ilmek sarkıyordu. Darağacına bakmaktan nefret ediyordum ve pazar kuruluyken bu kadar göz önünde olmamasını dilerdim. Woodhaven'da yaşadığım müddetçe hiç kimsenin idamına tanık olmadıysam da bu darağacında pek çok kişinin can verdiğini duymuştum.

"Et için teşekkür ederim," dedim boğuk bir sesle. "Esen kalın."

Elias başını aşağı yukarı sallamakla yetindi.

Kâğıda sarılı eti çantama koydum ve ansızın eve dönmeye can atarak atımı bağladığım yere doğru ilerledim. Kasaba meydanına gelmenin bir süreliğine endişelerimi unutturacağını sanmıştım, oysa şimdi kendimi daha da huzursuz hissediyordum. En azından her zamanki gibi düşünceli davranan Hitty bana biraz olsun umut vermişti. Belki de bir sonraki âdetimin ardından Archie'ye gerçekten gebe olduğumu söyleyebilirdim.

Şanslı'ya binmeye hazırlanırken eve giden yolun üzerindeki ağaçlardan birine yaslanmış duran yabancı bir adam fark ettim. Woodhaven küçük bir yerleşim yeriydi ve burada yaşayan herkesi ismen olmasa bile simaen tanırdım. Ancak bu adamı daha önce hiç görmemiştim. Bakışlarını böylesine ısrarla üzerimde tutmasaydı belki de onu fark etmezdim bile.

Dikkatimi ondan uzaklaştırmaya çalıştıysam da bakışlarını tenimde kızgın bir demirin izi gibi hissediyordum. Başımı

kaldırıp ona baktığımda üzerindeki eski püskü geyik derisi kıyafetler beni hiç etkilemedi. Koyu kahverengi saçları dağınık hâlde omuzlarına dökülürken sakalı başına buyruk uzamıştı. O sakalın altında yakışıklı bir yüzü olabilirdi ama bunu anlamak mümkün değildi. Belki de zararsız bir gezgindi ancak zifiri bakışlarında gördüğüm belli belirsiz parıltı içime kuşku düşürdü.

Bu yabancı zararsız değildi.

"Günaydın," dedi tok ve gümbürdeyen bir sesle.

Cevap vermemeyi düşündüm fakat babam bana her zaman nazik olmayı öğretmişti. Başımı hafifçe eğdim. "Günaydın."

Şanslı'ya binmek için hareketlendim ancak atım bana fırsat vermeden kişneyip eski püskü giysiler içindeki adamdan uzaklaştı. Onu yalnızca bir kez, yol üstünde yılana rastladığımızda böyle davranırken görmüştüm. Şanslı bu yabancıdan ürkmüştü. Adamsa yüzünde eğlenir gibi bir ifadeyle bizi seyrediyordu.

"Atım sizden hoşlanmadı," dedim soğuk bir sesle.

"Fark ettim," dedi.

Yine de yerinden kıpırdamadı.

"Memleketiniz neresi?" deyiverdim birden. "Sizi bu mütevazı topraklarda daha önce hiç görmedim."

Adam bir müddet sorumu düşündükten sonra, "Yalnızca buradan geçiyordum," dedi.

Öyleyse yoluna devam etmesini söylemek istedim fakat o kadar cüretkâr davranamadım. Şanslı'yı sakinleştirip sırtına bindim. Adamdan epey uzaklaştıktan sonra nihayet rahatlamaya başladım. Archie haklıydı. Aramızda bir katil dolaşırken çok daha dikkatli olmam gerekiyordu.

SEKİZ

GÜNÜMÜZ

JULIA

Bu gece, ergenlik yıllarımdan bu yana Pemberton'da geçireceğim ilk gece olacaktı. Buraya taşınmak yerine bir arkadaşımın kanepesinde yatmayı seçseydim keşke diye düşünmeye başlamıştım.

Pemberton'a dair hislerim her zaman böyle değildi. Küçükken burayı çok severdim. Babaannemin yaşadığı eski, her yanı gıcırtılı sesler çıkaran malikâneye gelmek gözüme eğlenceli bir macera gibi görünürdü ve ben maceralara bayılırdım. Üstelik bu ev bana miras kalacaktı. Babaannem evin yüzlerce yıldır ailemize ait olduğunu ve bir gün bana kalacağını söylemişti. Malikânenin her kuytu köşesini dolaşır, günün birinde Pemberton efsanelerini kendi çocuklarıma anlatmanın hayalini kurardım.

Babaannemi de çok severdim. Birbirinden güzel hikâyeler anlatırdı ve her gelişimde bana kocaman bir maymun ekmeği pişirirdi. Tarçına ve şekere bulanmış bu hamur işini *en güzel* o yapardı.

Sonra bir gece her şey değişti.

Ama bu gece yatağımda oturmuş, evimde uyurken giydiğim bol tişörtün altına pijama altımı geçirirken bunu düşünmemeye çalışıyordum. Kendime ait bir banyom bile olmadığından

gecenin bir yarısı iç çamaşırlarımla Mick'e yakalanmak ya da Ethel'ın ayıplayan bakışlarına maruz kalmak istemiyordum.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra yatak odama dönerken Ethel'la karşılaştım. Yeşil bir ipek pijama takımı giymişti ama saçları hâlâ topuzdu. Topuzunu nasıl bu kadar kusursuz yaptığını bilmiyordum, büyü kullanıyor olmalıydı. Kucağında üst üste yığılmış battaniyeler vardı.

"Bunları sana vermek istedim," dedi. "Geceleri hava serinleyebiliyor."

Battaniye yığınını kollarımın arasına aldım. "Şu anda hava gayet sıcak."

"Evet ama geceleri farklı." Başka bir şey daha söyleyecekmiş gibiydi fakat sonra başını iki yana salladı. "Yatıyor musun?"

"Evet, uzun bir gündü."

Akşam yemeğine yardım etmeyi teklif etmiştim ama Ethel beni geri çevirmişti. Sulu fakat tatsız tuzsuz bir tavuk göğsü yapmış, yanına da haşlanmış havuç koymuştu. Yemek sırasında babamla yaptığım konuşmadan söz etmeyi düşündüysem de çenemi kapalı tutmaya karar vermiştim. Ön bahçeye çıkıp telefonun birkaç çubuk çektiği bir yer bulmuştum ve tam da o sırada babamdan, müze müdürünün ertesi sabah onda beni beklediğini bildiren bir mesaj gelmişti.

"Yatmaya gidiyorsan," dedi Ethel, "yatak odanın kapısını kilitlemeni öneririm."

"Kapımı mı kilitleyeyim?"

"Evet." Başını yana yatırdı. "Geceleri kapını kilitli tut. Sadece... odandan çıkma."

"Neden?"

"Çünkü..." Ethel omzunun üstünden arkasına baktığında yüzünde bir anlığına korku belirdi. "Geceleri hepimiz gibi sen de kapını kilitle, Julia. Lütfen. Kendi güvenliğin için."

Bunları söyledikten sonra arkasına dönüp koridorda yürümeye başladı. Kendi yatak odasına girip gözden kaybolana kadar ağzım açık hâlde arkasından baktım.

Sonra kilidinin sesini duydum.

Ellerimde battaniye yığınıyla odama dönerken neredeyse dizlerim tutmuyordu. İçeri girince battaniyeleri yeni yapılmış yatağın üzerine koydum. Banyoya gitmiştim ve fazladan battaniyelerim de vardı, gecenin geri kalanında odadan çıkmam için hiçbir sebep kalmamıştı. Bu yüzden kapıyı kapadım.

Ve kilitledim.

Şimdi kendimi biraz daha güvende hissediyordum. Gerçi çocukken korktuğum şeyler, kapalı bir kapının içinden kolayca geçebilecek şeylerdi.

Hava gerçekten sıcaktı, bu yüzden mercan mavisi tarakları kenara itip battaniyeleri makyaj masasının üzerine koydum. Onlara ihtiyacım olacağını sanmıyordum. Işıkları kapadım, şimdi odayı yalnızca soluk ay ışığı aydınlatıyordu. Gözlerimin karanlığa alışmasını bekledikten sonra çift kişilik yatağa girdim. Ethel'ın örtüleri bu kadar gergin serebilmesi şaşırtıcıydı doğrusu. Ayaklarımla gevşetmeye çalışırken neredeyse bacak kasımı incitiyordum.

Saatlerce araba kullanmaktan bitkin düşmüştüm. Başka zaman olsa başımı yastığa koyduğum anda sızardım. Ancak yatağın sertliği ve duvarlardaki gölgeler uykuya dalmamı engelliyordu.

Tabii bir de yıllar önce yaşananların anıları vardı.

Dokuz yaşındaydım. Artık bebek değildim ama henüz bir ergenin kuşkuculuğunu da taşımıyordum. Ailemle birlikte her birkaç ayda bir yaptığımız gibi Pemberton'ı ziyarete gelmiştik. Örtüyü boğazıma kadar çekmiş, yatağımda uzanıyordum. Tam uykuya dalmak üzereydim ki odada titrememe neden olan tuhaf bir esinti hissettim.

Gözlerim birden açıldı. Ama etrafa baktığımda pencerelerin kapalı olduğunu gördüm. Odayı bir anda buz gibi yapan şeyden hiçbir iz yoktu. Fazladan battaniye almak üzere yataktan çıkacaktım ki bir şey beni durdurdu: Kulağıma fısıldayan bir kadın sesi.

Sel... sel... seeeel...

Kadın bu kelimeyi her fısıldadığında nefesini ensemde *hissedebiliyordum*. Sanki biri buz gibi parmak uçlarını tenimde gezdiriyordu. Benimle kimin konuştuğunu anlamaya çalışarak telaşla etrafıma bakındım. *Sel mi?* Ne selinden bahsediyordu?

Odada kimse yoktu. Yalnızca o alçak mırıltı vardı.

Sel...

Doğal olarak çığlık çığlığa annemle babamın odasına koştum. Beni kırmayıp benimle birlikte odama geldiler. Dolapların içine, hatta yatağın altına bile baktık ama elbette hiçbir şey bulamadık. *Rüya görmüşsün, Julia. Uyumaya devam et.*

Ama rüya değildi. *Gerçekti.* Göremediğim bir kadın yatak odamdaydı, kulağıma fısıldamıştı. Bir *selden* bahsetmişti.

Ertesi sabah banyo aynasında kendime baktığımda, sol şakağımda bir tutam beyaz saç belirmişti. O beyazlık bir daha hiç geçmedi.

Bir daha o yatak odasına adım atmadım. Pemberton dünyadaki en sevdiğim yerdi ama artık annemle babam buraya geleceğimizi her söylediğinde kıyameti koparıyordum. Beni gelmeye zorladıklarında annemle babamın yatağında uyumakta ısrar ediyor, onların arasına güvenle kıvrılıyordum. Ergenliğe girdiğimdeyse geceyi yanında geçirebileceğim bir arkadaş bularak annemle babamı oraya yalnız gönderiyordum.

On sekizime girdikten sonra bir daha hiç gelmedim.

O zamandan beri babaannemi ebeveynlerimin Connecticut'taki evinde görürdüm ama babam ne zaman eski eve gitmemi önerse reddederdim. Çünkü o *kadınının* benimle yeniden konuşmasından korkuyordum.

Aradan neredeyse yirmi yıl geçmiş, o geceye dair anılarım artık bulanıklaşmıştı. Bir yetişkin olarak annemle babamın söylediği gibi yaşadıklarımın gerçekten bir rüya *olabileceğini* kabul ediyordum. Belki de odada bana selden bahseden bir ruh yoktu.

Ancak şimdi bile buna inanmıyordum. O gece duyduğum şey *gerçekti*. Bunun için hayatım üzerine bahse girerdim.

Sel...

Hangi selden bahsediyordu? Selde filan mı ölmüştü? O ruhani ses biraz daha *açık* konuşmalıydı.

Burada ne kadar kalacağımı merak ediyordum. Babaannem gerekirse aylarca yanlarında kalmamdan mutluluk duyacağını söylemişti. *Ne kadar istersen kalabilirsin, Julia!* Tanrı biliyor ya, üçü de yardıma ihtiyaçları varmış gibi görünüyordu, üstelik burada kalmanın maliyeti de yoktu. Ama...

Bu ev bana bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. Sanki burada yalnızca benim duyabileceğim bir mesaj vardı.

Gerçi bu çok saçmaydı, öyle değil mi? Bir ev yalnızca bir evdi. Kendine ait duygu ve arzuları olmayan cansız bir nesneydi. Bu düşünce, duşun temizlenmemi istemediğini ya da sandalyenin bana tuhaf tuhaf baktığını söylemekten farksızdı. Evin anlatacak hiçbir şeyi yoktu. O yalnızca bir *evdi*.

Hem burada uzun süre kalmayacaktım. Yarın ücretsiz Wi-Fi'ı olan bir kafe bulup niteliklerimin az çok uyduğu bütün işlere başvuracak, doğru dürüst bir iş bulur bulmaz da buradan taşınacaktım. Beni buraya ya da başka herhangi bir yere bağlayan hiçbir şey yoktu. Müzeden yaşlı bir adamla görüşmekte sakınca görmesem de babaannemin Pemberton'ı satmasını istediğimden emin değildim. Her hâlükârda karar ona aitti.

Bu rahatlatıcı düşüncelerle sonunda uykuya daldım.

DOKUZ

Soğuk terler içinde uyandım.

Soğuk derken gerçek *soğuktan* söz ediyordum. Daha eylül ayındaydık ve uykuya daldığımda oda gayet sıcaktı ama şimdi buzhaneye dönüşmüştü. Birden nasıl bu kadar soğumuştu?

Telefonumun ekranındaki saate baktım. Sabahın üçüydü. Çok yorgundum ama oda bu kadar soğukken nasıl uyuyabilirdim?

Sıcak yatağımdan çıkmak istemesem de makyaj masasının üzerindeki battaniyelerden birini gerçekten ama *gerçekten* istiyordum. Sonunda yataktan fırlayıp en üstteki yumuşacık polar battaniyeyi aldım. Hemen yatağa dönüp battaniyeyi diğerinin üzerine serdim ve kendime sıcacık, küçük bir koza yaptım.

Böylesi daha iyiydi.

Hâlimden memnun bir şekilde iç çekip gözlerimi kapadım. Tam yeniden uykuya dalacakken bir ses duydum. Gözlerim birden açılırken *daha önce* yaşadıklarım zihnimde canlandı. Yüreğim ağzımda yatakta doğruldum.

Duyduğum ses, pes bir iniltiydi. Sanki ölü biri diriliyordu ve buna hiç sevinmemişti.

Ağzım kurudu. Bu da *neyin nesiydi?* Ethel ya da babaannem olabilir miydi? Ama ikisinin de sesine benzemiyordu. Hatta insan sesine bile benzemiyordu.

İniltiler giderek yükselirken beni soğuğun değil, bu sesin uyandırmış olabileceğini düşündüm. Battaniyeleri göğsüme bastırdım, tüylerim diken diken olmuştu. Derken bir ses daha duydum.

Merdiven gıcırtısı.

Biri evde dolaşıyordu. Bunu net biçimde duyabiliyordum. Merdivenden yukarı çıkan biri ya da bir *şey* vardı. Ön kapıdan içeri girmişti de şimdi ikinci kata mı çıkıyordu?

Sonra aklıma başka bir ihtimal geldi. Gıcırtı aşağıdan geliyor gibi değildi. Daha çok yukarıdan, tavandan geliyordu.

Sanki tavan arasında biri vardı ve *dışarı çıkıyordu.*

Odamın kapısına bakakaldım. Gıcırtılarla birlikle iniltiler de giderek yükseliyordu. Kapımın hemen ardındaki döşeme tahtası korkunç bir sesle gıcırdadığında battaniyeleri o kadar sıkı kavradım ki parmaklarım sızladı.

Kapımın önünde biri vardı. Mutlaka biri olmalıydı. Bu sesleri *biri* çıkarıyordu.

Pekâlâ, paniğe kapılmamalıydım. Bu evde benden başka üç kişi daha yaşıyordu. Onlardan herhangi biri merdivenden inip çıkıyor olabilirdi.

Birden odamın dışında neler olup bittiğine bakma isteğiyle doldum. Ya biri evimizin yakınında kaza geçirmiş, bir şekilde Pemberton'a girmiş ve şimdi yardım arıyorduysa?

Ancak bunun doğru olmadığını biliyordum.

Geceleri hepimiz gibi sen de kapını kilitle, Julia. Lütfen. Kendi güvenliğin için.

Ya bu bir *tuzaksa?* Ya beni odamdan çıkarmak *istiyorlarsa?*

"Merhaba?" dedim sesim çatallanarak.

Battaniyelere sımsıkı sarılmış hâlde kıpırdamadan oturuyordum. Gözlerimi kapının topuzuna dikmiştim, dönmeye

başlarsa korkudan kalbimin duracağını biliyordum. Kapı kilitli olabilirdi ama dışarıdaki şey her neyse yine de içeri girebileceğine dair korkunç bir his vardı içimde.

Fakat topuz dönmedi. Bunun yerine iniltiler birden kesildi.

Tekrar, "Merhaba?" diye seslendim. Bu kez sesim daha az titriyordu.

Yine cevap gelmedi. Sanki hiçbir şey duymamıştım, sanki her şey kötü bir rüyadan ibaretti.

Ama *gerçek* gibi gelmişti. Tıpkı dokuz yaşındayken yaşadığım o gece gibi.

Battaniyeleri sımsıkı tutan parmaklarımı gevşettim ve başımı yeniden yastığa koydum. Gözlerimi kapadım ama tekrar uykuya dalmam epey uzun sürdü.

ON

Ertesi sabah uyandığımda üzerimden tır geçmiş gibi hissediyordum.

Başım hafif hafif zonkluyordu. Makyaj masasının aynasına baktığımda gözlerimin altındaki torbaların neredeyse Pemberton'a getirdiğim bavullar kadar büyük olduğunu gördüm. Gerçekten de üzerimden tır geçmiş gibi *görünüyordum*.

Sakin kafayla düşününce kendime dün gece yaşananların kötü bir rüyadan ibaret olduğunu söyledim. Öyle olmak zorundaydı. Gece uyanıp odamın dışında birinin inlediğini gerçekten duymuş olamazdım. Yabancı bir yerde uyuduğumda tuhaf rüyalar görmek gibi bir huyum vardı, muhtemelen yine öyle olmuştu. Yaşadıklarım rüya değilse de babaannem kafası karışarak evin içinde dolaşmış olabilirdi.

Neredeyse inanana kadar bunları kendime defalarca tekrarladım.

Pemberton'ın su borularının evden o kadar da yeni sayılmaması da cabasıydı. Tamam, muhtemelen evden daha yeniydiler ama kesinlikle çok eskiydiler. Duşta kaldığım süre boyunca borulardan inlemeye benzer sesler geldi ve su da güç bela ısındı.

Aşağıya indiğimde babaannem mutfakta yalnızdı, bir bardak portakal suyunun yanında tereyağlı kızarmış ekmek yiyordu. Tıpkı dün olduğu gibi saçları açık hâlde yüzünü çevreliyordu ve üzerinde yine aynı pembe gecelik vardı. Beni görünce gülümsedi.

"Merhaba, Julia," dedi.

Vay canına, bana gerçek adımla hitap etmişti. Bugün şimdiden düne göre daha iyi ilerliyordu. "Günaydın, babaanne."

"Ethel'ın dışarıda işleri varmış," dedi. "Akşam yemeğine döneceğini söyledi."

Ethel'dan ve asık suratından bir süreliğine de olsa kurtulduğum için rahatlamıştım. "Harika."

"Kahvaltı ister misin?" Babaannem kendi kahvaltısını bitirmediği hâlde güçlükle ayağa kalktı. "Sana bir şeyler hazırlayabilirim. Yumurtaya ne dersin?"

Ethel'ın aksine babaannem her zaman harika yemek yapardı. Ancak yaşlı babaannemin bana hizmet etmesini istemiyordum, hem zaten pek iştahım da yoktu. "Hayır, teşekkür ederim. Aç değilim."

"Bari biraz kızarmış ekmek ye."

Büyükannem bana bir şeyler hazırlamaya öylesine hevesli görünüyordu ki hayır diyemedim. Yüzü aydınlandı ve bir şarkı mırıldanmaya başlayarak tezgâhtaki ekmeği eline aldı. Babaannem en çok yemek yaparken mutlu olurdu. Eskiden kola kullanarak öyle leziz bir rosto yapardı ki hâlâ zaman zaman canım çekerdi. Bir keresinde kendim yapmayı denemiştim ama kupkuru, tatsız tuzsuz bir şey olmuştu. Belki bir gün birlikte yapardık, o da tarifini bana öğretirdi. Buna bayılacağından emindim.

Babaannem ekmek kızartma makinesine iki dilim ekmek koyduktan sonra masaya dönüp yanıma oturdu. "Nasıl uyudun, canım?"

İçleri kumla doluymuş gibi hissettiğim gözlerimi ovuşturdum. "Pek iyi sayılmaz."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Kaşlarını çattı. "Küçükken de hiç iyi uyuyamazdın."

Evde gayet iyi uyuyordum. Yalnızca Pemberton'da sabahlara kadar dönüp dururdum. Babaannemin bunu bildiğini fark etmemiştim.

"Dün gece çok gerçekçi bir rüya gördüm," dedim.

"Ne gördün?"

"Şey..." Gece duyduklarımı itiraf etmek isteyip istemediğimden emin olamayarak masaya baktım. Ancak sandığımdan daha yorgun olmalıydım çünkü her şeyi anlatmaya başladım. "Rüyamda odamın dışında biri vardı, inliyordu."

Sesli söylediğimde kulağa öylesine saçma, hatta neredeyse komik gelmişti ki gerçek olduğuna nasıl inandığımı anlayamadım. Ölümden sonra yaşam ihtimaline inansam bile bu kadarı biraz abartıydı.

Ancak babaannem, söylediklerim onu hiç şaşırtmamış gibi başını aşağı yukarı salladı. "Ah," dedi. "O rüya değildi. Caroline'dı."

Gülümsemem ânında yüzümden silindi. "Ne?"

"Taraklara dokundun mu?"

Battaniyelere yer açmak için kenara ittiğim mercan mavisi taraklardan söz ettiğini düşündüm. "Sanırım... evet."

Babaannem uzanıp kolumu iki eliyle birden kavradı. "Sana onlara dokunmamanı *söylemiştim*, Julia. Caroline bunu yapmandan hiç hoşlanmıyor."

"*Kim?*"

"Caroline Eldridge," diye açıkladı. "Cadı."

ON BİR

1692

CAROLINE

Kuşluk vaktiydi, ben de mutfağımda oturmuş, öğürmemeye çalışarak adaçayı ve karayılan otu karışımını içiyordum.

Kasabanın sınırında o korkutucu adama rastlayalı neredeyse bir hafta olmuştu. Archie'yi huzursuz edeceğini düşündüğüm için bu karşılaşmadan ona söz etmemiştim, aksi hâlde gelecekteki çocuğumuzla ilgisi olmayan rüyalar görmeye başlayabilirdi. Karısının boğazı sıkılarak öldürülmesini izlediği rüyalar.

Ben de o günden beri Pemberton'dan pek uzaklaşmamıştım. Bahçemizde yetişen yiyeceklerimiz ve bolca mısır unumuz vardı. Molly'yle birlikte kasabaya inebilirdim ama çarşaftaki kan konusunda kocamı kandırdığımı öğrendiğinden beri aramız daha da açılmıştı. Kısır olduğumu söylemeye nasıl cüret ederdi! Bu çayı iki hafta boyunca her gün içtiğim takdirde Archie'nin oğluna kavuşacağından emindim.

Belki bebeği doğurduktan sonra Molly'yi gönderip yerine bir dadı tutardık.

Çayın son yudumunu fincana geri tükürmemeye çalışırken kapı çaldı. Sesi hayal edip etmediğimi merak ederek fincanı indirdim. Buraya pek ziyaretçi gelmezdi. Kapıma gelen tek canlı Gideon'dı, onun da kapıyı çalması mümkün değildi.

Derken sesi tekrar duydum. Kapı bir kez daha çaldı.

"Molly?" diye seslendim.

Cevap vermedi. Sanırım bahçede çalışıyordu. Yahut bana yapabileceği korkunç şeyleri düşünüyordu. O kızın benden neden bu kadar nefret ettiğini anlayamıyordum.

Masadan kalkıp ön kapıya gittim. Ne yapacağımı düşünerek bir an kapının önünde bekledim. O sırada kapı tekrar çaldı.

"Bayan Eldridge?" Tanıdık bir sesti bu, omuzlarım hemen gevşedi. "Evde misin?"

Sürgüyü çekip ağır ahşap kapıyı ardına kadar açtım. En yakın komşumuz Hiram Hatch karşımda duruyordu, ellerini birbirine öyle bir kenetlemişti ki şiş parmaklarının boğumları bembeyaz kesilmişti. Hiram ve Judith Hatch, Archie'yle benim kadar varlıklı değillerdi. Hiram, bizim arazinin aşağı tarafında küçük bir ev inşa etmişti ve Judith'le beş çocuklarını orada büyütmüşlerdi. Ama artık o çocukların hepsi yetişkin olmuş, kendi çocuklarını dünyaya getirmişti. Hiram'ın kafasında birkaç beyaz tel haricinde saç kalmamıştı, kırışıklıklarla kaplı yüzünde daima kaygılı bir ifade vardı.

"Caroline." Kaşları çatıktı, alnında boncuk boncuk ter birikmişti. "Judith'im... çok hasta. Yardımına muhtacım."

"Ah, deme!" Judith Hatch'i çok severdim. Nefis çavdar ekmekleriyle elmalı turtalar yapıp herkesle cömertçe paylaşan iyi kalpli bir kadındı. "Nesi var?"

"Geçen haftaki sağanakta üşütmüş," diye açıkladı Hiram, içeri girebilmesi için geri çekildiğimde. "Geçmek bilmeyen bir öksürüğü, endişe verici bir ateşi vardı. Şimdi bir de anlamsız sözler sayıklamaya başladı!"

"Tüh!"

Arkamdan bir ses duydum. Molly gelmişti. Ancak çilli yüzünde kaygıdan ziyade meraklı bir ifade vardı. Bu kadın başkalarının talihsizliklerinden besleniyor gibiydi.

"Ateşi bir türlü düşmüyor." Hiram'ın sesi titriyordu. "Onu uzun süre yalnız bırakmaya korkuyorum." Duraksadı, sonra asıl geliş nedenini söyledi. "Dr. Shaylor'dan ivedilikle bize gelmesini isteyebilir misin lütfen?"

O ismi duyunca irkildim. Dr. John Shaylor, babamın ölümünden önceki korkunç günlerde yanına gelmişti ve kimse beni, sözüm ona "tedavilerinin" babamın ölümünde payı olmadığına inandıramazdı. Judith gibi babam da ateşler içinde yanıyordu ve Dr. Shaylor'ın uyguladığı tek tedavi, vücudunun çeşitli yerlerinde kesikler açarak kanını akıtmak olmuştu. Her kan alma işleminden sonra babam biraz daha güçsüz düşmüştü. Son uygulamadan yalnızca bir saat sonra da vefat etmişti.

"Dr. Shaylor mı?" diye sordum tereddütle.

Hiram hızlıca başını aşağı yukarı salladı. "Lütfen. Karımı yalnız bırakamam ama tedavi edilmesi gerek."

Elimi Hiram'ın çökük omzuna koydum. "O hâlde onu tedavi ettiririz."

"Tanrı senden razı olsun, Caroline." Hiram'ın gözleri yaşlarla doldu. "Şimdi Judith'imin yanına dönmeliyim."

Hiram aceleyle kapıdan çıktıktan sonra başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Vakit henüz erkendi. Hemen yola çıkarsam pazar dağılmadan kasaba meydanına varabilirdim.

"Dr. Shaylor'ı benim çağırmamı ister misiniz?" diye sordu Molly. Evden çıkmak için her fırsatı değerlendirmeye hazırdı.

"Dr. Shaylor'ı çağırmayacağım," dedim kararlılıkla. "O olsa olsa Judith'i daha da hasta eder."

Elbise dolabından pelerinimi aldım. Omuzlarıma geçirip gümüş düğmelerini iliklerdim.

"O hâlde nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Molly.

"Pazar yerine," dedim. "Hitty Atkins'le konuşacağım. O ne yapılması gerektiğini bilir."

"Hitty Atkins mi?" diye sordu Molly soluğu kesilerek. "*Onun* Judith Hatch'e yardım edebileceğine gerçekten inanıyor olamazsınız! Hitty kaçık kocakarının teki."

"O kaçık değil," diye itiraz ettim. Sözleri gücüme gitmişti. "Archie hastalandığında bana bir karışım vermişti. O karışım sayesinde Archie yeniden sağlığına kavuştu."

Molly anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. Gerçi mühim değildi. Pazar kapanmadan Hitty'ye ulaşmak istiyorsam oyalanmadan yola koyulmalıydım.

"Şanslı'yla hemen gidip gelirim," dedim Molly'ye. "Lütfen Judith için biraz et suyu ısıtıp evlerine götür."

"Peki, Bayan Caroline," dedi fakat asık yüzü beni huzursuz etmişti.

Ön kapıyı hızla açtım. Gideon giriş yolunu kaplayan parke taşlarının üzerinde oturuyordu. Başımı çevirip arkama baktığımda Molly'nin bana suratını ekşittiğini gördüm ancak üzerinde pek durmadım, zira Hitty gitmeden önce ona yetişmek istiyorsam bir an evvel yola koyulmam gerekiyordu.

ON İKİ

Kasaba meydanına gidişim her zamankinden uzun sürdü.

At binmeye uygun giyinmemiştim ve Şanslı'nın sırtında hoplayıp dururken jüponum beni rahatsız ediyordu. Fakat üstümü değiştirecek vaktim olmamıştı. Yola çıkmakta gecikseydim Hitty'ye yetişemeyebilirdim. Daha önce evine gitmiştim ve yolu biliyordum ama mesafe uzundu. Ateş söz konusu olduğunda vakit kaybetmemek gerekirdi.

Kasaba meydanına vardığımda, tezgâhların çoğunun hâlâ yerinde olduğunu görünce içim rahatladı. Hitty'yi bulup Judith Hatch'in yanına götürebilecektim. Avluda onun tezgâhını aradım ama sevgili dostumu göremeyince yüreğim sıkıştı. Yıllardır bu pazara geliyordum ve Hitty'nin şimdi burada olmaması alışılmadık bir durumdu.

Av eti satan Elias Fenn'i buldum. Onun tezgâhına doğru yürürken içimi müthiş bir çaresizlik kapladı.

"Elias," dedim.

Beni başıyla selamladı. "Bayan Eldridge."

"Şey..." Kurumuş boğazımı temizledim. "Hitty Atkins'i nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

"Hitty Atkins mi?" diye tekrarladı düşünceli bir ifadeyle. "Sanırım... gitti."

"Nereye gitti?"

Sorularımdan rahatsız olmuş gibi bana ters ters baktı. "Et alacak mısınız, almayacak mısınız?"

Ona cevap vermeye tenezzül etmedim. Zihnimde düşünceler dört dönerken eve doğru yola koyuldum. Şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. Hiram benden Dr. Shaylor'ı çağırmamı istemişti ama o adamın sahte tedavileriyle değer verdiğim birini daha öldürmesine müsaade edemezdim. Judith'in kaderini *o adamın* ellerine bırakmaktansa Tanrı'ya emanet etmek daha iyiydi.

Şanslı'yı Pemberton'a bıraktıktan sonra yayan olarak Hatchlerin kulübesine gittim. Hiram Hatch'e ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama Dr. Shaylor'ın Judith'i kurtaramayacağına bütün kalbimle inanıyordum. Archie hastalandığında Hitty karışımın yanı sıra bana bazı öğütler de vermişti ve şimdi o öğütlere uyacaktık. Judith'i kendi başıma iyileştirecektim.

Hiram kapıyı açtığında yüzündeki umut ve beklentiyi görünce bir an için doktoru çağırmadığıma pişman oldum. Doktor, Judith'e yardım edemezdi ama en azından Hiram'a teselli olurdu.

"Onu getirdin!" diye haykırdı Hiram.

"Bak Hiram," dedim usulca. "Lütfen anlamaya çalış..."

Fakat Hiram beni dinlemiyordu. Bakışlarını omzumun üzerinden uzaktaki bir şeye dikmişti. Arkama dönünce Dr. Shaylor'ın atıyla bize doğru geldiğini gördüm. Molly de kendi atıyla hemen arkasındaydı.

Ancak o zaman ne olduğunu anladım. Molly, Judith Hatch'e bir tas et suyu getirmemişti. Bunun yerine isteğime karşı gelerek doktorun evine gidip onu buraya getirmişti.

Fakat bunların hiçbirini dile getiremezdim. Molly, Hiram'ın görmeyi en çok istediği kişiyi getirmişken ona nasıl itiraz edebilirdim?

Yine de birazdan olacaklara dair içimde korkunç bir his vardı.

ON ÜÇ

GÜNÜMÜZ

JULIA

Caroline Eldridge. Cadı.

Babaanneme ne saçmaladığını sormak üzere ağzımı açtım. Ancak o sırada ekmek kızartma makinesinden ince dumanlar yükseldiğini fark ettim. Makine beş saniye içinde alev alacak gibi görünüyordu.

"Babaanne!" diye bağırdım. "Ekmekler!"

Babaannem başını çevirip dumanlar içindeki ekmek kızartma makinesine baktı ama yüzünde biraz bile telaş yoktu. Çıkabilecek yangını önlemek için hiçbir şey yapmayacağı belli olunca yerimden fırladığım gibi ekmekleri fırlatan düğmeye bastım. Hiçbir şey olmayıp yanık ekmek kokusu giderek ağırlaşınca paniğe kapıldım. Telaşla fişi prizden çektim.

Facia önlenmişti.

Soluk soluğa tezgâha yaslandım. Bu sırada babaannem güçlükle ayağa kalkıp ekmek kızartma makinesine doğru ilerledi. Yanmış ekmekleri makineden çıkarışını ağzım açık izledim. Dilimlerden biri elini yakıp yere düştü ama diğerini tabağa koymayı başardı. Ardından yerdeki ekmeği alıp ilk dilimin yanına yerleştirdi. Tabağı alıp mutfak masasının üzerine bıraktı.

"Haydi afiyet olsun, canım," dedi sanki bu, son derece normal bir kahvaltı hazırlama biçimiymiş gibi.

Ağzım açık hâlde ekmeklere baktım. İki dilim de kapkaraydı ve biri daha birkaç saniye önce yerde yatıyordu.

"Şey," dedim. "Aslında o kadar da aç değilim."

"Emin misin?"

Tabağı masanın ortasına doğru ittim. "Kesinlikle."

Aç değildim ama çok endişeliydim. Tanıdığım en iyi aşçılardan biri olan babaannem ekmekleri yakmış, sonra da hiçbir şey olmamış gibi onları önüme koymuştu. Üstelik birini *yer*den almıştı. Dahası ekmekleri hazırlarken neredeyse evi ateşe veriyordu. Bana yanlış isimle seslenmesi bile yeterince kötüyken bu, bambaşka bir boyuttu ve son derece tehlikeliydi. Ethel işlerini halletmek için dışarı çıktığında bu kadını bütün gün evde yalnız bırakıyordu.

Endişelerimi bir an önce onunla konuşmam gerekiyordu. Ama şimdilik müzedeki randevuma yetişmeliydim.

Çantamı odamda bırakmıştım, dolayısıyla merdivene giderken tekrar salondan geçtim. Geçerken de her zamanki gibi tablodaki çiftin gözlerinin beni izlediğini hissettim. Ancak bu his bu sefer öylesine kuvvetliydi ki birden durup arkama döndüm.

Archibald ve Molly Eldridge'ın portresi, kendimi bildim bileli şöminenin üzerinde asılıydı. Üç yüz yılı aşkın süredir. Portre yapılırken kaç yaşında olduklarını kestiremiyordum. Benim yaşlarımda da olabilirlerdi, orta yaşlı da ama ikisinin de saçında tek beyaz tel görünmüyordu.

Archie Eldridge gerçekten de başarılı ve nüfuzlu bir tüccara benziyordu. Köşeli çenesini yukarı kaldırmıştı; insanda saygı uyandıran bir havası vardı. On yedinci yüzyıl standartlarına göre yakışıklı olduğunu da kabul etmeliydim.

Molly Eldridge da çok çekici bir kadındı, hangi ölçüte göre değerlendirilirse değerlendirilsin güzeldi. Yüz hatları yumuşak ve kadınsıydı ama gözlerinde sert bir ifade vardı. Amansız bir

kararlılık. Molly Eldridge istediğini elde etmeye alışkın birine benziyordu.

Bilmem kaç kuşak önceki büyükannemin, kocasının eski karısının hüküm giymiş bir cadı olması hakkında ne düşündüğünü merak ettim.

Tabloya bakarak orada dikilirken odanın sessizliği neredeyse boğucu gelmeye başladı. Burada bir tuhaflık vardı ama ne olduğunu anlayamıyordum. Gece mobilyaların yeri mi değişmiş diye etrafa bakındım. Hayır, her şey bir önceki gece olduğu yerde duruyordu.

Derken...

Bakışlarım sarkaçlı saate takıldı. Oturma odasına her girişimde o hipnotik tik tak sesiyle çalıştığını duymuştum. Ama şimdi susmuş, akreple yelkovan 03.41'de durmuştu.

"Her gece üçü kırk bir geçe durur."

Dün neredeyse Mick'e kalp krizi geçirtiyordum, anlaşılan şimdi de o bana aynısını yapmaya karar vermişti. Elim göğsümde, yerimden sıçradım. Mick kirli bir tulumun içinde, sağ elinde bir tırmıkla karşımda duruyordu.

"Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim," dedi ben nefesimi düzene koymaya çalışırken.

"Önemli değil." Hayatımın büyük bölümünü her şeye fazla önem yükleyerek geçirdiğim hâlde bu cümleyi ne kadar sık kurduğumu düşündüm. "Saatin durduğunu yeni fark ettim."

"Doğru." Tırmığı kanepeye dayayıp kirli ellerini tulumuna sildi. Ethel onu bu ellerle burada görse muhtemelen çılgına dönerdi. "Dediğim gibi, her gece aynı saatte durur. Ben de her sabah yeniden kurarım."

"Bence..." Boğazımı temizledim. "Birine göstermelisin."

"Gösterdik." Mick kaşlarını çatarak sessiz saate baktı. "Kasabada her türden saati tamir eden bir adam var. Onu buraya getirttik ama saatte hiçbir sorun olmadığını söyledi."

Tavan ışıkları titreşince ensemi kaşıdım. "Ya..."

"Daha da tuhafı," bileğini kaldırıp gümüş analog saatini gösterdi, "benim saatim *de* her gece tam olarak aynı saatte duruyor. Bütün bunlar birkaç ay önce başladı."

Acaba müzenin Pemberton'ı satın almak için teklifte bulunduğu dönemde mi başlamıştı? "Nedenini... nedenini biliyor musun?"

Mick sorumu cevaplayacakmış gibi ağzını açtı ama sonra başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Sadece tuhaf olaylardan biri işte."

Tam da o anda dün gece saat 03.41 civarı uyandığımı hatırladım. Az önce kalp krizi geçirmediysem bile şimdi geçirmek üzereydim.

"İyi misin, Julia?" diye sordu Mick.

"İyiyim," diyebildim güçlükle.

Yalan söylüyordum. İyi değildim. Birkaç saatliğine bile olsa Pemberton'dan uzaklaşmam gerekiyordu.

"Baksana," dedim. "Benim dışarı çıkmam lazım. Ben dönene kadar babaanneme göz kulak olabilir misin?"

Ethel'ın onu sık sık burada yalnız bıraktığını tahmin ediyordum ama yine de Mick beni anladığını gösterircesine başıyla onayladı. "Elbette. Ona bir şey olmasına izin vermem."

En azından bugün bunun için endişelenmek zorunda kalmayacaktım.

ON DÖRT

Woodhaven Müzesi, bu kadar küçük bir kasabaya göre şaşırtıcı derecede büyüktü. Bina, her biri kahverenginin hafiften farklı bir tonundaymış gibi görünen tuğlalardan yapılmıştı ve oymalarla süslü ahşap ön kapının hemen üzerinde vitraylı bir pencere vardı. Bütün bunlar da binaya şato benzeri bir görünüm kazandırıyordu.

Babam kiminle görüşeceğim konusunda hiçbir ayrıntı vermemişti. Yalnızca saat onda müzede olmamı, birinin beni kapıda karşılayacağını söylemişti. İçeri girdiğimde binanın dışındaki ihtişamın yüksek tavan ve kemerli kapı aralıklarıyla içeride de sürdüğünü gördüm.

Ne yapacağımı bilemeden bir süre girişte bekledim. İçeri girdiğim anda birinin beni karşılamasını ummuştum ama ortalıkta beni bekleyen kimse yoktu. Saat daha sabahın onuydu ve müzenin en yoğun zamanı olmadığından giriş sakindi. Görünürdeki tek kişi, karşılama masasında oturan genç kızdı. Sakız çiğneyerek telefonuyla oynuyordu.

Görüşeceğim kişi o muydu? Bu kızın beni, babaannemi malikânesini satmaya ikna etmeye razı edebileceğine inanmak zordu. Ama başka seçeneğim olmadığından yanına gittim.

"Merhaba?" dedim çekinerek.

Kız yüzüme bile bakmadı.

"Selam," diyerek tekrar denedim. "Ben Julia Barlow."

"Bir saniye." Telefonunda oyun oynuyordu ve kendini oyuna *bir hayli* kaptırmıştı. "Birazdan sizinle ilgileneceğim."

Dişlerimi sıktım, bu ukala genç kıza iş ahlakı üzerine nutuk çekmeye hazırdım ancak daha ağzımı açamadan salonun diğer ucundan bir ses geldi. "Julia Barlow! Geldiğiniz için *çok* teşekkür ederim!"

Arkama döndüğümde bir adamın hızlı adımlarla bana doğru geldiğini gördüm. Müze küratörünün yaşlı bir beyefendi olmasını bekliyordum ve bir an için tam da öyle olduğunu düşündüm. Adam *brogue* ayakkabı giymişti, altında gri tüvit pantolon, üzerinde de çizgili gömlek vardı ve pantolon askısı takmıştı. Siyah çerçeveli gözlüğü bile 1930'ları anlatan tarih kitaplarında gördüğüm türdendi.

Ama yaklaştığında hiç de yaşlı olmadığını fark ettim. Benim yaşlarımdaydı ya da en fazla benden birkaç yaş büyüktü. Kısa kesilmiş ve yandan ayrılmış koyu kahverengi saçlarıyla eski zamanlara özgü bir yakışıklılığı vardı. 1940'ta yaşasaydı kadınların gözdesi olurdu. Sırıtarak elini uzattı.

"Benim adım Henry Ziegler," dedi. "Woodhaven Müzesi'nin küratörüyüm."

Gözlerini gözlerimden ayırmadan elimi sıkıca kavradı. İki kez salladıktan sonra bıraktı.

"Julia Barlow," dedim.

"Biliyorum." Gülümsemesi genişledi. "Letitia Barlow'un torunusunuz. Onunla kalmaya geldiğinizi duyunca çok sevindim. Bazı... endişelerim vardı."

"Evet," diye mırıldandım ama aynı endişeleri paylaştığımızı söylemedim. Onu hiç ilgilendirmezdi.

"Benimle konuşmaya gelmenize çok sevindim," dedi. "Müzenin büyükannenizin evini satın almasını en çok destekleyen

kişi benim. Bunun gerçekleşmesi için yapabileceğim bir şey varsa... söylemeniz yeterli."

"Anlıyorum," dedim. "Ama kararın bana ait olmadığını bilmelisiniz."

"Evet, bunun farkındayım." Duraksadı. "Sizin için de uygunsa içeride konuşmak isterim, Bayan Barlow."

"Bana Julia diyebilirsiniz. Evet, içeride konuşabiliriz."

Müzenin ana bölümüne doğru ilerledi ve iç kapıyı açmak için aceleyle öne geçti. Görünüşe göre tavırları da kıyafetleri kadar eski modaydı. Henry Ziegler'ı siyah beyaz bir fotoğraf için poz verirken gözümde canlandırabiliyordum. Yine de tuhaf bir çekiciliği vardı.

Henry beni geçmiş dönemlerden kalma envaiçeşit eserle dolu birkaç odadan geçirdi. Müzeleri severdim ve başka zaman olsa sergileri uzun uzun incelerdim ancak Henry bana kapsamlı bir müze turu yaptırmakla pek ilgilenmiyor gibiydi. Nereye gittiğimizi gayet iyi biliyordu.

"Müze küratörü tam olarak ne iş yapar?" diye sordum.

"Müzeye eser kazandırmak ve bu eserlerin özgünlüğünü doğrulamak benim sorumluluğumda," dedi. "Pemberton uzun zamandır... daha doğrusu yıllardır ilgimi çekiyor."

Sonunda kendimizi, bir zaman makinesiyle sömürge dönemine gitsem işime yarayacak türden eşyalarla dolu bir odada bulduk. Gözüm, Uyuyan Güzel'i komaya sokan çıkrığa benzeyen bir alete takıldı. Hemen yanında da yüzlerce yıllıkmış gibi görünen ağır bir ahşap sandık vardı.

"Bu odadaki eşyaların tamamını on yedinci yüzyıl New England'ından topladım." Henry kollarını iki yana açarak odayı dolduran antikaları gösterdi. "Büyükannenizin evini satın alırsak bu eşyaları oraya taşıyıp gerçeğe tamamen uygun bir ortam oluşturacağız. Pemberton'a adım atmak, sömürge dönemine açılan bir geçitten geçmek gibi olacak. Sizce de harika olmaz mı?"

Heyecanı öylesine içtendi ki neredeyse beni de heyecanlandırdı. Bu odadaki her şeyin Pemberton'a taşındığını gözümde canlandırabiliyordum; sahiden de bir zaman makinesine binmek gibi olurdu. Bir yanım Pemberton'ın o bakımsız hâliyle kalmak yerine eski ihtişamlı günlerine döndürülmesi fikrini sevmişti.

"Üstelik bununla yetinmek istemiyoruz," diye devam etti, "şu anda evde bulunan bazı parçaları da müze koleksiyonuna katmak istiyoruz. Orada neredeyse evin kendisi kadar eski olduğundan emin olduğum sarkaçlı bir saat var."

"O saat..." Duraksadım. "Pek düzgün çalışmıyor olabilir."

"Ben evi ziyaret ettiğimde gayet iyi çalışıyordu," dedi. "Tik taklarını duydum. O sarkaçlı saatlerin işçiliği inanılmazdır. Sizdeki saat ikimizi de gömer."

Ona saatin her gece durduğunu söylemeyi düşündüm ancak saat konusunda öyle heyecanlıydı ki hevesini kırmaya içim el vermedi.

"Ayrıca," diye ekledi, "salonda, evde tutmak istediğimiz bir yağlı boya tablo var. Büyükanneniz o tablodan ayrılmayı kabul ederse bağışçılarımız fazlasıyla cömert olmaya hazır. Eminim siz de biliyorsunuzdur ki Archibald Eldridge, Woodhaven'ın küçük bir yerleşimden gerçek bir kasabaya dönüşmesine büyük katkıda bulundu, Eldridge ailesi de Woodhaven tarihinin en saygın ailelerinden biriydi. Archibald ile Molly'nin portresini sergileyerek onları onurlandırmak istiyoruz."

Demek Henry tabloyu görmüştü ama benim gibi rahatsız olmamıştı. Ailemin karmaşık geçmişini ve Archibald'ın ikinci karısının cadılık suçlamasıyla kazığa bağlanarak yakıldığını bilip bilmediğini merak ettim. Bilseydi tablo konusunda bu kadar hevesli olmayabilirdi.

"Şunu bilmelisiniz ki," dedi. "Pemberton'a büyük bir saygıyla yaklaşmak niyetindeyiz. Malikâneyi yıkıp yerine alışveriş

merkezi dikmeyeceğiz. Amacımız, herkesin görebilmesi için ailenizin tarihini korumak."

"Hı hı..."

Henry burnunun üstündeki gözlüğünü yukarı iterek başını yana yatırdı. "İkna olmadınız."

"Mesele benim ikna olmam değil," dedim. "Bu kararı ben veremem. Pemberton babaanneme ait. O satmak istemezse..."

"Kararın size ait olmadığını anlıyorum," diye kabul etti. "Ama büyükannenizle telefonda konuştuğumda sizden övgüyle bahsetti. Onu ikna edebilecek biri varsa o da sizsiniz. Doğrusunu isterseniz o kadar büyük bir mülkün işleriyle ilgilenmenin onun için giderek zorlaştığı izlenimine kapıldım. Pemberton'ın yükünü ondan alarak ona iyilik etmiş oluruz."

"Size ne söyleyeceğimi bilmiyorum," dedim sonunda. "Teklifinizi düşüneceğim ve babaannemle konuşacağım."

Henry, Mick'in taktığına benzer gümüş, ağır kol saatine baktı. "Beni mazur görün lütfen. Yaklaşık on beş dakika sonra bir randevum var, maalesef iptal etmeyi başaramadım. Yine de bu konuyu sizinle daha ayrıntılı konuşmak isterim. Yarın akşam yemeğine vaktiniz olur mu?"

"Akşam yemeğine mi?"

"Size teklifimizi daha ayrıntılı anlatmak isterim." Gözlüğünün ardında gözleri ışıldıyordu. Kendimi gülümsemekten alamadım. "Bağışçılarımızı milyonlarca dolar bağışlamaya ikna ettim, bu işte giderek ustalaşıyorum."

Güldüm. "Hazırda bir PowerPoint sunumunuz da var mı?"

"PowerPoint sunumu mu?" Bu sözcükler onun ağzından bir tuhaf çıkmıştı, sanki aklından, uçan kaykaylar gibi geleceğe ait bir teknoloji geçiyordu. "Hayır, *PowerPoint sunumuna* ihtiyacım yok. İki makul insan gibi oturup konuşacağız. Büyükannenizin kardeşi benimle konuşmak istemedi ama sizin farklı düşüneceğinizi umuyorum."

Ethel'dan daha makul olduğum kesindi ama gelgelelim bütün kozlar onun elindeydi. "Bunun vaktinizi doğru değerlendirmenin en iyi yolu olduğundan emin değilim."

"Buna kesinlikle katılmıyorum," diye karşı çıktı. "Anlatacaklarımın sizi bunun bütün aileniz için en iyi seçenek olduğuna ikna edeceğine inanıyorum."

Anlatacaklarının boşa nefes tüketmekten öteye gitmeyeceğini söylemek için ağzımı açtım ama sonra duraksadım. Müzenin hesabına bir akşamlığına evden çıkmak güzel olabilirdi, hem Henry de göze hitap eden bir adamdı. Daha da önemlisi, bu adamın Pemberton hakkında tam bir bilgi kaynağı olduğu belliydi. Babaannem demansa yakalandıktan sonra geçmişe dair pek çok bilgi yok olmuştu, bu durumda mirasımla ilgili merak ettiklerimi sorabileceğim biri epey işime yarardı.

"Peki," dedim. "Geleceğim."

Henry'nin yüzü aydınlandı. "Pişman olmayacaksınız."

"Ama şu var ki Pemberton'da telefon çekmiyor, bu yüzden plan yapmak benim için çok zor."

"İnanılmaz ama insanlar cep telefonları icat edilmeden önce de plan yapmayı başarıyordu." Tekrar saatine baktı. "Yarın saat altıda sizi almaya gelirim. Uygun mudur?"

Bir yanım nereye gitmek istiyorsa onunla orada buluşacağımı söylemek istedi ancak buranın kesintili GPS hizmetiyle uğraşmaktan bıkmıştım. Beni almasına razı olabilirdim.

"Peki," dedim. "Yarın altıda görüşürüz. Daha şık bir şeyler giymem gerekir mi?"

Henry soruma şaşırmış gibiydi. Her zaman özenli giyindiği, o kadar ki bunu düşünmesine bile gerek kalmadığı hissine kapıldım. Kısa bir anlığına beni baştan ayağa süzdü ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Hayır, hiç gerek yok."

"Harika."

Tekrar elini uzattı, ben de sıktım. Avucuma değen avucu sıcaktı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Julia."

"Ben de memnun oldum."

Arkama dönüp çıkışa doğru yürürken Henry'nin bakışlarını ensemde hissettim. Dışarıda yemek yiyeceğim için heyecanlansam da benden bir şeyler saklayıp saklamadığını düşünmeden edemedim.

ON BEŞ

1692

CAROLINE

Judith Hatch geceyi çıkaramayacakmış gibi görünüyordu.

Onu son gördüğümde kuyudan çektiği bir kova suyu taşıyordu, beyaz saçlarını düzgün bir topuz yapmıştı ve yollarımız kesiştiğinde bana dostça gülümsemişti. O görüntüyü şimdi yatakta yatan iskelete dönmüş kadınla bağdaştırmaya çalıştım. Yüzü kızarmış, ter içinde kalmıştı, gözleri yuvalarında geriye kaymıştı. Oturma odasında, babamın öldüğü zamandan hatırladığım ölüm kokusu vardı. Bir benzerlik daha bulunuyordu:

Dr. John Shaylor.

Muhterem doktor ellerini ovuşturarak yatak odasına girdi. Gümüş şeritlerle süslenmiş bir ceket giymişti, ceketinin içinde de düşes sateninden yelek vardı. Kırlaşmaya başlamış saçları uzun yüzünü çevreliyordu. Sağ elinde ağır, siyah bir çanta taşıyordu. Çantanın içindekileri düşününce ürperdim. Hatchlerin kulübesine girip buranın yolun ilerisindeki evimize kıyasla çok daha bakımsız olduğunu görünce yüzünün nasıl düştüğü dikkatimden kaçmamıştı. Artık işe koyulmaya hazırdı ama bu adamı tanıyorsam önce halledilmesi gereken bir mesele vardı.

"Keşke beni daha önce çağırsaydınız, Bay Hatch," dedi sitemle. "Eşinizin hılt dengesi[1] bir süredir bozuk görünüyor. Onu kurtarmak için hâlâ bir şansımız varsa hemen harekete geçmeliyiz."

"Lütfen bize yardım edin, doktor." Hiram ellerini önünde birleştirdi. "Size her şeyimi veririm."

"Bunu duyduğuma çok sevindim," dedi Dr. Shaylor. "Ücretim on pound."

Hiram'ın rengi attı. On pound, ödeyemeyeceği kadar büyük bir meblağdı. Muhtemelen sahip olduğu bütün paranın tamamından bile fazlaydı.

"Bu, karmaşık bir cerrahi tedavi," diye sabırsızca açıkladı Dr. Shaylor. "Kan almak büyük beceri gerektirir. Bedenindeki fazla hıltı hemen boşaltmazsak onu kaybedeceğimizden korkuyorum."

Hiram'ın bu parayı ödeyemeyeceğinden doktoru göndermesini umuyordum. Ancak yüzüne baktığımda bunu yapmayacağını anladım. Judith'i kaybetmekten çok korkuyordu.

"Ödeme olarak atımı kabul eder misiniz?" diye sordu boğuk bir sesle.

Yüzümü buruşturdum. Atları olmazsa Hiram ile Judith kasabaya gidemezdi. Çocuklarını ya da torunlarını ziyaret etmeleri mümkün olmazdı. O at sahip oldukları tek şeydi ve Hiram'ın onu bu adama vermesine seyirci kalamazdım.

Dr. Shaylor pazarlıklarını böyle yapardı. Kasaba halkının çoğunun ödeyemeyeceği bir ücret söyler, onlar da çaresizlik içinde en değerli varlıklarını ona teklif ederdi. Hastalığı sırasında babamı tedavi ettikten sonra onun pejmürde evine el koymuştu. Belki de Dr. Shaylor hayatını kurtaramayınca babamın artık o eve ihtiyacı kalmamasına şükretmeliydim.

---

1 Vücuttaki dört temel sıvı olan kan, balgam, safra ve kara safranın birbiriyle uyum içinde bulunması hâli. *–y.h.n.*

"Evet," diyerek kabul etti. "Sanırım ödeme olarak bir atı kabul edebilirim. Atınızı görebilir miyim?"

"Ben ödeyeceğim," diye araya girdim.

"Caroline!" Hiram şaşkınlıkla bana baktı. "Bunu yapmana gerek yo–"

"Param var." Doktora döndüm. "Atını almayın. Ücretinizi ben ödeyeceğim."

Dr. Shaylor bu sonuçtan memnun olarak bana gülümsedi. "Teşekkür ederim, Bayan Eldridge. Paranız yerinde harcanacak."

Öyle olmayacağını biliyordum fakat Hiram'ın her şeyini bu adama vermesine müsaade edemezdim.

Doktor ürkütücü siyah çantasını açıp aletlerini çıkarmaya başladığında güçlükle bakabildim. Çantada bir makas, küçük bir ustura, kare gövdeli iki iğne, kaşığa benzer bir şey, bir forseps ve bir kutu neşter gibi birçok aletin yanı sıra beyaz bir bez parçası vardı. Daha önce geri planda duran Molly şimdi büyük bir ilgiyle doktoru izliyor, çantasından çıkardığı her alet hakkında sorular soruyordu.

Forsepsi işaret ederek, "Bu ne işe yarıyor?" dedi.

Doktor, üzerinde hâlâ başka birinin kanı bulunan aleti eline aldı. "Bunu diş çekmek için kullanıyorum."

Gözlerimi doktordan kaçırarak Judith'in yatağının başına geçtim. İncecik elini tuttuğumda kızgın sobaya dokunmuş gibi oldum. Ateşler içinde yanıyordu.

"Hiram..." diye mırıldandı kurumuş, çatlamış dudaklarının arasından. "Hiram, bebek durmadan ağlıyor. Yıkanması gerek."

Hiram'ın onun anlamsız sözler sayıklamasıyla ilgili söylediklerini hatırladım. Judith de babamın son günlerindeki kadar hastaydı.

"Judith." Terden yüzüne yapışmış bir tutam saçını kenara çektim. "Ben Caroline."

"Ah, Caroline..." Adımı söyleyişi pek de beni tanımış gibi değildi. "Bebeği yıkar mısın, canım?"

Bu evde yaşamış bütün bebeklerin çoktan büyüdüğünü ona anlatmanın kimseye faydası olmazdı. Terden kayganlaşmış elini sıktım. "Endişelenme, Judith. Biz her şeyi halledeceğiz."

Dr. Shaylor sağ elinde neşterle yanımıza yaklaştı. Bıçak, son hastasından sonra temizlenmediğinden hâlâ kanlıydı. Bu adam aletlerini hiç mi temizlemiyordu? Babamı nasıl kestiğini hâlâ hatırlıyordum ve aynı şeye tekrar tanık olmaya dayanamazdım.

"Başka yolu yok mu?" diye yalvardım. "Belki ıslak bezle ateşini düşürebiliriz."

"Tek çare hılt dengesini yeniden sağlamak," dedi sertçe. "Hızlı olmazsak kesinlikle ölecek."

"Onu tutmamı ister misiniz, Dr. Shaylor?" diye sordu Molly.

Bir an için beni kastettiğinden korktum. Ancak hayır, Judith'i tutması gerekip gerekmediğini soruyordu. Judith ateşler içinde yanmasına rağmen titriyordu.

Dr. Shaylor başıyla onayladı. "Evet, çok yardımı olur."

Molly, Judith'in bileğini öyle sıkı kavradı ki yaşlı kadın zihninin bulanık hâline rağmen irkildi. Bileği moraracaktı fakat Dr. Shaylor'ın yapmak üzere olduğu şeyin yanında önemsiz kalırdı. Hiram gözlerimizin önünde yaşananları odanın köşesinde endişeyle izliyordu.

Dr. Shaylor neşterin ucunu Judith'in dirseğinin hemen altında gezdirdi. Deriden sızan kıpkırmızı kan kolundan aşağı damlamaya başladı. Dr. Shaylor kanı elindeki bezle sildi. Bezin üzerinde önceden kalmış, kurumuş kan lekeleri olduğunu ancak o zaman fark ettim.

Judith hafifçe inledi. Kolundaki yaradan kan akmaya devam ediyordu ama neyse ki akış hızlı değildi. Dr. Shaylor beze damlayan kanı izliyordu ve yüzündeki ifadeye bakılacak olursa gördüklerinden memnun değildi.

"Bir sorun mu var, doktor?" diye sordu Hiram kaygıyla.

Böyle bir şeyi nasıl sorardı? Karısı ölüm döşeğindeydi ve bu sözde "doktor" onun ölümünü hızlandırıyordu! Keşke Hitty'yi bulabilseydim.

"Yeterince kan akmıyor," dedi Dr. Shaylor. "Korkarım başka bir yerini kesmemiz gerekecek."

Hiram kaşlarını çattı. "Ne yapmamızı öneriyorsunuz?"

Doktor düşünceli bir ifadeyle başını yana yatırdı. "Boynunu kesmeliyiz. Boyunda daha fazla hılt birikir, böylece daha çabuk iyileşir."

Boynunu mu?

Dr. Shaylor'ın o neşteri Judith'in bembeyaz boynuna batırdığını düşünmek bile tüylerimi diken diken etti. Bu onu kesinlikle öldürürdü. "Lütfen boynunu kesmeyin," dedim boğuk bir sesle. "Hiç güvenli değil."

Dr. Shaylor homurdanır gibi bir ses çıkardı. "Bayan Eldridge, haddinizi aşıyorsunuz. Burada hekim olan benim. Siz ise yalnızca bir kadınsınız."

"*Kısır* bir kadın," diye ekledi Molly.

Yüzümü sıcak bastı, öyle ki Judith'inki kadar kızardığını hissedebiliyordum. "Onu incitmenize izin vermeyeceğim. Ben... Ben size ödeme yapmayacağım."

"O hâlde Bay Hatch'in atını ödeme olarak kabul ederim," dedi Dr. Shaylor, büyük bir lütufta bulunuyormuş gibi.

Hiç bu kadar öfkelenmemiştim. Bu adam, Judith'in boynunu keserse onu Gece Celladı'nın elleri boğazına dolanmışçasına kesin bir ölüme sürükleyeceğini görmüyor muydu? Zavallı Hiram, korkudan perişan olmuştu ve karısının iyileşmesi için her şeyi kabul edecek kadar çaresizdi. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Odadakilerin hiçbirini bunun delilik olduğuna ikna edemiyordum.

Tek yapabildiğim, Dr. Shaylor'ın sağ elinde kanlı neşterle yaklaşmasını dehşet içinde izlemekti.

ON ALTI

Dr. Shaylor neşteriyle Judith'e yaklaşıyordu. Kadını kurtarmak kisvesi altında boğazını kesmeye hazırdı ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Sonra garip bir şey oldu.

Judith'in gözleri birden yuvalarında kaydı. Bir an için öldüğünü sandım ama sonra bedeni titremeye başladı. Öylesine şiddetli sarsılıyordu ki âdeta yataktan yükselip havalanacakmış gibi görünüyordu. Dişleri birbirine vuruyordu.

"Ne oluyor?" diye bağırdı Molly, kendinden memnun ifadesinin yerini korku almıştı.

Dr. Shaylor, gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde yataktan uzaklaştı. "Lütfen uzak durun. İçine kötü bir ruh girmiş olabilir."

Odadaki diğer üç kişi Judith'ten uzaklaşsa da ben elimi omzuna koyup en azından yataktan düşerek kendini yaralamasına engel olmaya çalıştım. Derken titremesi başladığı kadar ani biçimde kesildi. Judith'in sağ bacağı son kez seğirdi ve ardından bedeni hareketsiz kaldı.

"Ona ne oldu?" diye bağırdı Hiram.

Dr. Shaylor ciddi bir ifadeyle Hiram'a baktı. "Karınızın hastalığı doğal değil. Bunu daha önce de gördüm ve hiç şüphem yok ki bu şeytanın işi!"

"Şeytan mı?" dedi Hiram soluğu kesilerek.

"Evet." Dr. Shaylor gözlerini bana çevirdiğinde yüzünde beni son derece huzursuz eden bir ifade vardı. Bununla bir ilgim olduğunu düşünüyor olamazdı, öyle değil mi? "Onu tedavi etmesi için doktora değil, din adamına ihtiyacınız var."

Doktor fısıltıyla dua ederek kanlı bezle neşter de dâhil olmak üzere bütün aletlerini siyah çantasına tıkıştırdı. Bana son kez uzun uzun baktı. Benden on poundu istemesini bekledim, vermeyi reddedecektim ama istemedi. Bunun yerine tek kelime etmeden çıkıp giderek beni Molly, Hiram ve bu dünyada fazla zamanı kalmayan Judith'le yalnız bıraktı.

"Ne yapabiliriz?" diye inledi Hiram. "Rahip Tomlinson'ı mı çağırmamız gerek? Karımı kurtarabilir mi?"

Rahibin Judith'i kurtaramayacağını gayet iyi bildiği için karısının baş ucunda dizlerinin üzerine çöktü. Doktorun Judith'i kurtarabilmesi bile düşük bir ihtimalken rahibin bunu yapamayacağı kesindi. Judith çok hastaydı ve yapabileceğimiz hiçbir şey kalmadığından korkuyordum.

Gerçi...

Archie hastalandığında Hitty'nin bana söylediklerini hatırlamaya çalıştım. Şey demişti... Evet, şimdi hatırlıyordum: Bir insanın ateşi çok yükseldiğinde, bedeninin sıcaklık yüzünden kendiliğinden sarsılmaya başlayabileceğinden bahsetmişti. Buna küçük çocuklarda sık sık rastladığını söylemişti ama aynı şeyin Judith'in başına gelmesi de mümkündü. Bu da Judith'in iyileşme umudu varsa ateşini *muhakkak* düşürmemiz gerektiği anlamına geliyordu.

"Beni dinleyin," dedim Hiram'la Molly'ye. "Ateşler içinde yanıyor. Elimizden geldiğince ateşini düşürmeliyiz. Ona yardım etmenin tek yolu bu."

"Sen tıp hakkında ne bilirsin?" diye bağırdı Molly. "Dr. Shaylor'ı duydun. İçine şeytan girmiş, derhâl rahibi çağırmalıyız."

Hiram'a baktım. Söylediklerimi düşünüyor gibiydi.

"Onu bu kadar hasta eden şey ateş," dedim. "Ateşini düşürebiliriz. Bedeni kendini iyileştirirken onu serin tutabiliriz. Hayatta kalabilmesi için en büyük şansı bu."

Hiram bir süre sonra başıyla onayladı. "Bedeni gerçekten çok sıcak."

Molly, Hiram'ın bana hak vermesi karşısında hem şaşkına dönmüş hem de öfkelenmişti. "Onun saçmalıklarına nasıl kulak asarsın!"

"Tek şansı bu," dedim usulca. "Bize yardım edecek misin, Molly?"

Molly durmadan söylenmesine rağmen istemeye istemeye bize yardım etti. Judith'i çırılçıplak soyduk ve yıkama tezgâhındaki suya batırdığımız bezleri bütün bedenine serdik. Bedeni öylesine sıcaktı ki bezler tenine değdiğinde neredeyse cızırdıyordu. Judith hafifçe inlediyse de hiç kıpırdamadı.

Bu işlemi birkaç saat tekrarladık. Bezler ısındıkça yenileriyle değiştirdik ama ilk başta hiçbir iyileşme belirtisi olmadı. İki saat sonra üçümüzün birden Judith'in başında nöbet tutmasına gerek olmadığı için Molly'yi eve gönderdim. Güneş gökyüzünde alçalırken Judith'in göz kapakları titredi ve geldiğimden beri ilk kez anlamlı birkaç kelime söyledi.

"Çok susadım," dedi sesi çatallanarak.

Hiram hayretle ona baktı. "Sabahtan beri ona hiçbir şey içirememiştim!"

Judith'in nihayet iyileşmeye başladığını umarak gülümsedim ama tamamen toparlanması için daha önünde uzun bir yol vardı. "Kuyudan su getireceğim. Biraz da et suyu getirebilirim."

Archie hastalandığında Hitty, adaçaylı et suyu içmesini önermişti. Elimdeki tek adaçayını oğlum olması için kullanıyordum ama Judith'e verecektim. Onun iyileşmesi daha önemliydi.

"Teşekkür ederim, Caroline," dedi Hiram boğuk bir sesle. "Karımın hayatını kurtardın."

"Ben bir şey yapmadım," dedim. Ancak ayağa kalktığımda, dik durmakta bile zorlanacak kadar yorgun olduğumu fark ettim. "Yakında döneceğim."

ON YEDİ

GÜNÜMÜZ

JULIA

Öğleden sonramı mutfağı temizleyerek geçirdim.

Yapacak çok iş vardı, bu yüzden eve dönerken süpermarketten temizlik malzemeleri almıştım. Öncelikle dolaplardaki bütün tabak ve bardakları yeniden yıkadım. Çoğunun üzerinde gözle görülür yemek artıkları vardı. Ardından ocağı bir saatten fazla ovup yıllar içinde birikmiş yağ ve kir tabakasını çıkarmaya çalıştım.

Daha sonra buzdolabına el attım. Raflardaki ve bölmelerdeki her şeyi çıkarıp kalacaklar, çöpe atılacaklar ve derhâl çöplüğe götürülecekler diye ayırdım. Ethel'ın yeni aldığı ekmekle tavuğu bıraktım ama ketçap paketlerinin hepsi çöpe gitti.

Ardından raflara temizleyici sıkıp parlayana dek süngerle ovaladım. Her şeyi yeniden yerine koyduğumda buzdolabı çok daha iyi görünüyor, *çok* daha güzel kokuyordu.

Şimdi ocakta sote tavasında birkaç parça tavuk kızarıyor, tencerede de pilav ağır ağır pişiyordu. Uzun zamandır yalnızca kendim için yemek yaptığımdan şimdi dört kişilik yemek hazırlamak hoşuma gitmişti. Sarımsak kokusu mutfağı doldurarak o küflü kokuyu bastırmıştı. Kendimden bir hayli memnundum.

En azından Ethel mutfağa girene kadar.

"Ne yapıyorsun sen?" diye öyle tiz bir sesle bağırdı ki kulaklarımı kapamak istedim.

"Akşam yemeği hazırlıyorum?"

Bu sözler ağzımdan soru gibi çıkmıştı.

"Burası *benim* mutfağım!" diye haykırdı, sulanmış gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Bir an için korkuya kapıldım. Babaannem ve Mick güçsüz insanlardı ama Ethel daha genç, daha sağlam görünüyordu. Bana zarar verebilirdi. "Buna nasıl cüret edersin!"

Ocağın altını kıstım ve Ethel'ın neye öfkelendiğini anlamadan birkaç adım geri çekildim. Derken Ethel buzdolabının kapağını açtı ve yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Buna nasıl cüret edersin!" diye bağırdı bir kez daha. "Eşyalarımı karıştırmaya hakkın yoktu! Sen burada yalnızca *misafirsin!*"

"Sadece temizledim," dedim kısık sesle.

"Ketçap paketlerine ne oldu?"

"Ben... Onları attım..."

Ethel, sanki ilk çocuğunu öldürmüşüm gibi bana kötü kötü baktı. "*Attın mı?*"

"Ama... Buzdolabında koca bir şişe ketçap var!"

Buzdolabının kapağını çarparak kapadı, ardından ocakta ağır ağır pişen yemeğe yaklaştı. Akşam yemeği hazırlayarak ona iyilik yaptığımı sanmıştım fakat Ethel beni boğmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Bu et çok tuzlu!" dedi daha tadına bile bakmadan. "Siz gençler, sanki tuzun köküne kıran girmiş gibi yemeğe tuzu boca ediyorsunuz."

Derin bir nefes alıp sarkaçlı saatin tik taklarının beni sakinleştirmesine izin verdim. "Çok... Çok üzgünüm," dedim dikkatlice. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Dur sen, daha çok üzüleceksin," dedi buz gibi bir sesle. "Tansiyonun tavan yaptığı için üç farklı ilaç kullanmak zo-

runda kaldığında görürsün. Şimdiden biraz ödem toplamış gibisin, Julia."

O sırada babaannem, muhtemelen gürültünün nedenini merak ederek mutfağa geldi ama Ethel'ın öfke nöbetlerine alışkın olmalıydı. Üzerinde hâlâ dünkü geceliği vardı ve duş aldığını da sanmıyordum. Bu beni üzüyordu çünkü küçükken hep temiz, hoş koktuğunu hatırlıyordum. Çiçeksi bir kokusu vardı. Akşam yemeğinden sonra ona temiz giysiler hazırlayıp duş almaya ikna etmeye çalışacaktım.

"Merhaba, Julia," dedi neşeyle. "Woodhaven'daki ilk günün nasıldı?"

"İyiydi," dedim.

Tepemizdeki ışıklar titreşti.

"Ne yaptın?" diye sordu babaannem.

"Öyle... birkaç işimi hallettim."

Ethel kurnaz bakışlarını bana çevirdi. "*Müzeye* gittin mi?"

Belli ki bugün ne yaptığımı biliyordu. Saklamaya çalışmanın anlamı yoktu. "Evet, gittim."

Tek kaşını kaldırdı. "Orada biriyle konuştun mu?"

"Evet." Çenemi kaldırdım. "Küratörle konuştum."

"Ay, çok yakışıklı adam, değil mi?" diye atıldı babaannem. "Önceden çıktığın şu Winston denen çocuktan *çok* daha iyi."

"*John*," diye düzelttim alçak sesle.

Işıklar yine titreşti. Bilmesem dışarıda şiddetli bir fırtına koptuğunu sanırdım. Başımı kaldırınca tavanda dört ampullü bir avize gördüm, ampullerin dördü de yanıp sönüyordu.

Ethel'ın yüzü asıldı. "O dolandırıcının sana ne söylediğini bilmiyorum ama şundan hiç kuşkun olmasın, kendi bencil çıkarları uğruna yaşlı bir kadının evine el koymaya çalışıyor."

Henry'nin geçmişi koruma tutkusunun bencilce olduğunu söyleyemezdim fakat bir yanım Ethel'a hak veriyordu. "Belki..."

"Bize ait olanı almaya çalışıyor," diye ısrar etti Ethel, parmağını bana doğrultarak. "Ama sana şu kadarını söyleyeyim, *o* buna izin vermez."

Işıklar açık kalmaya çabalıyormuş gibi bir kez daha titredi. Sonunda pes ettiler ve mutfak karanlığa gömüldü. Babaannem çığlık atarken ben derin bir nefes aldım. Yalnızca Ethel tamamen sakin görünüyordu.

"Yine başladı," diye söylendi kısık sesle. Ardından karanlığın içinde ayaklarını sürüyerek salona geçtiğini duydum. Oradaki ışığı yaktığında mutfak, bitişik odadan gelen ışıkla loş biçimde aydınlandı. "Mick'e ampulleri değiştirtsem iyi olacak."

Mick'in o çelimsiz bedeniyle sallanan bir sandalyenin üzerinde durduğunu hayal edince, "Ben değiştiririm," dedim. Diğer türlü olacakları düşünmek bile istemiyordum.

Ethel elini sallayarak teklifimi reddetti. "Hep o değiştirir."

Ciddi miydi? "Ampuller sık sık patlıyor mu?"

"Birkaç haftada bir," dedi.

"Birkaç *haftada* bir mi?" diye tekrarladım. "Delilik bu! Ampullerde ya da–"

"Ampullerde hiçbir sorun yok." Salondan gelen ışıkta Ethel'ın yüzünde titreşen gölgeler onu tuhaf biçimde ürkütücü gösteriyordu, sanki bir tür Cadılar Bayramı maskesi takmış gibiydi. "Elektrik tesisatında da sorun yok. Son zamanlarda pille çalışan lambalar bile sönüp duruyor."

"Ama..." Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Söyledim ya. Sinirlendi."

"Kim sinirlendi?"

Ethel salonun ortasına kadar gidip sarkaçlı saate baktı. "Söyledim ya. Caroline. Caroline Eldridge."

Peşinden salona girerken eşikten geçtiğim sırada içim ürperdi. İçerideki tek ses, sarkaçlı saatin güçlü tik taklarıydı. Bazen bu tik taklar hiç durmayacakmış gibi gelse de duruyordu. Her gece aynı saatte.

"Caroline Eldridge öleli üç yüz yıldan fazla oluyor," diye belirtmeden edemedim.

"Hımm." Ethel başını yana yatırdı. "Yani insan ölünce her şey bitiyor mu? Öylece yok mu oluyor? Ondan geriye hiçbir şey kalmıyor mu? Gerçekten buna mı inanıyorsun?"

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Dokuz yaşındayken gece vakti yaşadıklarım hâlâ hafızama kazılıydı. Kulağıma fısıldayan kadın Caroline Eldridge olabilir miydi?

"Kendimi bildim bileli," diye devam etti Ethel, "Caroline'ın bu evdeki varlığını *hep* hissettim. Küçük bir kızken bile." Bana gözlerini kısarak baktı. "Sen hissetmediğini söylersen yalan söylemiş olursun."

Ağzımı açmadım.

"Ama," dedi Ethel, "hayatım boyunca onu *hiç* bu kadar öfkeli hissetmemiştim."

Bu sözlerin ardından salondaki ampul de yanıp sönmeye başladı. Yüreğim ağzıma geldi.

"Şunu sakın unutma, Julia." Ethel gözlerini yüzüme dikti. "Geceleri kapını kilitle ve ne yaparsan yap, odandan *sakın* çıkma." Sesini alçalttı. "Onun neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok."

ON SEKİZ

1692

CAROLINE

Pemberton'a doğru yola koyuldum. Hava artık kararmıştı ve Archie'nin eve dönüp dönmediğini merak ediyordum. Gece nöbet tutma sırası onda değildi, bu yüzden dışarıda geç saatlere kadar kalması gerekmiyordu. Molly ona nerede olduğumu söylemişti şüphesiz, dolayısıyla benim için endişelenmezdi. Yine de kocama akşam yemeği hazırlayamadığım için üzülüyordum, hele ki onu başka ve daha önemli konularda hayal kırıklığına uğratmışken. Ancak Judith'in hastalığını atlatmasına yardım etmeliydim.

Hatchlerin eviyle bizimki arasındaki ağaçlık yol zifiri karanlıktı. Yola hava kararduktan sonra çıkmış olsaydım yanıma bir fener alırdım ama şimdi bu tanıdık patikada karanlığın içinde yolumu bulmak için elimden geleni yapıyordum. Güneş battıktan sonra dışarıda dolaşmayalı uzun zaman olmuştu ve ay ışığının ormana düşürdüğü gölgelerin ne kadar tekinsiz göründüğünü unutmuştum. Küt küt atan kalbime ayak uydurucasına adımlarımı hızlandırdım.

Pemberton görüş alanıma girmişti ki bir ağacın arkasından bir gölge çıktı.

Bu kez Gideon değildi. Karanlığa bürünmüş bu silüet herhangi bir kediden çok daha iriydi. Bir adamdı. En azından

bir adam boyutlarındaydı. Kararlı adımlarla bana doğru geliyordu.

Dr. Shaylor'ın sözlerini zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım ama son söyledikleri aklımdan çıkmıyordu:

Karınızın hastalığı doğal değil. Bu, şeytanın işi!

Çalılıktan çıkan bu yaratık, Dr. Shaylor'ın sözünü ettiği şeytan olabilir miydi? Belki de Judith'in içine gerçekten kötü bir ruh girmişti ve durumunu öyle hemen göz ardı etmemeliydim. Böyle hikâyeleri her zaman masal saymıştım fakat yanılmış olabilirdim.

Ya da daha kuvvetli bir ihtimalle bu kişi Gece Celladı olabilirdi. Onu yakalamak için gösterdiğimiz bütün çabalara rağmen hâlâ Woodhaven'ın karanlık köşelerinde gizleniyordu. Judith'in hayatını kurtardıktan sonra Gece Celladı'nın elinde can vermem ne korkunç olurdu.

Her adımında aramızdaki mesafeyi biraz daha kapayarak yaklaşıyordu. Kaçıp kaçmamaya karar vermeye çalışırken olduğum yere mıhlanmıştım.

"Caroline? Sen misin?"

Kalbimin çarpıntısı yavaşladı. Bana yaklaşan, gecenin içinden fırlamış bir yaratık değildi. *Archie'ydi.*

"Evet, benim." Boğazımı temizledim. "Beni korkuttun!"

Archie yaklaştıkça yüzündeki hoşnutsuzluk belirginleşti. "*Ben* mi seni korkuttum? Caroline, hava kararduktan sonra ortalıkta dolaşmamanı söylemiştim."

"Evet ama–"

"Çok endişelendim." Kaşları çatılınca içimi büyük bir suçluluk kapladı. "Nerede olduğunu bilmiyordum. Kasabada kadınları öldüren bir kaçık dolaşıyor. Başına bir şey gelseydi..."

"Judith Hatch'in yanındaydım," dedim. "Çok hasta. Molly sana söylemiştir diye düşündüm."

"Söyledi." Archie elini omzuma koyduğunda dokunuşu içimi rahatlattı. "Doğrusu Judith'in içine şeytan girdiğine dair tuhaf bir hikâye de anlattı. Buna rağmen orada kaldın."

"İçine şeytan girmemişti," dedim ısrarla. Oysa yalnızca birkaç dakika önce ben de aynı şeyden korkmuştum. "Sadece ateşi yükselmişti, hepsi bu."

"Molly bedeninin sarsıldığını söyledi."

"Evet. *Titreme nöbetinden* sarsıldı."

"Bundan emin misin?" Archie bana gözlerini kırpıştırarak baktı. "Sonuçta aramızda bir cadı var."

"Aramızda bir cadı mı var?" diye tekrarladım kulaklarıma inanamayarak. "Böyle bir şeyi de nereden duydun?"

Archie bana ciddiyetle bakarken omzumu sıkıca kavradı. "Hitty Atkins dün gece büyücülük suçlamasıyla tutuklandı."

"Büyücülük mü?!" Elias bana Hitty'nin gittiğini söylemişti ama o sırada gözlerinde beliren memnuniyet ışıltısı dikkatimden kaçmamıştı. "Bu nasıl olabilir?"

"Onu mezarlıkta büyü sözleri söylerken bulmuşlar. Şerif Yardımcısı Strickland de onu tutuklamış."

İnanamayan gözlerle ona baktım. "Hitty her hafta kocasıyla oğlunun mezarlarını ziyarete gider. Büyü yapmıyordu, *dua* ediyordu!"

"Hayır, söylediklerinin şeytanın sözlerine benzediğini duydum." Sesi ağırlaştı. "Şerif Bixby, onun Gece Celladı'yla iş tuttuğunu söylüyor."

"Saçmalık bu! Bunlara inanıyor olamazsın!"

Archie o kadar uzun süre sessiz kaldı ki şerife gerçekten inandığını anladım. En azından bir yanı inanıyordu. Ama aklım almıyordu. Hitty, hasta olduğu dönemde ona yardım etmişti. Bir cadı, hasta bir adamı iyileştirir miydi?

Suçlu bulunursa Hitty'ye ne olacaktı? Kasabanın ortasında kurulu, ilmiği rüzgârda durmaksızın sallanan darağacını dü-

şününce yüreğim sıkıştı. Woodhaven'da yıllardır kimse asılmamıştı.

"Gel haydi, ormandan çıkalım," dedi Archie sonunda.

Beni eve götürdü. Hitty'ye yönelttiği suçlamalardan hoşnut olmasam da yanımda olduğu için mutluydum. Şeytan Woodhaven'da kol geziyor olmasa bile aramızda yüreği kötülükle dolu bir adamın yaşadığı kesindi.

Onu geçen gün pazarda görmüş olabileceğime inanıyordum. Bunu düşündükçe o adamın yakınındayken şeytanın varlığını hissettiğimden daha da emin oluyordum. Şanslı da hissetmişti.

Eve girdiğimizde Archie'ye, Hiram'a adaçaylı et suyu götüreceğime söz verdiğimden bahsettim. Archie kaşlarını çatarak bunu bir düşündü. Sonunda, "Ben götürürüm," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim.

Judith için et suyunu ocaktaki çaydanlıkta kaynayan suyla hazırladım. Akşam yaşananlar beni öylesine üzmüş ve sarsmıştı ki ellerim titriyordu, kaynar su koluma sıçrayıp tenimi haşladı. Acı ani ve şiddetliydi ama aldırış etmedim. Yanık önemsiz bir şeydi. Asıl önemli olan Judith'in iyileşmesiydi.

Archie et suyu dolu tası aldı. Pelerini ve çizmelerini üzerine geçirmiş, uzun bir günün yorgunluğuna rağmen yeniden dışarı çıkmaya hazırdı. Kocamın soylu bir ruhu vardı. Keşke eşi olarak ona karşı görevlerimi yerine getirebilseydim.

"Yakında dönerim," dedi. "Yarın gün ışıyıncaya kadar dışarı çıkmayacağına söz ver."

Evlerimizin arasındaki ormandan geçerken hissettiklerimi, bu dünyaya ait olmayan bir varlığın yakınlarda olduğu hissini hatırladım. Sabah olana kadar dışarı çıkmaya niyetim yoktu. "Söz veriyorum."

Archie başıyla onaylarken yaşadığı rahatlamayla omuzları gevşedi. Benim için çok endişeleniyordu. Endişelenmekte haklı olup olmadığını merak ettim.

ON DOKUZ

GÜNÜMÜZ

JULIA

Onun neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok.

Bir kez daha gecenin üçünde yatakta uyanık yatarken Ethel'ın sözleri kulaklarımda çınlıyordu. Her uyumaya çalıştığımda Ethel'ın kulağıma konuştuğunu duyuyor, irkilerek uyanıyordum.

Bu mümkün müydü? Hayaletlere inanmayan yüzde elli dokuzluk kesim bana kesin delirdiğimi söylerdi. Ama onlar benim yaşadıklarımı yaşamamıştı.

Akşam yemeğinden sonra ilk iş olarak bütün tarakları eski hâline getirmeye çalışmıştım. Onları yerlerine dizerken Caroline Eldridge'ın o güzel taraklardan biriyle kestane rengi (nedense saçlarının kestane rengi olduğunu düşünüyordum) ipeksi saçlarını tarayarak aynadaki yansımasına hayranlıkla baktığını hayal etmiştim. Buraya ilk geldiğimde tarakların tam olarak nasıl durduğunu hatırlamıyor, onları düzenlerken kendimi biraz aptal gibi hissediyordum. Makyaj masasının üzerinde boylarına göre sıralamıştım. Umarım bu kadarı Caroline için yeterli olurdu.

Tabii varlığı gerçekse.

Yatakta uzanmış, zihnimi susturmaya çalışırken odanın sıcaklığı düştü. Üstelik bu düşüş yalnızca birkaç derece de değildi, bir anda hoş bir sıcaklıktan dondurucu bir soğuğa geçmişti.

Yedek battaniye bu kez yatağın ayak ucundaydı, dolayısıyla ona ulaşmak için sıcak örtülerin altından çıkmam gerekmedi. Soğuktan titreyerek battaniyeyi üzerime serdim. New England'da sonbahardı ve zaman zaman hava epey soğuyabiliyordu, dahası bunun gibi eski evler hep cereyanlı olurdu. Ama sıcaklığın böylesine ani düşüşü hiç normal değildi.

Derken bir ağlama sesi gelmeye başladı.

Yatakta doğrulup oturdum, kalan azıcık uykum da ânında dağıldı. Dün gece duyduğum iniltiler rahatsız ediciydi ama bu *çok* daha kötüydü. Uzaktan gelen, acınası bir kadın ağlamasıydı. Sesin Ethel'a ya da babaanneme ait olmadığından neredeyse emindim. Öylesine inceydi ki bir yanım hayal ettiğimi düşünüyordu ama hayır.

Gerçekti.

Birkaç dakika boyunca hafif bir sızlanmadan ibaretti. Fakat ben yatakta kaskatı otururken hıçkırıklar giderek yükseldi ve daha acı bir hâl aldı. Birkaç dakika sonra kadın korkunç bir ıstırap içindeymiş, *sanki diri diri yakılıyormuş gibi* feryat etmeye başladı. Ardından tek bir kelime söyledi:

Hayır.

Gözlerimi sımsıkı yumup kendime bunun bir kâbus ya da telkinin gücüyle peyda olmuş bir sanrı olduğunu söyledim. Çünkü kapımın önünde ağlayan bir kadın yoktu. Böyle bir şey mümkün değildi.

Ne var ki ses bir sanrıya benzemiyordu. Yaşadıklarım da kâbus gibi gelmiyordu. *Fazlasıyla gerçek* geliyordu.

Gözlerimi yatak odamın kapısına diktim. Ethel'ın uyarısından sonra yatmadan önce kapıyı kilitlemiştim. *Geceleri kapını kilitle ve ne yaparsan yap, odandan* sakın *çıkma*. Şu anda isteyeceğim son şey kapıyı açıp diğer tarafta ne olduğunu görmekti.

Fakat yakın zamanda uyumam mümkün olmayacaktı. Yatak odamda korkudan sinmiş hâlde oturuyor, kapının diğer tarafında ne olduğunu bilmiyordum. Belki hiçbir şey yoktu.

Belki kapıyı açıp ardında ne olduğunu görürsem bütün bunlar sona ererdi.

Yavaşça yataktan çıktım. Bedenim zangır zangır titriyordu ve kendime bunun soğuktan kaynaklandığını söylesem de gerçeğin öyle olmadığını biliyordum. Hıçkırıklar tekrar hafiflemişti ama hâlâ öylesine yakındı ki kapıyı açarsam o sesleri çıkaran kişiyle yüz yüze gelirdim.

Elim o kadar titriyordu ki kapının kilidini çevirmekte zorlandım. Ethel ısrarla geceleri kapımı kilitli tutmamı söylemişti ama ben onun sözünü dinlemeyip kilidi açtım. Odamın güvenli sınırlarının dışına çıkarsam ne olacağını söylememişti. Gerçi bunu kendisinin de bildiğinden şüpheliydim. Belki hiçbir şey olmayacaktı.

Elimi kapının topuzuna koydum.

Saçmalıyorsun, Julia. Korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok.

Derin bir nefes aldım ve kapıyı yavaşça açtım.

YİRMİ

1692

CAROLINE

Dr. Shaylor'ın Hatchlere gelişinin üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti.

Judith Hatch, tam da umduğumuz gibi iyileşmeye başlamıştı. Ateşi düşmüş, ona götürdüğüm et suyunun ve çayın tamamını içmişti. Dün sabah bir tas türlüyü bile midesinde tutmayı başarmıştı, bugün de gücünü yeniden kazanmasına yardımcı olması için ekmek ve mısır unu peltesi hazırlıyordum.

Ben yokken ev işlerini Molly üstlenecekti. Judith'le ilgilendiğimiz geceden beri normalden de huysuzdu. Şimdi de Judith'e götüreceğim yiyecekleri toplarken mutfak kapısında durmuş, asık bir suratla beni izliyordu.

"Neden onunla bu kadar ilgileniyorsunuz?" diye sordu. "O yaşlı bir kadın. Vakti gelmişti."

Buna cevap vermedim. Molly'nin anlayacağını sanmıyordum. Başkalarına yardım etmenin onun tabiatında olmadığının farkındaydım.

"Yarın kasaba meydanına gidecek misiniz?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Kara saçlı adam beni artık pek korkutmuyor olsa da Judith'le ilgilenmekten pazara gidecek

vaktim yoktu. "Pazara benim yerime senin gitmeni istemek zorundayım."

"Pazar için değil," dedi Molly. "İdam için."

İdam mı? Bir idam olacağını duymamıştım. Yoksa...

"Hitty Atkins," dedi Molly memnuniyetle, en büyük korkumu doğrulayarak. "Cadılıktan suçlu bulundu. Yarın öğleden sonra kasaba meydanında asılacak."

Bunu duyunca karnıma yumruk yemiş gibi oldum. Bacaklarımın dermanı kesilmeden masadaki sandalyelerden birini çekip üzerine çöktüm. Judith'le ilgilenmekle öylesine meşguldüm ki sevgili dostumu düşünememiştim. Mahkemenin bu kadar çabuk sonuçlanacağını bilmiyordum.

"Hayır," diyebildim güçlükle. "Bu doğru olamaz."

"Mahkemede suçlu bulundu." Molly kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onlarca kişiye büyü yaptığı kanıtlandı. O tehlikeli biri. Başkalarına da zarar vermeden öldürülmesi daha iyi."

Judith'e dair bütün düşünceler zihnimden uçup gitti. Judith düzeliyordu ve iyi olacaktı. Şimdi yardımıma ihtiyacı olan Hitty'ydi. Peki ama ona nasıl yardım edebilirdim? Masumiyetini kanıtlamak için ne yapabilirdim? Kendi sözümden başka bir şeyim yoktu ve şifalı otlarla dolu bir bahçesi olan tuhaf, yaşlı dul hakkında peşin hüküm vermeye hazır nicesinin sözüne karşı bana kim inanırdı? Evet, Hitty sıra dışı biriydi ama kesinlikle cadı değildi! Gece Celladı'nın yarattığı korku, kasabalıların aklını başından almış olmalıydı.

"Şimdi nerede?" diye sordum.

"Elias Fenn'den duyduğuma göre onu belediye binasının yanındaki hapishanede tutuyorlarmış."

Kasabanın hapishanesi küçüktü, yalnızca birkaç mahkûmu barındıracak büyüklükteydi. Bir iki haftadan uzun süre tutuklu kalacak olanlar, yargılanmayı beklemek üzere Boston'a götürülürdü. Fakat Hitty'yi yarın asacaklarsa onu Boston'a göndermelerine gerek yoktu.

"Ziyaretçi kabul etmesine izin verirler mi?" diye sordum.

Molly dehşete düşmüş gibiydi. "Ziyaretçi mi? Kim Hitty Atkins'i ziyaret etmek ister ki?"

"Hitty masum." Bu gerçeği söylerken gözlerim doldu. "Bunu herkesin öğrenmesini sağlayacağım!"

Molly bana gözlerini kısarak baktı. "Bunun akıllıca olduğundan emin misiniz, Bayan Caroline? Bana kalırsa sizin zaten yeterince derdiniz var. Belki de yaşlı bir cadının meselesine karışmamalısınız." Manalı bir biçimde duraksadı. "İnsanlar hakkınızda konuşmaya başlayabilir."

İnsanların hakkımda söyleyeceği çirkin sözler umurumda bile değildi. Hitty'yi savunmak zorundaydım. Denemezsem kendimi asla affetmezdim.

En kötü ne olabilirdi ki? *Benim* de cadı olduğuma inanacak değillerdi ya.

YİRMİ BİR

GÜNÜMÜZ

JULIA

Koridorda hiçbir şey yoktu.

Elbette yoktu. Orada ne olacağını *sanmıştım* ki? Hayalet mi? On yedinci yüzyıla ait bir ruhun ışıldayan sureti mi?

Eh, öyle bir şey yoktu. Üstelik ağlama sesi de kesilmişti. Sanki hiç var olmamış gibi birdenbire yok olmuştu. Sanki bütün bunları ben hayal etmişim gibi. Muhtemelen öyleydi.

Ama sonra başımı kaldırdım. Yukarıda küçük bir avize vardı, ampulleri yanmıyordu ama sanki bir şey onu hareket ettiriyormuş gibi hafifçe sallanıyordu. Az önce bu koridorda bir şey *varmış* ve bir parçası hâlâ buradaymış gibi.

Soluma baktım. Çatı katına çıkan o biçimsiz merdiven, koridorun en sonundaydı. Basamaklarına zehir sürülmüş gibi ondan uzak duruyordum. Derken yukarıdaki bir şeyden yayılan tuhaf ışığın basamaklardan aşağı süzüldüğünü fark ettim.

O anda arabamda otururken çatı katındaki pencerede gördüğüm yeşilimsi mavi parıltıyı hatırladım.

Basamakları dalgalı, eğri merdivene doğru yürürken çıplak ayaklarımın altında ahşap döşeme tahtaları gıcırdıyordu. Terliklerimi giymezsem ayağıma kıymık batacaktı ama şu anda

dert edeceğim son şey buydu. Aklımda yalnızca önümdeki merdiven ve yukarıdan gelen o esrarengiz ışık vardı.

Koridoru yarıladığım sırada durdum. Bir terslik vardı. Ne olduğunu tam olarak çıkaramıyordum. Hiç kıpırdamadan durup ne olduğunu anlamaya çalıştım. Ve işte o zaman fark ettim.

Sarkaçlı saatin tik takları yine kesilmişti.

Bunu fark etmemle kanım dondu. Saat 03.30 sularında uyanmıştım ve Mick, saatin her gece 03.41'de durduğunu söylemişti. Bu gece de farklı değildi.

Kendimi ilerlemeye zorladım.

Merdivenin dibine ulaştığımda burnuma aniden korkunç, neredeyse dayanılmaz bir koku geldi. Daha önce fark etmemiştim ama sanki burada bir şey *ölmüş*, şimdi de tavan arasında çürüyormuş gibi kokuyordu.

Ağzımdan nefes alırken o uğursuz parıltının kaynağını bulmak için başımı kaldırıp yukarı baktım. Merdiven boşluğunda bir ampul olduğunu ummuştum ama ışık oradan gelmiyordu. Çatı katının kapısının *altından* geliyordu fakat yatmaya giderken oranın karanlık olduğuna yemin edebilirdim.

Basamaklar, özellikle de yalınayak olduğum için gözümü korkutuyordu. Neyse ki tutunabileceğim bir korkuluk vardı. Sağ ayağımı dikkatle sağdaki basamağa koydum, ardından sol ayağımı soldaki basamağa kaldırdım. Merdiven son derece dikti, korkuluk olmasaydı aşağı yuvarlanıp büyük ihtimalle ölürdüm ama sağ salim tepeye ulaşmayı başardım. Sanırım bu da cadı olmadığımı kanıtlıyordu.

Kapının önünde dururken nabzım kulaklarımda atıyordu. Kulağımı kapıya yaklaştırıp içeriden ağlama sesi ya da başka bir ses gelip gelmediğini duymaya çalıştım. Ama hiçbir şey duyamadım.

İçeride biri varmış gibi görünmüyordu. Hem zaten neden olsundu ki?

Yine de...

Kendi gözlerimle görmeliydim. Tavan arasında ne olduğuna bakmalıydım, böylelikle boş olduğunu gördüğümde içeride hiçbir şeyin saklanmadığından emin olurdum. Biri ışığı açık unutmuş olmalıydı.

Koku burada öylesine ağırdı ki ağzımdan nefes aldığım hâlde duyumsayabiliyordum. Gözlerim yaşararak topuza uzandım. Parmaklarım soğuk metali kavradı. Kafamın içindeki bir ses, çığlık çığlığa geri dönüp odama gitmemi söylüyordu. Ama odama nasıl dönebilirdim? Tavan arasında ne olduğunu ve başımı çevirdiğim anda oradan çıkıp çıkmayacağını düşünerek bütün gece uykusuz kalırdım.

Topuzu yavaşça çevirdim.

Bu kez dönmedi. O anda tavan arasına açılan kapının kilitli olduğunu anladım.

"Mick?" diye seslendim, alet ya da başka bir malzeme almak için tavan arasına çıktığını umarak. "Ethel?" Bir an duraksadım. "Babaanne?"

Kimseden cevap gelmedi. Hayal kırıklığıyla rahatlamanın tuhaf bir karışımı içinde omuzlarım düştü. Tavan arasında her ne varsa bu gece öğrenemeyecektim. Karar artık benim elimde olmadığı için kendimi çok daha sakin hissediyordum.

Belki yeniden uykuya dalabilirdim. Ama yarın o tavan arasına mutlaka girecektim.

YİRMİ İKİ

1692

CAROLINE

Kasaba hapishanesi meydanın hemen yanındaydı, darağacına da bir taş atımı mesafedeydi.

Hapishaneye doğru aceleyle ilerliyordum. Archie'den bana eşlik etmesini istemeyi düşünmüştüm ama rıhtımda çok işi vardı, üstelik Hitty'nin suçlu olduğuna çoktan inandığından korkuyordum. Şanslı'nın sırtında hızla yol alırken oraya vardığım zaman Şerif Bixby'ye ne söyleyeceğimi düşünmeye çalıştım. Ona Hitty'nin masum olduğuna inanmasını sağlayacak ne söyleyebilirdim? Tıp konusunda Dr. Shaylor'dan daha bilgili olduğunu söyleyebilirdim. Woodhaven'daki en güzel şifalı otları onun yetiştirdiğini anlatabilirdim.

Fakat bunların hiçbirinin yeterli olmayacağından korkuyordum.

Woodhaven hapishanesi, altında mahzeni olan tek katlı, küçük bir binaydı. Mahkûmlar da o mahzende tutulurdu. Kasabadaki evlerin çoğu gibi ahşaptan yapılmıştı fakat dar pencerelerin hepsini kaplayan çapraz demir parmaklıklar, oranın hapishane olduğunu açıkça gösteriyordu. Kapısı da ahşaptı ancak ağır şerit menteşelerini kasabanın demircisi yapmıştı. Kapıyı çalarken sağ elimdeki titremeyi görmezden gelmeye çalıştım,

Hitty'nin masum olduğuna onları nasıl ikna edeceğimi hâlâ bilmiyordum.

Kısa süre sonra kapı açıldı ve Şerif Yardımcısı Oliver Strickland karşımda belirdi. Strickland, Şerif Bixby'nin damadıydı ve Gece Celladı kasabamıza korku salmaya başladığında ona yardım etmek üzere kısa süre önce göreve gelmişti. Ufak tefek bir adamdı; yüz hatları narin, neredeyse güzel denebilecek cinstendi. Kar kadar açık renkli saçları tüy gibi ince ve seyrek olduğundan aralarından kafa derisi görünüyordu.

Uysal görünmesine karşın Oliver Strickland'in öfkeli mizacıyla ilgili anlatılanları duymuştum. Cezaları şeker dağıtır gibi dağıtırdı. Daha geçen akşam, pencere kırmak gibi önemsiz bir suç yüzünden on yaşındaki bir çocuğu, anne diye yalvarmasına rağmen bütün gece cezaevinde tutmuştu.

Şerif Yardımcısı Strickland'den hiç hoşlanmıyordum fakat yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirmeyi başardım.

"Merhabalar, Şerif Yardımcısı Strickland," dedim. "Ben Bayan Eldridge." Gözlerinde beni tanıdığına dair en ufak bir iz görmeyince, "Archibald Eldridge'ın karısıyım," diye ekledim.

Beni dikkatle süzdü, bakışları boğazımdan göğüslerime kadar indi. "Bayan Temperance Eldridge'ın bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum."

"Temperance öldü," dedim usulca. "Ben Caroline'ım."

"Anlıyorum." Bana gülümsediyse de kıvrılan dudaklarında acımasızlık vardı. "Buyurun, Bayan Caroline Eldridge. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hitty Atkins hakkında bilgi almak için geldim," dedim.

Şerif Yardımcısı Strickland, özellikle hoşuna giden bir şeyi hatırlamış gibi daha geniş gülümsedi. "Endişelenmeyin, güzeller güzeli hanımefendi. O şeytanın uşağı yarın öğle vakti asılacak."

"Ama Hitty masum," diye itiraz ettim. "O bir cadı değil. Canım üzerine yemin edebilirim."

Strickland'in gülümsemesi silinirken bana gözlerini kısarak baktı. "Hukuk mahkemesinde yargılandı ve suçlu bulundu."

"Ama bunun ne kadar saçma olduğunu görmelisiniz," diye ısrar ettim. "Hitty kimseye zararı dokunmayan yaşlı bir kadın. Sizden ya da benden daha zararlı değil."

"Öyle mi?" Bakışlarında huzursuzca kıpırdanmama yol açan, neredeyse kötücül bir şey belirdi. "Peki *siz* bunu nereden biliyorsunuz?"

"Kendisi dostum olur."

Şerif yardımcısının kaşları havaya kalktı. "*Dost*unuz mu? Birlikte ne gibi işler yaptınız, Bayan Eldridge?"

Bana bakışı değişmişti. Boncuk gözleri şimdi bir gölge gibi üzerimde geziniyordu. Buraya gelmekle büyük bir hata yaptığımı düşünmeye başladım. Şerif Yardımcısı Strickland'in gitmeme izin vermemesinden korkuyordum.

Strickland başka bir şey söylemek üzere ağzını açtığı sırada arkamızda vuku bulan bir kargaşa sözünü kesti. Şerif yardımcısı dikkatini yüzümden arkama çevirdiğinde bütün bedeni kaskatı kesildi ve gözleri irileşti. Sonunda ben de neler olduğunu görmek için arkama döndüm ve Şerif Bixby'nin bilekleri zincirli bir adamı kasaba meydanından geçirdiğini gördüm. Bütün kasabalılar toplanmış, bu manzarayı seyrediyordu. Meydanın yarısını geçip hapishaneye yaklaştıklarında zincire vurulmuş adamı nihayet tanıdım.

Pazar yerinden çıktıktan sonra benimle konuşan, dağınık saçlı adamdı bu. Şanslı'yı ürküten esrarengiz yabancıydı.

"O kim?" diye sordum.

Şerif Yardımcısı Strickland sorumu duymazdan geldi ve şerif hapishaneye ulaşmadan onu karşılamak üzere beni geçip öne çıktı. Hâlâ söyledikleri her kelimeyi duyabileceğim kadar yakındaydılar.

"Suçüstü yakaladık," dedi Şerif Bixby, yardımcısına. "Ama... kız için artık çok geçti. Yazık oldu."

Arkamızdaki kalabalıktan öfke dolu bağrışmalar yükseldi. Tanrım. Bu adam *Gece Celladı*'ydı. Şanslı'yı ürküttüğünde aşırı tepki verdiğimi sanmıştım ama belli ki ondan korkmakta haklıymışım. Bu alçak dört can almıştı. Dört gencecik kız, onun zalim ellerinde can vermişti. Aramızda böyle bir adam dolaşırken *Hitty*'ye nasıl cadı diyebilirlerdi?

Strickland yüzünü buruşturup adama tükürdü. Tükürük adamın pejmürde gömleğine yapıştı ama adam hiç tepki vermedi. Yüzündeki ifade ürkütücü derecede boştu. Son saatinden evvel muhtemelen bir daha gün ışığı göremeyecek bir mahkûmdan ziyade olup bitenleri seyreden sıradan biri gibi görünüyordu.

"Adı neymiş?" diye sordu Strickland, Bixby'ye.

"Jonas Reeve." Bixby adamı itince adam –yani Reeve– itaatkârca yürümeye devam etti. "Adını söylemeye yanaşmadı ama kızın annesi onun kim olduğunu biliyordu. Onu bulduğumuzda kadın da arama grubundaydı."

Avludaki herkes bu adam hakkında konuşuyordu, öyle ki gürültüden kendi düşüncelerimi duyamaz olmuştum. Woodhaven bir yıldır korkunun gölgesinde yaşıyordu fakat artık bu kâbus sona ermişti. Şayet şeytan gerçekse işte *bu* adamdı. Hitty'nin bu yabancıyla hiçbir bağlantısı olmadığını mutlaka anlamaları gerekiyordu; o da Gece Celladı'ndan hepimiz kadar korkuyordu.

Fakat artık ne şerifle ne de yardımcısıyla konuşma fırsatım kalmıştı. İkisi de Reeve'le fazlasıyla meşguldü, dahası kasaba halkının geri kalanı da Gece Celladı'nı bir anlığına olsun görebilmek umuduyla hapishanenin çevresinde toplanmaya başlamıştı.

Tam da o sırada nereden geldiği belli olmayan bir elma havada uçarak Reeve'in sağ omzuna çarptı. "Uzuvlarının kesilmesini hak ediyorsun!" diye bağırdı kalabalığın içindeki bir adam.

Bu hareket fitili ateşledi. Çok geçmeden herkes zincire vurulmuş adama meyve fırlatmaya ve hiçbir işkencenin onun için yeterince acımasız olmayacağını haykırmaya başladı. Bütün

bunlar olurken Jonas Reeve başını eğmiş, tek kelime etmeden yürüyordu. Onu ormanın kıyısında gördüğüm gün gözlerinde tehditkâr bir parıltı olduğunu hatırlıyordum. Fakat şimdi o parıltıdan eser kalmamıştı. Neredeyse...

Kederli görünüyordu.

Elbette kederli *olacaktı*. Yakalanmıştı ve sefil ömrünün geri kalan birkaç gününü hapishane hücresinde geçirecekti. Hitty böyle bir kaderi hak etmiyordu ama bu adam sonuna kadar hak ediyordu. Ben şu kalabalık gibi bağırıp meyve fırlatmıyor olabilirdim ancak onlarla aynı şeyi istiyordum: Onu darağacında sallanırken görmeyi.

Derken Jonas Reeve, hapishaneye girmeden hemen önce başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Bunlar geçen gün gördüğüm, Şanslı'yı huzursuz eden obsidiyen gözlerin ta kendisiydi. O gözlerde kederden eser yoktu, yalnızca kötülük vardı. Binaya girerken yolunu kapamayayım diye kenara çekildiğim sırada sırtımdan aşağı bir ürperti indi.

Bu adam saf kötülüğün ta kendisiydi. Şeytan değilse bile onun maşasıydı. Onsuz dünya çok daha iyi bir yer olacaktı.

Jonas Reeve, şerif ve yardımcısıyla birlikte hapishanede gözden kayboldu. Demirle güçlendirilmiş kapı çarparak kapandıktan çok sonra bile meyve yağmuru ve küfürlü bağırışlar devam etti.

YİRMİ ÜÇ

GÜNÜMÜZ

JULIA

Ertesi sabah uyandıktan hemen sonra banyoya giderken Ethel'la karşılaştım.

Ethel üzerine çoktan gömlekle kumaş bir pantolon geçirmiş, saçlarını her zamanki gibi düzgün biçimde topuz yapmıştı. Uyanalı saatler olmuş gibi görünüyordu. Benimse hâlâ pijamalı olduğumu görünce yüzünde küçümseyen bir ifade belirdi.

"Nihayet yataktan çıkabilmişsin, Julia," dedi.

Gecenin üçünde ağlayan bir kadının sesine uyanmasaydım bu kadar geç vakte kadar yatmayacağımı söylememek için kendimi zor tuttum.

"Baksana," dedim. "Tavan arasının anahtarı sende mi?"

Bana gözlerini kısarak baktı. "Neden soruyorsun?"

Bir an düşündükten sonra ona gerçeğin bir kısmını anlatmaya karar verdim. "Yukarıdan bazı sesler geldiğini duydum. Fare olmadığından emin olmak istiyorum."

"Fare mi?" Ethel burnundan güldü. "Daha neler? Duyduğun yalnızca evin borularının çıkardığı seslerdi. Burası eski bir ev, Julia."

"Yine de bakarsam içim rahat eder. Fare görürsem kapan alabiliriz."

"Tavan arasında birkaç koliden başka görecek bir şey yok. Fare bulmaktansa o basamakları çıkarken yaralanma ihtimalin daha yüksek."

"Ama..."

"Anahtarın hâlâ bende *olduğundan* bile emin değilim." Ethel sabırsızca saatine baktı. "Senin *iş* araman gerekmiyor mu? Buraya tavan aramızı didiklemeye geldiğini bilmiyordum."

Kollarını göğsünde kavuşturup karşılık vermem için bana meydan okudu. Ethel'ın gençliğinde bakışma yarışmalarının kraliçesi olduğundan hiç şüphem yoktu.

"Neyse," diye mırıldandım.

Ethel bana son kez uzun uzun baktı. Sonunda arkasına dönüp merdivenden inerek beni tek başıma bıraktı, ben de banyoya doğru ilerledim. Ethel'ın tavan arasına girmemi istemediği açıktı.

Bu da anahtarı ararken çok dikkatli olmam gerekeceği anlamına geliyordu.

YİRMİ DÖRT

Tavan arasının anahtarı hiçbir yerde yoktu.

Saat altıya yaklaşırken evin her kuytu köşesini aramıştım. Bütün çekmeceleri ve dolapları açmıştım. Ethel gün boyu sürekli eve girip çıktığı için bu hiç kolay olmamıştı. Babaannem de evdeydi ama o ne yaptığımla pek ilgilenmiyordu. Çoğunlukla boş bakışlarla televizyon seyretmişti. O hâlini görünce yarın onu dışarı çıkarmaya karar vermiştim.

Evi aramak endişe verici bir uğraştı. Her yeni kapıyı ya da çekmeceyi açtığımda bir şeyin üzerime atlamasını bekliyordum. Fakat tek karşılaştığım yığınla toz oluyordu.

Ya tavan arasında bulmamı istemedikleri bir şey vardı ya da orada hiçbir şey yoktu ve ben boş yere pireyi deve yapıyordum.

Henry Ziegler yaklaşık on beş dakika içinde beni almaya gelecekti ve evden çıkacağım için çok mutluydum. Ethel'ın yemek masasının karşı tarafından bana dik dik baktığı bir akşamı daha kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Hâlâ biraz vaktim vardı, Ethel da yaklaşık bir saat önce arabasıyla evden ayrılmıştı, böylece Henry gelmeden mutfağı son kez aramaya karar verdim. Ancak içeri girdiğimde babaannem mutfak masasında oturmuş, beyaz bir kupadan bir şey

içiyordu. Önce çay yapmak için ocağı kullanmış olabileceği düşüncesiyle paniğe kapıldım ama yaklaştığımda içtiği şeyin portakal suyu olduğunu gördüm.

Planımdan vazgeçsem mi vazgeçmesem mi bilemeden kapı eşiğinde dikildim. "Selam, babaanne."

"Merhaba, canım." Beni baştan ayağa süzerken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ne kadar *hoş* olmuşsun. Bir yere mi gidiyorsun?"

Henry'yle yiyeceğimiz akşam yemeği için üstüme başıma biraz özenmiştim. Bu bir randevu değildi ama yanımdaki erkeğin benden daha şık giyinmesinden nefret ederdim. Bu yüzden etekle bluz giymiş, biraz da makyaj yapmıştım. Henry'nin fark edeceği kadar değildi ancak kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı.

"Yemeğe gidiyorum," dedim.

"Kiminle?"

"Müzeden Henry Ziegler'la."

"*Ah*." Bana imalı bir bakış attı. "Anladım."

Bunun bir randevu olmadığını açıklama zahmetine girmedim. Nasıl olsa bana inanmazdı. Hem Ethel yokken onunla konuşmak istediğim bir şey vardı.

"Babaanne," dedim. "Sende tavan arasının anahtarı var mı?"

Elini sabah onun için yatağına bıraktığım sarı geceliğin yakasından içeri soktu. Seçtiğim eteklerle pantolonları reddetmiş, geceliği giymekte ısrar etmişti. Sabah gardırobundaki kirli çamaşır yığınını toplayıp makineye attığımdan hiç değilse temizdi. Boynundaki zincirde alyansının yanı sıra üç anahtar asılı olduğunu şimdiye kadar hiç fark etmemiştim.

"Ödünç alabilir miyim?" diye sordum.

Bir an için kabul edecek gibiydi ama sonra kaşlarını çattı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Ethel."

"Ben *Julia*'yım," diye düzelttim. "Hem anahtar yalnızca birkaç dakika lazım. Hemen... hemen geri veririm. Söz."

"Olmaz." Dudakları hafifçe titredi. "Oraya çıkmamalısın. Güvenli değil."

"Bir şey olmaz. Dediğim gibi, yalnızca bir dakikalığına bakacağım."

"Güvenli değil." Kemikli eliyle bileğimi kavradı. Parmakları çelimsiz görünse de tenimde iz bırakacak kadar sertti. "İnan bana, ben–"

Ön kapıya sertçe vurulmasıyla babaannemin lafı yarıda kaldı. Tanrım, normal bir kapı zili için neler vermezdim.

Babaannem söyleyeceği şeyi tamamen unuttu ve gözleri parladı. "Talibin gelmiş olmalı!"

Henry'nin talibim filan olmadığını söyleyecekken sustum. Müzedeki adamın beni Pemberton'ı satmaya ikna etmeye çalıştığını ya da daha kötüsü, tavan arasına girmeye çabaladığımı Ethel'a anlatmasındansa bir randevuya çıktığımı sanması daha iyiydi.

Ön kapıyı açtığımda Henry beni bekliyordu. Bu kez tüvit pantolonuna uygun gri bir tüvit ceket giymişti. Yine pantolon askısı takmıştı, yakışıklı mı yoksa biraz gülünç mü göründüğüne karar veremedim. Belki de ikisi birdendi.

"Julia." Soluğu kesilmişti ve sesi hayranlık doluydu. "Julia, ben galiba *abayı yaktım*."

"Abayı mı yaktın?"

Tinder'da tanıştığım erkeklerden sıkça duyduğum bir ifade değildi. Bunun bir randevu olduğunu düşünmemiştim ama yüzündeki hayranlık samimiydi. Yani gerçekten *abayı yaktıysa* benden çok hoşlanıyor olmalıydı.

"*Tamamen* yaktım hem de." Gözleri irileşmişti ama sonra bana bakmadığını fark ettim. Kapıdaki kükreyen ayı biçimli tokmağa bakıyordu. "Bu tokmaktaki işçiliğe hâlâ alışamadım. On yedinci yüzyılda bir demirci tarafından *metalden* şekillendirilmiş." Parmak uçlarıyla ayının sivri dişini okşadı. "Üzerin-

deki işlemeler inanılmaz. Bu kadar gerçekçi bir şey yapmak için gereken *ustalığı* hayal edebiliyor musun?"

Aman Tanrım, ciddi miydi bu? Kapı tokmağına mı vurulmuştu? "Hayır."

Kahrolasıca tokmağa bakmaya devam ederek, "Sahiden hayatımda gördüğüm en güzel şeylerden biri," dedi. "Monte edilmeden önce cilalanmış mı yoksa doğal biçimde patina tutmaya mı bırakılmış, biliyor musun?"

"Hatırlamıyorum," diye mırıldandım.

Başını iki yana salladı, gözlerini süper seksi kapı tokmağımdan almakta zorlanıyordu. Ben neden makyaj yapma zahmetine girmiştim ki?

Henry'yi beyaz Lincoln Town Car model arabasına kadar takip ettim. Hâlâ böyle arabalar üretildiğini bile bilmiyordum. Henry yolcu tarafına koşup kapımı açınca az da olsa gözüme girdi. En son ne zaman bir erkeğin benim için araba kapısını açtığını hatırlamıyordum. Aslında bunun daha önce *hiç* yaşandığını bile sanmıyordum. Belki ben bebekken ve kapıları kendim açamazken babam benim için açmış olabilirdi. Muhtemelen en son o zaman olmuştu.

Henry motoru çalıştırırken ön camdan eve baktım. Babaannemin içeceğini yudumladığı mutfağın ışığı yanıyordu. Derken çatı katındaki pencerede de bir parıltı fark ettim. Ve tıpkı eve ilk geldiğim günkü gibi pencerede bir hareket gördüm.

Yeşilimsi mavi bir şeydi.

"Hey." Henry'nin omzunu dürttüm. "Şunu görüyor musun? Çatı katındakini."

Henry gözlüğünün ardından gözlerini kısarak pencereye baktı. "Neyi görmem gerekiyor?"

Tekrar çatı katına baktığımda mavi parıltı kaybolmuştu. Hatta bütün kat karanlığa gömülmüştü.

"Boş ver," diye mırıldandım.

Ne pahasına olursa olsun o tavan arasına girecektim.

YİRMİ BEŞ

Pemberton civarında radyo çekmiyordu ama yaklaşık iki kilometre uzaklaşır uzaklaşmaz modası hiçbir zaman geçmeyen eski şarkıları çalan bir istasyon açıldı. Hoparlörlerden kadife gibi bir ses yükseldi; birini aya götürmekten söz ediyordu.

"Dean Martin mi bu?" diye sordum.

Henry bana dehşete düşmüş gibi baktı. "Dean Martin mi? Julia, Frank Sinatra bu!" Boş boş yüzüne baktığımı görünce, "*Tüm zamanların* en büyük şarkıcısı," diye ekledi.

"Ah, doğru... Adını duymuştum. Hep fötr şapka takmaz mıydı?"

"Fötr mü?!" diye çıkıştı Henry. "Kesinlikle hayır! *Trilby* takardı."

"*Trilby* ne?"

"Dar kenarlı, kahverengi bir şapka."

"O da fötr değil mi?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "*Alakası yok.*"

"Peki, aralarındaki fark ne?"

"*Tamamen* farklılar," diye ısrar etti ama daha fazla açıklama yapmadı, bu da bana aslında aralarında hiçbir fark olmadığını düşündürdü.

Yaklaşık on dakika sonra, kapısının üzerinde parlak kırmızı harflerle *Roxie'nin Yeri* yazan, ellilerden kalma gibi görünen bir lokantaya vardık. Otoparkın yarıdan fazlasının dolu olmasına bakılırsa epey gözde bir mekândı. Henry arabayı park yerlerinden birine çekti ve ben, o kapımı açmak için arabanın etrafından dolanmaya fırsat bulamadan inince büyük bir hayal kırıklığına uğramış gibi göründü.

Lokantanın baş döndürücü siyah-beyaz kareli bir zemini, kırmızı-beyaz tezgâhları ve bar tabureleri vardı. Kloş etek giymiş bir garson bizi bir masaya götürdü. Henry'nin karşısına otururken vinil koltuktan utandırıcı bir gıcırtı çıktı.

"Hamburger söylemelisin," dedi Henry. "Buranın hamburgerlerinin üstüne tanımam."

Ne yalan söyleyeyim kocaman, yağlı bir hamburger tam da ihtiyacım olan şeydi. Menüyü masaya bırakıp garsonun siparişlerimizi almaya gelmesini beklemeye koyuldum.

"Eee, Pemberton'da kalmak nasıl?" diye sordu Henry.

"İlginç..." Henry'yi konuşturmak için fırsat ayağıma gelmişti. Babaannemin hafızası giderek zayıfladığından geçmiş kaybolma tehlikesiyle karşı karşıyaydı, bu yüzden Henry'yle konuşmak bulunmaz bir fırsattı. "Öylesine köklü geçmişi olan bir evde kalmak tuhaf."

Henry sırıttı. "Eminim evle ilgili her şeyi biliyorsundur."

"Eskiden biliyordum..." Dokuz yaşındayken Pemberton'da geçirdiğim o uğursuz geceden önce eski malikâneyle ilgili her ayrıntıyı yalayıp yutmuştum. Ama sonrasında babaannemin anlattıklarını dinlemeyi reddetmiş, daha önce anlattıklarının da çoğunu unutmuştum. "1600'lerde inşa edildiğini biliyorum."

Henry hevesle başını aşağı yukarı salladı. "Bu ülkedeki en eski ev 1640'ta inşa edilmiş. Sizin ev o kadar eski olmasa da epey yakın. Birkaç yıl yanılma payıyla 1660 civarı yapıldığı tahmin ediliyor. Senin de mutlaka fark ettiğin gibi inanılmaz derecede iyi korunmuş."

"Okulda o dönemi işlediğimizi hatırlıyorum," dedim. "Sömürgeciler Püritendi, değil mi?"

"Çoğu öyleydi, evet."

"Salem cadı mahkemeleri de o sıralarda kurulmuştu, yanılıyor muyum?"

Sorum üzerine Henry'nin kaşları havaya kalktı. Salem cadı mahkemelerini illaki biliyordu ama Archibald Eldridge'ın ikinci karısının cadılıktan idam edildiğini bilip bilmediğinden emin değildim. Henry cevap veremeden garson sularımızı getirip siparişlerimizi aldı. İkimiz de çizburger ve patates kızartması söyledik.

Garson uzaklaştıktan sonra, "Cadı mahkemeleri hakkında çok şey biliyor musun?" diye sordum.

"Elbette biliyorum." Frank Sinatra'yı tanımadığımı söylediğim ve fötr şapka taktığını sandığım zamanki kadar gücenmiş görünüyordu. "New England tarihini kataloglayan bir müzede çalışıyorum. Özellikle öğrenmek istediğin bir şey mi var?"

"Şey..." Cadılıktan hüküm giymiş bir kadının hayaletinin kaldığım eve musallat olmasından endişelendiğimi açıkça söylemek istemiyordum. Böylesi bir endişeyi ciddiye alacağını sanmıyordum. "Her şeyin nasıl başladığını merak ediyorum. Cadılık diye bir şey olmadığı ortada."

"Elbette."

"Öyleyse nasıl oldu da bu kadar çok kadın cadı oldukları gerekçesiyle idam edildi?"

Omuzlarından birini kaldırdı. "Komplo teorilerinin sosyal medyada nasıl yayıldığını bilirsin. Kitlesel histerinin bir topluluğu kolayca etkisi altına alabileceğine inanmak o kadar da zor olmamalı. Hele ki o dönemde bugünkü tıp bilgisi yokken. Günümüzde birinin ateşi çıktığında bunun bir enfeksiyondan kaynaklandığını anlıyoruz. Ama on yedinci yüzyılda bunu bilmiyorlardı."

"Doğru..."

"Her neyse." Henry suyundan bir yudum aldı. "Günümüzde Danvers sınırları içinde kalan Salem'da birkaç genç kız, geleceklerini tahmin etmek için bir oyun oynamış. Bilirsin işte, küçük kızların çay yapraklarına bakarak gelecekte zengin kocaları olacağını ve Ferrari kullanacaklarını söyledikleri oyunlar gibiymiş. Sen de çocukken böyle şeyler yapar mıydın?"

"Hayır," diye yalan söyledim. Bir kâğıt parçasından yaptığım, bana ileride bir malikânede yaşayacağımı ve sekiz çocuğumun olacağını söyleyen falcılık oyununu hatırlıyordum.

Henry bana kuşkuyla baktıysa da anlatmaya devam etti. "Kızlar bu küçük ayini yaparken nöbet geçirmeye başlamışlar. Kolları bacakları savrulmuş filan. Görünmez bir güç tarafından işkence gördüklerini iddia etmişler. Doğal olarak doktor geldiğinde ne olup bittiğini anlayamamış."

"Bu yüzden de işin içinde cadılık olduğuna mı karar vermişler?"

"Aynen öyle yapmışlar." Henry önündeki peçeteyle oynuyordu ama gözleri hâlâ üzerimdeydi. "Eh, suçlu cadılık olunca ortada bir cadı olmalı, öyle değil mi? Kızlar, kasabadaki kadınları nöbet geçirmelerine sebep olan cadılar olmakla suçlamaya başlamışlar. Olay kısa sürede çığırından çıkmış ve her taraftan yeni suçlamalar yükselmiş." İçini çekti. "Sonunda on dokuz masum kişi cadılık suçlamasıyla idam edilmiş."

On dokuz kişi. İşlemedikleri suçlar yüzünden, kendilerini savunma imkânı bile bulamadan öldürülen on dokuz kişi. "Yani kızlar bütün bunları uydurmuş mu?"

"Tam olarak değil," dedi. "Ortaya atılan ilk teorilerden biri, nöbetlerin çavdar mahmuzu zehirlenmesinden kaynaklandığıydı. Çavdar o dönemde New England'da en çok yetiştirilen tahıllardan biriydi ve sert geçen bir kışın, nemli bir ilkbaharın ardından çavdar mahmuzu mantarı oluşabiliyordu. Bu zehirlenme kasılmalara, kas spazmlarına ve derinin altında

bir şeyler dolaşıyormuş hissine yol açıyordu. Aslında yarattığı etki, LSD almaktan pek de farklı değildi."

"Sence olan bu muydu?"

Henry cevap veremeden garson hamburgerlerimizle döndü. Kendi hamburgerimi iki elimle kavrayıp bir ısırık aldım ve çenemden aşağı süzülen et suyunu hızlıca sildim. Buraya taşındığımdan beri yediğim en lezzetli şeydi ama o anda Henry'nin soruma vereceği cevabı daha çok merak ediyordum.

"Aslında," dedi, "*bence* her şey kafalarının içindeydi. Hepsi."

Patates kızartmasından bir ısırık aldım, onun da tadı çok iyiydi. Dışı çıtır çıtır, içi yumuşacıktı. "Yani kızların *gerçekten* numara yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Tam olarak numara yaptıklarını söyleyemem," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Ama telkinin gücü hafife alınmamalı. Konversiyon bozukluğu adı verilen, tıp literatürüne geçmiş bir psikiyatrik rahatsızlık var. Zihinsel baskı yüzünden insanların vücutlarının yarısı felç olabiliyor. Kızların bilinçli olarak nöbet geçiriyormuş gibi rol yaptıklarını sanmıyorum ama sebebin tıbbi olmadığına inanmak için nedenler var."

"Ne gibi?"

Hamburgerinden bir ısırık aldı. "Birçok mahkemede cadılığın *kanıtı*, sözde cadının nöbet geçiren kişiye dokunarak nöbeti durdurabilmesiydi. Üstelik bu gerçekten de oluyordu. Sanık, nöbet geçiren kıza dokunduğu anda nöbet birden kesiliyordu. Bu durumun herhangi bir tıbbi rahatsızlıkla bağdaşmadığı ortada." Bir süreliğine sustu. "Kızların gözleri bağlandığında *herhangi biri* onlara dokunup nöbeti durdurabiliyordu."

"Böylelikle cadılıkla suçlanan kadınlar aklanmış oldu, değil mi?"

"Hayır, yine de idam edildiler."

Şaşkınlıktan nefesim kesildi. "Ciddi misin? Neden?"

"Toplu histeri söz konusu olduğunda mantık işlemez," dedi Henry ifadesizce. "Sosyal medya sana hiçbir şey öğretmedi mi?

Bir kez suçlandın mı işin bitmiş demektir. O noktadan sonra masumiyetini kanıtlamak neredeyse imkânsızdır." Duraksadı. "Her neyse, cadı mahkemelerine neden bu kadar ilgi duyuyorsun?"

Bir yudum suyla ağzımdaki lokmayı yuttum. "Özel bir sebebi yok."

"Caroline Eldridge yüzünden mi? Archibald'ın eski karısı?"

Ona hem şaşkınlıkla hem de saygıyla baktım. Bu adamın Pemberton'ın tarihini avucunun içi gibi bildiği ortadaydı.

"Onu merak ediyordum," diye itiraf ettim. "Salem'da yaşamamıştı, değil mi?"

"Hayır, yaşamadı," diye doğruladı. "Yine de Caroline Eldridge'in idamının ayrıntılarının... sıra dışı olduğunu söylemeliyim."

"Nasıl sıra dışı?"

"Biraz... şey, *rahatsız edici*." Gözlerini gözlerime dikti. "Bunu duymak istediğinden emin misin?"

Başımı ağır ağır aşağı yukarı salladım.

YİRMİ ALTI

1692

CAROLINE

Hitty Atkins bugün asılacaktı.

Hava kapalı ve yağmurluydu, bu da bana Tanrı'nın Hitty için gözyaşı döktüğünü düşündürüyordu. Hitty gibi iyi bir kadının böyle bir şeyle suçlanması ne büyük haksızlıktı. Başka yerleşimlerde kadınların cadılık suçlamasıyla asıldığını duymuştum fakat burada da yaşanabileceğine hiç ihtimal vermemiştim.

Yanılmışım.

Archie'yle kahvaltımızı yaptıktan sonra bana rıhtıma gideceğini söylemesini bekledim ama o beni şaşırtarak, "Kasabaya gitmeliyiz," dedi.

"Kasabaya neden gidelim ki?"

"İdamı izlemek için," dedi. Sanki dışarı çıkıp bir gösteri izlemeyi öneriyormuş gibi konuşmuştu.

Bir elimi göğsüme bastırdım. "İdamı izlemeyeceğim! Buna dayanamam!"

Archie bana şaşkınlıkla baktı. "Neden? Bebek seni rahatsız mı ediyor?"

İçtenlikle sorduğu bu soru öfkemi söndürdü. Evet, kocama hamile olmadığımı hâlâ itiraf edememiştim. Heyecanını yok edemezdim, bu büyük bir zalimlik olurdu. Belki bu ay şan-

sımız yaver giderdi de ona söylediğim yalanı asla açıklamak zorunda kalmazdım.

"Hitty benim dostum," dedim. "Onun cadı olmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Hastalandığında hayatını kurtardı."

"Hitty'nin," dedi lapasını ağır ağır karıştırarak, "en başta beni hastalandıran kişi olmadığı ne malum? Kasabada tuhaf iksirleriyle biliniyor."

"Saçmalık bu!" diye haykırdım. "Böyle bir şeye gerçekten inanıyor musun, Archie Eldridge?"

Archie mavi gözlerini gözlerime dikti ama sonra bakışlarını kaçırdı. "Neye inanacağımı bilmiyorum. Fakat şeytanın etkisinin Woodhaven'da hissedildiğini kabul etmelisin. Jonas Reeve kesinlikle şeytanın maşası."

Jonas Reeve hakkındaki sözlerine karşı çıkamazdım. O adamın gözlerine baktığımda şeytanın habis etkisini görmüştüm. Dün geceden beri Reeve'in yaptıkları ve şerif tarafından nasıl yakalandığı hakkında daha fazla şey öğrenmiştim. Leonora Rowley adında henüz on altı yaşında bir genç kız önceki gece evinden kaybolmuş, annesi de şeriften yardım istemişti. Onu ararlarken sonunda Reeve'i kızın cansız bedeninin başında bulmuşlardı. Leonora için çok geç kalmış olsalar da bu yakalama sayesinde pek çok kişinin hayatı kurtulmuştu.

Fakat Hitty'nin böylesine kötü bir ruhla iş birliği yaptığına nasıl inanabilirlerdi? Beni ondan uzak durmam için uyaran kişi Hitty'ydi!

"Bugün bütün kasaba orada olacak," dedi Archie. "Gitmezsek kasaba halkı arkamızdan konuşur."

Haklı olduğuna hiç şüphem yoktu. İnsanlar çok daha önemsiz şeyleri bile konuşurdu. Molly korkunç bir dedikoducuydu ve idama gitmediğimizi kasabadaki herkesin öğrenmesi için elinden geleni ardına koymazdı.

Hem belki de Hitty'nin hatırı için gitmem daha iyi olurdu. Son anlarında kalabalığın arasında tanıdık bir yüz görmek onu biraz olsun teselli edebilirdi.

"Pekâlâ," dedim kederle. "Gideceğim."

Archie gülümseyerek elime uzandı. "Birlikte gideceğiz. Üçümüz."

İlk kez rahmimde büyüyen bir çocuk olmadığına sevindim. O küçücük canın masum bir kadının darağacında asılışına tanık olmasını istemezdim.

YİRMİ YEDİ

Bütün kasaba Hitty Atkins'in asılmasını izlemek için meydanda toplanmıştı.

Kasaba meydanında, darağacını en iyi açıdan görebilecekleri geniş bir alan vardı. İlmek ahşap darağacından uğursuzca sarkıyor, hafif esintide sallanıyordu. Çok geçmeden o ilmek Hitty'nin boynuna dolanacak ve boynunu kırana kadar sıkacaktı.

Archie'yle kalabalığın ortasındaydık. Ben gözyaşlarımı zor tutuyordum ama kasabanın geri kalanı o gün bir gösteri izleyecek olmanın heyecanını yaşıyor gibiydi. Hitty'nin suçlu olduğuna inansalar da inanmasalar da bu onlar için bir gösteriden ibaretti. Yalnızca Archie'nin yüzü asıktı fakat o da Hitty için değil, benim ve taşıdığıma inandığı bebeğimiz için endişeleniyordu.

Şerif Bixby ile Şerif Yardımcısı Strickland, Hitty'yi hapishaneden çıkarıp darağacına doğru götürürken kalabalığın heyecanı daha da arttı. Hitty'nin bilekleri bir iple bağlanmış, gümüş saçları ensesinde örülmüştü. En sevdiği kıyafetlerinden biri olduğunu bildiğim canlı mavi, yünlü elbisesini giymişti. Son nefesini verirken üzerinde olmasını istediği için kendisinin mi seçtiğini yoksa tutuklandığı gün tesadüfen üzerinde mi olduğunu merak ettim.

Hitty bakışlarını karşıya dikerek hapishaneden darağacına doğru ağır ağır yürüdü. İlmek boynuna geçirildikten sonra açılacak ahşap platforma çıkan birkaç basamak vardı. O basamakları birer birer adımlarken titrediği meydanın öbür ucundan bile görülüyordu ama başını hep dik tuttu.

Kalabalığın arasından bir kadın, "Cehennemde yan, cadı!" diye bağırdı.

Dün Reeve zincire vurulduğunda olduğu gibi kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Bir anda herkes Hitty'ye bağırmaya başladı. Ona cadı, şeytanın hizmetkârı, hatta çok daha kötü şeyler dediler. Hitty platformda dimdik dururken üzerine meyve ve başka şeyler fırlattılar.

Kocama baktığımda diğerleriyle birlikte bağırmadığını gördüm. En azından bunu yapmıyordu. Ama o da Hitty'yi herkes kadar dikkatle izliyordu.

Kalabalığın arasından fırlayan bir elma zavallı Hitty'nin yanağına çarptı. Darbenin etkisiyle sendelediğini görünce buna daha fazla dayanamadım. Kalabalığın arasında kendime yol açarken Hitty'yle aynı yaşlarda yaşlı bir kadını neredeyse yere seriyordum. Archie'nin bana seslendiğini belli belirsiz duysam da durmadım. Kalabalığın en önüne ulaşana kadar ilerlemeye devam ettim.

İçimde olduğunu bile bilmediğim bir güçle, "Susun artık!" diye haykırdım. "Yuhalamayı kesin!"

İşe yaradı. Öfkeli ve huzursuz kalabalık derin bir sessizliğe gömüldü. Az önce Hitty'ye bakan bütün gözler şimdi bana dönmüştü. Ortalık o kadar sessizdi ki kocam adımı söylediğinde onu duydum.

"Caroline..."

"Bu kadın cadı değil!" Kocamı duymazdan gelerek komşularıma döndüm. "O, bir karıncayı bile incitmeyecek kadar iyi bir kadın! Jonas Reeve gibi biriyle asla iş birliği yapmaz!"

"Caroline," dedi Archie alçak ama sert bir sesle.

"Onun hakkında yanılıyorsunuz!" diye devam ettim, kalbim göğsümde çılgınca atıyordu. "Masum bir kadını ölüme mahkûm ediyorsunuz! Buraya yazıyorum, böylesine korkunç bir suç işlediğiniz için siz de yargılanacaksınız!"

Archie'nin gözleri irileşti. "*Caroline.*"

"Bayan Eldridge!" diye haykırdı Şerif Bixby. "Bu taşkınlığa derhâl son verin!"

"Tanrı onun masum olduğunu biliyor!" diye yalvardım. "Canını alırsanız kanı ellerinize bulaşacak!"

"Eldridge, karına sahip çık!" diye emretti Şerif Yardımcısı Strickland. Sesindeki ima dikkatimden kaçmamıştı. Kocam beni dizginlemezse *kendisi* dizginleyecekti.

Archie beni tutmaya çalıştı ama elini ittim. Beni durduramazdı. Sesim kısılana, hatta kendi ölüm fermanımı imzalayana kadar konuşmayı sürdürecektim fakat Hitty Atkins'in sesi beni susmaya mecbur bıraktı.

"Caroline," dedi yalnızca benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle. "Karşı koymayı bırakmalısın. Bunun olmasını engelleyemezsin, yalnızca kendini de mahkûm edersin."

Başımı kaldırıp dostuma baktım. Bilekleri bağlanmış, ilmek boynuna geçirilmiş olmasına rağmen gözlerinde korku yoktu. Kaderini kabullenmişti.

Ben de kabullenmeliydim.

Tören başlarken Archie'nin beni kalabalığın arasına geri götürmesine izin verdim. Hitty omuzlarını geriye atmış, boynunda ilmekle darağacında duruyordu. Nasıl yaşadıysa öyle, utanç ve korku duymadan ölecekti.

"Son sözün var mı?" diye sordu Şerif Bixby.

Hitty cevap veremeden Şerif Yardımcısı Strickland ona küçümseyen gözlerle bakıp, "Bence yeterince konuşup yeterince şey yaptı. Artık şu işi bitirelim," dedi.

"Tanrı beni yine de kabul edecek," dedi Hitty kendinden emin bir sesle.

Strickland tek kaşını kaldırdı. "Şeytan demek istedin herhâlde?"

Hitty cevap veremeden Şerif Bixby başına bez bir çuval geçirdi, Şerif Yardımcısı Strickland de bir iple eteğini ayak bileklerinin çevresine bağladı. Hitty'nin platformdaki hâline bakarken çaresizce bu korkunç eyleme engel olmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Hitty böyle ölemezdi.

Derken ayaklarının altındaki kapak açıldı.

Bir an için Hitty'nin bedeni ipin ucunda sarsıldı. Çuvalın altında ilmek boğazını sıkıyor olmalıydı. Kurtulmasının imkânsız olduğunu, saniyeler içinde öleceğini bilirken kim bilir nasıl bir dehşet yaşıyordu? Tek dileğim, ilmeğin boynunu ânında kırıp canını hemen almış olmasıydı. Bütün kalbimle Hitty'nin acı çekmediğine inanmak istiyordum.

Sağ bacağı darağacının platformunun altında seğirdi. Kalabalık sessizce izliyordu. Sanki onun birden canlanmasını, süpürgesine atlayıp gecenin karanlığına uçmasını bekliyorlardı. Elbette böyle bir şey olmadı. Hitty de herkes kadar normal bir insandı. Ve artık ölmüştü.

Ama bu iş burada bitmeyecekti. Bugün darağacında işlenen korkunç suçun bedelini biri ödemeliydi. İşte bundan emindim.

YİRMİ SEKİZ

Bu gece uyumak zor olacaktı.

Gözlerimi her kapadığımda boynunda ilmek, başında çuvalla Hitty'yi görüyordum. Ayaklarının darağacının platformunun altında sallanışını görüyordum. Ömrüm boyunca bu görüntüden kurtulabileceğimi sanmıyordum ama bu gece zihnimde daha bir canlı olacaktı.

Mutfakta tek başıma oturmuş çay içerken gördüklerimi unutmaya çalıştım. Eve döndüğümüzde Molly yaşananlardan güç almış gibiydi. Bizimle birlikte dönmüş ve yol boyunca Hitty'nin hak ettiğini bulduğunu söyleyip durmuştu. Archie ise alışılmadık biçimde sessizdi, sanki dostumu kurtarma çabalarımdan söz etmek istememişti.

Molly'nin artık Pemberton'da çalışmasını istemiyordum. Onu evinden edecek olmaktan hiç hoşlanmasam da ona daha fazla katlanamazdım. Sabah bu konuyu Archie'yle konuşacaktım. Başka birini bulacaktık. Bulamasak da bütün işleri kendim yapacaktım. Bedenim de irademde güçlüydü ve bunun üstesinden pekâlâ gelebilirdim.

Titreyen ellerimi fincanla ısıtırken ön kapıdan bir tırmalama sesi, ardından cılız bir miyavlama geldi. Gideon'dı, yi-

yecek bulma umuduyla kapıma dayanmıştı. Bu kez bir parça peynir alıp kapıya götürdüm. Hitty'ye yardım edememiştim ama en azından Gideon'ın açlıktan ölmesini önleyebilirdim. Bu, küçücük de olsa bir teselliydi.

Kapıyı açar açmaz Gideon kara bir gölge gibi fırlayıp yanıma geldi. Ben kapıyı kapatırken ayak bileğime sürtündü. Çömeldiğimde peyniri avucumdan yiyerek neşeyle miyavladı. Elimi sırtındaki yumuşak tüylerin üzerinde gezdirerek bu basit hareketin keyfini çıkardım. İkimizi de mutlu etmişti. Gideon keyifle mırlıyordu.

"Ne yapıyorsun, Caroline?"

Arkamdan gelen ses kocama aitti. Hemen ayağa fırlayıp ona döndüğümde Archie yaklaşık iki metre gerimde duruyordu. Hitty'nin asılışını izlemeye giderken giydiği yüksek yakalı ceketi hâlâ üzerindeydi. Gözlerinde huzursuz bir ifade vardı.

"Yalnızca bir sokak kedisi," diye açıkladım. "Ona biraz peynir verdim."

Kaşlarını çattı. "Bir sokak kedisini neden besliyorsun?"

"Onun da canı var. Açlıktan ölmesine müsaade mi etseydim?"

Archie ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi görünüyordu. Dudaklarını sımsıkı birbirine bastırınca konuşmanın sona erdiğini düşündüm. Ama sonra yüzü daha da kardı ve bana doğru bir adım attı.

"Caroline," dedi gergin ama alçak bir sesle. "Bu ay kanaman oldu mu?"

Sorusu karşısında şaşkına dönerek yüzüne bakakaldım. Bu, Archie'nin daha önce hiç sözünü etmediği bir konuydu. Yüzü kızarınca bu sorunun onu ne kadar rahatsız ettiğini anladım.

"Neden soruyorsun?" dedim usulca.

Derin bir iç çekti. "Molly bana... dedi ki..."

Cümlesini tamamlamadı ama lüzumu yoktu. Molly ona sırrımı söylemişti. Böyle olacağını tahmin etmeliydim.

"Kanamam oldu," dedim sonunda. "Seni... seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim."

Archie'nin yüzü düştü. İki elini birden saçlarının arasından geçirerek saçlarını neredeyse o hain Jonas Reeve'inki kadar dağıttı. "Ama sen bana..."

"Özür dilerim," dedim tekrar. Bunu bütün kalbimle söylüyordum. "Rüyanın kehanet çıkmasını, gerçekten hamile olduğumu öğrenmeyi öyle çok istedim ki. Ama..."

"Ama değilsin." Sesi birden yükseldi. "Beni hamile olduğuna inandırdın ama bu bir yalandı. Bana yalan söyledin."

"Archie..."

"Molly bana başka şeyler de anlattı," diye devam etti. "Dr. Shaylor'a saygısızlık ettiğini söyledi. Bir de Judith Hatch'e nöbet geçirmesine neden olacak kadar büyü yaptığını."

Sözleri yüreğime saplanan bir hançerden farksızdı. "Böyle bir şeye gerçekten inanmış olamazsın! Judith'i iyileştirdim ben. Şimdi çok daha iyi."

"Sana göre öyle."

"Molly son derece güvenilmez biri." Molly'nin bu konuşmayı dinlediğinden emindim fakat umurumda değildi. Kulağını kapıya dayadığını ve her kelimeyi duyduğunu umuyordum. "Bana kin beslediği için hakkımda hikâyeler uyduruyor. O bir yalancı."

"Bana yalan söyleyen tek kişi sensin, Caroline," dedi Archie.

Yüzünde kırgınlık vardı. Molly, hakkımda yalanlar uydurarak bana kötülük etmiş olsa da Archie doğruyu söylüyordu. Hamile olduğuma inanmasına izin vermiştim ve bu yalandı. Yaşadığı hayal kırıklığının ağırlığı yüreğimi ezdi.

"Archie," diye söze başladım.

Fakat kapının çalmasıyla sözüm yarıda kesildi.

Midem düğüm düğüm oldu. Gece çökeli çok olmuştu ve kimseyi beklemiyorduk. İlk düşüncem, Hiram Hatch'in Judith'in

yeniden hastalandığını söylemeye geldiği oldu. Her kim geldiyse bu saatte iyi haber getirmiş olamazdı.

"Gidip kimin geldiğine bakayım," dedi Archie aynı gergin sesle. O, kapıya doğru aceleyle ilerlerken ben de peşinden gittim. Omzunun üzerinden bana baktı, sonra tekrar kapıya dönerek, "Kim o?" diye sordu.

"Bay Eldridge, ben Şerif Yardımcısı Strickland."

Şerif Yardımcısı Strickland mi? Gecenin bir yarısı burada ne işi vardı? İyi bir şey için gelmediği kesindi. İçimi saran korku giderek artarken ellerimi birbirine kenetledim.

Archie sürgüyü çekip kapıyı ardına kadar açtı. Strickland üzerinde uzun, siyah bir pelerinle karşımızda duruyordu. Yüzüne düşen gölgeler onu ürkütücü gösteriyordu, âdeta ölümün ta kendisiydi.

"Sizin için ne yapabilirim, Şerif Yardımcısı?" diye sordu Archie.

"Bayan Caroline Eldridge için geldim." Strickland'in sesi kasvetli fakat ciddiydi. "Kendisi cadılıkla suçlanıyor."

Ne? Kalbim hızla çarparken bir adım geriledim. "Hayır..."

"Bayan Eldridge." Şerif Yardımcısı Strickland bakışlarını yüzüme çevirdi. "Tutuklusunuz."

YİRMİ DOKUZ

GÜNÜMÜZ

JULIA

"Caroline Eldridge'ı bu kadar sıra dışı yapan neydi?" diye sordum Henry'ye.

Birden bu sorunun cevabını öğrenmek için yanıp tutuşmaya başladım. Telefonum biraz çektiğinde Caroline Eldridge'ı internette aramayı denemiş fakat hiçbir şey bulamamıştım. Cadılıktan idam edilmiş olabilirdi ama tarih onu unutmuşa benziyordu. Kasaba kütüphanesinde ondan söz eden eski bir kitap olabileceğini tahmin ediyordum ancak Henry sömürgecilik dönemi New England'ı hakkında bir ansiklopedi kadar bilgiliyken arşivleri karıştırmak gereksiz geliyordu.

Henry'nin gözlerinde eğlenen bir ifade belirdi. "Bu meseleyle neden bu kadar ilgileniyorsun?"

"O benim atalarımdan biri. Hakkında daha fazla şey öğrenmek istemem çok mu tuhaf?"

"Caroline Eldridge senin atan değil. Sen Archibald ile Molly Eldridge'ın soyundan geliyorsun. Caroline'ın hiç çocuğu olmadığı gibi Archibald'la evliliği de çok kısa sürdü. Aslında o, Archibald'ın *ikinci* karısıydı. Gerçi en ilginç olan da oydu."

"Ama benim evimde yaşadı." Ayrıca geceleri koridorlarda dolaşıyor olma ihtimali de vardı. "Merak ediyorum."

"Şanslısın ki," dedi, "yüksek lisans tezimi sömürge dönemi New England'ında cadılık üzerine yazdım." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sana Caroline'ı anlatırsam babaannen ve büyük teyzenle oturup müzenin teklifini ciddi biçimde değerlendireceğine söz verir misin?"

"Veririm."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle."

Pek de inanmış gibi görünmese de konuşmayı sürdürdü. Konunun uzmanıydı ve bu konuda konuşmaktan keyif aldığı da belliydi. "Caroline, Woodhaven'da cadılıktan idam edilen iki kişiden biriydi. Kasaba, Salem'ı etkisi altına alan toplu histeriden nasibini kesinlikle almış olsa da Caroline'a yönelik suçlama son derece şahsi bir husumetten kaynaklı gibi görünüyor."

"Şahsi bir husumet mi?"

"Pekâlâ, şimdi sana nefis bir dedikodu vereceğim." Henry bana sırıttı. "Atan Molly Eldridge, evlenmeden önceki adıyla Molly Howe, başlangıçta Eldridgeların evinde hizmetçiymiş. Caroline hakkında suç duyurusunda bulunan *oymuş* ve verdiği ifade, Caroline'ın mahkûm edilmesinde büyük rol oynamış. Caroline idam edildikten sonra da Archie Eldridge'la evlenmiş."

Bu kadar sinsi olduğunu hiç bilmiyordum. "Vay canına," dedim soluk soluğa. "Acaba cadı merdivenini bu yüzden mi yaptırdılar?"

"Cadı merdiveni mi?"

"Hani tavan arasına çıkan düzensiz basamaklı merdiven var ya." Kafası karışmış gibi görününce, "Cadılar sözde öyle merdivenleri çıkamadığı için yapılmış," diye açıkladım.

Henry güldü. "Bu bir efsane. Dönüşümlü basamaklı merdivenler, dar koridorlarda daha az yer kapladıkları için yapılırdı. Cadılarla hiçbir ilgisi yoktu."

Öyle miydi? Belki de haklıydı. Kendinden sinir bozucu derecede emin görünüyordu ama sonuçta bu konuda tez yazan oydu. "Pekâlâ. Caroline hakkında başka ne biliyorsun?"

"Eh," dedi, "Caroline Eldridge'ın kazığa bağlanarak yakıldığını biliyorum."

Tarihin bu ürpertici ayrıntısını ben de çok iyi biliyordum. "Evet..."

"Sömürgecilik dönemi New England'ında cadılar için bunun yaygın bir idam yöntemi olmadığını da biliyorum," dedi. "İstisnasız neredeyse hepsi asılmıştı. Kasabanın tam ortasında bir darağacı vardı." Bilerek duraksayıp eline bir patates kızartması aldı. "Öyleyse onu neden yakarak öldürdüler? Kazığa bağlanarak yakılmak daha çok dini nitelikte bir infaz yöntemiydi ve Avrupa'da daha yaygındı. Bu gerçekten... tuhaf."

"Tanrım," dedim. "Bu kadar öfkeli olmasına şaşmamalı."

Bunu söylemek istememiştim. Henry patatesini çiğnerken birden durdu. "Efendim?"

Akşam yemeğinde bana eşlik eden adamın yüzünü inceledim. İfadesindeki samimiyet, bana onunla her konuda konuşabileceğimi hissettiriyordu. Üstelik kendisi de fazlasıyla sıra dışı biriydi, hatta ona sıra dışı demek hafif bile kalırdı. Evde neler olduğunu anlatırsam bana inanırdı belki. Belki o da yüzde kırk birlik kesime dâhildi.

"Sanırım," dedim yavaşça, "Caroline Eldridge'ın hayaleti hâlâ Pemberton'da dolaşıyor."

Henry sanki çok komik bir şaka yapmışım gibi güldü. Bir yanım ona ayak uydurup şaka yapmışım gibi davranmak istedi. Caroline'ın Pemberton'a musallat olduğuna gerçekten inanıyor muydum? Bilmiyordum. Sorun da buydu.

"Ciddiyim," dedim sonunda.

"Ne?"

"*Ciddiyim* dedim." Dişlerimi sıktım. "Küçükken o evde ürkütücü şeyler gördüm, son birkaç gündeyse bu tür şeyler iyice arttı. Babaannemle Ethel da aynı şeyleri gördüler."

"Orası eski bir ev," dedi. "Elbette gıcırdayacak, inleyecek ve zaman zaman tuhaf şeyler yapacak. İnan bana, o evde hayalet filan yok."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü hayaletler gerçek değildir?"

Hayır, kesinlikle yüzde kırk birlik kesimden değildi.

"Bak," dedim, "ben ruhani şeylere inanan biri değilim ama küçükken Pemberton'da kaldığım sırada..." Duraksadım. Çocukken başıma gelenleri ona anlatmak isteyip istemediğimden emin değildim. Fakat söylemezsem bana asla inanmayacaktı. "Bir kadının kulağıma fısıldadığını duydum. Nefesini ensemde hissettim."

Henry ağzına bir patates kızartması daha attı. "Sana ne söyledi?"

"Sanki bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi *sel* dedi."

"Belki de," dedi Henry, "sel değil, gel diyordu. Belki de seni yanına çağırıyordu?"

Ona dik dik baktım.

"Ya da," diye ekledi, "sil diyordu, temizlik yapmanı istiyordu. Hani ev çok tozluysa filan, belki de canına tak etmişti?"

"Kesin öyledir," dedim sertçe.

Bana göz kırptı. "Sadece söylüyorum..."

"Üstelik," diye devam ettim, "ertesi sabah şakağımdaki saçlar beyazlamıştı."

Sol şakağımdaki beyaz tutamı göstermek için saçlarımı geriye çektim. Henry bir süre düşünceli düşünceli saçlarımı inceledi.

"Biliyor musun," dedi, "stres aslında norepinefrin salgılanmasını tetikler. Bu da pigment hücrelerinin saç köklerin-

den ayrılmasına neden olabilir. Çok yoğun bir stres yaşadıysan saçlarının beyazlaması mantıklı."

"*Bir gecede mi?*"

"Belki de sen hızlı yaşayanlardansındır."

"Bak," dedim, "bunu saçma bulduğunu biliyorum ama sana yemin ederim, o evde bir şey var. Başka bir... dünyadan gelen bir şey. Onu *duydum*. Hem de yalnızca çocukken değil, son iki gecedir de duyuyorum." Henry kuşkuyla bakınca, "Gece yarısı bir kadının ağladığını duydum," diye açıkladım.

"Babaannendir," dedi omuz silkerek. "Ya da büyük teyzen."

"*Genç* bir kadındı." Ellerimi birbirine kenetledim. "Dahası tavan arasından tuhaf sesler geliyor. Kapının altından ışık sızdığını da gördüm."

"Demek ki içeride biri varmış. *İnsan* olan biri."

"İçeride kimse yoktu."

"Sana ne diyeceğimi bilmiyorum," dedi Henry bezginlikle. "O sesleri neyin çıkardığını bilmesem de *hayalet* olmadığını biliyorum."

"Bundan emin olamazsın." Duraksadım. "O sesleri Ethel da duyuyor. Caroline müzenin evini yok etmesinden korktuğu için son zamanlarda daha da kötüleşmiş. Öyle dedi."

"Julia." Bana ciddi bir ifadeyle baktı. "Teyzenin sana ne tür saçmalıklar anlattığını bilmiyorum ama Caroline Eldridge'ın hayaletinin, müzenin evini korumasına öfkelenmediğine emin olabilirsin. Bundan *memnuniyet* duyması gerekir."

"Müzelerin usulsüz yollarla edinilmiş eserleri sergilediği ya da onları yanıltıcı bir bağlam içinde sunduğu hiç olmadı mı yani?"

"Pekâlâ. Evet, böyle *örnekler* var." Bakışlarını üzerimden bir an olsun ayırmıyordu. "Ama biz böyle bir şey yapmayacağız. Pemberton'a ve atalarının hatırasına son derece saygılı yaklaşacağım." Elini göğsüne koydu. "Söz veriyorum."

"Caroline Eldridge'ın mezarını açmak istemenizin nedeni de bu mu?"

Ağzı bir karış açık kaldı. "Mezarını açmak mı? Ciddi olamazsın. Hiçbir mezarı açmayacağız."

"Arka bahçeye gömülmüşse açmanız gerekebilir. Ona ne olduğunu bildiğinden eminim."

"Onun orada olduğunu..." Bana göre son derece geçerli olan bu düşünceyi çürütecek bir karşılık bulmaya çalışıyor gibiydi. Sömürgecilik dönemindeki cadılık suçlamaları konusunda uzmansa neden söz ettiğimi biliyor olmalıydı. "Caroline'ın kemiklerini rahatsız etmeyeceğiz. Öyle bir şey bulursak olduğu yerde bırakacağız."

"Caroline'a bunun sözünü veremezsin."

"Ona hiçbir konuda söz veremem çünkü üç yüz yıldan uzun süredir ölü."

Bir süre masanın iki tarafından birbirimize baktık. Henry'yi Caroline Eldridge'ın ruhunun Pemberton'a musallat olduğuna ikna edecek hiçbir şey söyleyemeyeceğim açıktı. *Benim* bile ciddi şüphelerim vardı.

Henry ellerini peçetesine silip yerinden kalktı. "Tuvalete gidiyorum. Döndüğümde o perili evin yükünü omuzlarından almam hakkında konuşacağız, tamam mı?"

"Tamam," dedim.

O gidince telefonumu cebimden çıkardım. Babam, babaannemin nasıl olduğunu soran bir mesaj göndermişti. Ona gerçeği söylemeye dayanamadığım için iyi olduğunu yazdım. Sonra ani bir dürtüyle Google'a girdim:

Evinizde hayalet olup olmadığını nasıl anlarsınız?

Karşıma çıkan listeyi okudum. Soğuk alanlar, açıklanamayan sesler, elektriksel problemler ve Pemberton'a geldiğimden beri hissettiğim genel huzursuzluk da dâhil olmak üzere yaşa-

dığım her şey listede yer alıyordu. Yazılardan birinde, doğaüstü olayları tespit etmek için kullanılabilecek telefon uygulamalarından söz ediliyordu.

Telefon uygulaması mı? Böyle bir şey gerçekten işe yarayabilir miydi?

Uygulama mağazasında hayalet tespit eden uygulamalara göz atarken kendimi aptal gibi hissettim. Birçoğunun açıklamasında "yalnızca eğlence amaçlı" olduğunu belirten bir uyarı vardı ama yine de pek çok seçenek bulunuyordu. Henry dönmeden önce birini indirmeyi başardım ve telefonumu çantama attım.

Henry masaya döndüğünde daha keyifli görünüyordu. Belki de müzik kutusunda çalan şarkı hoşuna gitmişti. Şarkı Beatles'a ya da Mick Jagger'ın olduğu gruba ait olabilirdi. Hiçbir fikrim yoktu ve fena hâlde yanılacağımı bildiğimden tahminde bulunmaya bile çekiniyordum.

Henry yeniden karşıma otururken, "Benim yaşımda olup da Soğuk Savaş döneminden kalma şeylere bu kadar meraklı birini hiç tanımadım," dedim.

Güldü. "Beni büyükannemle büyükbabam büyüttü. Bu yüzden... eski moda şeyleri seviyorum."

Eski moda tavırlarını ona annesinin aşıladığını düşünmüştüm ama büyükannesiymiş. Eh, mantıklıydı. "Seni büyükannenle büyükbaban mı büyüttü?"

Konuyu kendisi açmış olmasına rağmen sorumdan rahatsız olmuş gibiydi. "Evet."

"Bunda yanlış bir şey yok."

"İkisi de artık hayatta değil." Kaşlarını çattı. "Büyükbabam son zamanlarında çok fazla kafa karışıklığı yaşamaya başlamıştı. Sırf bakımevine gitmek zorunda kalmasın diye yanına taşındım ama sürekli yanında olamıyordum. Oysa ihtiyacı olan buydu. Durmadan evden çıkıp kayboluyordu, ben de başına bir şey gelmesinden korkuyordum." Tabağından bir patates kızartması aldı ama sonra yemekten vazgeçti. "Haddimi aşmak istemem

ama babaannenle tanıştığımda onun da benzer sorunlar yaşadığı izlenimine kapıldım."

"Hafızası eskisi gibi değil," diye itiraf ettim. "Ben küçükken dünyanın en harika aşçısıydı. Bana Münster peynirli tost yapardı. Hayatımda yediğim en bol peynirli, en yumuşak, en tereyağlı tost oydu. Hâlâ aklımdan çıkmıyor."

"Kulağa güzel geliyor."

"Evet." Derin bir iç çektim. "Ama geçen gün bana bir dilim ekmek kızartmaya çalışırken ekmeği o kadar kötü yaktı ki önüme koyduğunda kömür gibiydi."

Henry yüzünü buruşturdu. "Üzüldüm. İçini rahatlatacaksa, büyükbabam ocağı kullanmasın diye evden her çıktığımda fişini çekmek zorunda kalıyordum. Senin de aynısını yapman kötü bir fikir olmayabilir."

Haklıydı. Eve döner dönmez ocağın fişini çekecektim.

"Çoğu zaman bana yanlış isimle sesleniyor," diye devam ettim. "Ben onu zorlamadığım sürece geceliğini çıkarmıyor." Boğazımdaki düğüm yüzünden artık hiçbir şey yiyemeyeceğimi bilerek tabağıma baktım. "Onu bu hâlde görmek gerçekten çok zor."

"Bilirim," dedi Henry yavaşça. "*Sen* de şunu bil ki babaannen için bağışçılarla pazarlık yaparak evin değerinden daha fazla para vermelerini sağladım. Bu para, ihtiyaç duyduğu sürece bütün bakım masraflarını karşılamaya yeter. *Nerede* ihtiyaç duyarsa duysun."

Bakışlarımı hızla ona çevirdim. Babaannem hakkında ona içimi açtığıma birden pişman olmuştum. Henry arkadaşım değildi. Daha dün tanıştığım ve tek amacı ailemizin mülkünü ele geçirmek olan bir adamdı. Ona söylediklerime dikkat etmem gerekiyordu.

"Bunları sana onu evinden çıkarmak istediğim için anlatmadım," dedim. "Yanlış bir fikre kapılmanı istemem."

"Elbette." Gülümsemesi öyle içtendi ki. Henry Ziegler'ın insanı etkilemeyi iyi bildiğini kabul etmek zorundaydım. "Sana baskı yapmıyorum, Julia. Yalnızca seçeneklerin olduğunu göstermek istiyorum."

"Baskı yapmıyorsun, öyle mi?" dedim alaycı bir gülüşle.

"Bak, bu iki tarafın da kazançlı çıkacağı bir durum," dedi. "Babaannen evi bize satarsa güvende ve mutlu olacağı bir yere yerleşmek için yeterli parası olacak. Ben de o korkunç perili evin yükünü omuzlarınızdan almış olacağım."

Son cümleyi söylerken bana göz kırptı. İyi noktalara parmak bastığını inkâr edemezdim. Belki de babaannem için yapabileceğimiz en iyi şey, müzenin teklifini kabul edip o mülkü elden çıkarmaktı. Teklif inanılmaz derecede cömertti; evin piyasa değerinden çok daha yüksekti. Mülk artık ailemize ait olmayacak olsa da istediğim zaman gidip ziyaret edebilirdim.

Yine de teklifi kabul etsek bile evin onu almalarına izin vermeyeceği hissinden kurtulamıyordum.

OTUZ

Ertesi gün Pemberton'a geldiğimden beri hiç olmadığı kadar dinlenmiş uyandım.

İlk kez gece uykum bölünmemişti. Gizemli sesler hiç mi çıkmamıştı yoksa ben mi bu seslere rağmen uyumayı öğrenmiştim, emin değildim. Belki de Caroline bir geceliğine izin yapmaya karar vermişti. Hayalet olması dinlenmeye ihtiyacı olmadığı anlamına gelmezdi.

Son birkaç gün öylesine yorulmuştum ki neredeyse öğlene kadar uyudum. Alt kata indiğimde oturma odası sessizdi. Fazla sessizdi.

Sarkaçlı saat gece yine durmuştu. Akrep ile yelkovan bir kez daha 03.41'i gösteriyordu.

Oturma odasındayken Archie ile Molly Eldridge'ın portresine yeni bir ilgiyle baktım. Her şeyi yanlış anlamıştım. Caroline'ın idam edildiğini, Archie'nin daha sonra Molly'yle tanışıp hayatına onunla devam etmeye çalıştığını sanmıştım. Oysa hiç de öyle olmamıştı.

Molly, Caroline'ın yanında çalışmıştı. Ona *ihanet etmişti*.

Portredeki kadının gözlerine baktım. Bilmem kaç kuşak önceki büyükannem. Bugün hayattaysam bu kadının düzen-

bazlığı sayesindeydi. Kocasını çalabilmek için yanında çalıştığı kadının idam edilmesine sebep olmuştu.

Şimdiyse ülkenin en eski evlerinden birinde portresi sergilenerek onurlandırılıyordu. Dünyada adalet diye bir şey olmadığının kanıtıydı bu. Zavallı Caroline.

Bizden nefret etmesine şaşmamalıydı. Onun idamından atalarımız sorumluydu. Caroline'ın yerinde olsaydım intikam peşine düşerdim.

"Ethel? Sen misin?"

Babaannemin sesiydi bu, mutfaktan geliyordu. Bakışlarımı portreden ayırıp aceleyle mutfağa gittim. Babaannem mutfak masasında oturmuş, başka bir kupadan bir şey içiyordu.

"Günaydın, uykucu," dedi. "Öğlene kadar yatmayı hep severdin."

İstemsizce esnedim. "Günaydın."

"Sana ekmek kızartayım mı?"

Aman aman. "Hayır, teşekkür ederim. Ben *sana* bir şey hazırlayayım mı?"

"Şey," dedi düşünceli bir ifadeyle, "sahanda yumurta güzel olurdu. Senin yaptığın yumurtaları hep severdim."

Hayatım boyunca babaanneme bir kez bile yumurta pişirmemiştim. Ama bunu söylemek yerine buzdolabından yumurta kolisini çıkarıp işe koyuldum. İkimiz için de birer göz yumurta yaptım, ardından kömür gibi *yanmamış* iki dilim ekmek kızartıp ortalarına birer parça tereyağı koydum. Tabağını önüne bıraktığımda babaannemin gözleri parladı.

"Ah, harika görünüyor!" Çatalını yumurtanın ortasına batırınca akışkan sarı tabağın her yanına yayıldı. Bir lokma aldıktan sonra şaşkınlıktan nefesi kesildi. "Tadı da çok *güzel!*"

Tuzla karabiber mucizeler yaratıyordu.

Kendi yumurtamı yerken babaannemin boynundaki zincire baktım. Tavan arasınınki de dâhil olmak üzere evin anahtarları o zincirde asılıydı. Hazır Ethel ortalıkta görünmüyorken

babaannemi anahtarları bana vermeye ikna edip edemeyeceğimi düşündüm.

"İyi ki buradasın." Babaannem uzanıp bileğimi tuttu. "Seni çok özledim, Ethel."

Onu düzeltmek için ağzımı açtım ama sonra vazgeçtim. Nedense benim Ethel olduğumu sanıyordu. Anahtarlarını bana, *Julia'ya* vermek istemese bile *Ethel'a* vermeyi kabul edebilirdi.

Kusursuz bir denk gelişti. Tek sorun, her şey bittiğinde dosdoğru cehenneme gitme ihtimalimin olmasıydı. Yine de bilmem kaç kuşak önceki büyükannem kadar kötü değildim.

"Letty," dedim, hayatımda ilk kez babaanneme adıyla hitap ediyordum, "bana, yani kardeşin Ethel'a bir iyilik yapar mısın?"

"Elbette." Babaannem neşeyle gülümsedi. "Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

"Doğru." Başımla onayladım. "Aslında yalnızca tavan arasının anahtarını ödünç almam gerek. Benimkini kaybettim ama oraya bir dakikalığına girmem lazım."

Babaannemin zihni karışık olsa da biri onu kandırmaya çalıştığında anlayabiliyordu. Dudaklarını büzerek uzun süre yüzüme baktı. Her an bana, *Senin kim olduğunu biliyorum. Sen Julia'sın*, diyebilirdi.

Ama sonra beni şaşırtarak boynundaki zincire uzanıp başından çıkardı. "Tamam, Ethel," dedi. "Geri vereceğine söz verdiğin sürece alabilirsin."

"Söz veriyorum."

Gözlerinde öyle büyük bir güven vardı ki... Evet, kesinlikle dosdoğru cehenneme gidecektim.

"Ama dikkatli ol," dedi. "Caroline'ın hayaletinin orada olduğunu biliyorsun."

Bu üç yüz yıllık evin korkunç tavan arasına girmeden önce duymak istediğim son şey buydu. Ama anahtar artık elimdeydi. Yukarıda ne olduğunu görmem gerekiyordu.

Önce Ethel'ın gerçekten gittiğinden emin oldum. Arabası evin önünde değildi ve birkaç kez adını seslendiğimde yanıt vermedi. Mick ise evin arkasındaki arazide çalışıyordu. Gerçi baktığımda sağ elinde tırmıkla dalgın dalgın durmuş, onunla ne yapacağından pek emin değilmiş gibi başını kaşıyordu. Dün sabah araziyi uzun zamandır ihtiyaç duyduğu bakımdan geçirmek için çim biçme makinesini bulmuştum.

Herkes dışarıdayken ve sarkaçlı saat de durmuşken ev tuhaf biçimde sessizdi. Evde neredeyse kimse olmamasına rağmen içgüdüsel olarak ses çıkarmamaya çalışarak ikinci kata çıktım. Tavan arasına çıkan merdivenin dibine geldiğimde önceki gece aldığım kötü kokunun kaybolduğunu fark ettim. O kadar ağır bir kokuydu ki güçlükle nefes alabilmiştim ama şimdi havada yalnızca evin geri kalanına da hâkim olan rutubet kokusu vardı.

Tırabzana sıkıca tutunarak cadı merdivenini bir kez daha tırmandım. Tepeye ulaşıp kapının altından esrarengiz bir ışık sızmadığını görünce içim rahatladı. Çürük kokusu da tekrar baş göstermemişti.

Elimdeki anahtar dolu zincire baktım. Acele etmem gerekiyordu. Ethel'ın ne zaman döneceğini ya da babaannemin beni aramaya başlayıp başlamayacağını bilmiyordum. Bir noktada benim seksen yaşındaki kardeşi olmadığımı mutlaka anlayacaktı.

Bu yüzden anahtarlardan birini seçip tavan arasının kapısındaki kilide soktum.

OTUZ BİR

1692

CAROLINE

Tutuklu muydum?

Hem de *cadılık* suçlamasıyla?

"Bir yanlışlık olmalı!" İlk konuşan Archie oldu, yüzünde kaygılı bir ifade vardı. Daha önce kendisi de beni suçlamış olmasına rağmen bu tutuklamanın ne kadar akıl dışı olduğunu görmesi içimi rahatlattı. "Caroline cadı değil!"

"Ne yazık ki kendisine yöneltilen pek çok suçlama mevcut." Strickland bu bilgiyi verirken yüzünde memnun bir ifade belirdi. "Kasabamızın güvenliği ve iyiliği adına onu derhâl gözaltına almamız gerek."

Ardından siyah pelerininin içinden önceki gece Jonas Reeve'in bileklerinde gördüğüme benzer bir kelepçe çıkardı. İşte o zaman paniğe kapılmaya başladım.

"Sizinle gelmeyeceğim!" diye haykırdım. "Bu suçlama saçmalıktan başka bir şey değil!"

Bu söz ağzımdan çıkar çıkmaz Hitty Atkins için de aynı şeyi söylediğim aklıma geldi. Şimdiyse o ölmüştü.

"Bizimle ister kendi isteğinizle gelirsiniz ister sizi zorla götürürüz." İkinci ihtimal hoşuna gitmiş gibi dudaklarını yaladı. Hapishanede bana nasıl baktığını hatırlayınca ürperdim. "Ama

şunu iyi bilin, iş birliği yapmazsanız durum aleyhinize olacaktır," dedi. Ardından, "Hitty Atkins iş birliği yapmadı," diye ekledi.

Zavallı Hitty'nin evinden zorla çıkarıldığını düşünmek bile midemi bulandırmaya yetmişti. Hâlihazırda fazlasıyla kötü hissetmiyor olsaydım sırf bu düşünce yüzünden kusabilirdim.

"Archie." Kocama yalvaran gözlerle baktım. Büyük bir serveti vardı ve bu kasabada sözü geçiyordu. Hitty'nin onu kurtaracak kimsesi olmayabilirdi ama benim güçlü bağlantılarım vardı. "Lütfen beni hapishaneye götürmesine izin vermeyeceğini söyle."

"Elbette vermeyeceğim!" diye gürledi. Daha önce ona yalan söylemiş olmama rağmen beni savunması yüreğime su serpti.

"Bay Eldridge," dedi Strickland, "onu götürmemize izin vermezseniz bütün mülkünüze el koyarız."

Archie bu ihtimali hiç düşünmemiş gibi gözlerini kırpıştırdı. Pemberton, biz evlenmeden çok önce de onundu; bu evi anne babası yapmıştı. Omuzları düştü.

"Onunla gitmelisin, Caroline." Alçak ve çaresiz bir sesle konuşuyordu. "Masumsan mahkemede kanıtlanacaktır."

Yüzüne bakakaldım. "*Masumsam* mı? Cadı olabileceğimi mi düşünüyorsun? Bunun doğru olmadığını bildiğini söyle bana!"

Archie tereddüt etti. Kısacık bir andı ama fark etmiştim. Üç yıllık evliliğin ardından insan eşini çok iyi tanıyordu. "Elbette masumsun. Duruşmada erdemli bir kadın olduğunu kanıtlayacağız."

En azından doğru sözleri söylemişti. Fakat bu, gecenin bir yarısı evimden koparılıp kasaba hapishanesine götürülüyor olduğum gerçeğini değiştirmiyordu.

"Ellerinizi uzatın, Bayan Eldridge," diye buyurdu Strickland.

Söylediğini yaptım, o da paslı metal kelepçeyi bileklerime geçirdi ve tenime gömülecek şekilde sıktı. Bunun dün Jonas Reeve hapishaneye götürülürken bileklerine takılan kelepçe olup olmadığını merak ettim.

Acaba Reeve hâlâ hücrede miydi? Suçlarının Boston'da yargılanmasını gerektirecek kadar ağır olduğunu duymuştum fakat hapishaneye vardığımda hâlâ orada olabilirdi. Onun yakınında olma, hatta onunla aynı binada bulunma düşüncesi bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyordu.

Ama şüphesiz orada uzun süre kalmayacaktım. Muhtemelen mahkemeye çıkmama bile gerek olmayacaktı. Archie şerifle konuşacak, böylece yarın bütün mesele çözülecekti.

OTUZ İKİ

Kasaba hapishanesine vardığımızda hava zifiri karanlıktı.

Hapishane gündüz vakti bile ürkütücüydü ama geceleri çok daha korkunç görünüyordu. Yalnızca girişteki bir meşaleyle aydınlatılıyordu. Binanın içinin ne kadar karanlık olduğunu hayal bile edemiyordum ancak birazdan öğrenecektim.

Şerif Yardımcısı Strickland beni buraya at arabasıyla getirmişti, şimdi arabadan inmeme yardım etti ve kelepçeli bileklerim önümde, beni mahkeme binasına doğru götürdü. Bir an için tökezlediğimde dengemi sağlamama yardım etmek için hiçbir harekette bulunmadı. Neredeyse düşmemi umuyor gibiydi.

Sonunda uğursuz görünen ahşap kapının önüne geldik. Hitty'nin asılmadan önce kaldığı son yerin burası olduğunu düşününce ürperdim.

Strickland sağ tarafta asılı duran meşaleyi aldıktan sonra kapının kilidini açtı. İçerisi tam da korktuğum kadar karanlıktı; o, evine döndüğünde mutlak karanlığa gömülecektim.

"Lütfen," dedim. Gerekirse dizlerimin üzerine çökmeye hazırdım. "Ben cadı değilim. Yalvarırım beni buraya kapamayın."

Strickland sabırsızca homurdandı. "Buna Yargıç Putman karar verecek. Şimdi durumunuzu daha da kötüleştirmeden içeri girin."

Daha ne kadar kötü olabileceğini düşünemiyordum fakat şüphesiz onun hayal gücü benimkinden daha genişti. Kelepçeli bileklerimi önümde tutarak çekine çekine hapishaneye girdim.

Birinci katta hiç mahkûm yoktu. Meşalenin loş ışığı biri şerife, diğeri yardımcısına ait iki masayı ve ortalığa dağılmış birkaç sandalyeyi aydınlatıyordu. Strickland beni odanın öbür ucundaki ağır bir kapıya götürdü. Kapıyı açınca uzun, karanlık bir merdiven ortaya çıktı.

Ben yerimden kıpırdamayınca, "Yürüyün," diye üsteledi.

Merdiven boşluğuna dehşetle baktım. Meşalenin ışığında yalnızca önümdeki iki basamağı seçebiliyordum. Merdivenin ne kadar aşağı indiğini ya da nerede sona erdiğini anlamam mümkün değildi, yalnızca bir hayli dik olduğunu görebiliyordum. Tutunabileceğim bir tırabzan yoktu, gerçi ellerim kelepçeliyken tırabzan olsa bile tutunamazdım. Bu merdivenden düşmeden inmek imkânsız görünüyordu. Fakat Strickland sırtımı dürtüp durduğundan ilerlemekten başka seçeneğim yoktu.

Cesaret edebildiğim kadar hızlı indim. Çok hızlı inersem düşüp ölürdüm. Çok yavaş inersem Strickland dengemi kaybedene kadar beni dürterdi. Ayağım her yeni basamağa değdiğinde rahat bir nefes alıyordum. Her seferinde merdivenin sonuna ulaşmış olmayı diliyordum ama durmaksızın iniyorduk.

Bu basamakların sonu yok muydu? Strickland beni cehennemin dibine mi götürüyordu?

Sonunda meşalenin ışığı mahzenin taş zeminini aydınlattı. Geçici yuvam olacak sefil hücreleri barındıran demir parmaklıklar arasında ilerlerken bacaklarım titriyordu. Hapishanenin bu katı tamamen sessizdi. En azından ilk başta öyleydi. Adımlarım taş zeminde yankılanırken sol tarafımdan başka bir ses geldiğini duydum. Biri –ya da bir *şey*– hareket ediyordu.

Strickland meşaleyi solumdaki hücreye çevirince içeride tek başına oturan kişi ortaya çıktı. Jonas Reeve'in gölgelerin arasından bana baktığını görünce şaşırmamam gerekirdi. Gözleri gün ışığında bile karaydı ama bu rutubetli mahzende ürkütücü birer karanlık çukura dönüşmüştü.

"Misafirin var, Reeve," dedi Strickland alaycı bir gülümsemeyle.

Jonas Reeve hiçbir şey söylemedi. Sessizliği, konuşmasından bile daha tedirgin ediciydi. Bu korkunç yere kapatılmak yeterince kötüyken bir de o canavarla birlikte mi kalacaktım?

"Kadın olduğu için," diye devam etti Strickland, "ona sahip olmak istediğinden eminim. Şansı varmış ki bir kafesin içindesin."

Reeve yine sessiz kaldı. Meşalenin ışığında gözlerinin akını zar zor seçebiliyordum ve bir kez bile gözlerini kırptığını sanmıyordum. Bu adam insan değildi.

"Kıpırdayın, Bayan Eldridge!" diye çıkıştı Strickland. "Bütün gecemi size ayıramam."

Beni dört hücreden birine götürdü. Reeve'den en uzaktaki hücreydi ama yine de yeterince uzak değildi. Kendi hücremden onunkinin içini görebiliyordum, ikimiz de parmaklıkların arasından birer kolumuzu uzatsak ellerimiz birbirine değerdi. Anlaşılan mahkûmlar için mahremiyet diye bir şey yoktu.

Strickland beni hücreye kilitlemeden önce bileklerimdeki kelepçeyi çıkardı. En azından bu beni biraz rahatlattı. Duvarda bir meşale olduğunu fark ettim, içerisi hâlâ karanlık olsa da yüzüme doğru kaldırdığım elimi seçebiliyordum.

Strickland gitmek için döndüğünde kemerindeki anahtar halkası uğursuzca şıngırdadı. O gittikten sonra dört genç kızı en ufak bir pişmanlık duymadan katletmiş bir adamla bu rutubetli, kasvetli mahzende yapayalnız kalacaktım.

"Yalvarırım beni burada bırakmayın!" diye haykırdım.

Titrek meşale ışığı şerif yardımcısının dudaklarında beliren gülümsemeyi açığa çıkardı. "Ne oldu? Gece Celladı'ndan mı korkuyorsunuz?"

Cevap vermedim.

"Korkmayın, Bayan Eldridge," dedi kıs kıs gülerek. "Size yaklaşmaya kalkarsa ona büyü yaparsınız, olur biter."

"Bay Strickland!"

"Sabah gün ağardığında size yiyecek getirmek için döneceğim," dedi. "O zamana kadar biraz uyumaya çalışmanızı öneririm."

Bu sözlerin ardından merdivene yöneldi. Meşalesinin ışığı merdivenden yukarı çıkarak gözden kayboldu, çizmelerinin sesi de giderek azaldı ve sonunda tamamen kesildi. Gitmişti.

Jonas Reeve'le yapayalnız kalmıştım.

OTUZ ÜÇ

GÜNÜMÜZ

JULIA

Tavan arası küf kokuyordu.

Ethel anahtarın onda olmadığını ve uzun zamandır buraya çıkmadığını söylemişti, odanın hâli de sözlerini doğruluyordu. Burası tıpkı beni uyardığı gibi ahı gitmiş vahı kalmış kolilerle dolu, küçük ve daracık bir alandı. Tavanın bir köşesini büyük bir örümcek ağı sarmıştı. Hayır, yalnızca bir köşesini değil, *bütün* köşelerini örümcek ağları sarmıştı.

Ne görmeyi beklediğimden emin değildim. Odanın ortasında ışık saçan bir hayalet mi? Göz yerlerine delikler açılmış, havada süzülen bir çarşaf mı? Fakat burada doğaüstü bir şeye dair hiç iz yoktu. Caroline Eldridge tavan arasına çadır kurmamıştı. En azından görebildiğim kadarıyla.

Yine de bir şey hissediyordum. Tavanda bir çatlak olup olmadığını bilmiyordum ama odada tuhaf bir esinti dolaşıyordu. Bunun da ötesinde, burada bir *varlık* mevcuttu. Küçükken hissettiğim, buraya geldiğimden beri hissetmeye devam ettiğim şeyin aynısıydı.

Onu görememem, burada hiçbir şey olmadığı anlamına gelmiyordu.

O sırada dün indirdiğim hayalet avcısı uygulaması aklıma geldi. Ücretsiz bir iPhone uygulamasına fazla bel bağlamasam da daha iyi bir fikrim olmadığı için denemeye karar verdim.

Telefonum neredeyse hiç çekmiyordu ama uygulama internet gerektirmiyor gibiydi. Açtığımda ekranda yanıp sönen bir radar belirdi. Ekranın alt kısmında parlak kırmızı renkte iki sayı tekrar tekrar yanıp sönüyordu ama bunların ne anlama geldiğine dair hiçbir açıklama yoktu.

Sayılardan biri "427238", diğeri de "13352961"di.

Pekâlâ...

Ekranda "iletişim" başlıklı ikinci bir kutu vardı. Ölülerle iletişimi mi kastediyordu? Kutunun boş olması sanırım içimi rahatlatmalıydı. Hafif bir esinti odada dolaşırken bir süre iletişim ekranını izledim. Tam vazgeçmek üzereyken kutuda bir kelime belirdi:

KURU

"Kuru" mu? Bunun bir anlamı var mıydı? Hayaletin söylediği ya da... hissettiği bir şey olabilir miydi? Bunu düşünürken iletişim kutusunda başka bir kelime belirdi:

HAVUÇ

Ardından avatarınızın saçını kestirdiğiniz bir oyunun reklamı dönmeye başladı.

Pekâlâ, bu uygulama berbattı.

Telefonumu cebime koyup tavan arasına göz gezdirdim, kendi gözlerimin bu saçma uygulamadan daha işe yarar olduğuna karar vermiştim. Odadaki her şey gibi zemin de tozla kaplıydı. Fakat zemini incelerken tozların üzerinde yeni ayak izleri olduğunu fark ettim, birinin kısa süre önce buraya girdiğini işaret ediyordu.

En tuhafı da ayak izlerinin kapıdan başlamamasıydı. Tavan arasının ortasında birdenbire beliriyorlardı.

İçimi ani bir ürperti sardı. Başımı kaldırıp pencerelerden birinin açık olup olmadığına baktım ama elbette hepsi kapalıydı. Titreyerek ellerimi tüylerimin kabardığı kollarımda gezdirdim.

Ayak izlerine daha yakından bakmak istiyordum fakat burada hiç ışık yok gibiydi, bu da kapının altından sızan o tuhaf parıltıyı tekrar merak etmeme neden oldu. Telefonumun fenerini açıp zemine yaklaştırdım.

Ayak izlerini takip edince pencerenin yakınındaki bir koliye ulaştım. Kolilerin çoğuna yıllardır dokunulmamış gibi görünüyordu ancak bu koli kısmen açıktı, tozların üzerindeki izler de kolinin yakın zamanda açıldığını düşündürüyordu.

Kolinin kapaklarını dikkatle açtım. İçindekini gördüğümdeyse bir adım geri çekildim.

Yeşilimsi mavi bir elbiseydi.

Kalbim hızla çarparken kolinin içine yerleştirilmiş elbiseye baktım. Evin kendisi kadar eski görünüyordu, baştan aşağı sert danteller ve minik beyaz düğmelerle kaplıydı. Caroline Eldridge'ın hiç resmini görmediğimden nasıl göründüğünü bilmiyordum ama onu bu elbiseyle aynadaki yansımasına gülümserken hayal ettim. Pemberton'ın hanımı olduğu dönemde bu elbise en sevdiği kıyafetlerden biri miydi?

Hâlâ giyiyor muydu?

Bu düşünce elbiseyi alev alev yanıyormuşçasına elimden bırakmama neden oldu. Caroline gerçekten Pemberton'da dolaşıyorsa can düşmanının soyundan gelen birinin elbisesini hoyratça ellemesinden hoşlanmazdı. Bir ruhu çileden çıkaracak şey tam olarak buydu. Koliden uzaklaştım; göreceğimi görmüştüm. Şu anda tek isteğim bu tavan arasından çıkmak ve bir daha asla geri dönmemekti.

Fakat tam arkamı dönüp gidecekken bir şey dikkatimi çekti. Yeşilimsi mavi elbisenin bulunduğu kolinin altından sarı bir şey çıkıyordu.

Koliyi yana itmemle bir toz bulutu kalktı ve ben de hapşırdım. Bir anlığına toz zerrelerinin arasında insan biçiminde bir silüet gördüğümü sandım ama sonra saçmaladığıma karar verdim.

Yine de kolinin altında kesinlikle bir şey vardı. Hatta iki şey. İki zarf.

Zarfları yerden almak için eğildiğimde ne kadar eski olduklarını fark ettim. Bir zamanlar beyaz olan kâğıtlar sararmış, yıpranmıştı. Bunlar on yedinci yüzyıldan kalma mektuplar olabilir miydi?

Ama ilk zarfı çevirdiğimde gönderen kısmında yazan ismi gördüm: *Ethel Eldridge*.

Bu mektupları Ethel yazmıştı ve görünüşlerine bakılırsa çok uzun zaman önce kaleme almıştı. Alıcı olarak büyük büyükannem Gertrude Eldridge'ın adı yazıyordu. Bunlar Ethel'ın annesine yazdığı mektuplardı.

İki zarf da pullanmış ve mühürlenmişti ama ikisinin de postaya verilmediği belliydi. İnsan neden göndermeye zahmet etmediği mektupları zarflarıyla birlikte saklardı ki?

Dışarıdan bir ses geldiğini duydum. Ön bahçeye bakan pencereye gidince Mick'le Ethel'ı çimenlik alanda gördüm, koyu bir sohbete dalmışlardı. Ethel içeri girerse tavan arasında olduğumu kesinlikle anlardı. Bu yüzden koliyi eski yerine itip iki zarfı da kot pantolonumun beline sıkıştırdım.

Tavan arasının kapısını açtığımda aşağıdan Ethel'ın sesinin geldiğini duydum. Kapıyı kilitledim ve o tehlikeli merdivenden cesaret edebildiğim kadar hızlı indim. Ethel'ın ayak sesleri ikinci kata çıkan merdivende yankılanmaya başladığı sırada odama girip kapıyı arkamdan kapadım.

Az kalsın yakalanıyordum.

Şimdi odamda yalnızken iki zarfa baktım. Ethel kendi adını kargacık burgacık bir el yazısıyla yazmışken annesinin adını tamamen büyük harflerle yazmıştı. Babaannemin anlattığına göre Ethel anne babasıyla büyük bir kavga etmiş, sonra da onlarla bütün bağını koparmıştı. Anne babasıyla neden kavga ettiğini birçok kez sormuş ama hiçbir zaman doğru düzgün bir cevap alamamıştım.

Cevabın, Ethel'ın annesine yazdığı bu mektuplarda olduğundan şüpheleniyordum.

Fakat birdenbire onları açmanın yanlış olabileceğini düşündüm. Bunlar Ethel ile annesi arasındaki özel mektuplardı. Hâlihazırda açık olsalardı durum farklı olabilirdi ama zarflar mühürlüydü. Okumak için onları yırtmam gerekecekti. Ethel'ın bunu yapmamdan hoşlanmayacağı sugötürmezdi.

Tam da o sırada zarflardan birinin zaten açık olduğunu fark ettim.

Onu kapalı tutan yapışkan özelliğini yitirmiş olmalıydı; zarfın kapağı şimdi açık duruyordu. Tek yapmam gereken elimi içine sokup mektubu çıkarmak ve okumaktı.

Yine de bunu yapmamalıydım. Bu, Ethel'ın özel hayatına açıkça müdahale etmek olurdu.

Haydi ama, kimi kandırıyordum? Bu mektubu kesinlikle okuyacaktım.

OTUZ DÖRT

Sevgili anne,

Sana bazı haberlerim var.

Öncelikle Letty'yle Pemberton'da iyi olduğumuzu söylemek isterim. Walter dönene kadar ona yârenlik etmeye çalışıyorum. Ev işlerinde bize yardım eden Celia adında bir kız da var. Gerçekten harika biri.

Geçen yıl görüştüğüm Howard'ı hatırlıyor musun? Walter'la birlikte Vietnam'a gönderilen asker hani? Akşam yemeğine gelmişti ve sen de ondan çok hoşlandığını söylemiştin. Ben de ondan çok hoşlanıyordum. Hatta görev süresi dolduktan sonra evlenmeyi planlıyorduk. Bana yüzük takmıştı ve eve dönmesini sabırla bekliyordum. Bir dahaki görüşmemizde bunu sana anlatacaktım.

Geçen hafta helikopterinin düşürüldüğü haberini aldım. Howard hayatını kaybetmiş.

Tahmin edebileceğin gibi, bir haftadır perişan hâldeyim. Letty, Walter için endişelenmesine rağmen beni teselli etmek adına elinden geleni yapıyor. Celia da bana destek oluyor. Gerçi nişanlısı Mick burada olduğu, arazide çalıştığı için onu biraz kıskandığımı itiraf etmeliyim.

Howard'ın eve dönemeyeceğini ve hayatımın aşkının artık toprağın altında olduğunu bilmek bile yeterince acı. Ne yazık ki vereceğim bir sonraki haber seni daha da üzebilir.

Bir bebeğim olacak.

Elbette bu planlanmış bir şey değildi. Howard'ın burada geçirdiği son gece kederimize yenik düştük ve kendimize engel olamadık. Sonrasında ikimiz de pişman olduk ama bir yanım hiç de pişman değil. Howard hayatımın aşkıydı ve şimdi içimde ondan bir parça taşıyor olmak bana teselli veriyor.

Bu mektubun seni dehşete düşüreceğinden eminim. Bunu anlattığım tek kişi Celia'ydı ve ona sırrımı saklayacağına dair yemin ettirdim. Letty'ye hâlâ söylemedim çünkü Walter'la çocuk sahibi olabilmek için çok uğraştılar. Bu mektubu sana gönderecek cesareti bulup bulamayacağımı bile

bilmiyorum. Evlenmeden hamile kaldığımı öğrenmenin kalbini kıracağını biliyorum ve seni hayal kırıklığına uğratmaya dayanamıyorum.

Önümde zorlu bir yol var. Ama bu bebeği istiyorum. Bu çocuk hem benden hem de Howard'dan bir parça taşıyacak.

Bu zarfı kapayıp üzerine pul yapıştıracağım. Cesaretimi toplayabilirsem kasabaya bir sonraki gidişinde postaya vermesi için Celia'ya teslim edeceğim.

Lütfen benden nefret etme. Bebeğimin büyükanne ve büyükbabasına ihtiyacı olacak.

En içten sevgilerimle,
Ethel

Vay canına.

Mektubu katlayıp sararmış zarfın içine geri koyarken ellerim titriyordu. Bu mektup, büyük teyzem Ethel'ın daha önce hiç görmediğim bir yönünü ortaya çıkarmıştı. İlişkilerle ya da çocuklarla hiç ilgilenmiyormuş gibi görünürdü ama postalanmamış bu mektup aksini söylüyordu. Ethel'ın hayatının aşkı savaşta ölmüştü. Üstelik Ethel onun çocuğuna hamileydi.

O çocuğa ne olduğunu merak ettim. Ethel belli ki bebeği yanında tutamayacağını düşünmüştü. O zamanlar şartlar farklıydı ve bekâr bir anne olmak muhtemelen çok daha zordu. Bebeğini gerçekten evlatlık verdiyse bunun onun için ne kadar acı verici olduğunu hayal bile edemiyordum. Anne babasıyla arasının açılmasına şaşmamalıydı.

Ethel'ı çok yanlış değerlendirmiştim.

En azından babaannem her zaman kız kardeşinin yanında olmuştu. Ethel'ın gençliğinde çok seyahat ettiğini duyduysam da ben küçükken evimize sık sık gelirdi. Şimdi de onun babaannemin bu zor zamanında yanında olmak istemesi gayet mantıklıydı.

"Julia!"

Ethel'ın sesi koridordan geliyordu. Biri açılmış, diğeri hâlâ mühürlü iki mektubu çekmecemin dibine tıkıştırıp odamın kapısını açtım. "Efendim?"

"Öğle yemeği hazırlıyorum, sen de ister misin?"

Ethel'ın anaç bir yönü olduğunu bugüne kadar hiç fark etmemiştim. Buraya geldiğimden beri –tüm girişimlerimi boşa çıkararak– neredeyse bütün yemeklerimizi o hazırlamıştı. Ablasıyla ilgileniyordu. Babaanneme daha iyi bakabilir miydi? Eh, evet. Ama kendisi de epey yaşlıydı ve hepimizle ilgilenmek için elinden geleni yapıyordu. Kendi çocuğuyla ilgilenme fırsatını ise hiç bulamamıştı.

Zavallı Ethel.

"Geliyorum!" diye bağırdım.

Aşağı indiğimde Ethel büyük bir kâsede salatayı harmanlıyor, içine dün akşamdan kaldığını düşündüğüm tavuk parçaları ekliyordu. Babaannem mutfak masasında oturmuş, onu büyük bir dikkatle izliyordu. İçeri girdiğimde başını kaldırıp bana bakmadı.

"Merhaba, Ethel," dedim. "Nefis görünüyor."

Başını bir an kaldırdıktan sonra yeniden salataya döndü. "Neredeyse hazır."

"Sahiden güzel görünüyor, değil mi, Celia?" dedi babaannem.

Babaannem bana yine Celia diye seslenmişti ve artık sebebini anlıyordum. Celia eskiden evlerinde çalışan hizmetçiydi. Babaannem onu son gördüğünde muhtemelen benim yaşlarımda olmalıydı. Ona ne olduğunu merak ettim.

"Şunu bilmeni isterim ki, Ethel," dedim, "benim için yaptığın her şeye minnettarım. Gidecek hiçbir yerim yokken beni buraya kabul ettin. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Ethel salatayı karıştırmayı bıraktı ve sanki bir işler çevirdiğimi düşünüyormuş gibi bana tuhaf bir bakış attı. Ardından babaanneme döndü ve gözlerini kıstı.

"Letty," dedi ağır ağır konuşarak, "kolyen nerede?"

Ucunda anahtarların asılı olduğu zincir hâlâ kot pantolonumun cebindeydi. Ethel fark etmeden zinciri cebimden çıkarıp babaannemin boynuna takmamın imkânı yoktu.

Babaannemin eli birden boynuna gitti ve kolyeyi bulamayınca hafifçe paniğe kapıldı. Bakışları ikimizin arasında gidip gelirken zihninde çarkların döndüğünü görebiliyordum. "Onu..." Sararmış dişlerini alt dudağına geçirdi. "Ethel'a verdim..."

Ethel babaanneme bıkkın bir bakış attı. "Ethel *benim*."

Babaannem bundan emin değilmiş gibi başını iki yana salladı.

Ethel babaannemin yanına oturup yüzünü onunkine yaklaştırdı. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim tehditkâr bir bakış vardı. Şu anda kesinlikle anaç görünmüyordu. "Letty," dedi yavaşça, "anahtarlarını ne yaptın?"

"Ben..." Babaannemin alt dudağı titredi. "Sana vermiş olmalıyım."

Buna daha fazla dayanamazdım. Sorumlusu olduğum bir şey yüzünden babaannemin suçlanmasını izlemek çok zordu, bu meselenin uzamasına izin verirsem gerçekten cehennemlik olacaktım. Elimi cebime sokup anahtarların asılı olduğu zinciri çıkardım. "Aslında anahtarları ben ödünç aldım."

Daha cümlemi bitiremeden Ethel anahtarları elimden kaptı. Çok öfkeli görünüyordu ama bu öfkenin altında kaynayan başka bir duygu daha vardı.

Korkmuştu.

Fakat nedenini bilmiyordum. Tavan arasına çıkmış ve orada birkaç tozlu koliden başka hiçbir şey bulamamıştım. Yalnızca tozların arasında ansızın ortaya çıkmış gibi görünen ayak izleri vardı. Ha bir de o iki mektup. Gerçi Ethel'ın onların orada olduğunu hatırladığından bile şüpheliydim.

Ya da belki de mektuplardan haberdardı. Belki de yıllar önce çocuğunu evlatlık vermekten utanıyor, bunu öğrenirsem onu yargılayacağımdan korkuyordu.

"Bu anahtarları neden aldın?" diye hesap sordu. "Onlarla ne yaptın?"

"Hiçbir şey." Ellerimi havaya kaldırdım. "Tavan arasında fare var mı diye bakacaktım ama fırsatım olmadı."

Bana inanmamış gibi gözlerini kıstı. Düpedüz yalan söylediğimi düşünürsek pek de haksız sayılmazdı.

"Tavan arasından uzak dur, Julia." Bu sözleri söylerken sesi titredi. "Orası güvenli değil. Sana... sana bir şey olmasını istemiyorum."

"Oraya girmeyeceğim," diye söz verdim.

En azından bir daha girmeyecektim.

Ethel ikna olmuş gibiydi ama babaannemin anahtarlarını ona geri vermek yerine kendi cebine koydu. Caroline Eldridge'ın hayaletinin bu eve musallat olup olmadığını bilmiyordum fakat büyük teyzem Ethel'ın benden bir şey sakladığından *adım gibi emindim.*

OTUZ BEŞ

O gece uğuldayan rüzgârın sesine uyandım.

Gürültü yüzünden yerimden sıçradım. Rüzgâr öylesine şiddetliydi ki dışarıda fırtına kopuyormuş gibiydi ama yağmur sesi duymuyordum. Rüzgârın uğultusunu yaran başka, tuhaf bir ses daha vardı. Neredeyse...

Atların toynak sesine benziyordu.

Yatakta doğrulup gözlerimi ovuşturdum. Buraya geleli henüz bir hafta bile olmamıştı ama bölük pörçük uyumaktan öyle bitkin düşmüştüm ki kendimi yürüyen bir ceset gibi hissetmeye başlamıştım. Pemberton'da hiçbir zaman iyi uyuyamamıştım ama hayatım boyunca bu kadar berbat uyuduğum da olmamıştı.

Yataktan güç bela kalkıp bir şehir adası büyüklüğündeki geniş arka araziye bakan pencereye gittim. Belki de pencere aralık kalmıştı, tamamen kapayabilirsem rüzgârın sesi de kesilirdi.

Pencere büyüktü ve odanın geri kalanının kusursuz biçimde temiz olduğu düşünüldüğünde şaşırtıcı derecede lekeliydi. Ethel'ın ayna gibi parladıklarından emin olmak için camları Windex'le sildiğini sanırdım. Pencere açıkmış gibi görünmüyordu ama yine de iyice kapanması için alt çerçeveye bütün gücümle bastırdım.

Tam da o sırada dışarıda bir şey gördüm.

Arka bahçenin sağ tarafında, açıklığın ormanla birleştiği yerin hemen önünde, kendimi bildim bileli orada olan büyük bir meşe ağacı vardı. Gövdesi geniş, yaprakları gürdü ama pek uzun sayılmazdı. Çocukken o ağaca tırmanmaya çalışırdım, hatta bir keresinde inememiştim de babam beni kurtarmak için ağaca tırmanmak zorunda kalmıştı. O ağacı gayet iyi biliyordum.

En alçaktaki dallarından birinden sarkan ilmiği daha önce hiç görmemiştim.

Bir anlığına kendimi bunun küçük bir çocuk için yapılmış bir salıncak olduğuna inandırmaya çalıştım. Ama hayır. Kesinlikle salıncak değildi. Ağacın dalından bir ip sarkıyordu ve ipin ucunda, tam da bir insanın boynuna geçecek büyüklükte bir ilmik vardı. İpin ucunda göremediğim bir şey asılıymış gibi esintide hafifçe sallanıyordu.

Pencereden uzaklaştım. O ilmik dün orada *yoktu*. Bir gecede ansızın ortaya çıkmıştı. Bir yanım gözlerimi yumarsam bütün bunların hayal gücümün bir ürünü olduğunun ortaya çıkacağına inanıyordu. Fakat gerçek olması mı yoksa olmaması mı daha korkunçtu, bilmiyordum.

Bir adım daha geriledim. Pencereden uzaklaşınca az önce gördüğüm lekelerin üstünkörü yapılmış temizlikten kalma gelişigüzel izler olmadığını fark ettim. Lekeler belirgin bir şekil oluşturuyordu.

Kusursuz bir el iziydi.

Gerçi tam anlamıyla kusursuz sayılmazdı. Parmaklar, sanki biri elini cama dayamış ve sonra bir başkası o kişiyi *aşağı çekmiş* gibi uzundu.

İçimde korkunç bir his peyda olurken arkama dönüp kapıya yöneldim. Penceremdeki el izini kimin bıraktığını bilmiyordum ama bir şeyi çok iyi biliyordum. Bu odada bir dakika daha kalmayacaktım.

OTUZ ALTI

1692

CAROLINE

Duvarda asılı tek meşalenin ışığında küçük hücremi gözden geçirirken bana dik dik bakan adamı görmezden gelmeye çalıştım.

Etrafa göz atmam uzun sürmedi. Hücre, neredeyse yetişkin bir adamın boylu boyunca uzanamayacağı kadar dardı. Yerde bir saman yığını, üzerinde de iyice yıpranmış yün bir yorgan vardı. Anlaşılan burada uyumam bekleniyordu. Bir köşede küçük bir leğenle lazımlık duruyordu. Reeve bana bakarken onu kullanmak zorunda kalma düşüncesi tiksindirici olsa da başka çaremin kalmayacağı an mutlaka gelecekti.

Eve gitmek istiyordum. Bir saman yığınının üzerinde uyumak istemiyordum. Evimdeki yumuşak yatağımı özlemiştim. Fakat kendime burada uzun süre kalmayacağımı hatırlattım. Mahkemeye çıkmak zorunda kalsam bile yanlış hiçbir şey yapmadığımdan beni büyücülükten suçlu bulmaları mümkün değildi.

Yoksa mümkün müydü? Hitty'ye yaptıklarından sonra emin olamıyordum.

"Caroline Eldridge."

Tanımadığım bir sesin adımı söylemesiyle irkildim. Jonas Reeve hücresinin parmaklıklarını kavramış hâlde karşımda

duruyordu. Bana o kadar yakındı ki uzun kollarından birini uzatsa hücremin parmaklıklarına dokunabilirdi.

"Adımı ağzına alma," dedim sertçe. Ona bakmak istemiyordum ama nedense gözlerimi ondan ayıramıyordum. "Hem adımı nereden biliyorsun? Sahiden şeytan mısın yoksa?"

Reeve'in dudaklarından dökülen kadar neşeden yoksun bir kahkaha daha önce hiç duymamıştım. "Sen ne kadar cadıysan ben de o kadar şeytanım."

Başımı yana yatırdım. "Öyle olduğunu hiç sanmıyorum."

"O hâlde belki de gerçekten cadısındır."

Bu adamla konuşmaya niyetim yoktu fakat küstahlığına kayıtsız kalamazdım. "Ben cadı değilim."

"Ben de şeytan değilim."

"Ama ben söylemediğim hâlde adımı biliyorsun."

Reeve bir süre sessiz kaldı. Strickland'in meşalesi de buradayken gözlerinin akını seçebiliyordum fakat şimdi yalnızca yüz hatlarını belli belirsiz görebiliyordum. Dağınık saçlarını. Daha önce kırılmış gibi görünen burnunu. Bakımsız sakalını. Meşale bir anlığına titrediğinde şaşırtıcı derecede beyaz ve bıçak kadar keskin dişlerini gördüm.

"Hitty söyledi," dedi sonunda.

Dün kasaba meydanında asılan dostumun adını duyunca yüzümü ateş bastı. "Hitty seninle mi konuştu?"

"Hem de epey konuştu."

Başka açıklama yapmadı. Hitty'nin dört kadını öldürmüş bir adamla neden konuştuğunu anlayamıyordum. Beni ondan uzak durmam için bizzat kendisi uyarmıştı.

Belki de Hitty düşündüğüm kadar masum değildi.

"Senin de buraya geleceğini söyledi," dedi.

"Cadı olduğum için mi?"

"Hayır," dedi. "Budala olduğun için."

Sözleri canımı acıttı ama doğruluk payı olduğunu inkâr edemezdim. Durdurmamın mümkün olmadığı bir idam sıra-

sında öne atılmak budalalık değil de neydi? Şansımı denemek zorundaydım ama şimdi buradaydım işte. Belki de Hitty haklıydı. Ben bir budalaydım.

"Benim için böyle mi söyledi?"

"O kelimeyi kullanmadı ama ne demek istediğini anladım. İşte şimdi buradasın." İmalı bir biçimde duraksadı. "Senin hakkında başka şeyler de söyledi."

Acaba bu doğru muydu yoksa burada birlikte kapalı kaldığımız süre boyunca bana eziyet etmek için bir oyun mu çeviriyordu? Merakım kabardıysa da onunla daha fazla konuşmak istemiyordum ve bunu ona da söylemeye karar verdim.

"Bay Reeve..." diye başladım.

"Jonas," diye düzeltti. "Burada birlikte yaşayacağımıza göre bana adımla hitap etmelisin."

"Sen de bana," dedim, "Bayan Eldridge diyebilirsin."

"Nasıl istersen," dedi sakince. "Sana ne dersem diyeyim, her hâlükârda asılacaksın."

Sesindeki kesinlik kanımı dondurdu. Üstelik herkesin gözü önünde idam edilme ihtimalim birazcık bile umurunda değilmiş gibi konuşuyordu.

"Asılmayacağım," dedim soğuk bir sesle. "Hiçbir suç işlemedim. Yargılandığım zaman bunu kanıtlayacağım."

"Adil yargılanmayacaksın," dedi. "Yargıç Putman görüngesel kanıtları kabul edecek. Davan Hitty'ninki gibi sonuçlanacak."

"Görüngesel kanıtlar mı?" diye tekrarladım. Bu terimi ilk kez duyuyordum.

"Putman, ruhlar ya da hayaletler gördüğünü iddia eden insanların tanıklıklarını kabul edecek." Alçak ve duygusuz sesi boş mahzende yankılanıyordu. "Bu kanıtlara dayanarak suçlu bulunacaksın. Ardından darağacına götürüleceksin."

"Böyle bir şey olmayacak, Bay Reeve," dedim kendimden emin bir tavırla. Hitty'nin suçlu bulunduğunu biliyordum ama onu savunacak kimsesi yoktu. Oysa bana kefil olacak Archie

vardı. Hiram ile Judith Hatch vardı. Ben saygın bir kadındım. "Mahkeme gerçeği ortaya çıkaracak ve ben de bu korkunç yerden kurtulacağım."

"Mahkeme seni büyücülük yapmaktan suçlu bulacak," diye diretti. "Sözlerime kulak ver. Bir hafta içinde kasaba meydanında asılmaya mahkûm edileceksin. Woodhaven senin idamınla bayram edecek."

Sesinde itiraza yer bırakmayan, sinir bozucu bir kesinlik vardı. Sanki bir kehanet duymuş gibi konuşuyordu.

"Senin suçların, benim işlediğimi sandıkları her şeyden çok daha beter," dedim onu tersleyerek. "Senin ölümün benimkinden çok daha kesin."

Belki de bana öyle gelmişti ama Jonas'ın parmaklıkları kavrayan elleri bembeyaz kesildi. O ellerin zavallı Leonora Rowley'nin boğazını sıktığını gözümde canlandırdım. Ruhu bedeninden ayrılırken gördüğü son şey o tehditkâr bakışlar olmuştu. Şimdi aynı gözler iki hücre arasındaki boşluğun ötesinden bana bakıyor, bakışları benliğimi delip geçiyordu.

"Doğru," dedi. "Öleceğim."

O anda hissettiğim dehşet iliklerime kadar işledi. Ancak parmaklıkların ardında kilitli olmasına ve idam edileceğini bilmesine rağmen Jonas'ın yüzünde korkudan eser yoktu. Belki de o kadınları öldürürken bugünün geleceğini biliyordu. Belki de kaderini kabullenecek vakti olmuştu.

Ya da belki de başka planları vardı.

OTUZ YEDİ

GÜNÜMÜZ

JULIA

Beş saat sonra, nerede olduğumu bilmez hâlde uyandım.

O yatak odasında, yani Caroline'ın odasında bir daha uyumaya niyetim yoktu. Neredeyse Ethel'ı kaldıracaktım ama seksen yaşındaki bir kadını gecenin bir yarısı uyandırıp küçük bir çocukmuşum gibi uyuyamadığımı söylemek acımasızlık olurdu. Neyse ki Pemberton'da çok sayıda yatak odası vardı ve bütün yataklar hazırdı. Sonunda küçükken kaldığım, gençliğinde Ethel'ın olan odada sızmıştım. O odada yaşadığım şeye rağmen çocukluğumda kaldığım yere dönmek bana huzur vermişti.

Kendimi yataktan resmen kazıyarak kaldırdıktan sonra ilk işim pencereye gitmek oldu. Bu odanın penceresi de evin arkasındaki araziye bakıyordu. Mick çim biçme makinesini çalıştırmıştı ama çimlerin büyük bölümünü es geçerek küçük bir daire içinde dönüp duruyor gibiydi. Bakışlarım bahçenin sınırındaki meşe ağacına kaydı ve...

İlmik yoktu. İp bile yoktu.

Sanki en başından beri hiç olmamıştı.

Pantolon ya da tişört giymeye dahi zahmet etmedim. Pijamalarım ve terliklerimle, basamakları ikişer ikişer inerek aşağı koşup arka kapıdan dışarı çıktım. Çim biçme makinesi öyle

gürültülüydü ki Mick başta beni fark etmedi. Ancak alnındaki teri silmek için durduğunda beni görüp el salladı.

Terliklerimin çamura bulanacağını bile bile yeni biçilmiş çimlerin üzerinden yürüdüm. Artık umurumda değildi. Meşe ağacını şimdi çok daha net görebiliyordum ve dallarından kesinlikle hiçbir şey sarkmıyordu. Ne ip vardı ne de başka bir şey.

Birkaç metre yaklaştığımda Mick çim biçme makinesinin motorunu kapadı. Tişörtü terden ıslanmış, kır saçları kafa derisine yapışmıştı. Konuştuğunda nefes nefeseydi. Buraya geldiğimden beri adam her an kalp krizi geçirecekmiş gibi görünüyordu. Bu koca arazide çim biçme makinesini itmek belli ki onu fazlasıyla yoruyordu, buraya ilk geldiğimde arazinin o denli bakımsız görünmesinin sebebi de buydu. Burada kaldığım sürece çimleri biçmeye devam edecektim, gittikten sonra da...

Bir çözüm bulurduk. Zaten yakın zamanda gitmeye niyetim yoktu.

"Selam, Julia," dedi. "Her şey yolunda mı?"

Hiç de değildi. "Şey, kulağa tuhaf gelecek ama..."

"Ne oldu?"

"Acaba..." İpin kaybolduğundan iyice emin olmak için bir kez daha meşe ağacına baktım. "Sabah buraya geldiğinde şuradaki ağaca bağlanmış bir ip var mıydı?"

"Ah." Mick omzunun üzerinden arkasına baktı. "İlmik gibi bir şey mi demek istiyorsun?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Sen nereden..."

"Bazen ben de görüyorum." Bana sırrını açarken sesi titrek bir fısıltıya dönüştü. "Bazen ağaç yanıyormuş gibi görünüyor. Bir gece yangın söndürücüyle dışarı fırladım ama buraya vardığımda hiçbir şey yoktu."

Pijamalarımın içinde birdenbire hem üşüyerek hem de kendimi savunmasız hissederek kollarımı gövdeme sardım. Keşke buraya inmeden önce sütyen taksaydım.

"Bunu yapan Caroline," dedi sanki sıradan bir gerçeği dile getiriyormuş gibi. "Ben burada çalışmaya başladığımdan beri bizimleydi. Ama sen bunu zaten biliyorsun."

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Dün gece ağaçtan sarkan ipi görmek korkunçtu ama yine de Henry'nin geçen akşam söylediği gibi bunun mantıklı başka bir açıklaması olduğuna inanmak istiyordum. Olmak *zorundaydı*.

"Ama artık durum farklı," dedi Mick. "O hep buradaydı ama daha önce *hiç* böyle olmamıştı. Şimdilerde kendini her zamankinden daha fazla gösteriyor. Sanki..."

"Sanki ne?" diye üsteledim.

Çim biçme makinesini kavrayan kemikli parmakları bembeyaz kesildi. "*Öfkeli* gibi."

"Bu... Bu daha önce hiç oldu mu?"

"Böyle değil." Gür beyaz kaşları çatıldı. "Genellikle zaman zaman varlığını belli ederdi ama her gece değil."

Sonra sustu. Sessizlikte ikimiz de yaprakların hışırtısını duyabiliyorduk.

"Sence..." Terlikli ayaklarımın üzerinde huzursuzca kıpırdandım. "Sence tehlikeli olabilir mi?"

Mick cevap vermeden önce uzun süre bekledi. Fazlasıyla uzun. Sonunda, "Bilmiyorum," dedi.

OTUZ SEKİZ

1692

CAROLINE

Uyuyamıyordum.

Saman döşek, evimdeki yatağıma kıyasla son derece rahatsızdı. Bir o yana bir bu yana döndükçe samanlar tenimi çiziyor, kollarımda kıpkırmızı izler bırakıyordu. Yün yorgan da hücreyi dolduran soğuktan pek korumuyordu.

Ertesi sabah Şerif Yardımcısı Strickland, tadı günler önce pişirilmişe benzeyen bir tas soğuk mısır lapasıyla geldi. Midemi bulandırmasına rağmen kendimi zorlayarak yedim. Beni bekleyen mücadele için gücümü korumam gerekiyordu.

Jonas dün geceden beri bana tek kelime etmemişti. O da yatağında oturmuş, gözlerini önündeki tastan ayırmadan yemeğini yiyordu. Mahzende pencere olmadığı için gündüz vakti yalnızca biraz daha aydınlıktı. Tek ışık, tavana yakın kirişlerdeki çatlaklardan geliyordu. Yine de bu ışık, Jonas'ın düşündüğümden daha genç olduğunu görmeme yetmişti. Archie'nin yaşına yakın olduğunu sanmıştım ama siyah sakalının altındaki yüzünde hiç kırışık yoktu. Muhtemelen benim yaşıma daha yakındı, belki yirmi üç olabilirdi.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Şerif Yardımcısı Strickland tekrar geldi, bu kez yanında Şerif Bixby de vardı. İkisi kararlı

adımlarla hücremin önüne geçip dikkatli bakışlarla beni süzdü. Buna bir müddet katlandıktan sonra, "Benden ne istiyorsunuz?" diye sordum.

Şerif Bixby beni duymazdan gelip yardımcısına döndü. "Bu işi derhâl halletmeliyiz. Putman rapor istedi."

Strickland beni yine dikkatli bakışlarla inceledi. "Doğrusu Atkins'le olduğu kadar tatsız geçmeyecek."

Neden söz ettiklerini bilmiyordum ama ne bana bakışlarından ne de dostum hakkındaki küçümseyici sözlerinden hoşlanmıştım. Bir adım geri çekilip bu küçücük yerde görünmez olmaya çalıştım.

"Bayan Eldridge," dedi şerif. "Giysilerinizi çıkarmanızı istemek zorundayım."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Affedersiniz?"

"Sizi aramamız gerek," dedi Strickland.

"Beni aramak mı?"

"Cadı memenizi bulmamız gerek," diye açıkladı.

"Cadı mememi mi?" diye kekeledim.

"Vücudunuzdaki işaret," dedi Strickland sabırsızca. "Şeytanın damgası."

"Bende öyle bir işaret yok!"

Şerif hücremin kapısını açtı. Bir adım daha geriledim ama gidecek başka yer yoktu. İstesem de istemesem de bu olacaktı.

Hücreme önce Strickland girdi. Bir adım daha gerilememle sırtım duvara çarptı. Ellerim hemen elbisemin düğmelerine gitti. "Lütfen kendim çıkarmama izin verin..."

Strickland, "Şansınızı kaybettiniz," diye homurdandı.

Uzanıp elbisemi üzerimden yırtarak çıkardı. Buradaki tek giysim buydu ve benimle işleri bittiğinde ne giyeceğimi bilmiyordum. Başta göğsüm açığa çıktığında Strickland'in duracağını umuyordum ama hayır, durmadı. Ben iki adamın karşısında titreyerek çırılçıplak kalana dek üzerimdeki bütün giysileri zorla çıkardı.

İki adam gözlerini bedenimin her yerinde dikkatle gezdirdi. Açgözlü bakışları tenimin üzerinde dolaşırken yapabildiğim tek şey büzülüp memelerimi saklamaya çalışmak oldu. Bakışlarını kaçıran tek kişi Jonas'tı.

"Bedenimde hiçbir şey yok," dedim ama dişlerim birbirine vurduğu için konuşmakta zorlanıyordum.

Cadı memesinin neye benzediğini bile bilmiyordum. Bu iki adamın da bildiğini sanmıyordum. Fakat bu, tenimin her yerini incelemelerine, her benimi ve kusurumu çimdikleyerek beni utançtan kıpkırmızı etmelerine engel olmadı.

"Arkanızı dönün!" diye bağırdı Strickland.

Emrine uymayınca saçımı avuçlayıp beni istediği yöne çevirdi. Çığlık attım ama sesim duvarlarda yankılanmakla kaldı.

Sonrasında arama çok daha hoyratça devam etti. Şerif Bixby hâlâ birkaç adım ötede duruyordu fakat Strickland beni çok daha kapsamlı biçimde inceliyordu. Gözlerimi yumup bu işkencenin bir an evvel son bulmasını diledim.

"İşiniz bitti mi?" diye çıkıştım, Strickland'in parmakları kalçamın üzerinde oyalanınca.

"Sabırlı olmalısınız, Bayan Eldridge." Ağzı kulağıma öylesine yakındı ki nefesi boynumu gıdıklıyordu. "Şeytanın damgasını taşıyorsanız onu bulacağız."

Öyle bir şey bulamayacaklardı ama beklemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yakında kocamla birlikte evimde olacaktım. Yakında bu kâbus sona erecekti.

Jonas Reeve yanılıyordu.

"İşte!" diye haykırdı Strickland.

Soğuktan pütür pütür olan sol kolumu kavradı. Neden söz ettiğini bilmiyordum ama sonra kolumdaki kırmızı izi gördüm. İçim korkuyla dolmaya başlamıştı ki bunun Judith Hatch için bir tasa et suyu doldururken elimin kayması sonucu oluşan yanık olduğunu hatırladım.

"Bu bir yanık!" dedim.

"Şeytanın izi olan bir yanık!" dedi Strickland zafer kazanmışçasına. Sonra amirine döndü. "Siz ne dersiniz, Şerif?"

Bixby, "Bana da şüpheli göründü," diyerek ona katıldı.

Kulaklarıma inanamıyordum. Açıklamamın yeterli olacağını sanmıştım. "Bu sıradan bir yanık! Komşuma et suyu yaparken üzerime sıçradı."

"Bu mesele mahkeme salonunda Yargıç Putman'ın takdirine bırakılacak," dedi Strickland.

Kolumdaki yara hâlâ tazeydi ve iyileşiyordu. Duruşmaya kadar mutlaka geçerdi. Ancak duruşmam Hitty'ninki kadar çabuk görülürse o sırada hâlâ kıpkırmızı olma ihtimali vardı. Yargıç Putman bu iz hakkında ne düşünürdü?

Yargıç Putman görüngesel kanıtları kabul edecek. Senin duruşman da Hitty'ninki gibi sonuçlanacak.

"Giysilerimi giyebilir miyim?" diye sordum iki adama, sesimin titremesine engel olmaya çalışarak.

"Giyebilirsiniz," dedi Strickland.

Yırtılmış giysilerimi yeniden üzerime geçirmek için elimden geleni yaptıysam da artık hiçbir parçası yerinde durmuyordu. Elbisemin önünü ellerimle kapalı tutmak zorunda kaldım. Strickland hâlimi küçümseyen bir sırıtışla izliyordu.

"Kocamı görmek istiyorum," dedim.

"Suçluların ziyaretçi kabul etmesine izin verilmez," dedi Bixby.

Şaşkınlık içinde ona baktım. "Ama Archie'yle konuşmam gerek," diye ısrar ettim. "Ayrıca duruşmada bana yardımcı olacak bir hukukçuyla da görüşmek istiyorum."

"Hukukçuymuş!" Strickland bunu sanki müstehcen bir şey istemişim gibi söylemişti. "Davanız yargıca sunulacak. Kendisine büyücülük faaliyetlerinize tanıklık eden kasaba halkının bir listesi ulaştırıldı, iddialarındaki gerçeği ortaya çıkarmak için onlarla görüşecek. Suçlu olup olmadığınıza son kararı verecek kişi odur."

Karşımdaki hücrede kalan Jonas Reeve ellerini yine parmaklıklara koymuştu. Giysilerimi üzerime geçirdikten sonra bizi izlemeye başlamıştı. Başka kadınlara yaptığı onca korkunç şeye rağmen az önce başını çevirerek bana saygı göstermesine şaşırdığımı itiraf etmeliydim.

Kısa bir an için göz göze geldik. Tek kaşını kaldırdı.

"Aleyhime hangi tanıklar çağrılacak?" diye sordum.

"Bunu size söyleyemeyiz," dedi Bixby. "Söylersek onlara büyü yapabilirsiniz."

"Kimseye büyü yapmayacağım!"

"Duruşma pazartesi günü görülecek," dedi şerif, itirazlarımı duymamış gibi. "Büyücülük yaptığınız kanıtlanırsa ertesi gün asılacaksınız."

Pazartesi. Bugün cuma olduğuna göre bir haftadan kısa süre içinde işlemediğim bir suçtan yargılanacaktım.

OTUZ DOKUZ

GÜNÜMÜZ

JULIA

Woodhaven'ın merkezindeki bir kafede oturmuş, kafeinsiz kahvemi yudumlayarak gerginliğimi yatıştırmaya çalışıyordum.

Yatak odamın penceresinden o ilmeği görmemin üzerinden iki gün geçmişti. O odada bir daha uyumayacaktım. Bütün eşyalarımı daha küçük yatak odasına taşımıştım ve Ethel nedenini sorduğunda odanın gece cereyan yaptığına dair bir şeyler gevelemiştim. Ama içimden bir ses asıl sebebi bildiğini söylüyordu.

Bilmediğiyse şimdi ne yapmayı planladığımdı. Bunu kimse bilmiyordu. Açıkçası birine anlatırsam utancımdan ölebilirdim.

Kahvemden bir yudum daha aldım. Canım gerçek kafein istiyordu ama zaten yerimde duramayacak kadar gergindim. Canımın çektiği espressoyu içersem herhâlde havaya yükselirdim. Aslında ihtiyacım olan şey bir bardak ılık süttü.

Gözlerimi kafenin kapısından ayırmadan randevulaştığım kişinin gelmesini bekliyordum. Derken kapı açıldı ve Henry Ziegler kafeye girdi. Müzeden çok uzakta değildik, dolayısıyla sabahın ortasında buraya kahve almaya gelmesi gayet normaldi ama yine de onu görünce şaşırdım.

Henry koltuğunun altına bir gazete sıkıştırmıştı. Yine tüvit pantolon giymiş ve elbette pantolon askısı takmıştı. Her nasılsa

bunları kendine yakıştırmayı başarıyordu. İnsanların pantolon askısı ve fötr değil de *trilby* şapkalar taktığı dönem artık hangi dönemse oradan fırlamış gibi görünüyordu.

Beni fark etmemesini umarak bakışlarımı yere indirdim. Ama elbette o kadar şanslı değildim. Beni görünce siyah çerçeveli gözlüğünün ardındaki gözleri parladı ve dosdoğru masama yöneldi. Beni ailemin mülkünü satmaya ikna etme fırsatını kaçırmak istememiş olsa gerekti.

"Julia!"

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Aa, merhaba."

Masamda iki boş sandalye vardı ve Henry bana en yakın olanı başıyla işaret etti. "Biraz oturmamın sakıncası var mı?"

Şu anda istediğim son şey başka bir satış konuşması dinlemekti ama bunu söylememe fırsat kalmadan boş sandalyeye oturdu.

"Ne diyeceğim." Henry sandalyesini benimkine yaklaştırdı. Tıraş losyonunun kokusunu alabileceğim kadar yaklaşmıştı. "Geçen gece çok güzel vakit geçirdiğimi söylemek için seni aramak istedim."

"Ya, tabii..." Bakışlarımı kaçırdım. "Dinle Henry, şu sıralar babaannemi mülkü satmaya ikna edebileceğimi sanmıyorum, o yüzden–"

"O umurumda değil," dedi hemen. "Yani elbette *umurumda*. Ama seninle konuşmaya gelmemin sebebi bu değildi."

Dikkatimi kapıdan güçlükle ayırdım. "Öyle mi?"

"Aslına bakarsan," dedi, "seni eve bıraktıktan sonra bende telefon numaranın olmadığını fark ettim. Bu yüzden seni arayıp bir kez daha buluşmayı teklif edemedim. Oysa istiyordum. Tekrar buluşmayı yani."

O anda kafama dank etti. Bana satış konuşması yapmıyordu. Beni tekrar dışarı çıkmaya davet etmeye çalışıyordu ve bunu yaparkenki gerginliği çok sevimliydi. Anlaşılan *yalnızca* kapımızdaki tokmağa abayı yakmamıştı.

Kaşlarını kaldırdı. "Yani... tekrar buluşmak... ister misin?"

"Şey..."

Evet demek istiyordum. Bir süredir kimseyle çıkmamıştım çünkü tanıştığım her erkeğin yığınla dert yükü vardı. Henry ise komik, zeki ve yakışıklıydı. Üstelik iyi birine benziyordu. Ayrıca şu eski moda hâlleri acayip seksiydi.

Ama şu anda beklediğim kişi gelmeden Henry'nin buradan gitmesini istiyordum.

"Pemberton'da telefon çekmiyor," diye hatırlattım ona. "Yani beni arasan da ulaşamazsın."

Kaşlarını çattı. "Doğru..."

"O yüzden..."

Bana kendi numarasını vermesini söyleyip ardından onu sepetlemeyi umuyordum ama daha ağzımı açamadan tepemden sert bir ses geldi. "Julia?"

Başımı kaldırıp baktığımda sol elinde bir fincan kahve tutan, kırklı yaşlarının sonunda iri yarı ve kaslı bir adam gördüm, kel kafası ışıl ışıl parlıyordu. Alistair Dixon, kirli sakalından kamuflaj desenli ceketine kadar internet sitesindeki fotoğrafında nasıl görünüyorsa aynı öyleydi. "Şey, benim," dedim.

Henry'nin gözleri kocaman açıldı ve telaşla masadan kalktı. "Kahretsin, çok özür dilerim. Senin biriyle..."

Henry'nin bu adamla randevuda olduğumu sanmasını istemiyordum ama ona neden burada buluştuğumuzu söylemek de istemiyordum. Çünkü söylersem bana olan bütün ilgisini yitireceğinden adım gibi emindim.

Neyse ki adam beni bu güç durumdan kurtardı. Elini Henry'ye uzatıp, "Merhaba," dedi. "Ben Alistair Dixon, hayalet avcısıyım."

Şaşkınlıktan ağzı açık kalan Henry adamın elini sıktı. Birkaç saniyenin ardından, "Ben de Henry Ziegler," diyebildi. "Woodhaven Müzesi'nde çalışıyorum."

"Ah, orası ruhlarla *kaynıyor*." Dixon karşımdaki boş sandalyeye oturup fincanını masaya bıraktı. "Hepsinden kurtulmak

için ruh çıkarma ayini yaptırmanız gerek. Bu arada, ilgilenirseniz ben o tür ayinler de yapıyorum."

"*Ruh çıkarma ayini* mi?" Dehşet içinde Henry'nin yeniden sandalyesine oturmasını izledim. Belli ki kalmaya karar vermişti. "Sahi mi?"

"Evet, internet sitemde yazıyor," dedi Dixon gururla. "Ama benim uzmanlık alanım sıradan musallat vakaları. Julia da bu yüzden beni aradı." Dikkatini yeniden bana çevirdi. "Sen beni kuzeydeki o büyük malikâne için aramıştın, değil mi? Pendleton?"

"Pemberton," diye mırıldandım. Henry'ye bakamıyordum bile.

"Yaşadığın musallat vakasının ayrıntılarına geçmeden önce," dedi Dixon, "sana kendimden ve niteliklerimden biraz daha söz etmek istiyorum. Öncelikle üç yıldır sertifikalı hayalet avcısıyım."

"Sertifikalı hayalet avcısı mı?" diye tekrarladı Henry, şaşkın bir ifadeyle. "Peki, sertifikalı hayalet avcısı olabilmek için tam olarak hangi *akademik nitelikler* gerekiyor?"

"Harika bir soru," dedi Dixon, sanki Henry onunla alay etmiyormuş gibi. "Uygulamalı hayalet avcılığı *ve* bilimsel analiz diplomam var."

"Öyle mi?" dedi Henry. "Peki, bu hayalet avcılığı diplomanızı hangi seçkin üniversiteden aldınız?"

"Dijital bir akreditasyon," diye açıkladı Dixon. "Sizin de bildiğiniz gibi normal üniversitelerin çoğu doğaüstü kavramına açık değil."

"Ne şaşırtıcı," diye mırıldandı Henry.

"Ayrıca benzersiz bir saha deneyimim var," diye ekledi Dixon. "Son üç yılda onlarca doğaüstü olayı araştırdım ve ruhlar âlemiyle birçok kez iletişim kurdum. Ölümden sonraki yaşama ait faaliyetleri tespit etmeye yardımcı olan son teknoloji cihazlar kullanıyorum."

"Proton çantası gibi mi?" diye sordu Henry sırıtarak.

"*Hayır.*" Dixon kamuflaj desenli ceketini çıkarıp kahve bardağının kapağını açtı. O sırada bardağında aslında sıcak çikolata olduğunu fark ettim. "K2 elektromanyetik alan ölçerim var. Ayrıca gaipten gelen sesleri kaydetmek için elektronik ses fenomeni kayıt cihazı kullanıyorum. Hayaletlerin yaşayanların dünyasıyla iletişim kurmaya çalıştığı pek çok olayı kaydettim." Bu kez dikkatini bana verdi. "Evinde bir hayalet varsa onunla öyle ya da böyle konuşacağız, Julia."

Henry'ye hızlıca bir bakış attığımda dudak büktüğünü gördüm ve tekrar Dixon'a döndüm. "Tam olarak ne istediğimi bilmiyorum."

"Telefonda fazla ayrıntıya girmedin." Dixon dirseklerini masaya dayayınca pazusundaki dövme ortaya çıktı. Şeye benziyordu... öpüşen iki hayalete. "Pemberton'daki ruh istilası hakkında bana biraz daha bilgi verebilir misin?"

"Evet," dedi Henry öne eğilerek. "Bize biraz daha anlat."

Pemberton'a geldiğimden beri yaşadıklarımı Dixon'a anlatırken Henry'nin bana kaşlarını kaldırarak bakmasını görmezden gelmeye çalıştım. Dixon, sanki her gün böyle şeyler duyuyormuş gibi başını aşağı yukarı sallayarak hikâyemin tamamını dinledi.

"Yatak odanda bizim *soğuk nokta* dediğimiz bir yer var," dedi. "Bu, hayalet odaya girdiğinde belirli bir bölgedeki sıcaklığın aniden düşmesidir. *Çok* yaygın bir durum."

"Her gün yaşanır," diye mırıldandı Henry.

Dixon, Henry sanki hiç konuşmamış gibi devam etti. "Anlattığın her şey ciddi bir ruhani hareketlilikle karşı karşıya olduğunu gösteriyor. Ama elbette oraya bizzat gelip cihazlarımla kapsamlı bir tarama yapmam gerek."

"Anlıyorum." Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim ama yine de bu mesele beni huzursuz ediyordu. "Peki, bunu nasıl yapacaksın?"

"İlk ziyaretim son derece sakin geçecek," diyerek bana güvence verdi. "K2 cihazımı, REM Pod'umu ve belki ESF kayıt

cihazımı getiririm. Birkaç basit ölçüm yapıp ne bulacağıma bakacağım. Elbette, evinin değerlendirilmesi için sembolik bir ücret ödemen gerekecek."

"Elbette," dedi Henry.

Dixon başını hızla çevirip Henry'ye ters ters baktı. "Ölümden sonraki yaşamın varlığı konusunda bazı şüpheleriniz olduğunu seziyorum."

"Evet." Henry çenesini kaldırdı. "*Kesinlikle* öyle. Gerçekten var olduklarına dair hiçbir kanıt bulunmayan hayaletleri avlamak için insanlardan para alınması bana biraz şüpheli geliyor."

Dixon iri kollarını göğsünde kavuşturdu. Evet, dövmesindekiler kesinlikle öpüşen hayaletlerdi. Hatta öpüşmekten *daha fazlasını* yapıyor olabilirlerdi. "Yani sadece kendi gözlerinizle görebildiğiniz şeylere mi inanıyorsunuz?"

"Öyle denebilir."

"Peki ya yerçekimi?" diye meydan okudu Dixon. "Yerçekimini göremiyorsunuz, değil mi? Onun da gerçek olmadığına mı inanıyorsunuz?"

"Yerçekiminin *etkilerini* görebiliyorum," diye karşı çıktı Henry. "Ne de olsa havada süzülmüyoruz, öyle değil mi? Çünkü süzülüyor olsaydık hayalet olurduk."

Dixon sandalyesini hafifçe geriye yatırdı. "Biliyor musunuz, ben de eskiden sizin gibiydim."

"Bundan şüpheliyim."

"Hayır, ciddiyim," diye ısrar etti. "Kuşkucuydum. Ruhlara inananlarla dalga geçerdim. Ama yıllar önce Motel 6'da kalırken gecenin bir yarısı uyandım ve odamın ortasında bana bakan küçük bir çocuk gördüm. Orada sadece on saniye kadar durdu, sonra kayboldu." Dixon kirli sakalını kaşıdı. "Motelden ayrılırken resepsiyondaki adama bu olayı anlattığımda bana ne söyledi, biliyor musunuz?"

Henry gözlerini devirmeden edemedi. "Durun, tahmin edeyim... Çocuk hayaletmiş."

"Bana iki yıl önce o odada bir çocuğun *öldüğünü* söyledi." Dixon ürkütücü bir biçimde sesini alçalttı. "İki yıl önce tam da o gece."

"Vay canına," dedi Henry donuk bir tavırla.

Dixon yıpranmış mavi kot pantolonunun cebinden dikdörtgen biçiminde bir kart çıkardı ve masanın üzerinden bana doğru itti. "Julia, sorununu çözmene yardım edebilirim. Beni ara, değerlendirme için gün belirleyelim."

Henry'nin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Beni yargılıyordu ama Pemberton'da yaşayan o değildi. Benim gördüklerimi görmemişti.

"Bir hayalete dair kanıt bulursan," dedim, "o zaman ne yapacağız?"

"Değişir."

"Neye göre?"

Gözlerini benimkilere dikti. "Hayaletin ne istediğine göre."

Sözleri tüylerimi ürpertti. Asıl soru buydu, değil mi? Caroline Eldridge gerçekten Pemberton'a musallat olduysa bunun bir sebebi olmalıydı. Bir şey *istiyordu*.

Dixon masadan kalktı. Elini uzattığında sıktım. "Beni ara," dedi yeniden. "Sana yardım edebilirim."

"Teşekkür ederim," dedim. Bir uzmanın bu işi ciddiye almasına inanılmaz derecede seviniyordum. Diplomasını internetten almış bir uzman olsa bile.

Dixon, elini çok daha isteksizce sıkan Henry'ye, "Sizinle tanışmak güzeldi, Bay Ziegler," dedi. Ama bunu söylerken yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Değerlendirme sırasında siz de gelebilirsiniz. Sizi şaşırtacak bir şey keşfedebilirsiniz. Özellikle de zihninizi açık tutarsanız."

Bu sözlerin ardından Alistair Dixon elleri pantolonunun ceplerinde kafeden çıktı. Kapı arkasından kapanır kapanmaz Henry kartviziti masadan alıp küçümseyen bir ifadeyle inceledi.

"*Alistair Dixon, Hayalet Avcısı*," diye homurdandı. "*Lütfen* bana bu saçmalıklara gerçekten inanmadığını söyle, Julia."

Birden öfkelendim. Yatak odasının ortasında soğuk nokta olmayan Henry için oturduğu yerden ahkâm kesmesi kolaydı. "Ne söylediğini biliyor gibi görünüyor."

"O bir dolandırıcı." Henry ellerini havaya kaldırdı. "O kadar *belli* ki. Üstelik kollarının her yanı hayalet pornosu dövmeleriyle kaplı. O adama tek kuruş bile verme."

"Bak," dedim. "Babaannemle büyük teyzemi o evi sana satmaya ikna etmemi istiyorsun. Ama orada bir ruhun yarım kalmış bir işi olduğuna inanırken bunu yapamam."

Henry bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama sonra fikrini değiştirdi. Parmak uçlarıyla şakaklarını ovuşturdu. "Peki. Kendini rahat hissedeceksen öyle olsun."

"Anlayışın için sağ ol," dedim, sesimdeki alayı tamamen gizleyemeden.

Henry bir süre öylece oturup kaşlarını çatarak Dixon'ın kartvizitine baktı. Sonunda pantolonunun cebinden bir tükenmez kalem çıkardı, başparmağıyla kapağını açıp kartın arkasına bir numara karaladı. Ardından kartı bana doğru itti.

"Pemberton'da cep telefonunun iyi çekmediğini söyledin," dedi. "Bu benim numaram. Aramak istersen."

Kartı elime alıp siyah mürekkeple kusursuz biçimde yazdığı on rakama baktım. Bir rakamın dört mü yoksa dokuz mu olduğunu sormama bile gerek yoktu.

"Tamam," dedim. "Belki ararım."

Henry'nin omuzları hafifçe düştü. Benimle tekrar yemeğe çıkmak istemesi gururumu okşamıştı ama şu anda onun kuşkuculuğuyla uğraşamazdım. Pemberton'da bir şeyler oluyordu ve içimden bir ses bana yardım edebilecek tek kişinin *Hayalet Avcısı* Alistair Dixon olduğunu söylüyordu.

Hapishane hücremde yapacak pek bir şey yoktu.

Bir süre hücrenin içinde volta attım ama alan öylesine dardı ki bu bile sinir bozuyordu. Üstelik Şerif Yardımcısı Strickland elbisemi parçaladığı için onu ellerimle bir arada tutmam gerekiyordu. Günün büyük bölümünü, zamanın hızla geçmesini ve bir an evvel evime, kocamın yanına dönebilmeyi dileyerek geçirdim.

Gece çöktüğünde açlıktan midem ağrıyordu. Sabahki mısır lapasından beri hiçbir şey yememiştik. Yalnızca bir ara bir çocuk gelip bize kuyu suyu vermişti. Şerif Yardımcısı Strickland elinde iki tabak yemekle mahzene girdiğinde neredeyse sevinçten ağlayacaktım. Strickland yaklaşıp da tabaklarda yalnızca birer dilim çavdar ekmeği olduğunu gördüğümde bile ağzım sulandı.

Strickland önce Jonas'ın hücresinde durdu. Tabağı parmaklıklara yaklaştırdı ama kapıyı açıp yemeği mahkûma uzatmadı.

"Ekmeği al," dedi sertçe.

Jonas hiç konuşmadan parmaklıkların arasından uzanıp yemeğini aldı, sonra bir çeşit teşekkür niyetine dişlerini gösterdi. Adamın bu hareketi üzerine Strickland temkinle geri çekildi.

Onun da Jonas Reeve'den en az benim kadar korktuğunu ancak o zaman fark ettim.

Onu suçlayamazdım. Reeve ya şeytanın ta kendisi ya da müritlerinden biriydi.

Strickland'in bir sonraki durağı benim hücremdi. Bu kez kemerindeki anahtar halkasını çıkarıp kapıyı açtı. Küçücük hücrenin köşesine sinmiş, titreyerek yırtık giysilerimi bir arada tutmaya çalışıyordum. Strickland beni baştan ayağa süzerken dudakları seğirdi.

"Pek perişan görünüyorsunuz, Bayan Eldridge," dedi.

"Bu mahzen çok soğuk." Dişlerim birbirine vuruyordu. "Korkunç bir cereyan var ve giysilerim parçalandı."

"Benimle iş birliği yapsaydınız giysileriniz parçalanmazdı."

"Bana fırsat bile vermediniz ki."

Strickland'in seyrek kaşları havaya kalktı. "Varlığımdan bu denli rahatsız oluyorsanız belki de yemeğinizi alıp gitmeliyim."

Elinde çavdar ekmeğinin olduğu tabakla arkasına dönmeye başladı. Midem öylesine acı verici bir şekilde guruldadı ki o ekmeği alabilmek için her şeyi yapabileceğimi fark ettim. Gerekirse bu sefil adama hoş bile davranırdım.

"Beni bağışlayın," dedim ağlamaklı bir sesle. "Ben... iş birliği yapmalıydım."

Strickland olduğu yerde durdu. Ne bana döndü ne de çıkmak için hareket etti. Benimle oynuyor, canımın delicesine çektiği o ekmeği verip vermeyeceğini merak ettirerek bana eziyet ediyordu. Sonunda dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bana döndü.

"Evet," dedi, "yapmalıydınız. Ama dersinizi aldığınızı umuyorum."

"Aldım," diyerek ona güvence verdim. "Bundan böyle uslu duracağım."

Tabağa uzandım ama erişemeyeceğim kadar uzakta tutuyordu. Hâlâ gülümsüyordu.

"Bir dahaki sefere," diye devam etti, "size ne söylersem itiraz etmeden yapacaksınız, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadım güçlükle.

"*Söz* veriyor musunuz?"

"*Evet.*"

"Söyleyin, Bayan Eldridge. Bana söz verin."

"Söz veriyorum." Akmak için çırpınan gözyaşlarımı güçlükle zapt ediyordum. "Uslu duracağıma *söz veriyorum.*"

Strickland bana neredeyse açmış gibi bakıyordu. Karısıyla bir kez tanışmıştım. Acınacak kadar zayıf ve çelimsizdi; onunla ne zaman konuşmaya çalışsam ürkmüştü. Ben Bayan Strickland'i düşünürken şerif yardımcısı sonunda tabağı bana uzattı. Vahşi bir hayvan gibi ekmeğe saldırdım.

"Sizi darağacında sallanırken görmek üzücü olacak," dedi.

Ağzım çavdar ekmeğiyle doluyken çiğnemeyi bıraktım. Strickland hâlâ gözlerini üzerimde gezdiriyordu. Sözleri bana eziyet etme amacı taşısa da tek niyeti bu değildi.

Pazartesi günü suçlu bulunacağıma sahiden inanıyordu. Cadı olduğuma inanıp inanmadığını bilmiyordum ancak beni darağacında gördüğünde üzüleceğini hiç sanmıyordum.

KIRK BİR

O gece uykuya dalabilmem mucizeydi. Guruldayan midem, cereyan ve rahatsız saman döşek yüzünden yine bütün gece dönüp duracağımı sanıyordum. Ne var ki yorgunluğum ağır bastı ve uzandıktan birkaç dakika sonra derin bir uykuya daldım.

Ufalanan taşların sesine uyandım.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Pemberton'da Archie'nin babasından kalma güzel bir sarkaçlı saatimiz vardı, Archie'nin de iki gümüş kol saati bulunuyordu. Fakat bu hapishanede gece mi gündüz mü onu bile anlamakta güçlük çekiyordum. Tavana yakın çatlaklardan hiç ışık girmediğine göre gece olmalıydı.

Duvardaki tek meşale titreşerek yanıyordu. Hücremin parmaklıklarına doğru sessizce ilerleyip gözlerimi kısarak Jonas'ın bulunduğu yöne baktım. Bu saatte burada ikimizden başka kimse olmadığına göre ses ondan geliyor olmalıydı. Karanlığa dikkatle baktığımda Jonas'ın bir şeyi başının üzerine kaldırıp taş parçalanma sesi eşliğinde sertçe yere indirdiğini belli belirsiz seçebildim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Cevap vermedi. Bir kez daha yankılı bir gümbürtü duydum, darbenin şiddetiyle zemin titredi. Jonas'ın ne yapmaya çalıştığını aklım almıyordu. Tabii eğer...

"Kaçmaya mı çalışıyorsun?" diye sordum.

Jonas durup başını kaldırdı. Gözlerinin akını görebileceğim kadar bile ışık yoktu. Gözleri yine karanlık kuyulara, yüzünde iki kara deliğe dönüşmüştü.

"Sen de aynısını yapsan iyi olur, Bayan Eldridge," dedi.

Onu bir süre izledim. Kolunu yeniden kaldırınca sağ elinde tuttuğu nesnenin çizmesinin ağır metal tokası olduğunu fark ettim. Onu bir alet olarak kullanarak taş zemini parçalıyordu.

"Seni ihbar edeceğim," dedim.

Beni duymazdan gelerek zemine bir kez daha vurdu.

"Kaçmaya çalıştığını Şerif Yardımcısı Strickland'e söyleyeceğim," dedim bu kez daha sertçe. "Daha fazla kıza zarar vermene müsaade etmeyeceğim."

Jonas sağ elindeki tokayı indirdi. Derin düşüncelere dalmış gibi bir an duraksadı. Beni duymuştu. Ne yapmayı planladığımı anladığından hiç şüphem yoktu.

Yüksek sesle homurdanarak ayağa kalktı, öne gelip parmaklıkları kavradı. Aramızdaki mesafenin gerisinden bana baktı. Bana dokunabilecek kadar yakınımda olduğunu sanmıyordum ama bundan emin değildim. Jonas Reeve parmaklarını boynuma dolamak isterse bunu yapabileceğine inanıyordum. Ansızın bu adamla tek kelime dahi konuştuğum için derin bir pişmanlık duydum.

"Strickland'e söylesen bile," dedi sessizce, "yine de kaçacağım."

Hapishanede yalnızca ikimiz olmamıza rağmen kimsenin duymasını istemiyormuş gibi alçak sesle konuşuyordu. Titreyen bacaklarımla geriye doğru bir adım attım.

"Ama söylersen," diye devam etti yine aynı alçak, ürkütücü bir sesle, "serbest kaldığımda alacağım ilk can *seninki* olur."

Gözlerinin olması gereken yerdeki kara delikler âdeta içimi deliyordu. Çığlık atmamak için büyük çaba harcadım. Daha önce hiç Jonas Reeve kadar içi kötülükle dolu bir adamın bu denli yakınında bulunmamıştım. Yerinden hiç kıpırdamamış, hâlâ demir parmaklıkları kavrıyor olsa dahi o ellerin boğazımı sarıp nefesimi kestiğini hayal edebiliyordum.

Bunu gözümde canlandırmak öylesine kolaydı ki sanki gerçekten oluyordu. Boğazım düğümlenmeye başladı ve içimi büyük bir panik kapladı.

"Anladın mı?" dedi.

Konuşmaya çalıştım ama nefes alamıyordum. Ellerinin hâlâ hücresinin parmaklıklarında olduğunu kendi gözlerimle görmeme rağmen bir şekilde beni boğuyordu.

"Anladın mı, Bayan Eldridge?"

Sesinde insanı çileden çıkaran bir sabır vardı. Sanki gecenin geri kalanında orada duracak, bakışlarıyla beni hipnotize edecek ve ben duymak istediği cevabı verene dek aynı soruyu tekrar tekrar soracaktı.

"Anladım," dedim nefes nefese.

"Güzel."

Tatmin olmuş hâlde bana sırtını dönüp işine geri koyuldu.

Ne yapmaya çalıştığını Şerif Yardımcısı Strickland'e söyleyemeyecektim. Zaten önemi yoktu. Çizmesinin tokasıyla taş zemine vurarak bu hapishaneden kaçamazdı. Böyle bir şeye inanmak, insanların cadı olduğuma inanmasından bile daha saçmaydı.

KIRK İKİ

GÜNÜMÜZ

JULIA

Özellikle de babaannemin anahtarlarıyla ilgili yaşanan fiyaskodan sonra Ethel'la konuşmadan Pemberton'a bir hayalet avcısı davet etmem mümkün değildi.

O akşam yemekten sonra konuyu açtım. Masayı toplamasına yardım ettikten sonra o beni durduramadan bulaşıkları köpürtmeye başlamıştım. Buraya geldiğim ilk gece bulaşıkları yıkamayı denemiştim ama Ethel suda beklemeleri gerektiğini söyleyerek beni mutfaktan kovmuştu ancak bu kez ısrarcı olacaktım. Dolaptaki tabakların hâlini gördükten sonra suda bekletme yönteminin işe yaramadığını rahatlıkla söyleyebilirdim.

"Bulaşıkları yıkamana gerek yok," diye ısrar etti Ethel. "Sen misafirsin."

"Eh," dedim, "bütün yemekleri sen yapıyorsun. Ben de minnettarlığımı göstermek istiyorum. Her akşam yemekten sonra bulaşıkları yıkayabilirim."

"Teşekkür ederim," dedi. Sesi biraz şaşkın çıktıysa da teklifimden rahatsız olmamıştı.

Aklıma yine yıllar önceki hamileliği geldi. Acaba bebeğini düşünüyor muydu? Ailemizde evlilik dışı doğan bir çocuk

hakkında tek kelime duymamıştım, yani her ne olduysa bunu herkesten saklamayı başarmışlardı.

Ethel'a bu konuyu sormak istiyordum ama aradan geçen onca yıldan sonra konuşmak isteyeceği son şeyin bu olduğunu tahmin edebiliyordum. Hem mutfakta kalmamın bariz bir sebebi vardı ve bu sebebin Ethel'ın çocuğuyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Baksana." Sote tavasını kaynar suyla köpürttüm. "Pemberton'da gördüğüm bazı şeyler hakkında seninle konuşmak istiyordum."

Ethel dirseğini mutfak tezgâhına dayadı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Caroline'dan söz ediyorsun."

Derin bir nefes aldım. "Bu evde bazı tuhaf şeyler oluyor."

"Bu evde her zaman tuhaf şeyler olmuştur. Bunu biliyorsun."

Bunca yıldan sonra nihayet bu konuları konuşabilmek büyük bir rahatlamaydı. Ben çocukken herkes doğaüstü deneyimimin aşırı hareketli hayal gücümün ürünü olduğunu söylemişti. Ama o zamanlar Ethel burada değildi ve doğaüstü varlıkların mevcudiyeti konusunda annemle babamdan farklı düşündüğü ortadaydı.

"Diyeceğim şu ki..." Tavayı durulayıp kurutmalığa koydum. "Caroline hakkında başka birinin fikrini almak istiyordum."

"Başka birinin fikri mi?"

Derin bir nefes aldım, birazdan söyleyeceğim şeye nasıl tepki vereceğinden emin değildim. "Doğaüstü konularda uzman birini tutmak istiyorum."

Ethel'ın kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Öteki... öteki taraftan insanlarla iletişim kurmak için kullanılabilecek cihazları olan bir adam buldum." Ona adamın hayalet avcısı olduğunu söylemeye dilim varmıyordu. Kulağa ne

kadar saçma geldiğini düşününce bunu yüzümü buruşturmadan söyleyebileceğimi sanmıyordum. "Pemberton'a gelip araştırma yapmasını umuyorum."

Ethel bir süre sessiz kalıp bunu düşündü. "Caroline'a zarar vermeyecek, değil mi?"

İnsan artık hayatta olmayan birine nasıl "zarar" verebilirdi? Gelgelelim Ethel'ın kaygısı içimi ısıttı. Onun ne kadar hassas biri olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim ama ellere vermek zorunda kaldığı çocuğunu öğrendiğimden beri ona farklı gözle bakıyordum.

"Zarar vermeyecek," dedim. "Amaç ona *yardım etmek*."

İşin aslı Dixon'ın ne yapacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Henry onun dolandırıcı olduğunu düşünüyordu, bu da hiçbir şey yapamayabileceği anlamına gelirdi. Dixon hakkında ne düşüneceğimi tam olarak bilmiyordum. Belki Henry haklıydı ve Dixon beni kandırıyordu. Ancak şu anda üç yüz yaşındaki bir kadının Pemberton'ın koridorlarında gerçekten dolaşıp dolaşmadığını öğrenebilmek için tek şansım oydu.

Bana sonsuza dek sürmüş gibi gelen bir sessizliğin ardından Ethel gerginlikle gülümsedi. "Hep onunla konuşmak istemişimdir. Sence bunu yapabilecek miyiz?"

"Belki de yapabiliriz."

Caroline bizimle iletişim kurabilirse ruhunun neden üç yüz yılı aşkın süredir Pemberton'ın koridorlarında dolaştığını anlatabilirdi. Hayaletler gerçekten varsa ve o da sahiden bir hayaletse öteki tarafa geçmemesinin bir sebebi olmalıydı. Belki de burada yarım kalmış bir işi vardı.

Ya da belki de yıllar yıllar önce atalarımızın ona ettiği büyük haksızlığın intikamını almak istiyordu.

KIRK ÜÇ

Ethel hayalet avcısını beklerken bütün evi baştan aşağı temizlemişti. Ayrıca yememiz için salatalık dilimlemişti ama Alistair Dixon'ın salatalık yiyecek türden bir adam olduğunu sanmıyordum.

Dixon, doğaüstü olayların çoğunun güneş battıktan sonra meydana geldiğini öne sürerek akşam buluşmak istemişti. Sekiz için sözleşmiştik ama saat sekizi on yedi geçe geldi. Ethel'la onu ön kapıda karşıladığımızda, kafede giydiği kamuflaj desenli ceket yine üzerindeydi ve üç gün önce buluştuğumuzdan beri tıraş olmamış gibi görünüyordu. Sol omzunda büyük bir spor çantası asılıydı.

"Alistair Dixon, hayalet avcısı." Elini Ethel'a uzattı, Ethel de elini çekinerek sıktı. "Doğaüstü istilanız konusunda size yardımcı olmaya geldim."

"Benim adım Ethel Eldridge," dedi büyük teyzem. "Pemberton kız kardeşimle bana ait."

Aslında bu tam olarak doğru değildi. Pemberton *babaanneme* aitti. Ethel muhtemelen evlilik dışı hamileliği yüzünden mirastan çıkarılmıştı. Ama bunu adamın önünde onu düzeltmenin âlemi yoktu. Hem nihayetinde evin idaresi Ethel'daydı.

Kenara çekilerek Dixon'ın antreye girmesine izin verdik. Çantasını yere bırakıp sanki göremediğimiz ağır bir yük taşıyormuş gibi ellerini öne uzattı.

"Vay canına." Başını aşağı yukarı salladı. "Bu evde doğaüstü bir varlık olduğunu kesinlikle hissediyorum. Üstelik varlığı çok güçlü. İyi ki beni aramışsınız."

Dixon'ı büyük bir dikkatle izleyen Ethel'a göz attım. Söylediği her söze inanmış gibiydi. "Böyle şeylerle çok karşılaştınız mı?" diye sordu.

"Her zaman karşılaşıyorum," dedi Dixon ciddi bir tavırla. "Bana güvenin, emin ellerdesiniz. Bu evde bir hayalet varsa onu bulacağım."

Dixon dev çantasını oturma odasına taşıyıp gümbürtüyle yere bıraktı. Çantada çok sayıda hassas cihaz varken bunu yapması tuhafıma gitmişti. Çantayı karıştırırken, "Sanırım erkek arkadaşın bu gece gelmemeye karar verdi, Julia," dedi.

Henry'den söz ettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. "O adam benim erkek arkadaşım değil. Ayrıca sana kaba davrandığı için üzgünüm."

"Kaba değil. Kuşkucu biri ve seni korumaya çalıştığını sanıyor." Dixon başını kaldırıp bana baktı. "Ama aslında kendini korumaya çalışıyor. Bu yüzden ona acıyorum."

Şu anda Henry'nin burada olmamasına gerçekten seviniyordum çünkü yorum yapmadan durabileceğini sanmıyordum.

"Neyse." Dixon, elinde dikdörtgen biçiminde ağır bir cihazla ayağa kalktı. "Henry Ziegler'ın, kalp durduğunda hayatın sona erdiğine inanıyormuş gibi davranmak için geçerli bir sebebi var, biz o sebebin ne olduğunu bilmesek de. Hatta *kendisi* bile bilmiyor olabilir."

Bu gizemli sözlerle ne kastettiğini anlamadıysam da sormadım. Dixon şimdi çantasından çıkardığı bir cihazla uğraşıyordu. Cihaz kıpkırmızıydı, bana küçükken oynadığım bir oyuncağı hatırlattı; o oyuncağı salladığımda inek sesi çıkarırdı.

"Bu bir REM Pod," dedi saygıyla. "Elektromanyetik alan oluşturur, doğaüstü bir varlık gibi herhangi bir şey bu alana girerse alarm çalar."

"Güvenli mi?" diye sordu Ethel kaygıyla.

"Mesleğimde güvenliğimi riske atmaya alışığım," dedi Dixon ciddi bir sesle. "Ama siz hanımların biraz geri çekilmesi iyi olur."

Sözünü dinleyerek oturma odasından çıkıp uzaktan Dixon'ın REM Pod'u kurmasını izledik. Ethel koluyla beni dürttü. "Ne yaptığını gerçekten biliyor gibi görünüyor."

En azından aramızdan birinin ona inanmasına seviniyordum.

Dixon cihazın üzerindeki bir düğmeye bastı, sonra ayağa kalkıp geri çekildi. Üçümüz de cihazın üstündeki renkli ışıkların kısa süreliğine yanıp sönmesini izledik. "Elektromanyetik alanın oluşmaya başladığını hissedebiliyorum," dedi Dixon.

İnsan elektromanyetik bir alanı gerçekten hissedebilir miydi? Bundan pek emin değildim.

Cihazdan tiz bir ses çıktı. Ardından bir kez daha öttü. Üstündeki ışıklar çılgınca yanıp sönmeye başladı. Sonra birdenbire cihaz kulakları sağır edecek kadar yüksek bir ses çıkardı, öyle ki Ethel'la ikimiz ellerimizle kulaklarımızı kapadık.

"Şunu kapayabilir misiniz?" diye bağırdı Ethel gürültünün arasından.

Ben parmaklarımı kulak zarlarımı delecek kadar derine sokarken Dixon hızla podun yanına gidip cihazı kurcalamaya başladı. Aman Tanrım, *çok gürültülüydü*.

Dixon bulabildiği her düğmeye bastıysa da lanet şey susmadı. Sonra avucunun dibiyle cihaza vurdu ama bu yalnızca sesin daha da yükselmesine yol açtı.

"Özür dilerim, hanımlar!" diye bağırdı.

"Lütfen susturun şunu!" diye çıkıştı Ethel.

Sonunda cihazı yerden alıp yanımızdan hızla geçti. Kapıyı çekerek açtı ve REM Pod'u dışarıya bıraktı. Cihaz hâlâ kulak

patlatacak kadar yüksek sesle ötüyor, Dixon onu bir türlü susturamıyordu. Gürültüyü duymayalım diye evin kapısını kapadı ama ses oturma odasından bile duyulacak kadar yüksekti. Sonunda metalin ezilmesine benzeyen bir ses işittim ve ardından cihaz şükürler olsun ki sustu.

Dixon birkaç saniye sonra kapıyı açtığında alnı boncuk boncuk ter olmuştu. Bir parmağını kulağına sokup biraz salladı. "Hallettim," dedi.

"Bu bize bir şey gösterdi mi?" diye sordu Ethel.

"Görünüşe göre," dedi Dixon heyecanla, "bu evdeki elektromanyetik alan hâlihazırda o kadar güçlü ki REM Pod'a aşırı yükleme yaptı. Hayalet avcılığı kariyerim boyunca buna daha önce yalnızca bir kez tanık oldum!"

"Tanrım," dedi Ethel.

"Ama endişelenmeyin," diye güvence verdi Dixon. "Bende daha ne gizli silahlar var."

Harika. İlk silahı neredeyse kulak zarlarımı patlatıyordu. Bir sonraki silahı karnımı mı deşecekti? Belki de Henry'yi dinlemeliydim...

Başım zonklamaya başlarken Dixon yeniden çantasını karıştırmaya koyuldu. Sonunda başka bir cihaz çıkardı. Cihazın siyah metal gövdesinde yeşilden kırmızıya uzanan beş ışıklı bir gösterge vardı.

"Bu benim K2 elektromanyetik alan ölçerim," diye açıkladı. "Aslında bir doğaüstü olaylar araştırmacısının sahip olabileceği en değerli araç budur."

Ethel sahiden etkilenmiş gibiydi. "Nasıl çalışıyor?"

"Harika bir soru!" dedi Dixon, topuklarının üzerinde yaylanarak. "Biraz teknik bir konu ama sıradan birinin anlayabileceği kadar basitleştirmeye çalışacağım. K2, elektromanyetik alanlardaki değişimleri ölçer. Bilinçli zihinde elektromanyetik alan vardır ve öldüğümüzde bu alan her zaman ortadan kay-

bolmaz. Uzmanların çoğu, K2'nin bir zamanlar insan olan bir şeyden geriye kalan izleri algılayabildiğine inanıyor."

"Elektrik kablolarındaki sorunları da algılamaz mı?" diye sordum.

"Kesinlikle algılar," dedi. "İşte bu yüzden K2, sonuçları nasıl yorumlayacağını bilen ve ruhlar âlemiyle uyum içinde olan bir uzmanın elinde son derece değerlidir."

Bu son bilgelik incisini de paylaştıktan sonra cihazı açtığında yeşil ışık iki kez yanıp söndü. Dixon K2'yi sihirli bir değnekmiş gibi önüne uzattı. Odaya girdiğimizde cihazdaki ışık göstergesi sarıya yükseldi. Dixon cihaza bakarak kaşlarını çattı. Tam da o anda ışıklar titredi ve Dixon bize anlamlı bir bakış attı.

"Aman Tanrım," dedi. "Bu oda..."

"Ne oldu?" diye sordum alçak sesle, konuşmama izin olup olmadığından emin değildim.

"Burada biri var." Dixon'ın sesi soluk soluğa kalmış gibi çıkıyordu. "Onu hissedebiliyorum."

Ethel'a baktığımda ellerini sıkıca birbirine kenetlediğini gördüm. Kusursuz topuzundan ilk kez bir tutam saç kurtulmuştu.

"Caroline!" diye seslendi Dixon. "Caroline Eldridge! Burada mısın, Caroline?"

O bu sözleri söylerken odaya soğuk bir hava akımı doldu. Üçümüz de gözle görülür biçimde titredik. Ethel omuzlarındaki şalı üzerine daha sıkı sardı.

"Caroline," dedi Dixon yeniden. "Buradaysan kendini göster!"

Gerginlik içinde bir şey olmasını bekledim. Fakat odada sarkaçlı saatin tik takları dışında çıt yoktu.

"Sana zarar vermek istemiyoruz, Caroline," dedi Dixon. "Yemin ederim. Sadece konuşmak istiyoruz."

Yine bekledik. Dışarıda rüzgârın uğuldadığını duyabiliyorduk ama hiç ses yoktu. Buna biraz sevindim çünkü Caroline

Eldridge'ın konuştuğunu duysaydım kalp krizi geçirirdim. En olmadı altıma işerdim.

"Bu, bilinçli bir musallat vakası," dedi Dixon. "Hayaletiniz burada olduğunuzun farkında ama şu anda kendini göstermeye çekiniyor."

Bakışları ceviz ağacından yapılmış büyük sarkaçlı saate takıldı. Dixon ona doğru ilerlerken K2'nin ışığı yine turuncuya döndü.

"O saat her gece 03.41'de duruyor," dedim.

Dixon saatin yan tarafına dokunmak için elini uzattı ama parmakları saate değmeden elini geri çekti. "O zamanın bir önemi olması gerek. Belki de öldüğü saattir?"

"Öyle olamaz," dedim. "Caroline idam edildi. Bunu gecenin bir yarısı yapmış olamazlar."

Dixon K2'yi yeniden önünde tutarak duvardaki Archibald ve Molly Eldridge portresine doğru ilerledi. Yaklaştığında cihazın turuncu ışığı yeniden yanıp söndü.

"Bu tablo," dedi. "O kadın Caroline mı?"

"Hayır," dedi Ethel. "Tablodaki adam, Caroline'ın kocası Archibald Eldridge. Kadın da onun üçüncü karısı Molly Eldridge."

"Caroline'ı büyücülükle suçlayan kişi Molly Eldridge'dı." Ben konuşunca Ethel şaşkınlıkla bana baktı. "Caroline öldükten sonra Archibald'la evlendi."

Tepemizdeki ışıklar titrerken Dixon tabloya biraz daha yaklaştı. Bu tablo bana hep tuhaf bir his vermişti ama şimdi Molly Eldridge'ın gözlerinin içime işlediğini açıkça hissediyordum. Tabloya bakarken Molly'nin donmuş dudaklarındaki gülümseme sinsi bir hâl aldı ve giderek genişledi.

Işık göstergesi kırmızıya döndü.

"Caroline burada!" dedi Dixon kendinden emin bir sesle. "Kesinlikle burada."

Tabloya doğru bir adım daha attı ve bu kez kırmızı ışık yanıp sönmeye başladı. Önce yavaşça, ardından gittikçe hızlanarak yanıp söndü. Dixon şaşkınlıkla K2'ye baktı ve cihazı salladı. Görünüşe göre teknik sorunlarla karşılaştığında başvurduğu ilk yöntem buydu.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Normalde böyle..."

Cümlesini tamamlayamadan kırmızı gösterge ışığı tam ortasından çatladı ve cihaz kapandı.

Üçümüz de Dixon'ın arızalanan ikinci cihazına baktık. Daha birkaç dakika öncesine kadar Dixon'ın bizi dolandırdığını düşünüyordum ama artık bundan o kadar da emin değildim. Gösterge ışığı çatladığında gözlerinde beliren korku gerçekti.

Başımı kaldırıp tabloya baktım. Molly'nin dudakları yeniden o eski hoş gülümsemesine bürünmüştü.

"Daha önce başınıza böyle bir şey gelmiş miydi?" diye sordu Ethel.

Dixon yavaşça başını iki yana salladı. "Sanırım," dedi soluğu kesilerek, "Caroline'ı kızdırıyoruz."

Buna ne karşılık vereceğimi bilemedim. "Peki şimdi ne olacak?"

"Size yardım edeceğim." Dixon önce bana, sonra Ethel'a baktı. "Elbette size yardım edeceğim. Böylesine azap içindeki bir ruhu terk etmeye vicdanım elvermez."

"Ne yapmamızı öneriyorsunuz?" diye sordu Ethel.

Dixon spor çantasının yanına çömeldi ve yeniden içini karıştırmaya başladı. "Çantamda elektronik ses fenomeni kayıt cihazı var. Onu burada bırakabilirim."

"Ne kayıt cihazı?" diye sordum.

"ESF kayıt cihazı, çıplak kulakla duyulmayan sesleri kaydeder," diye açıkladı. "Doğaüstü sesler çoğu zaman insan kulağının işitebildiği aralığın dışındadır ama kaydın frekansını ve hızını ayarlayıp beyaz gürültüyü temizlerseniz bazen bazı

kelimeleri seçebilirsiniz." Gururla gülümsedi. "ESF yorumlama alanında özel sertifikam var."

Henry'nin sesini neredeyse kulağımda duyabiliyordum: *Hangi saygın üniversiteden?*

Dixon çantasından küçük bir cihaz çıkardı. Bir ses kayıt cihazına benziyordu. "Bunu burada bırakıp birkaç gün sonra almaya geleceğim. Sonuçları yorumlamak için biraz zamana ihtiyacım olacak. Sonrasında bu düşmancıl ruhla başa çıkmak için atacağımız adımları konuşabiliriz."

Ethel'a baktığımda Dixon'ın sözlerini tartıyormuş gibi görünüyordu. Sonunda başıyla onayladı. "Peki."

"Bu son derece hassas bir cihazdır," diye uyardı Dixon, kayıt cihazını tablonun hemen yanındaki şömine rafına yerleştirirken. "Cihaza dokunmayın ya da hiçbir şekilde müdahale etmeyin. Onu kullanma yetkisi olan tek kişi benim."

"Tamam," dedim.

Dixon düşünceli bir ifadeyle kayıt cihazına baktı. "Umarım bu, işleri daha da kötüleştirmez. Eğer kötüleştirirse..." Duraksadı, sonra başını iki yana salladı. "Bir hafta sonra tekrar geleceğim."

KIRK DÖRT

1692

CAROLINE

Ertesi gün Jonas'ın gece yapmaya çalıştığı şeyin hiç bahsi geçmedi. Hücresine baktığımda dışarı açılan bir çukur göremedim. Bir kaçış yolu kazıyorsa ya izlerini gizlemeyi başarmış ya da fazla ilerleyememişti. İkinci ihtimal bana daha olası geliyordu.

Tünel kazıyorsa acele etmeliydi. Yakında Boston'a gönderilecekti ve gerçek bir hapishaneden kaçması çok daha zor olacaktı. Şehre vardığında ölüm fermanı imzalanmış olacaktı. İdamdan kurtulmasının mümkünatı yoktu.

İdam edilmeyi hak ediyordu. Ama ben etmiyordum.

Öğleyi biraz geçe Şerif Yardımcısı Strickland mahzene indi. Sağ elinde bir şey tutuyordu. Yaklaştığında bunun yün bir elbise olduğunu fark ettim. Dün sabah parçalandığından beri kendi elbisemi ellerimle kapalı tutuyordum. O elbiseyi benim için getirmiş olabileceğini ummaya bile cesaret edemedim.

"Bayan Eldridge," dedi Strickland, yerde bırakılmış bir tasın üzerinden geçerek hücreme yaklaşırken. "Size bir şey getirdim."

Bana ait olmayan bir elbise getirmesi tuhaftı. Pemberton'da Archie'nin bana getirebileceği bir dolap dolusu elbisem vardı. Archie'nin elbisemin parçalandığından haberi yoktu fakat buraya getirilirken yanıma kıyafet almadığımı biliyordu. Giyeceğe ihtiyaç

duyacağım aklına gelmiş olmalıydı. Bana birkaç parça kıyafet getirmesi gerekmez miydi? Belki de bir bohça dolusu giysiyle gelip beni görmeye çalışmış ama geri çevrilmişti. Buna hiç şaşırmazdım.

Strickland hücremin kapısını açtı ve dün yaptığı gibi içeri girdi. Elbiseyi bana uzattı, ben de geri çekmesinden korkarak hızlıca elinden aldım.

"Çok teşekkür ederim," dedim.

"Rica ederim, Bayan Eldridge."

Elbiseyi göğsüme bastırarak üstümü değiştirebilmem için hücreden çıkmasını bekledim ama yerinden kıpırdamadı. Gitmeye niyeti yoktu.

"Bayan Eldridge," dedi. "Hediyemden memnun olmadınız mı?"

"Oldum," dedim çekinerek. "Fakat kocam başka bir erkeğin önünde giysilerimi çıkarmama kızar."

"Doğrusu kocanızın endişelenecek daha mühim şeyleri olduğunu düşünüyorum." Kollarını göğsünde kavuşturup başıyla Jonas'ı işaret etti. "Üstelik her hâlükârda *o* görecek."

Jonas saman döşeğinde yatıyor olsa da saygılı bir tavırla gözlerini başka tarafa çevirdi.

"Bu kadar korktuğunuz şey nedir?" diye üsteledi Strickland. "Memenizi zaten gördüm."

"Ben..." Kaşındıran yün kumaşı parmaklarımın arasında sıktım. "Üzerimi sonra değiştiririm."

"Hayır." Strickland bana doğru bir adım attı. "Şimdi değiştirmeyi reddederseniz elbiseyi alıp giderim. Yarına kadar da dönmem."

Henüz akşam yemeği vakti değildi. Bugün neredeyse hiçbir şey yememiştim ve bir öğünü daha kaçırma düşüncesi mideme kramplar girmesine neden oldu.

"Efendim," diye söze başladım.

"Bunu dün gece konuşmadık mı?" Elbiseyi öyle sert çekti ki bırakmazsam yırtılacağını biliyordum, bu yüzden delicesine

istediğim giysiyi geri almasına izin verdim. "Bundan böyle iş birliği yapacağınızı söylemiştiniz. Ama şimdi yine... *iş birliği yapmıyorsunuz.*"

Strickland'in üstümü değiştirirken beni izlemesini istemiyordum ama bu perişan elbiseyle kalmak daha kötü olurdu. Geceyi boş ve ağrıyan bir mideyle saman döşeğimde geçirmekse daha da kötü olurdu.

Üzerimi çabucak değiştirecektim.

Eski elbisemi aceleyle çıkarıp soğuk, sert zemine attım. Yırtık giysimden kurtulunca mahzendeki cereyan bütün bedenimi ürpertti ve tüylerim diken diken oldu. Bir an önce başımdan geçirmeyi umarak Strickland'in elindeki yün elbiseye uzandım ama o, elbiseyi geri çekti.

"Çok güzel bir kadınsın, Caroline," dedi. Sesi sanki dili kalınlaşmış gibi çıkmıştı.

Bir kolumla hem ısınmak hem de memelerimi örtmek için göğsümü sardım, diğer elimle de yeniden elbiseye uzandım. "Giyinebilir miyim lütfen?"

"Kocan olsaydım," diye devam etti, söylediklerimi duymamış gibi, "seni serbest bırakmaları için direterek hapishanenin kapısında yatardım." Duraksadı. "Oysa... kocan nerede? Archibald Eldridge nerede?"

Sözleri içimde bir şeylerin kopmasına neden oldu. Bu sefil adama yalvarmaktan yorulmuştum. "Kocam senden katbekat adamdır," dedim. "Sen onun yanında bir *hiçsin.*"

"Ama yine de," dedi kötü kötü sırıtarak, "burada olan benim, o değil."

Strickland yanıma yaklaşıp mememin kıvrımına dokunmak için elini uzattı. Ürpererek geri çekildim ama sırtım duvara çarptı. Bu küçücük hücrede gidecek hiçbir yer yoktu. Kaçacak hiçbir yer yoktu. Önümde yalnızca iki seçenek vardı: Ya onun isteklerine boyun eğecektim ya da karşı koyacaktım.

Karşı koymayı seçtim.

Fakat bunu yapmaya fırsat bulamadan hafif bir çarpma sesi duydum ve şerif yardımcısı elini hemen bedenimden çekti. Birden yüzünde gülünç derecede şaşkın bir ifadeyle başının tepesini ovuşturmaya başladı. Jonas'ın yerdeki tası alıp ona fırlattığını anlamam birkaç saniye sürdü. Tas hücremin açık kapısından geçip şerif yardımcısının başına çarpmıştı.

"Ah, vurması ne kadar da kolay bir hedefsin, Şerif Yardımcısı Strickland!" Jonas düzgün dişlerini göstererek ona sırıttı. "Söylesene, seni üç kez vurursam genç hanımefendi için bir ödül kazanır mıyım?"

Strickland'in beyaz teni koyu bir kızıllığa büründü. Öfkeden beni tamamen unutarak yün elbiseyi yere attı. Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden elbiseyi yerden alıp başımdan geçirdim. Tahmin ettiğim kadar kaşındırıcıydı ama en azından sıcaktı ve bedenimi örtüyordu.

Başımı elbisenin yakasından çıkardığımda Strickland'in anahtar halkasıyla uğraştığını gördüm. Önce benim hücremi kilitledi, sonra Jonas'ın hücresine yöneldi. Dün Jonas'tan korktuğunu düşünmüştüm ama kıpkırmızı yüzü öfkesinin bütün korkularına üstün geldiğini gösteriyordu.

"Buyur, içeri gel." Jonas hâlâ ona sırıtıyordu. "Böylece seni vurmam daha kolay olur."

Hücresinin kapısı açılırken Jonas'ın elleri yumruk oldu. Strickland sopasını eline aldı ve göz açıp kapayıncaya kadar havaya kaldırdı. Jonas hızlıydı; sopayı ele geçirmek için cesurca bir hamle yaptı. Birazcık daha hızlı olsaydı sopa ona geçecek ve her şey çok farklı gelişecekti. Fakat yeterince hızlı değildi. Sopa, insanın içini kaldıran bir çatırtıyla Jonas'ın omzuna indi. Jonas darbenin şiddetiyle dizlerinin üzerine düştü.

"Artık gülmüyorsun, değil mi?" dedi Strickland. "Seni aşağılık katil."

Strickland'in Jonas'la işi henüz bitmemişti. Sopa Jonas'ın üzerine tekrar tekrar indirmesini dehşet içinde izledim. Dayak

sona erdiğinde Jonas artık kıpırdamıyordu. Giderek büyüyen kendi kan gölünün içinde yerde yatıyordu. Bense nefes almakta zorlanıyordum.

Derken hiç bitmeyecekmiş gibi görünen şiddet birdenbire sona erdi. Strickland, Jonas'ın üzerine tükürdükten sonra hücreden çıktı ve kapıyı arkasından kilitledi. Bana baktı ve sararmış, çürümüş dişlerini göstere göstere sırıttı. "Gösteriyi beğendiniz mi, Bayan Eldridge?"

Ona tekrar hücreme girmesi için sebep vermek istemediğimden sessizce geri çekildim.

Tanrı'ya şükür, bana olan ilgisini yitirmiş gibiydi. Sopasını yeniden kemerine taktı ve başıyla Jonas'ı işaret etti. "Şayet uyanırsa salı günü yargılanmak üzere Boston'a götürüleceğini söyleyin."

Salı günü. Benim duruşmamdan sonraki gün. O zamana kadar özgürlüğüme kavuşmuş olacaktım.

Ya da darağacında sallanıyor olacaktım.

Strickland bizi hücrelerimizde bırakıp ağır adımlarla merdiveni çıktı. Titreyen meşalenin ışığında Jonas'a baktım. Göğsünün kalkıp indiğini görmeye çalıştım ama hiç hareket seçemedim.

"Jonas?" diye fısıldadım. Sonra sesimi biraz yükselttim. "Jonas!"

Yanıt vermedi.

Yerde hareketsiz yatan bedenine bakarken içimi yoğun bir hüzün kapladı. Bu alçağın ölümüne üzülmemem gerekirdi. Gencecik dört kızı acımasızca öldürmüştü. Aynısını bana yapmakla tehdit etmişti. Kötü bir adam olarak yaşamıştı ve şüphesiz içinde şeytan vardı.

Yine de Strickland'in bana yapmayı tasarladığı korkunç şeylerden beni kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atmıştı. Tek düşünebildiğim, kötü bir insanın böyle bir şey yapmasının hiç mantıklı olmadığıydı.

KIRK BEŞ

Güneş battıktan ve duvardaki çatlaklardan sızan incecik ışıklar kaybolduktan çok sonra yan hücreden bir inilti geldi.

Saman döşeğimde yatıyordum ama sesi duyunca hemen ayağa fırladım. Hücremin parmaklıklarına koştum ve daha iyi görebilmek için demirlere yaslandım.

"Jonas?" Sesim mahzende yankılandı.

Yanıt olarak bir inilti daha duydum.

"Çok mu yaralandın?" diye sordum. Saçma bir soruydu zira adam saatlerdir baygın yatıyordu. Elbette ağır yaralanmıştı.

"Yaşayacağım," diye yanıt verdi, ardından öksürdü, tükürdü ve bir kez daha inledi.

"Ben... öldüğünü sandım."

Homurdandı. Meşalenin ışığında doğrulmaya çalıştığını görebiliyordum. "Keşke o kadar şanslı olsaydım."

"Kırılan bir yerin var mı?"

Şimdi oturuyordu. Alnında bir noktaya dokundu, hâlâ kandan ıslaktı. "Hayır," dedi sonunda. "Sanmıyorum."

Bu imkânsızdı. Strickland sopayı defalarca büyük bir kuvvetle indirmişti. Jonas'ın ölmemiş olması mucize sayılırdı.

Onu şeytanla yaptığı anlaşma mı kurtarmıştı?

"Sopayı bir bebek kadar güçsüz savurması benim için büyük şanstı," dedi.

Küçücük, sefil bir hücrede kaşındıran yün bir elbise giyiyor olabilirdim ama sözleri beni güldürdü. Karnıma ağrılar girene kadar kahkaha attım. Sonra Jonas da gülmeye başladı, her ne kadar gülmek canını acıtıp yüzünü buruşturmasına neden olsa da.

Gözlerimden yaşlar gelene kadar güldüm. Fakat bir noktada kahkahalar kesildi ve geriye yalnızca yaşlar kaldı. Bu gecenin son gecelerimden biri olabileceği için dökülen yaşlardı bunlar. Bir duruşmanın masumiyetimi kanıtlayacağına bütün kalbimle inanmıştım ama artık bundan o kadar da emin değildim.

"Ölmek istemiyorum," dedim gözyaşlarımın arasından güçlükle. "Bu hiç adil değil!"

"Evet," dedi Jonas sessizce. "Hiç adil değil."

Ağlamamı durduramıyordum.

KIRK ALTI

GÜNÜMÜZ

JULIA

ESF kayıt cihazı iki gündür çalışıyordu.

Cihaz, Archie ile Molly'nin tablosunun hemen altındaki şömine rafında duruyordu. Alistair Dixon kayıtları yorumlamaya başlamadan önce bir hafta beklemek istediğini söylemişti ama cihazı orada görmek dikkatimi dağıtıyordu. Şu anda oturma odasında kitap okumaya çalışıyor fakat kayıt cihazının neler kaydettiğini merak ederek sürekli ona bakıp duruyordum.

Burada biri var. Onu hissedebiliyorum.

O kayıtta ne olacaktı? Caroline bizimle konuşacak mıydı? Yoksa yalnızca beyaz gürültüden ibaret mi olacaktı?

Sonunda okuduğum sayfanın köşesini kıvırıp kitabı kanepeye bıraktım. Dikkatimi toplayamıyordum, hem zaten öğle yemeği vakti yaklaşmıştı. Ethel'la Mick'in dışarıda işleri vardı, bu yüzden babaannemle evde yalnızdık. Babaannem acıkıp kendi başına bir şeyler pişirmeye kalkışmadan önce harekete geçmeliydim. Henry'nin Pemberton'ın yanıp kül olmasından beni sorumlu tutmasını istemiyordum.

Babaannemi en son yaklaşık bir saat önce gördüğüm mutfağa girdiğimde artık orada değildi. Kupası mutfak masasının üzerinde duruyordu, içindeki kahve soğumuştu.

"Babaanne?" diye seslendim. "Letty?"

Yanıt gelmedi.

Mutfaktan çıkıp arka bahçeye baktım ama orada da yoktu. İçeri girip üst kata çıktım. Bazen gün ortasında yaptığı gibi kestirdiğini umarak doğruca yatak odasının yolunu tuttum fakat odası da boştu.

Huzursuzlanmaya başladım. Gözüm her an babaannemin üstünde değildi çünkü buna gerek olduğunu düşünmemiştim. Ben gelmeden önce Ethel'ın onu sık sık yalnız bıraktığı gide-rek daha açık hâle geliyordu. Ocağın fişini çekmeyi alışkanlık edindiğimden beri güvende olduğunu varsaymıştım.

Henry'nin büyükbabası hakkında söylediklerini hatırlayınca içimi kötü bir his kapladı. Dediğine göre adam sık sık başını alıp gidiyordu. Kabul etmek istemesem de Henry haklıydı. Babaannem artık yalnız kalabilecek durumda değildi ve Ethel günün yirmi dört saati yanında olamıyorsa babaannem burada yaşamamalıydı. Pemberton artık onun için güvenli bir yer değildi ve babamla burayı satma konusunu ciddi ciddi konuşmam gerekiyordu.

Ama önce babaannemi bulmalıydım.

İkinci katta koşup babaannemin adını haykırarak bütün yatak odalarının kapılarını açtım. Karşıma çıkan her boş odayla yüreğim biraz daha sıkıştı. Babaannem nereye gitmişti? Sabahtan beri oturma odasındaydım, ön kapıdan çıksaydı mutlaka duyardım. Kapı epey *ağırdı*.

Birkaç dakika içinde bu kattaki bütün odaları aramıştım. Hiçbir yerde babaannemden iz yoktu. Bakmadığım tek yer çatı katıydı ama babaannemin cadı merdivenini çıkabildiğini hayal bile edemiyordum. Deneseydi onu mutlaka merdivenin dibinde kalçasını kırmış hâlde bulurdum. Yine de korkuluğu kavrayıp yukarıdaki ağır ahşap kapıya kadar basamakları dikkatle tırmandım. Bu kısa yolculuğu artık birkaç kez yapmış olmama rağmen biraz bile kolaylaşmamıştı. Tepeye ulaştığımda

yalnızca bir an duraksadım, sonra sağ elimle uzanıp kapının tokmağını kavradım.

Elbette kilitliydi.

Kapıya vurdum. "Babaanne?" diye seslendim yeniden. "Letty!"

Cevap gelmedi. Kapının ardında hiç ses yoktu.

Aman Tanrım, babaanneme ne olmuştu? Bu şekilde çekip gidebileceği sahiden hiç aklıma gelmemişti. Başına bir şey gelmeden acil yardım hattını aramalıydım.

Kalbim delicesine çarparken merdivenden aşağı koştum. Babaannemin başına bir şey gelirse kendimi asla ama asla affetmezdim. Kendime her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalıştım; babaannem fazla uzaklaşmış olamazdı ve polisler onu mutlaka bulurdu. Zaten elinde araba anahtarı da yoktu.

Alt kata indiğimde sabit telefona yöneldim ama öncesinde arka bahçeye bir kez daha bakmaya karar verdim. Onu bulmayı beklemiyordum, bu yüzden bahçede yürüyen kambur silüete bakarken hayal görmediğimden emin olmak için gözlerimi birkaç kez kırpıştırmam gerekti.

Şükürler olsun! Babaannemdi bu. Kaybolmamıştı!

Yaşadığım rahatlamayla bütün bedenim gevşedi. Babaannem *iyiydi*. Yalnızca arka bahçede dolaşıyordu, az önce muhtemelen onu göremediğim bir köşedeydi ya da belki de bahçenin diğer ucundaki kulübeye girmişti. Boş yere endişelenmiştim.

Fakat onu izledikçe bir şeylerin farklı olduğunu hissettim. Babaannem her zamankinin aksine amaçsızca, tasasızca yürümüyordu. Her hareket canını yakıyormuş gibi aksak adımlar atıyordu, öyle ki sonunda dizlerinin üzerine çöktü.

Neler oluyordu? Yaralanmış mıydı?

Kapıdan fırladığım gibi bahçeye koştum. Yaklaştığımda babaannemin ellerinin arasında bir şey tuttuğunu ve gözlerinden yaşlar süzüldüğünü gördüm.

"Babaanne?" Yanına çömeldim. "Ne oldu?"

Babaannem başını kaldırıp bana baktı ama nedense beni görmesiyle yeniden gözyaşlarına boğuldu.

"Özür dilerim!" diye hıçkırdı. "Çok özür dilerim, Ethel!"

Onu düzeltmek, kız kardeşi olmadığımı söylemek üzereydim ama gözlerim göğsüne bastırdığı nesneye kaydı. Neye baktığımı anlamam birkaç saniye sürdü, anladığımdaysa midem ağzıma geldi.

Bu bir kemikti.

Üstelik insan kemiğine benziyordu.

KIRK YEDİ

"Babaanne," dedim yavaşça. "Şu... şey, kemiği bana verebilir misin?"

Buruşmuş parmaklarıyla kemiği istemeye istemeye bana uzattı, öyle ki elinden zorla alabildim. Leğen kemiğine benziyordu ama ben ne anlardım? Okulda öğrendiğim kadarıyla kemiklerin beyaz olması gerekirdi fakat bu kemik zamanla sararmıştı. Bir tarafının bazı kısımları aşınmıştı ve üzeri taze toprakla kaplıydı. Babaannem bu kemiği yol kenarında bulmamıştı. Onu kısa süre önce topraktan çıkarmış olmalıydı.

"Bunu nereden buldun?" diye sordum.

Başını iki yana sallayıp yüzünü ellerine gömdü.

Benimle konuşamayacak kadar perişan hâldeydi. Bu yüzden geldiği yöne doğru koşup topraktaki ayak izlerini takip ettim. Geçen gece ilmeğin sallandığını gördüğüm büyük meşe ağacının yanından geçtim. Bu kadarı bile ürpermeme yetti.

Yürümeye devam ettim ve sonunda toprakta açılmış bir çukura ulaştım, yanında da bir kürek duruyordu. Babaannem bu kemiği bulana kadar toprağı kazmış olmalıydı. Onu böyle bir şey yapmaya ne itmişti?

Elimde tuttuğum leğen kemiğine baktım. Ethel, Caroline Eldridge'ın arazinin bu bölümünde isimsiz bir mezara gömüldüğünü söylemişti. Mantıken bu kemiğin Caroline'a ait olduğu sonucuna varabilirdim ama elbette bundan emin olamazdım. Kemik elli yıllık da olabilirdi, beş yüz yıllık da.

Daha da önemlisi, babaannem onu tam olarak nerede bulacağını nasıl bilmişti?

Nedense aklıma oturma odasındaki, benim duyamadığım sesleri kaydeden ESF kayıt cihazı geldi. Ya babaannem benim duyamadığım bir şey işittiyse? Ya *Caroline* ona bu kemiği çıkarmasını söylediyse?

Ama neden böyle bir şey yapsındı ki?

Arazimizde insan kalıntıları bulmak muhtemelen polisi aramak için geçerli bir nedendi fakat kendimde bunu yapacak cesareti bulamadım. Bu leğen kemiği Caroline'a aitse hayaletinin isteyeceği son şey, polislerin Pemberton'ı didik didik etmesi olurdu. Alistair Dixon'ın varlığı onu öfkelendirdiyse polis çağırmak onu *çılgına* çevirirdi.

Ama ne yapabilirdim?

Bu kemiğin sahiden de üç yüz yıllık olduğunu doğrulayabilirsem polisi aramam gerekmezdi. Polisler, üç yüz yıl önce işlenmiş olası bir suçla ilgilenmezlerdi. Bu kalıntıları yeniden toprağa gömüp hayatımıza devam edebilirdik.

Bu konuda bana yardım edebilecek tek kişi vardı.

KIRK SEKİZ

1692

CAROLINE

Bugün cadılık suçlamasıyla yargılanacaktım.

Yargıç Putman'ın saygın bir kadın olduğumu görebilmesi için en güzel kıyafetlerimden birini giymek isterdim. Fakat Archie bana elbiselerimden birini getirmemişti, bu yüzden hâlâ Strickland'in iki gün önce verdiği rahatsız edici yün elbiseyi giyiyordum. Yüzümü ve saçlarımı leğendeki kirli suyla yıkamıştım ve son derece perişan görünüyordum. Aynam yoktu ama hayatımın herhangi bir döneminde cadıya benzediysem o da şimdiydi. Tutuklandığımdan beri kocamı ilk kez görecektim ve beni bu hâlde görecek olmasına çok üzülüyordum.

Sabah saman döşeğimde otururak lapamı yedim. Lapayı midemde tutmak için elimden geleni yaptıysam da gerginlikten bayılacak gibiydim. Masum bulunursam bir daha bu hücrede uyumak zorunda kalmayacaktım. Fakat suçlu bulunursam...

Jonas hücresinde oturmuş, ifadesiz bir yüzle sessizce yemeğini yiyordu. Strickland'in sopasının yüzünde bıraktığı morluklar capcanlı bir renkteydi; biri alnında, saç çizgisinin hemen altındaydı, diğeri de elmacık kemiğindeydi. Fakat öbür morlukları çok daha kötüydü. Dün yıkanmak için gömleğini çıkardığında kaburgalarının iki yanında çeşitli büyüklüklerde

ve tonlarda mosmor lekeler olduğunu görmüştüm. Onlara bakmak bile acı vericiydi.

"Korkmuyor musun?" diye soruverdim birden.

Şaşkınlıkla yüzüme baktı. "*Ben* neden korkacakmışım? Bugün yargılanacak olan sensin, öyle değil mi?"

"Ama yarın Boston'a gideceksin," diye hatırlattım. "Yakında sen de yargılanacaksın. Hiç kuşkusuz suçlu bulunup idam edileceksin."

Bunu yalnızca bir an düşündü. "Evet."

"Öyleyse korkmuyor musun?"

Tasındaki mısır lapasından bir lokma daha aldı. "Hayır."

"Neden?" diye neredeyse öfkeyle sordum.

Ben yaprak gibi titrerken o neden bu kadar sakindi? Ben güçlükle yiyebildiğim azıcık lapanın midemde kurşun gibi ağırlaştığını hissederken o nasıl huzurla yemeğini yiyebilirdi?

"Caro... Bayan Eldridge." Morlukların çevrelediği gözlerini kırpıştırarak yeniden bana baktı. "Buraya geldiğin gün Hitty Atkins'in bana senden söz ettiğini söylemiştim. O zamandan beri Hitty'nin sözleri aklımdan hiç çıkmadı."

Hapse atıldığım ilk gün bundan bahsettiğini hatırladım. O zamanlar söylediği hiçbir şeyi duymak istemiyordum ama artık koşullar değişmişti. "Hitty hakkımda ne söyledi?"

Jonas yanıt vermek için dudaklarını araladı ama tam da o sırada mahzenin kapısı açıldı. Yüreğim sıkıştı. Şerif Bixby beni belediye binasındaki mahkeme salonuna götürmeye gelmiş olmalıydı.

Tahmin ettiğim gibi Şerif Bixby, elinde bir anahtar halkasıyla merdivenin dibinde belirdi. Bana gülümsedi ama karşılık vermedim.

"Duruşmanıza hazır mısınız, Bayan Eldridge?" diye sordu.

Hitty'nin yaptığı gibi çenemi kaldırıp başımı dimdik tutarak, "Hazırım, Şerif," dedim.

Şerif Bixby hücremin kapısını açtı. Bu küçücük, kapalı alandan kurtulduğuma sevinerek yanına gittim ama bileklerime kelepçe takmasıyla sevincim kursağımda kaldı. Şerifin peşi sıra merdivene giderken Jonas yemek tasını bir kenara fırlatıp hücresinin parmaklıklarına koştu.

"Caroline!" diye seslendi.

Yanıt vermediysem de ne söyleyeceğini duymak için duraksadım.

"Şansın bol olsun," dedi.

Yargıç Putman görüngesel kanıtları kabul edecek. Davan Hitty'ninki gibi sonuçlanacak.

Ona teşekkür etmedim. Şerif Bixby'nin beni yukarı götürüp hapishaneden çıkarmasına izin verdim. Çok yakında her şey sona erecekti.

KIRK DOKUZ

Daha önce belediye binasına pek çok kez gitmiştim. Ama bunca yıllık ömrümde burayı hiç böyle görmemiştim.

Duruşmam yılın en büyük sosyal etkinliği hâline gelmişe benziyordu. Bütün salon kasaba halkıyla doluydu; insanlar sıralara ve sandalyelere sıkışmış, bazılarıysa ayakta kalmıştı. Çoğunu en azından simaen tanıyordum ama aralarında yabancı yüzler de vardı. Görünüşe bakılırsa kasabanın yarısı cadılıkla yargılanmamı izlemeye gelmişti. Hepsi daha iyi görebilmek için boyunlarını uzatıyor, en iyi yerleri kapmak adına birbirleriyle didişiyordu. Belli ki bir gösteri bekliyorlardı.

Bileklerim önden kelepçelenmiş hâlde, yüzüm ve elbisem pislik içinde salonun önüne götürülürken herkesin gözü üzerimdeydi. Başarılı bir tüccarın karısı gibi görünmüyordum. Elbisemi yırtmamış olsalardı daha bakımlı görünebilirdim. Ama sanırım o zaman bu kadar ilgi çekici olmazdım.

Salonun önüne yaklaştıkça yüzler daha tanıdık hâle geldi. Pazardan Elias Fenn, tanık kürsüsünde oturuyordu. Şapkasını sımsıkı tutan Hiram Hatch de oradaydı. İşte, kocam da ikinci sırada oturuyordu.

Archie'yi görünce sevinçten gözlerim yaşardı. Beni tutuklad ıklarında bu duruşmada adaletin yerini bulacağına söz vermişti. Tanrı'ya bağlı bir kadın olduğuma tanıklık edecekti, toplumun son derece saygın bir üyesi olduğu için de yargıç mutlaka ona inanacak ve beni serbest bırakacaktı.

Fakat sonra Molly Howe'un mahkeme salonuna girmesiyle yüreğime bir ağırlık çöktü.

Molly kızıl saçlarını toplamış, dolabımdan en sevdiğim yeşilimsi mavi elbisemle beyaz şalımı aşırmıştı. Evimden ayrılalı daha bir hafta bile olmamıştı ama şimdiden dolabımı yağmalamaya başlamıştı! Bense burada paçavralar içinde oturuyordum.

Archie yokluğumda bunun olmasına nasıl izin verebilmişti?

"Yerinize oturun, Bayan Eldridge!"

Molly'nin gelişi dikkatimi öylesine dağıtmıştı ki şerifin beni salonun önündeki sandalyelerden birine götürüp oturmam için sandalyeyi çektiğini fark etmemiştim. Uysallıkla yerime oturdum ve zincirli ellerimi kasaba halkının bakışlarından gizlemek adına kucağıma koydum. Gerçi gören görmüştü.

Yargıç Putman, pudralanmış beyaz bir peruk ve lacivert bir cübbeyle mahkeme salonuna girip salonun ön tarafındaki masaya oturdu. Kare çeneli, iri yapılı bir adamdı, keskin bakışlı kahverengi gözlerinden hiçbir kaçmazmış gibi görünüyordu. İnsanlar, Woodhaven kurulduğundan beri kasabanın yargıcı olduğunu ve onun için adalet dağıtmaktan daha önemli hiçbir şey bulunmadığını söylerdi.

"Değerli ahali!" Putman tahta tokmağıyla masaya vurunca salon sessizliğe büründü. "Pek çok tanık tarafından cadılıkla suçlanan Bayan Caroline Eldridge hakkındaki soruşturmaya derhâl başlamamız gerek." Bana sertçe bakarak yeniden konuştu. "Bayan Eldridge, cadılıkla ve şeytanla iş birliği yapmakla suçlanıyorsunuz. Bu suçlamaları anladınız mı?"

Kasaba halkı yanıtımı beklerken mahkeme salonuna derin bir sessizlik çöktü. "Evet... a-anladım."

"Suçlamaları kabul ediyor musunuz?"

"Hayır, Sayın Yargıç."

Mahkeme salonundan bir uğultu yükseldi. Söylenenlerin arasından yalnızca bir kelimeyi seçebiliyordum, o da durmaksızın tekrarlanıyordu: "Cadı."

"Kabul etmiyorsunuz demek?" Putman'ın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Bayan Eldridge, size karşı uzun bir davacı ve delil listemiz var. Hitty Atkins'in etkisi altında suç işlediğinizi itiraf edip hapis cezasını kabul ederseniz sizin için daha kolay olur. Fakat mahkeme sizi suçlu bulursa ölüm cezasına çarptırılırsınız."

Ne demek istediğini anlıyordum. Suçumu kabul edip mahkemeye *Hitty beni zorladı* dersem duruşmadan ve aleyhimde çıkabilecek bir karardan kurtulabilirdim. Böyle bir itiraf hem yargıcın zavallı Hitty'ye verdiği ölüm cezasını haklı çıkarır hem de kasaba halkını artık Woodhaven için bir tehdit oluşturmadığıma inandırırdı. Bunun karşılığında Boston'daki bir hapishanede muhtemelen bir, belki iki yıl yatardım.

Ama bunu yapmayacaktım. Burada durup Woodhaven halkına Hitty Atkins'in bana büyü yaptığını söylemeyecektim. Hâlâ o noktaya varmayacağına inansam da bunu söylemektense ölmeyi yeğlerdim.

"Ben suçsuzum," dedim dişlerimi sıkarak.

Yargıç sanki çözemediği bir bilmeceymişim gibi birkaç saniye boyunca yüzüme baktı. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Savunmanızı kabul ediyorum." Tokmağını bir kez masaya vurdu. "Şimdi tanıkların size yönelttikleri suçlamaları dinleyeceğiz."

İlk tanık Bayan Joanna Radcliff'ti. Onu yıllardır pazardan tanıyordum, oraya bebeği ve diğer beş çocuğuyla gelirdi. Birbirimize hep nazik sözler söylerdik. Ancak bugün yüzünde küçümseme dolu bir ifade vardı.

"Suçlamanızı dile getirin, Bayan Radcliff," dedi Putman.

"Bayan Caroline Eldridge bana büyü yaptı!" dedi kadın.

"Peki, sanık size nasıl büyü yaptı?"

Joanna bana öfkeyle baktı. "Evimde oturmuş, kendi hâlimde çıkrığımda çalışıyordum. Bayan Eldridge'ın evimin önünden geçtiğini gördüm ve bana şöyle el salladı." Joanna, daha önce defalarca yaptığım gibi el salladı. "O gittikten sonra bütün bedenime iğneler batırılıyormuş gibi hissettim! Bana büyü yaptığını o zaman anladım!"

"Saçmalık bu!" diye haykırdım kendimi tutamayarak.

"Bayan Eldridge." Sert bakışlarını üzerime diken Putman'ın sesi de aynı ölçüde sertti. "Cadılık ve şeytanla iş birliği yapmak çok ciddi meselelerdir. Gerçeği bugün bu mahkeme salonunda *mutlaka* ortaya çıkaracağız. Kendinize hâkim olabilecek misiniz yoksa duruşma görülürken sizi tekrar hapishaneye kapamamız mı gerekecek?"

Salondan çıkarılma düşüncesi katlanılmazdı; kendimi savunmak için burada olmazsam hiç umudum kalmaz, dahası yeniden oraya kapatılmaya da dayanamazdım. Başımla onaylayıp bundan böyle sessiz kalacağıma söz verdim.

Joanna Radcliff'in ardından suçlamalar devam etti. Kasaba halkından birçok kişi onları çimdiklediğimi ya da yemeklerinin tadını bozduğumu iddia etti. İki kadın, çocuklarının nöbet geçirmesine sebep olduğumu ileri sürdü. Bu iddia saçmalıktan ibaret olsa da huzursuz edici bir biçimde bana Judith Hatch'in başına gelenleri hatırlattı. Judith'in o nöbeti geçirmesine bir şekilde ben sebep olmuş olabilir miydim?

Hayır, bu gerçek olamazdı.

Sırada Elias Fenn vardı. Düzenli olarak görüştüğüm birinden gelen ilk ifade onunki olacaktı. Yargıcın masasının yanındaki sandalyeye otururken bakışları buz gibiydi.

"Bay Fenn," dedi Putman, "lütfen sanık hakkındaki şikâyetinizi dile getirin."

"Bayan Eldridge'ı, cadı olduğu bilinen Hitty Atkins'le iş birliği yaparken gördüm," dedi. "Dosttular ve pek çok kez birbirlerine iksir vermelerine şahit oldum."

Onlar yalnızca bahçesinden topladığı otlardı! Sözler dilimin ucuna kadar geldi fakat Putman'ın beni yeniden azarlamasını ya da salondan çıkarmasını kaldıramazdım. Bu yüzden sessiz kaldım.

"Onların iksir olduğunu nereden bildiniz?" diye sordu Putman.

"İçlerinden duman çıkan şişeler gördüm."

Bu bariz yalan karşısında soluğum kesildi. Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirdi?

"Bir keresinde de," diye devam etti Elias, "akşam geç saatte Hitty Atkins'in evinin önünden geçiyordum. Evin arkasında ateş yaktığını gördüm. Bayan Atkins ile Bayan Eldridge ateşin etrafında çırılçıplak dans ederek büyülü sözler söylüyorlardı."

Bu sözler üzerine mahkeme salonundan şaşkınlık nidaları ve fısıltılar yükseldi. Putman tokmağını masaya vurduysa da gürültü kesilmedi. Elias'ın yüzüne bakmayı içim almıyordu ama Archie'ye baktığımda başını öne eğmişti.

Archie böyle bir şeye inanmış olamazdı, değil mi? Ay ışığının altında çıplak hâlde dans edip şeytan çağırdığıma inanamazdı. Bunun ne kadar saçma olduğunu mutlaka anlamış olmalıydı.

Ama kocam yüzüme bakmıyordu. Sonunda bakışlarıma karşılık veren Molly Howe oldu. İşte o anda beni çok daha kötüsünün beklediğini anladım.

İçinde bir insana ait leğen kemiği bulunan büyük bez çantamla Woodhaven Müzesi'ne geldim.

Kemiği taşırken dikkatli davranmıştım. Bir insan kemiğini sallaya sallaya ortalıkta dolaşmak istememiştim. Ya polis beni durdursaydı? Bu yüzden kemiği Ethel'ın bana verdiği yedek battaniyelerden birine sarmıştım. Örtülerini ne amaçla kullandığımı öğrenince eminim çok sevinecekti.

Ama arazide insan kalıntıları bulduğumu polise bildirmediğim için de minnet duyacaktı.

Evden çıkmadan önce Mick'in dönmesini beklemiş, o gelince dışarıda halletmem gereken bir iş olduğunu bahane ederek evden fırlamıştım. Babaannemin ortadan kaybolup beni neredeyse 911'i aramanın eşiğine getirmesinin ardından onu bir daha asla yalnız bırakamazdım. Babamı arayıp endişelerimden kısaca bahsetmiştim, ayrıca bu meseleyi Ethel'la da görüşmemiz gerekecekti. Pemberton'ın akıbetinin ne olacağından hâlâ emin değildim.

Omzumda bez çantayla müzeye girdiğimde geçen seferki kız yine oradaydı, sanki o zamandan bu yana yerinden bir santim bile kıpırdamamış gibi telefonuyla oynuyordu. Çantayı göğsüme bastırarak yanına yaklaştım.

"Merhaba," dedim.

Başını kaldırıp bana kısa bir bakış attı, bir şey söylemeden tekrar telefonuna döndü.

"Şey, Henry Ziegler'la görüşmeye geldim." Henry'yi Dixon'ın kartının arkasına karaladığı numaradan aramış ve ondan benim için "küçük bir iyilik" yapmasını istemiştim. İyiliğin ne olduğunu söylememiştim çünkü yüzüme karşı hayır demesinin daha zor olacağını düşünmüştüm. "Beni bekliyor."

Kız, insanı çileden çıkaran bomboş bir ifadeyle yüzüme baktı ama neyse ki tam da o sırada Henry dışarı çıktı. Beni görünce yüzü aydınlandı.

"Julia," dedi. "Seni yeniden görmek ne güzel! Hayalet avı nasıl gidiyor?"

Küçük şakasına güldüm. Buraya neden geldiğimi öğrenince hiç mutlu olmayacaktı.

"Şey..." Bizimle biraz bile ilgilenmeyen kıza baktım. Çantamdan bir insan kemiği çıkarırsam bu durum değişebilirdi. "Baş başa konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

Henry kaşlarını kaldırdıysa da başıyla onayladı. "Elbette. Gel benimle."

Müzenin içinde peşinden giderken geçen seferkine benzer bir yol izledik. "Girişteki kız senin kim olduğunu hiç bilmiyor gibiydi," dedim.

Henry omzunun üzerinden geriye baktı. "İşe yeni başladı."

Öyle miydi? "Geçen sefer geldiğimde de buradaydı."

Henry hiçbir şey söylemedi. Sanırım iş arkadaşı hakkında kötü konuşmak istemiyordu. Gerçi bu durumda konuşsa bile onu suçlamazdım.

Beni ofisine götürmesini bekliyordum ama bunun yerine küçük bir toplantı salonuna girdik. Benim için sandalyelerden birini çekince bu hareketi bana yemeğe çıktığımız akşam ne kadar centilmence davrandığını hatırlattı. İkinci buluşma teklifini kabul etmediğim için hafif bir pişmanlık duydum.

"Ayakta durmayı tercih ederim," dedim.

Başını yana yatırdı. "Her şey yolunda mı?"

Bu soruya nasıl yanıt vereceğimden emin değildim, bu yüzden elimi bez çantaya sokup battaniyeyi çıkardım. Kemiği battaniyeden ayırıp toplantı masasının üzerine dikkatlice yerleştirmem birkaç saniye sürdü. Başımı kaldırdığımda Henry'nin yüzü bembeyaz olmuştu.

"Vay canına!" dedi soluğu kesilerek. "Bu da ne böyle?"

"Arka bahçemde buldum." Odada yalnız olmamıza rağmen sesimi alçalttım. "Ormanın yakınlarına gömülmüştü."

Babaannemin kemiği çıkardığı yeri arazinin hemen sınırında bulmuştum. Orada muhtemelen başka kemikler de vardı ama daha fazla kazmaya cesaret edememiştim. Kemikleri oraya gömen kişinin bulunmalarını istemediği açıktı.

Henry ellerini havaya kaldırarak bir adım geriledi. "Arka bahçende insan kalıntıları bulduysan polisi araman gerekir."

Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Bir şekilde onu aksine ikna etmem gerekiyordu. "Bence bu kemik Caroline Eldridge'a ait. Ethel onun arka bahçemizde, isimsiz bir mezara gömüldüğünü söyledi."

"Peki, tamam." Henry hâlâ kemiğin yanına yaklaşmaya gönülsüz görünüyordu. "Mantıklı geldi. Ama yine de polisi araman gerek."

"Henry," dedim, "polisi ararsam Pemberton'ı suç mahalline çevirirler. Babaannem travma geçirir. Üstelik bütün bunlar yüzlerce yıllık birkaç kemik yüzünden olur. Müze araziyi satın almaya çalışırken gerçekten böyle olmasını mı istiyorsun?"

Bir zamanlar insan olan birine ait kalıntıya bakmayı sürdürerek derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum, Julia."

"Bu olaydan sonra bağışçıların Pemberton'ı yine de isteyeceğini düşünüyor musun? Arka bahçenin mezarlık olduğu ortaya çıkarsa arazide yapılabilecek çalışmalar şüphesiz kısıtlanır."

İç çekip çenesini ovuşturdu. "Benden ne yapmamı istiyorsun? Müzeye bir insan kemiği getirdin. Buna nasıl tepki vermemi bekliyorsun?"

"Şey," dedim, "kaç yıllık olduğunu anlayabileceğini düşündüm. Caroline Eldridge'a ait olabilecek kadar eski olup olmadığını."

Bu kez kemiği daha yakından inceledi ama hâlâ dokunmaya çekiniyordu. "Epey eski görünüyor ama kesin bir şey söyleyemem."

"Söyleyebilecek birini tanıyor musun?"

Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Beni öldürüyorsun, Julia."

"Tanıyorsun, değil mi?"

"Evet." Elini saçlarının arasından geçirerek düzgün kesimli saçlarını dağıttı. "Tanıyorum. Boston'da karbon-14 tarihlemesi yapabilen bir arkadaşım var. Tam olarak hangi yıla ait olduğunu bulamaz ama yaklaşık elli yıllık bir zaman aralığı belirleyebilir."

"Yani?" Bakışlarımı kemikten yüzüne çevirdim. "Yapacak mısın?"

Sandalyelerden birine çöktü. "Arkadaşıma bu kemiğin nereden geldiğini nasıl açıklayacağım?"

"Bir hikâye uydur işte. Eminim aklına bir şey gelir."

"Tabii canım..." Bir süre kemiğe baktıktan sonra yeniden bana döndü. "Peki, tamam. Ama karbon-14 tarihlemesinde kemiğin yüz yıldan daha yeni olduğu ortaya çıkarsa doğruca polise gideceğiz."

"Anlaştık."

Bu kemiğin yüz yıldan daha yeni olabileceği düşüncesi bile beni huzursuz etti. Babaannem seksen beş yaşındaydı ve bütün ömrünü Pemberton'da geçirmişti. Kemik daha yakın bir tarihte gömüldüyse...

Hayır, bu ihtimali düşünemezdim. Arazimizde kemik gömülü olmasının gayet mantıklı bir açıklaması vardı.

Ama bu da babaannemin kemiği neden çıkardığı sorusunu yeniden gündeme getiriyordu. Caroline'ın mezarının yerini ona kim söylemişti? Görebildiğim kadarıyla mezarın yerini gösteren hiçbir işaret yoktu.

"Şayet bu Caroline'ın iskeletiyse," dedim, "o zaman ne yapacağız?"

Henry, bir müze küratörü olarak bu soru karşısında daha rahattı. "O zaman onun adına kasaba mezarlığına düzgün bir mezar taşı dikebiliriz. Bunu hak ediyor."

"Güzel olur."

Molly'nin Caroline Eldridge'a yaptıklarından sonra düzgün bir mezar taşının onun kızgın ruhunu yatıştırıp yatıştıramayacağını merak ettim. Ama Henry'ye böyle bir şey söyleyemezdim çünkü Alistair Dixon'ın evimize geldiğini öğrenirse öfkeden deliye dönerdi.

"Sonucu öğrenmemiz ne kadar sürer?" diye sordum.

"Fazla uzun sürmez," dedi. "Bir hafta. Belki iki. Gelecek hafta beni arayabilirsin."

Sözleri üzerine benim için telefon numarasını yazışını hatırladım. O numarayı bana, kendisini benim adıma suç işlemeye zorlayayım diye vermemişti. Yine de bu meselede son derece anlayışlı davrandığı için ona minnettardım. Pekâlâ polisi arayıp kemiği onlara teslim edebilirdi ama beni bunu yapmakla tehdit etmiyordu.

Gerçi dürüst olmak gerekirse bunun *tek* nedeni iyi biri olması değildi. Henry Ziegler da arka bahçemin suç mahalline dönmesini en az benim kadar istemiyordu.

ELLİ BİR

1692

CAROLINE

Sıradaki tanık Hiram Hatch'ti.

Yaşlı adam salonun önüne doğru ilerlerken içimin umutla dolmasına izin verdim. Dr. Shaylor onları yüzüstü bıraktığında Hiram'ın karısını ben kurtarmıştım. Hiç şüphesiz Yargıç Putman'a cadı olmadığımı söyleyecekti.

"Bay Hatch," diye seslendi Putman, "kısa süre önce karınız hastalandığında Bayan Eldridge'la görüştüğünüzü duydum."

"Evet," dedi Hiram. Bana baktıysa da gözlerini hemen kaçırdı.

"Peki o gece ne oldu?"

"Bayan Eldridge, ateşi çıktığında Judith'le ilgilendi," dedi Hiram. "Hepsi bu."

Putman ağarmış gür kaşlarını kaldırdı. "Yani Bayan Eldridge odadayken karınız nöbet geçirmedi mi?"

Hiram tereddüt etti.

"Bay Hatch," dedi Putman sert bir sesle, "bu mahkeme salonunda gerçeği söylemeniz gerektiğini size hatırlatırım. Sanığın şeytanla iş birliği yapıp yapmadığını öğrenmemiz gerek. Şimdi söyleyin, karınız Bayan Eldridge'ın yanında nöbet geçirdi mi?"

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda bu sessizliği Hiram'ın boğuk sesi bozdu. "Evet."

"Dr. Shaylor nöbeti gördüğünde ne söyledi?"

Hiram sessiz kaldı.

"Bay Hatch, lütfen soruya cevap verin."

"O..." Hiram yüzünü buruşturdu. "Şeytanın işi olduğunu söyledi."

Bu sözleri duyunca yün elbisemin kumaşını yumruklarımın arasında sıktım. Evet, Judith Hatch nöbet geçirmişti ama bunun sebebi kesinlikle ben değildim.

Yoksa ben miydim?

Yargıç Putman gitmesine izin verdiğinde Hiram bana acıyan gözlerle baktı. Gerçi onun da bir suçu yoktu. En azından diğerleri gibi beni suçlarken zevk almamıştı.

Sırada Dr. Shaylor'ın olmasına şaşırmadım. Ben kirli elbisem ve taranmamış saçlarımla otururken o, en güzel giysilerini giymişti. Salonun önündeki yerini aldığında yargıca ve kasaba halkına içtenlikle gülümsedi.

"Dr. Shaylor," dedi Putman, "mesleğinizi söyler misiniz lütfen?"

"Woodhaven'ın kasaba doktoruyum," dedi Shaylor, kendiyle ne kadar gurur duyduğunu saklama zahmetine girmeden. "Kasaba kurulduğundan beri her türlü hastalığı tedavi ediyorum."

"Yani her türlü hastalığa aşinasınız?"

Genişçe gülümsedi. "Evet, Sayın Yargıç. Çoğu hastalığı iyileştirmeyi öğrendim."

Babamı ve gözleri yuvalarında geriye kayana kadar Shaylor'ın ondan nasıl kan aldığını hatırladım. Bir adam, iyileştirdiği kadar insanı da öldürüyorsa yaptığı işle nasıl gurur duyabilirdi?

"Woodhaven'da yaptığınız değerli çalışmalar için size minnettarız," dedi Putman.

Dr. Shaylor başını aşağı yukarı salladı. "Ben Tanrı'nın işini yapıyorum." Bu sözleri bilhassa bana bakarak söylemişti.

"Bayan Hatch'in tedavisi sırasında Bayan Eldridge'la aranızda neler yaşandığını anlatır mısınız?"

"Elbette anlatırım." Düşünceli bir tavırla başını yana yatırdı. "Molly Howe beni hasta yatağında yatan Bayan Hatch'le ilgilenmem için çağırdı. Bay Hatch sanıktan beni getirmesini istemiş ama o bunun yerine cadı olduğu bilinen Hitty Atkins'i çağırmaya çalışmış. Neyse ki Hitty Atkins o sırada tutuklanmıştı."

Putman, bu bilginin tek başına beni suçlamaya yettiğini düşünürcesine irkildi. "Bayan Hatch'le ilgilendiğiniz sırada ne oldu?"

"Vücut sıvılarındaki dengenin bozulduğunu fark ettim," diye anlattı Shaylor. "Bu nedenle tedavi amacıyla ondan biraz kan aldım. Ancak Bayan Eldridge buna çok öfkelendi. Bayan Hatch şeytana ait olduğu için onu tedavi etmemi istemediğini söyledi!"

Mahkeme salonundan şaşkınlık nidaları yükseldi. Hiram'ın böyle bir şey söylemediğimi belirtmesini bekledim ama o, şapkasını ellerinin arasında sıkıp durmaktan başka bir şey yapmadı. Başımı Archie'ye çevirdiğimde kaşlarını çattığını gördüm.

"Sonra ne oldu?" diye üsteledi Putman.

"Bayan Eldridge, Bayan Hatch'in korkunç bir nöbet geçirmesine sebep oldu," dedi Dr. Shaylor. "Dehşet verici bir manzaraydı. Sonunda Molly Howe'un yardımıyla Bayan Eldridge'i odadan kovduk ve ateşi kendi başımıza düşürmeyi başardık." Kasaba halkına gülümsedi. "Şeytanın pençesinden kurtardığımız Bayan Hatch'in artık çok daha sağlıklı olduğunu memnuniyetle bildiririm."

"Çok iyi iş çıkardınız, Dr. Shaylor," dedi Putman ciddiyetle.

Bu mahkeme salonunda söylenenlere inanamıyordum. Judith Hatch'i kurtaran *bendim*. Başının ucundan ayrılmayan ve ateşini düşürmek için ona soğuk bezler getiren *bendim*. Dr. Shaylor'sa bir korkak gibi kaçmıştı!

Ama konuşma sırası bana da gelecekti. Bu saçma suçlamalara cevap verecek ve herkesin gerçeği öğrenmesini sağlayacaktım.

Dr. Shaylor mahkeme salonundaki eski yerine döndü ancak olan olmuştu artık. Toplumdaki saygın konumu nedeniyle tanıklığı büyük önem taşıyordu. Yine de henüz her şey bitmiş değildi.

"Şimdi," diye söze girdi Yargıç Putman, "Molly Howe'u dinlemek istiyorum."

ELLİ İKİ

GÜNÜMÜZ

JULIA

Babaannemin arka bahçemizde insana ait bir leğen kemiği bulmasının üzerinden iki gün geçmişti.

Onun açtığı çukuru kürekle kapadıktan sonra küreği garaja koymuştum. Mick, Pemberton arazisinde dolaşırken kazılmış toprağı fark ettiyse bile bundan hiç söz etmemişti. Ethel da tek kelime etmemişti. Babaanneme olayı sorduğumda olan biteni unutmuş gibi tepki vermişti ki böylesi daha iyiydi.

Bu mesele yüzünden strese giren tek kişi bendim.

Aslında bu pek adil bir değerlendirme değildi. Henry de en az benim kadar stresli görünüyordu. Korkunç bir suçu örtbas ediyormuş gibi davranıyordu, kemiğin yüzlerce yıl öncesine ait olduğu kanıtlanana kadar rahat edemeyecekti. Dün bana mesaj atıp kemiği arkadaşına teslim ettiğini ve sonuçlar çıkınca haber vereceğini söylemişti. Tek umudum, sonuçlar hakkında polisi aramadan önce beni aramasıydı.

ESF kayıt cihazı oturma odamızda hâlâ çalışıyordu. Dixon daha sonra gelip cihazı alacaktı ama kayıtları yorumlaması biraz sürecek gibi görünüyordu. Bir hayalet kayıt cihazındaki verileri yorumlamak ne kadar zaman alırdı? Hiçbir fikrim yoktu.

Yeni yatak odama taşındığımdan beri yalnızca birkaç doğaüstü olay yaşamıştım. İki gece önce birinin inlemesine benzer bir ses duymuş, ardından merdivenden gelen ayak sesleri işitmiştim. Ama bunlar Caroline'ın odasında kaldığım zamanki kadar kötü değildi.

Yatmaya hazırlanırken giyecek neredeyse hiç kıyafetim kalmadığını fark ettim. Eşyalarımın çoğunu Caroline'ın yatak odasında bırakmıştım ve onları almak için oraya dönmeye hiç de can atmıyordum. Özellikle de hava kararduktan sonra.

Ama geceliğim kokmaya başlamıştı ve sabah giyecek tek temiz iç çamaşırım bile kalmamıştı. Bu yüzden kıyafetlerimi almak üzere eski yatak odama hızlıca girip çıkmam gerekiyordu. Umarım Caroline anlayış gösterirdi.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra eşyalarımı almak için sessizce ana yatak odasına gittim. Odaya girer girmez makyaj masasının üzerine dizilmiş mercan mavisi taraklar gözüme çarptı. Onları ilk bulduğumda o şekilde sıralandıklarını düşündüğüm için boylarına göre düzenlediğimi hatırlıyordum. Ama her nasılsa yerleri değişmişti. Artık boylarına göre değil; bir küçük, bir büyük olacak şekilde yan yana duruyorlardı.

Onları Ethel mı yeniden dizmişti? Benim yapmadığım kesindi.

Şifonyerin çekmecelerinden kıyafetlerimi alırken bunu düşünmemeye çalıştım. Gömleklerimi topladığım sırada tavan arasından aşırdığım iki mektubu gördüm. Birinin zarfı açılmıştı, diğeri hâlâ mühürlüydü. İkisini de kot pantolonumun arka cebine koydum, ardından bütün kıyafetlerimi yeni yatak odama taşıdım.

Hepsini yatağın üzerine bıraktım ama birden kendimi onları ayırıp katlayamayacak kadar yorgun hissettim. Sabah düzeltmeye karar vererek hepsini küçük çekmecelere gelişigüzel tıkıştırdım. Ya da başka bir zaman düzeltirdim. Buraya geldiğimde bol bol boş vaktim olur sanmıştım ama Ethel görmediği zamanlarda

evi temizlemek, Mick'in ihmal ettiği araziyle ilgilenmek, babaanneme göz kulak olmak ve iş başvuruları yapmak derken başımı kaşıyacak vaktim kalmıyordu.

Kıyafetleri yataktan kaldırdıktan sonra mektupları cebimden çıkardım. Açılmış olanı şifonyerin üzerine koydum, öbürünüyse elimde tutarak alıcı adresine baktım. Bu da büyük büyükanneme yazılmıştı.

İlk mektubu okuduğumdan beri Ethel'a bu konuyu sormayı düşünüyordum ama onu incitmeden çocuğunu evlatlık verip vermediğini nasıl soracağımı bulamıyordum. Hamile kalmıştı, bundan emindim. Peki sonra ne olmuştu? O dönemde kürtaj yaptırmış olması pek olası gelmiyordu. Bebeği evlatlık mı vermişti? Yoksa aileden biri mi almıştı?

Kesin olan bir şey vardı: Ethel gerçekte ne olduğunu bana asla anlatmayacaktı. Babaannem de muhtemelen hatırlamıyordu.

Bütün bu sırlardan bıkmıştım. Gerçeği öğrenmenin tek yolu, ikinci mektubu okumaktan geçiyordu.

Hem Ethel'ın mektubu okuduğumu öğrenmesi olanaksızdı. Mektubu onlarca yıl önce yazmıştı. Hepimiz aynı evde yaşamak zorunda olduğumuza göre bunu okumak Ethel'ı daha iyi anlamama yardımcı olabilirdi. Ethel'la hiçbir zaman çok yakın olmamıştık ve belki de bu mektup büyük teyzeme kendimi daha yakın hissetmemi sağlardı.

Bu, yaptığımı haklı çıkarmaya yeter miydi?

Eh, her hâlükârda mektubu açacaktım.

ELLİ ÜÇ

Sevgili anne,

İçinde bulunduğum duruma hiçbir tepki vermemen beni büyük bir hayal kırıklığına uğrattı. Başıma gelenlerin hoş olmadığını biliyorum ama bana daha fazla destek olacağını ummuştum.

Benimle telefonda konuşmayı bile reddediyorsun ama en azından Letty beni desteklediği için minnettarım. O ve Celia bu zor dönemde bana çok iyi davranıyorlar.

Doğuma yaklaşık iki ay kaldı, evlenmeden hamile kaldığım için hastanede insanların yargılayıcı bakışlarıyla karşılaşmak istemediğimden bebeği evde dünyaya getirmeyi planlıyorum. Sen hem beni hem de Letty'yi evde doğurduğuna göre ben de sorun yaşamam diye düşünüyorum. Celia kısa bir süre hemşire yardımcısı olarak çalışmış ve

doğum konusunda deneyimi var. Karnımın şekline bakılırsa bir erkek çocuk taşıdığımı söylüyor.

Geleceğe dair planlarıma gelince, henüz karar vermedim. Bu çocuğu tek başıma büyütürsem beni zorlu bir hayatın beklediğinin farkındayım. Ama onu evlatlık verirsem ömrüm boyunca bundan pişmanlık duyacağıma inanıyorum.

Bu çocuğu tek başıma büyütmeye karar verirsem büyükanne ve büyükbabasının hayatında olmasını istiyorum. Duygularını yeniden gözden geçirmeni umuyorum. Benim için olmasa bile torunun için bunu yapmanı diliyorum.

Kızın,
Ethel

Mektubu okumayı bitirdiğimde ağzım bir karış açık kalmıştı.

Zarfı açarken ne beklediğimi bilmiyordum. Ama *bunu* beklemediğim kesindi.

Bu mektubun içeriği öncekinden farklıydı. Mektupların ikisi de bir sebepten alıcısına gönderilmemişti ama Ethel'ın burada yazdıklarına bakılırsa hamileliğini anne babasına telefonda ya da yüz yüze söylemiş olmalıydı. Görünüşe göre bu haberi pek iyi karşılamamışlardı.

Bu mektupta öncekinde olmayan bir şey daha vardı: Tarih.

Mektup, babamın doğum tarihinden iki ay önce yazılmıştı.

Başım dönmeye başlasa da gözlerimi tarihten ayıramıyordum. Babam doğmadan iki ay önce Ethel yedi aylık hamileydi. Üstelik mektubun hiçbir yerinde Letty'nin de hamile

olduğundan söz etmemişti. Bebek bekleyen kişi *Ethel'di*. Bir oğlan çocuğu dünyaya getirecek olan *Ethel'di*.

İki ay sonra bir oğlan çocuğu doğmuştu.

Aman Tanrım. Ethel gerçek babaannem olabilirdi.

ELLİ DÖRT

1692

CAROLINE

Mahkeme salonundaki onca kişi içinde, beni en çok korkutan Molly'nin vereceği ifadeydi. Diğerlerinin söyledikleri ne kadar korkunç olursa olsun en beteri onunki olacaktı.

Çünkü benden nefret ediyordu.

Molly en güzel elbiselerimden birinin içinde salonun ön tarafına geldi. Oturduğum yerden fırlayıp elbiseyi sırtından çekip almak istedim. Ya da belki ona büyü yapıp elbiseyi kendi elleriyle çıkarmasını sağlayabilirdim, sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi! Ama elbette bunların hiçbirini yapamazdım. Bileklerim birbirine zincirlenmiş hâlde oturup kaderimi mühürleyebilecek bu iğrenç kadına bakmak zorundaydım.

"Molly Howe," diye seslendi Yargıç Putman, eski hizmetçime, "sanığı nereden tanıyorsunuz?"

Molly hoş bir biçimde gülümsedi. "Onun evinde çalışıyorum."

"Sanığın cadılık olarak nitelendirilebilecek herhangi bir davranışına şahit oldunuz mu?"

"Ah, evet!" diye cevap verdi Molly, yüzünde kasvetli bir ifade olmasına rağmen sesi neşeliydi. "Şeytanla dostluğu herkesçe bilinir. Hatta onu evimizde bile ağırladı!"

Böyle bir şeyi nasıl söylerdi? Yalancı olduğunu haykırmamak için dilimi ısırdım. Konuşma sırası bana da gelecekti. Hatta ona kalmadan Archie beni savunacaktı.

"Şahit olduğunuz şeyleri anlatabilir misiniz?" diye sordu Putman.

"Bayan Eldridge her sabah şeytanı mutfağımızda besliyor," dedi Molly. "Ona Gideon diyor."

Daha fazla dayanamayıp, "O yalnızca bir kedi!" diye haykırdım.

"Bayan Eldridge," dedi Putman uyaran bir sesle.

"Kedi *kılığına* giriyor," diyerek onayladı Molly. "Bayan Eldridge onu şeytan memesinden besliyor. Ama ben o yaratığın gerçek suretini de gördüm."

"Peki, gerçek sureti nasıldı, Molly?"

Molly ürperdi. "Korkunç, kıllı bir yaratıktı. İnsan yüzü, maymun gövdesi ve horoz bacakları vardı."

Hayretle salona göz gezdirdiğimde kasaba halkının büyülenmiş ifadelerle Molly'yi dinlediğini görünce şaşkına döndüm. Şeytanı mutfağımda insan-maymun-horoz karışımı bir yaratık olarak ağırladığıma nasıl inanabilirlerdi?

"Sonra," diye devam etti Molly, "Bayan Eldridge'la şeytan yaratığı, beni şeytanın yasalar kitabını imzalamaya ikna etmeye çalıştılar. Ama reddettim çünkü ben Tanrı'ya bağlı bir kadınım!"

"Çok cesursun," dedi Putman anlayışla.

Molly göğsünden bir mendil çıkardı –bu, üzerine baş harflerimin işlendiği *benim* mendilimdi– ve zarifçe gözlerini sildi. "Çok korktum, Sayın Yargıç."

Mahkeme salonundaki uğultu neredeyse sağır edici bir hâl almıştı. Putman salonu yeniden denetim altına alabilmek için tokmağını masaya vurmak zorunda kaldı. Bense şaşkınlık içinde oturmaktan başka bir şey yapamıyordum. Bu saçma yalanlara dayanarak beni cadılıktan mahkûm edemezlerdi. Olanları anlatma fırsatı bana da verilecekti. Archie de beni savuna-

caktı. Beni korumak için öne çıkacak ve bütün salona Molly Howe'un söylediklerinin yalan olduğunu anlatacaktı. Ondan teselli edici bir bakış görebilmek umuduyla kocama baktım ama o dosdoğru karşıya bakıyordu.

Putman, Judith Hatch'in geçirdiği nöbetleri sormaya başladı. Molly, Dr. Shaylor'ın anlattıklarını doğruladı ve nöbetler başlamadan hemen önce Judith Hatch'e kem gözle baktığımı, ardından bazı büyüler mırıldandığımı gördüğünü ekledi. Dediğine göre Judith ancak Dr. Shaylor'ın yorulmak bilmez çabaları sayesinde yeniden sağlığına kavuşmuştu.

Molly'nin tanıklığı sona erdiğinde Yargıç Putman'ın salonu denetim altında tutmasına şükrettim çünkü aksi hâlde kasaba halkı beni oracıkta yakalayıp darağacına asardı. Neyse ki Molly son davacıydı.

Bitmişti.

Putman ona yerine dönebileceğini söyledikten sonra Molly sandalyeden kalkarken omuzlarındaki şal bir anlığına kaydı. Başka birinin fark edip etmediğini bilmiyordum ama ben o elbiseyi çok iyi tanıyordum; kumaşın gerildiği yerde belinin kalınlaştığını açıkça görebildim.

Bu hiç mantıklı değildi. Molly narin yapılı, ince ve zarif bir kızdı. Beli her zaman incecikti. Öyleyse karın kısmında kumaş neden gerilmişti?

Molly oturma alanına döndü fakat bu kez kocamın yanına oturdu. Ona iyice sokuldu ve birbirlerine anlamlı anlamlı baktılar. Ardından Archie'nin elini kısa süreliğine Molly'nin dizine koyduğunu gördüm. Molly neden kocama bu kadar yakın oturuyordu? Kocam başını Molly'ye çevirdiğinde dudaklarında beliren o gülümseme de neyin nesiydi?

Hayır. *Hayır.* Bu doğru olamazdı.

Bu doğru olamazdı.

"Bayan Caroline Eldridge'ı cadılıkla itham eden son kişiyi de dinledik," dedi Putman. Bakışlarını kocama çevirdi. "Archibald Eldridge, eşinizin karakterine kefil olmak ister misiniz?"

İşte beklediğim an buydu. Archie'nin salonun ön tarafına gelip herkese cadı olmadığımı ve bana yöneltilen suçlamaların akılalmaz olduğunu söylemesini bekliyordum. İnsanlar beni dinlemeyebilirdi ama Archie'yi dinlerdi. Beni savunurken söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanarak öne eğildim.

Fakat şaşkınlık içinde onun başını iki yana salladığını gördüm. "Hayır, istemem. Ben Tanrı'ya bağlı bir adamım ve karımın yaptıklarını bu mahkemede savunamam."

Salona sessizlik çöktü, ardından hayret dolu fısıltılar ve haykırışlar yükseldi. Archie, söylediği bu sözlerle –suçlamaları reddetmeyerek– beni ölüme mahkûm etmişti. Onunla göz göze gelmeye çalıştım ama yüzüme bakmıyordu.

En başından beri planı bu muydu? Molly'yle birlikte olmuş ve şimdi Molly hamile kaldığı için de benden kurtulmanın yolunu mu bulmuştu? Ben asıldıktan sonra yeni bir eş almakta özgür olacaktı. Molly'yle evlenebilecek ve hayalini kurduğu, benim ona veremediğim oğluna kavuşacaktı.

"Sessizlik!" diye bağıran Putman, tokmağını defalarca masaya vurdu. "Bu mahkeme salonunda düzen istiyorum!"

Biraz zaman aldı ama sonunda konuşmalar kesildi. Beni suçlayan herkes ifadesini vermişti. Beni savunabilecek tek kişiyse konuşmayı reddetmişti. Artık geriye yalnızca tek bir şey kalmıştı.

"Bayan Caroline Eldridge," dedi Putman, "lütfen salonun önüne gelin."

Bu benim tek şansımdı.

ELLİ BEŞ

GÜNÜMÜZ

JULIA

Ethel babaannem miydi?

Ethel'ın ocağın başında kahvaltı için yumurta çırpmasını izliyordum. Evde olduğunda mutfağın idaresini her zaman eline alırdı. Babam Ethel'dan çok babaanneme benziyordu ama Ethel onun annesiyse babaannem de teyzesi olurdu. Sonuçta hepsinin birbirine benzemesi doğaldı.

Babamı arayıp çocukken Ethel'la nasıl bir ilişkisi olduğunu olabildiğince kayıtsız bir tavırla sormuştum ancak kendi büyükanne ve büyükbabası Ethel'ı aileden dışladığı için babam çocukluğunda onu neredeyse hiç görmemişti. Öz annesini tanıma fırsatından mahrum kalmış olabileceğini düşünmek bana çok acı gelmişti ama sesim titreyince sadece babaannem için endişelendiğimi söylemiştim.

"Gerçekten güvende olmadığını düşünüyorsan," demişti babam. "Pemberton'ı satalım. Evimizin yakınındaki bakım merkezinin demans hastalarına ayrılan bölümü biraz tuzlu ama orada güvende ve mutlu olur."

Bu konuda haklı olabilirdi. Aile mülkümüzü satmayı düşünmek içimi acıtıyordu fakat babaannemi güvende tutmanın tek yolu buysa başka çaremiz yoktu.

Ama önce arka bahçede kimin kemiklerinin gömülü olduğunu öğrenmemiz gerekiyordu.

"Yumurta hazır!" dedi Ethel.

Tavadaki yumurtanın yaklaşık üçte birini babaannemin tabağına, üçte birini de kendi tabağına koydu. "Teşekkürler, Ethel," dedi babaannem.

Ethel'ın kalan yumurtayı bana vermesini bekledim ama öyle yapmadı. Bunun yerine tavayı tekrar ocağa götürdü, eviyenin üzerindeki dolaptan tuzluğu aldı ve bana ayırdığı yumurtaya önce tuz, ardından karabiber serpti. Sonra yumurtayı tabağıma koydu.

"Teşekkür ederim," dedim şaşkınlığımı gizleyemeden.

Ethel bana neredeyse utangaç denebilecek bir gülümsemeyle baktı. "Senin gibi gençlerin tansiyonlarını ya da böbreklerini düşünmek zorunda olmadıklarını unutuyorum. Biraz tuzun tadını çıkarabilirsin. Ben sadece seni düşünüyorum, hepsi bu."

Beni *düşünüyordu*. Çünkü... babaannem miydi? Ona mektupta okuduklarımın doğru olup olmadığını sormak üzere ağzımı açtım. Ama doğru olsa bile bunun için uygun zaman değildi. Kahvaltı masasında olmazdı.

Üçümüz yumurtalarımızı bitirdikten sonra babaannem yorulduğunu ve biraz kestirmek istediğini söyledi, Ethel da tabağımı alıp yıkamak üzere eviyeye götürdü. Ancak o başlayamadan her yemekten sonra yaptığım gibi yardım etmek için sandalyemden fırladım.

"Ben halledebilirim, Julia," dedi Ethel ama ona ilk kez yardım etmeye çalıştığım zamanki kadar sinirlenmemişti. "Altı üstü birkaç tabak."

"Yine de yardım etmek istiyorum." Alt dudağımı ısırdım. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Aslında..." Ethel mutfağa göz gezdirdi. "Tezgâhı silebilirsin."

"Elbette," dedim. Bana bir iş verdiği için sevinmiştim.

Gülümsedi. "Teşekkür ederim. Yardımına minnettarım. Burada olman çok güzel, Julia."

Alistair Dixon ekipmanıyla geldiğinden beri Ethel bana belirgin biçimde daha iyi davranıyordu. Caroline'ın Pemberton'daki varlığının gizemini çözmeye çalışırken yakınlaşmıştık âdeta.

"Burada olmak benim için de çok güzel." Eviyenin altından aldığım limon kokulu temizlik spreyini tezgâha sıktım. "Birbirimizi daha yakından tanıma fırsatı bulamamış olmamıza her zaman üzülmüşümdür."

"Eh, kaç insan büyük teyzesiyle yakın olur ki?"

"Bazıları olur." Özellikle de o büyük teyze aslında babaannesiyse. "Babamla daha yakın olmayı hiç istemedin mi?"

Tabakları durularken yüzünde anlam veremediğim bir ifade belirdi. "Bazen istedim. Ama senin de bildiğin gibi annemlerle aram iyi değildi, bu yüzden aile toplantılarından hep uzak durdum."

"Anne babanla aranın bozulması zor olmalı," dedim. "Onlar ölmeden önce barışabildiniz mi bari?"

Ethel son tabağı da kurutmalığa yerleştirdi. Bana döndüğünde yüzündeki ifade kuşkuya dönüşmüştü. "Neden soruyorsun, Julia?"

Güçsüzce omuz silktim. "Bir nedeni yok. Sadece seni merak ettim."

"Neydi o söz?" Ellerini beline koyduğu sırada tepemizdeki ışıklar titredi. "*İnsanın başına ne gelirse meraktan gelir.*"

Bununla ne kastettiğini anlayamayarak yüzüne baktım. Evet, ona birkaç soru sormuştum ama haddimi aşan bir şey söylememiştim. Üstelik aradan onca yıl geçmişti. Anne babasıyla arasındaki anlaşmazlıktan söz etmeye neden hâlâ bu kadar gönülsüzdü? Belki de bunları konuşup içini dökmek onu rahatlatırdı.

Ama gözlerindeki bakıştan bu konuşmayı şimdi yapmayacağımızı anlayabiliyordum. Üstelemeye devam edersem beni evden atardı.

"Özür dilerim," dedim hemen. "İşine burnumu sokmak istememiştim..."

"O zaman sokma," dedi sertçe.

Bunları söyledikten sonra mutfaktan çıktı. Sağ elimde nemli bir kâğıt havlu vardı ve tezgâh hâlâ silinmeyi bekliyordu.

Pekâlâ. Ethel bu konuda konuşmak istemiyordu. Babaannem de geçmişi doğru biçimde anlatabilecek durumda değildi. Üstelik bunca yıldır oğluna yalan söylediğini itiraf etmek istemeyeceğinden emindim.

Ama sonra bu evde gerçeği bilen bir kişinin daha olduğunu hatırladım. Celia adlı hizmetçileri gitmiş olabilirdi fakat erkek arkadaşı Mick hâlâ buradaydı.

ELLİ ALTI

Mick'i yalnız yakalamam gerekiyordu. Ethel'la babaannemin ortalıkta olmadığı bir zamanı seçmeliydim.

Neyse ki iki gün sonra, Ethel markete gideceğini söyleyip babaannem de biraz kestirmek üzere yukarı çıktığında bu fırsatı buldum. Ethel kahvaltının hemen ardından evden çıktı. Mick sandalyesini geriye itip ayağa kalkınca ben de hemen yerimden fırladım.

"Bugünkü iş planın nedir?" diye olabildiğince kayıtsız bir tavırla sordum.

"Bahçeye biraz malç sereceğim."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye yalan söyledim. "Yardım edebilir miyim?"

Başta yardım teklif ettim diye beni tersleyeceğini, daha ben kundaktayken bile malç çuvalı taşıdığını söyleyip çıkışacağını sandım. Ama bunun yerine yüzünde bir gülümseme belirdi. "Çalışırken bana eşlik etmene çok sevinirim, Julia."

"Harika!" Çok yakında malca (artık o her neyse) bulanacağını düşündüğüm ellerimi ovuşturdum. "Ne yapabilirim?"

"Kulübeden bir çuval malç alıp arka tarafta yanıma gel."

Çizmelerimi giyip arka arazinin en ucundaki küçük kulübeye doğru yürüdüm. Yatak odamın penceresinden dalında ilmik asılı olduğunu gördüğüm ağacın yanından geçmem gerekiyordu. Ağacı görünce içim ürperdi. O ilmiği hayal etmiş olmalıydım. Tek mantıklı açıklaması buydu.

Kulübe, daha önce bahçeden gördüğüm ama hiç girmediğim küçük, ahşap bir yapıydı. Çürümüş kapısını çekerek açıp içeri girdim. İnsanın içini sıkan bu daracık yerde elektrik yoktu, içeriyi yalnızca kulübenin iki yanındaki küçük pencerelerden giren gün ışığı aydınlatıyordu.

Köşedeki kahverengi malç çuvallarını gördüm; hayatımda hiç malç görmemiş olsam da onları tanımak şaşırtıcı derecede kolaydı. Çuvallardan birine doğru yürümeye başladım ama yerdeki çamur yığınına basmak üzereyken durdum.

Ne var ki bu bir çamur yığını değildi. En azından tam anlamıyla değildi. Bunlar belirgin, çamurlu iki ayak iziydi.

Şaşkınlıkla ayak izlerine baktım. Kulübenin zemininde bir çift ayak izi görmenin çok da tuhaf bir yanı yoktu. Ancak zihnimi kurcalayan birkaç şey vardı. Öncelikle bu kulübeye giren tek kişi Mick'ti fakat izler onun devasa ayaklarından çok daha küçüktü; neredeyse kesin olarak bir kadına aitti. Üstelik malç çuvalının hemen yanında yalnızca iki iz vardı ama çamurlu ayakkabıları olan biri burada yürümüş olsaydı kapının önünden itibaren her yere yayılan başka izlerin de olması gerekirdi.

Yerdeki iki gizemli ize bakarken aniden soğuk bir rüzgâr esti. Titreyerek kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Ayak izlerinin üzerinden geçip malç çuvallarından birini kavradım. Çuvalı güçlükle kucağıma aldım ve dışarı çıkar çıkmaz derin bir rahatlama hissettim. Elinde iki kürekle evden çıkan Mick'e doğru yürürken kulübenin, babaannemin o kemiği çıkardığı yere ne kadar yakın olduğunu fark ettim.

"Hey, Julia!" diye neşeyle seslendi Mick ama sonra yüzümdeki ifadeyi gördü. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye mırıldandım.

Soluk soluğa kalmış hâlde çuvalı yere bıraktım. Az önce gördüklerimi aklımdan çıkarabilmek için biraz fiziksel güç harcamayı dört gözle bekliyordum.

"Caroline içeride miydi?" diye sordu Mick.

Doğruldum. "Ne?"

"Bazen Caroline'ı kulübede duyuyorum." Mick, üç yüz yıllık bir hayaletle karşılaşmak gayet normal bir şeymiş gibi omuz silkti. "En sevdiği yerlerden biridir."

Salonda hâlâ kayıt yapan ESF cihazını düşünmeden edemedim. Neler kaydettiğini ve Caroline'ın bizimle iletişim kurma ihtimali olup olmadığını merak ediyordum. Bunu başarırsa bilmem kaç kuşak önceki büyükannem Molly hakkında söyleyecek bir dolu sözü olacağına emindim. Hiçbiri de hoş şeyler olmayacaktı.

Ama bu, Molly'nin soyundan gelenlere zarar vereceği anlamına gelmezdi. Değil mi?

Mick malç çuvalını almak için eğilince hemen çuvala uzandım. "Hey, bırak ben taşıyayım!"

"Daha neler," dedi.

Mick, bütün bedeni kırk beş derecelik bir açıyla yana eğilmiş hâlde o devasa çuvalı taşırken ben de tökezlerse diye hem onu hem de malç çuvalını tutmaya hazır vaziyette peşinden gittim. Bahçenin ortasına ulaştığımızda çuvalı pat diye yere bıraktı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

Mick küreğini malç çuvalına daldırıp gübreyi gelişigüzel yere savurarak cevap verdi. Ne yaptığımızı ya da bunu neden yaptığımızı hâlâ bilmiyordum ama onun hareketlerini taklit ederek ben de malcı yere serpmeye başladım. İş arama meselesine hız vermem gerekiyordu.

"Mick," dedim.

"Efendim?"

Ağırlığımı bir ayağımdan ötekine verdim. Kulübede gördüklerim beni sarsmıştı ama burada yaşananlar hakkında onunla konuşma fırsatını kaçıramazdım. Bunu şimdi yapmazsam kim bilir onu bir daha ne zaman yalnız yakalayabilirdim? Ama akıllıca davranmam gerekiyordu. Ethel'ın hamileliğini ona doğrudan soramazdım, o zaman kesin inkâr ederdi.

"Eskiden burada çalışan Celia adında bir kadını hatırlıyor musun?" diye sordum.

Mick malç serpmeyi bırakarak başını hızla kaldırdı. "*Ne?*"

"Babaannem ondan söz etti de," dedim. "Sanırım eskiden burada çalışıyormuş..."

Beni rahatsız edecek kadar uzun süre yüzümü inceledi. "Hayır, o isimde birini hatırlamıyorum."

"Aslında," dedim, "babaannem Celia'yla nişanlı olduğunuzu söyledi."

Bu kez yüzündeki ifadeyi anlamamam mümkün değildi. Biraz acı, biraz da özlem vardı. Onu bildim bileli Mick'in duygularını bu kadar açıkça gösterdiğine hiç tanık olmamıştım.

Celia kim olursa olsun Mick onu sevmişti.

"Hayır," derken bile soğukkanlılığını korumakta zorlanıyordu. "Babaannen yanılıyor."

"Ama..."

"*Yanılıyor.*" Sesi artık sertleşmişti. "Celia adında birini hiç tanımadım." Boğazını temizledi. "Şu anda işsiz olduğunu biliyorum ama ben değilim. Kış bastırmadan önce halletmem gereken tonla şey var. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Edeceğim," dedim, ne yaptığımızdan hâlâ tam olarak emin olmasam da.

Mick sessizce bir kürek daha malç serpti, ben de onu taklit ettim. Celia, Mick'in unutamadığı aşkı olabilirdi ama Mick şu anda onu tanıdığını bile kabul etmiyordu.

Ya Celia'yı bulabilirsem?

Ama bunu nasıl yapacaktım? Kimse bana o kadın hakkında tek kelime söylemek istemiyordu. Soyadını bile bilmiyordum, bu da onu aramayı son derece güçleştiriyordu.

Ethel ile Mick benden bir şey saklıyordu. Bana sorsalar Ethel'ın gerçek babaannem olduğunu söylerdim. Fakat bunu nasıl kanıtlayacağımı bilmiyordum ve Celia'nın izini sürmek de giderek daha imkânsız görünüyordu.

Ailemdeki sırlardan bıkmıştım artık. Caroline Eldridge'ın hayaletinin bize ne anlatmaya çalıştığını hiçbir zaman öğrenemeyebilirdim ancak Ethel'la babaannem hakkındaki gerçeği ortaya çıkarmaya kararlıydım.

ELLİ YEDİ

1692

CAROLINE

Mahkeme salonunun ön tarafına doğru yürürken bacaklarım beni güçlükle taşıyordu. Salondaki bütün gözler üzerimdeydi. Artık herkes suçlu olduğuma inanıyor, asıldığımı görmek istiyordu. Ancak benim yalnızca tek bir kişiyi ikna etmem gerekiyordu: Yargıç Putman'ı.

Dizlerim boşalmadan hemen önce rahatsız tahta sandalyeye oturmayı başardım. Putman bana öfkeyle bakıyor, o da kasabadaki diğer herkes gibi suçlu olduğuma inanmış görünüyordu.

"Bayan Caroline Eldridge?" diye gürledi.

"Evet, Sayın Yargıç," dedim. Sesim ciyaklamadan farksızdı. "Benim."

"Bayan Eldridge," dedi, "hangi kötü ruhla yakınlığınız var?"

"Hiçbiriyle," diye kekeledim.

"Hiçbiriyle mi?" Gür kaşlarını kaldırdı. "Şeytanla anlaşmanızı ne zaman yaptınız?"

"Şeytanla hiçbir anlaşmam yok!" Suçlu olduğumu varsayan soruları beni öfkelendirmişti. "Ben Tanrı'ya hizmet ediyorum!"

"Hangi Tanrı'ya hizmet ediyorsunuz?"

"Yeri ve göğü yaratan Tanrı'ya!"

"Neden Hitty Atkins'le ateşin etrafında büyü sözleri söylediniz?"

"Öyle bir şey yapmadım!"

"Şeytan neden evinize gelip memenizden besleniyor?"

"Ben..." Böyle bir soruya nasıl cevap verebilirdim? "Şeytanı tanımıyorum, Sayın Yargıç."

Yargıç Putman bana inanmıyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Şeytanın maşası olmadığıma onu nasıl ikna edebilirdim? Tanrı'dan korkan iyi bir kadın olduğumu bu adama nasıl kanıtlayabilirdim?

Sonra Jonas'ın söylediklerini hatırladım. Putman, normalde mahkemelerde geçerli sayılmayan görüngesel kanıtları kabul ediyordu. Burası onun mahkemesi olabilirdi ama bu, dilediği kuralları uygulayabileceği anlamına gelmiyordu.

"Beni suçlayan bu iddiaları kabul edemezsiniz," dedim kararlılıkla. "Bunlar yalnızca görüngesel kanıtlar ve bir mahkemede hiçbir şeyi ispatlamazlar."

Putman cüretime şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırdı. Bir an cevap veremedi ama sonra salondan bir ses yükseldi.

"Bayan Eldridge'ın aleyhinde somut kanıtım olduğuna inanıyorum!"

Kalabalığa baktım. Ayağa kalkan kişi Şerif Yardımcısı Strickland'di ve yüzünde katıksız bir kötülük vardı. İçim ürperdi. Küstahlığım yüzünden beni cezalandırmak için uygun ânı kollamıştı ve görünüşe göre o an gelmişti.

"Böyle bir kanıtınız varsa," dedi Putman, "lütfen öne gelin ve sunun."

Strickland kalabalığı yararak ilerlerken kalbim göğsümü dövüyordu. Hücredeyken isteklerine boyun eğmediğim için benden intikam almak, ipe çekilişimi izlemek istiyordu.

Strickland salonun önüne ulaştığında Putman'a döndü. İkisinin de gözlerindeki ifade hiç hoşuma gitmedi.

"Bayan Eldridge hapishanemize getirildiğinde," diye söze başladı Strickland, "Şerif Bixby'yle birlikte onu cadı memesini bulmak amacıyla inceledik. Cadılıkla suçlananlara standart olarak uygulanan bir muameledir. Molly Howe'a göre Bayan Eldridge, kedi kılığına giren şeytanı bu memesinden besliyordu."

"Peki, cadı memesini buldunuz mu?"

"Bulduk," diye doğruladı Strickland. "Kolunda."

Putman, zaten başka türlüsünü beklememiş gibi zafer kazanmışçasına gülümsedi. "Bayan Eldridge, lütfen işaretinizi bize gösterin."

Putman da Strickland de üzerime eğilmişken yün elbisemin kolunu sıvadım. Kaşındıran kumaş yüzünden daha da kızaran ve tahriş olan yanık ortaya çıktı.

"Bu yalnızca bir yanık," dedim dişlerimi sıkarak. "Sıcak et suyundan oldu."

"Öyle söylüyor," dedi Strickland, "ancak izin verirseniz Yargıç Putman, bunun sıradan bir yanık olmadığını kanıtlayabilirim."

Böyle bir şeyi nasıl kanıtlayabilirdi? Bu imkânsızdı! Fakat Putman'ın merakını uyandırmıştı, başıyla onayladı. "Devam edin."

"Görüyorsunuz ya," diye devam etti Strickland, salona hitap ederken yüzü heyecanla aydınlanmıştı, "cadı memesinin şeytanın işareti olduğunu herkes bilir, bu nedenle iğne batırılsa bile insan eti gibi kanamaz."

"Yanınızda iğne var mı?" diye sordu Putman.

"Var, Sayın Yargıç. Karımın dikiş sepetinden aldım."

Strickland elini cebine atıp bir mendil çıkardı ve mendilin içinden küçük bir iğne aldı. İrkilerek geri çekildim.

"Onunla ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye çıkıştım.

"Bayan Eldridge," dedi Putman sabırsızca, "şayet gerçekten Tanrı'dan korkan bir kadınsanız Şerif Yardımcısı Strickland'in

masumiyetinizi kanıtlayacak bu basit sınamayı uygulamasına izin verirsiniz."

O iğneyi batırdığında kolumun kanamaması mümkün değildi. Ama bu, masumiyetimi gerçekten kanıtlayacak mıydı? Kanım akarsa evime dönmeme izin verilecek miydi? Kendi kocam cadı olduğuma inanırken dönebileceğim bir evim var mıydı?

Ama başka seçeneğim olmadığından hâlâ birbirine kelepçeli olan kollarımı uzattım. Hitty'nin davasında böyle bir sınama yapıldığını duymamıştım fakat Strickland, özgürlüğüme kavuşmamı sağlayacak bir kanıtı kendi elleriyle sunmazdı. Bana yardım etmek için burada değildi, beni darağacına göndermek için buradaydı.

Strickland iğnenin sivri ucunu kolumdaki yanığın üzerine yerleştirdi. İğnenin batmasını beklerken nefesimi tuttum ve bir anlığına başımı kaldırdım. Göz göze geldiğimizde yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi gördüm. Sonra iğneyi koluma batırdı.

Tenimde bir baskı hissettim ama iğnenin sivri ucunun derimi delmesinden kaynaklanacak keskin acıyı hissetmedim. Derim iğneye direnmişti. Cadı olsaydım kanımın akmayacağı gibi şimdi de akmamıştı.

Hayır. *Hayır*, bu olamazdı.

Gözlerimi indirdiğimde iğnenin ucunun işe yaramayacak kadar körelmiş olduğunu fark ettim. Derimi delmemişti çünkü bunu yapabilecek kadar sivri değildi. Strickland bunu biliyordu ama mahkeme salonundaki hiç kimse kör ucu görebilecek kadar yakında değildi. Putman bile göremiyordu.

"Kanamadı!" Strickland herkesin görmesi için iğneyi havaya kaldırdı. "O bir cadı! Artık kanıtlandı!"

Mahkeme salonunda haykırışlar ve konuşmalar yükseldi. "İğne kördü!" diye defalarca bağırmama rağmen sesim uğultunun içinde kayboldu. Putman beni duymuş gibiydi ama söylediklerime kulak asmadı. Anlaşılan kör bir iğne, aralarında bir cadı bulunduğu düşüncesi kadar ilgi çekici değildi.

Mahkeme salonunun karşı tarafında oturan Archie'ye baktım. Üzerinde düşes sateninden yapılmış en güzel yeleği vardı. Bu kez yere değil, doğrudan bana bakıyordu. Benim gibi biriyle nasıl ilişki kurabildiğine inanamıyormuş gibi başını sallıyordu.

Yanında Molly vardı. Gülümsüyordu.

"Dilinizi tutun!" Putman tokmağını öyle öfkeyle vuruyordu ki tokmağın başı çatladı ve ikiye ayrıldı. "Hükmümü açıklayabilmem için susun!"

Sözleri salondaki uğultuyu azaltmaya yetti. İnsanların birbirine söyleyecekleri, Putman'ın vereceği hüküm kadar ilgi çekici değildi.

"Bayan Caroline Eldridge," dedi. "Ayağa kalkın."

Ellerim hâlâ metal kelepçeyle birbirine bağlı hâlde ayağa kalktım. Bacaklarım zangır zangır titriyordu ama bu salondaki hiç kimseye ne kadar korktuğumu görme zevkini yaşatmayacaktım.

"Bayan Eldridge, bu yüce mahkeme sizi cadılıktan suçlu bulmuştur," dedi Putman. "Cezanız idamdır. Hüküm yarın infaz edilecektir."

Aleyhimde verilen onca ifadeye, Archie'nin lehimde konuşmayı reddetmesine ve şerif yardımcısının oynadığı oyuna rağmen yargıcın beni suçlu bulacağına o âna kadar gerçekten inanmamıştım. Ben cadı değildim. Hayatımda ne büyü yapmış ne de iksir hazırlamıştım. Hitty yalnızca arkadaşımdı ama ona da inanmamışlardı.

Yarın tıpkı onun gibi ölecektim.

Ve *öfkeden deliye dönmüştüm.*

ELLİ SEKİZ

GÜNÜMÜZ

JULIA

Alistair Dixon, ESF kayıt cihazını almak üzere öğleden sonra buraya gelecekti.

Kanepede oturmuş, sarkaçlı saatin hipnotize edici tik taklarını dinleyerek kitap okuyordum. Kayıt cihazı, Dixon'ın önceki gelişinden beri şöminenin rafında duruyor, sürekli dinliyordu.

Acaba cihazda bir mesaj var mıydı? Caroline Eldridge bizimle iletişim kurmaya çalışıyor muydu?

Yoksa bunların hepsi Henry'nin söylediği gibi saçmalıktan mı ibaretti?

Şöminenin üzerindeki yağlı boya tabloya baktım. Dixon, doğaüstü hareketliliği en yoğun orada tespit etmişti. Yalnızca doğaüstü bir varlık değil, *öfkeli* bir varlık hissetmişti.

Cadılık suçlamasıyla öldürülseydim ve beni suçlayan kişi ölümümden sonra kocamla evlenseydi ben de öfkelenirdim.

Kapının çalmasını beklerken yan sehpadaki telefon çalınca şaşırdım. Telefona uzandım.

"Julia?" Hattın diğer ucundan gelen ses Henry Ziegler'a aitti. "Vay canına, sana ulaşmayı beklemiyordum."

Şaşkınlıkla telefona baktım. "Bu numarayı nereden buldun?"

"Babaannen için kayıtlarımızda bulunan numaraydı," dedi. "Sana ulaşabileceğimden emin değildim, gönderdiğim mesajlara da cevap vermedin. Arkadaşım karbon-14 analizinin sonuçlarını yarın alacağını söyledi. Sana haber vermek istedim."

"Ah..." Bu sonucu sabırsızlıkla beklememe rağmen gerçeği öğrenme düşüncesi içimi bir tuhaf etti. "Şey, teşekkür ederim."

"İstersen kemiği almaya müzeye gelebilirsin, ben de arkadaşımın söylediklerini sana anlatırım. Sonra ne yapacağımıza birlikte karar veririz."

"Peki..."

Kemik tahminimden daha yeniyse ne yapacaktım? Ailemin Pemberton'ı satmak istememesinin başka bir nedeni olabilir miydi? Böyle bir ihtimali düşünmek bile istemiyordum.

"Julia?" Henry'nin sesi çok uzaklardan geliyormuş gibiydi. "İyi misin?"

"Pek sayılmaz..." Boğazımı temizledim. "Uzun ve zor bir hafta geçirdim."

"Konuşmak istersen seve seve dinlerim," dedi. "Çok iyi bir dinleyici olduğumu söylerler."

İstemsizce gülümsedim. Yaşadıklarımın bir kısmını olsun anlatmak iyi gelebilirdi. "Belki..."

"Bu akşam seni alıp yemeğe götürsem nasıl olur?" diye önerdi. "Ben ısmarlayacağım. Ayrıca Pemberton konusunda seni hiç sıkıştırmayacağıma söz veriyorum."

Doğru düzgün tanımadığım bir adama içimi dökmek isteyip istemediğimden emin olamayarak tereddüt ettim. Gerçi bu evin dışındaki herkesten daha fazla aile sırrımı biliyordu. Beni anlayabilecek biri varsa o da Henry'ydi.

"Elbette, neden olmasın?" dedim.

"Harika." Sesindeki mutluluğu duyunca kabul ettiğime sevindim. "Seni saat altıda alayım mı?"

Kapı tokmağının sesiyle düşüncelerim bölündü. Dixon gelmişti. "Olur."

Telefonu kapayıp ön kapıya koştum. Kapıyı açtığımda Dixon, kükreyen ayı biçimindeki kapı tokmağını hayranlıkla inceliyordu.

"İşçilik inanılmaz," dedi.

Erkeklerin bu kapı tokmağına duyduğu ilgi de neydi böyle? "Açıkçası beni ürkütüyor."

"Şey," dedi, "içinin ruhlarla dolu olduğu kesin."

Bunu öğrenmem iyi olmuştu.

Dixon eve girip yanımdan geçerek salona yöneldi. Şöminenin rafına bıraktığı kayıt cihazına gidip cihazı inceledi. Arazideki kulübede gördüğüm şeyden beri Caroline hakkında bazı cevaplar almak için sabırsızlanıyordum. Bu yüzden bütün bunların koca bir fiyaskoya dönüşmemesini umuyordum.

"İyi bir kayıt almışız gibi görünüyor. Bir haftaya analiz etmiş olurum." Bir an durdu. "Bu arada Venmo da kabul ediyorum."

"Peki..."

Bana ışıl ışıl gülümsedi. "İnternet sitemde bir kampanya var. İletişim kurduğumuz her ruh için ücret alıyorum ama ilk ikiden sonra üçüncüsü yarı fiyatına geliyor."

"Biz yalnızca Caroline hakkında bilgi edinmek istiyoruz."

"Evet ama..." Çevresine bakındı. "Bu ev çok eski. İçerisi ruhlarla dolu. Muhtemelen yüzlercesi var."

Yarı fiyat kampanyasına rağmen bunun bana ne kadara mal olacağını hayal bile edemiyordum. Caroline Eldridge bu eve musallat olmuş olsun ya da olmasın, Alistair Dixon'ın asıl niyetinden kuşkulanmaya başlamıştım.

Dixon gitmek üzere döndü ama çıkmadan önce tabloya son bir kez baktı. Bakışları duvara mıhlanmış gibi hareketsiz kaldı. Sarkaçlı saat hipnotize edici tik taklarını sürdürürken bir süre olduğu yerde durdu.

Tik tak, tik tak...

"Bu tablo," dedi, "beni gerçekten ürkütüyor, Julia. Daha önce hiç..."

Cümlesini tamamlamasını bekledim ama devamı gelmedi. "Daha önce hiç ne?"

Sonra K2'nin göstergesi çatladığında kapıldığı anlık korkunun aynısını yüzünde yine gördüm. Şömineden bir adım uzaklaştı ve kafasını toparlamaya çalışıyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Yalnızca dikkatli ol," dedi. "Onu kızdıracak bir şey yapma."

Yapmamıştım. Gerçi arka bahçeden Caroline'a ait olabilecek bir kemiği çıkarmıştık... Üstelik kemiği yalnızca geri gömmemekle kalmamış, Pemberton arazisinden tamamen çıkarmıştım. Analiz edilmesi için bir *laboratuvara* göndermiştim.

"Dikkatli olacağım," diye söz verdim.

ELLİ DOKUZ

1692

CAROLINE

Şerif Yardımcısı Strickland beni hapishaneye geri götürdü.

Dik, çürük basamakları son kez inerek karanlık mahzene girdim. Bir haftadır burada kalmaktan ne kadar nefret etmiş olursam olayım, yarın beni darağacına götürürlerken burayı özleyecektim.

Jonas saman döşeğinin üzerinde yatıyordu ama ayak seslerimizi duyunca telaşla yerinden fırladı. Bana baktı fakat duruşmayı sormadı. Burada olmam, işlerin umduğum gibi gitmediğini yeterince açık ediyordu.

Strickland beni hücreme götürdü. İtiraz etmeden içeri girdim, kapı arkamdan çarparak kapanırken güneşi yüzümde bir daha ancak idama götürülürken hissedeceğimi fark ettim.

"Akşam yemeğinizi getirmek için döneceğim," dedi. "Son yemeğinizi." Bana yine o kendini beğenmiş sırıtışıyla baktı. "Uslu durursanız belki size özel bir şey getiririm."

Dönüp ona uzun uzun baktım. Beyaza çalan sarı saçları kafa derisine yapışmıştı. Gözlerinde memnun bir parıltı vardı.

"Bunu neden yaptınız?" diye sordum boğuk, kısık bir sesle. "Mahkemeye sahte delil sunmasaydınız masum bulunabilirdim."

Burnundan güldü. "Masum bulunma ihtimaliniz yoktu."

"Olabilirdi." Odada dolaşan cereyan yüzünden ürpererek kollarımı gövdeme sardım. "Ama Putman'ın beni suçlu bulmasını sağlamak için elinizden geleni yaptınız. Bu yüzden sormak zorundayım: Neden?"

Dudaklarındaki gülümseme yavaşça silindi. "Neden mi?" diye tekrarladı. "Bana nedenini mi soruyorsunuz?"

Sağ elini uzatıp saçımı okşamaya çalıştı. Eli bana değmeden hızla geri çekilip ulaşamayacağı bir yere geçtim.

"İşte *bu* yüzden," dedi. "Burada geçirdiğiniz zamanı hoş kılmak için elimden geleni yaptım ama siz nankörlük ettiniz. Cezalandırılmayı hak eden küstah bir kadınsınız. Yarın asılışınızı seyretmekten büyük zevk alacağım."

Ardından başını, hücresinin parmaklıkları önünde boşluğa bakan Jonas'a çevirdi. Jonas'ın Strickland'in sopayla vurduğu elmacık kemiği hâlâ mordu, hatta siyaha dönmüştü.

"Ya *sen*," dedi Strickland, ağzından tükürükler saçarak. "Bu hafta senden de kurtulacağıma seviniyorum. Umarım kafanı keserler! Kafanı kanlar içinde bir hasır sepette görmek istiyorum!"

Jonas tek kelime etmedi. Strickland onun göremediği ve duyamadığı bir hayaletmiş gibi karşıya bakmayı sürdürdü. Strickland dudaklarını büzerek bir cevap bekledi ama alamayacağını biliyor olmalıydı.

Daha fazlasını söyleyip söylememeyi düşünür gibi ikimize sırayla baktı. Sonunda, "İkiniz de hak ettiğinizi bulacaksınız," dedi.

Bu sözlerin ardından merdiven boşluğunda gözden kayboldu. Ayak sesleri giderek azaldı, sonra mahzenin kapısı çarparak kapandı. Jonas ancak o zaman gözlerini bana çevirdi.

"Üzgünüm," dedi.

"Böyle olacağını biliyordun," diye hatırlattım.

"Evet," dedi. "Ama bu yine de büyük bir adaletsizlik."

"Belki öyledir ama yapılabilecek hiçbir şey yok." Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. "Yarın tıpkı Hitty gibi ben de asılacağım."

Jonas buna karşılık hiçbir şey söylemedi. Hücresinin parmaklıklarına tutunarak derin düşüncelere dalmış gibi bakmaya devam etti.

ALTMIŞ

GÜNÜMÜZ

JULIA

Henry'yle yine Roxie'nin Yeri'ndeydik.

Beni farklı bir yere götürmeyi teklif etmişti ama doğruyu söylemek gerekirse canım oranın hamburgerini çekiyordu. Hem zaten yemeğin pek önemi yoktu. Asıl önemli olan, bunca zamandır büyük teyzem sandığım kadının aslında düşündüğüm kişi olmamasıydı. Bu doğruysa Ethel'ın öz annesi olduğunu babama nasıl söyleyecektim?

Henry şimdi mektupları okuyor, siyah gözlüğünün ardından kıvrımlı el yazısıyla yazılmış yazıları inceliyordu. Mektupları nasıl bulduğumu, Ethel ve Mick'ten bilgi koparmaya çalışırken nasıl başarısız olduğumu ona anlatmış, babaannemin de bana bir şey söyleyemeyecek kadar zihninin karışık olduğunu itiraf etmiştim. İkinci mektubu bitirince başını kaldırıp bana baktı.

"Vay canına," dedi.

"Aynen."

"Üstelik mektuplardaki tarihler babanın doğduğu döneme denk geliyor, öyle mi?"

"Sanırım. Ethel mektupta ablasının hamile olduğundan hiç söz etmemiş, öyle olsaydı mutlaka bir şey söylerdi." İkinci mektubu elinden alıp hızlıca yeniden okudum. "Keşke Celia'yı

bulabilsem. Pemberton'da kimse geçmişten söz etmeye yanaşmıyor ama onu bulursam konuşmayı kabul eder belki."

"Edebilir."

"İyi de onu nasıl bulacağım? Kimse soyadını bile söylemiyor."

Ben bunu düşünürken garson siparişlerimizi getirdi. Etten alacağım gücün bir şekilde sorunlarımın çözümünü bulmama yardım etmesini umarak hamburgerime yumuldum.

"Baksana," dedi Henry, peçeteyle ağzını silerek. "En azından belediye binasına gidip soyadını öğrenmeye çalışabilirim."

"Gerçekten mi?"

"Söz vermiyorum." Bir elini kaldırdı. "Ama Pemberton'da yasalara uygun olarak çalıştıysa muhtemelen bir kaydı vardır. Zaman zaman kayıtları incelemek için belediyeye gidiyorum, tatlı dille arşiv görevlisini benim için bakmaya ikna edebilirim belki."

"Bunu yaparsan sana minnettar olurum." Pipetimle diyet kolamın içindeki buzları karıştırdım. "Buradan gittiğimde sana herhâlde onlarca iyilik borcum olacak."

Şaka yaptıysam da bu sözüm Henry'nin sandalyesinde huzursuzca kıpırdanmasına neden oldu. "Gidiyor musun? Ne zaman?"

"Şey..." Az önce karıştırdığım içeceğimden bir yudum aldım. "Eninde sonunda gideceğim. Sonsuza dek burada kalıp babaannemin sırtından geçinemem. Woodhaven'da pek fazla iş imkânı olduğunu sanmıyorum."

"Aslında," dedi, "aklıma bir şey gelmişti. İşle ilgili yani."

"Neden bahsediyorsun?"

"Müze Pemberton'ı satın alırsa evi sergilenmeye hazır hâle getirecek düzenlemeleri ve arazideki inşaatı denetleyecek, her şey tamamlandığında da mülkü yönetecek birine ihtiyacımız olacak," dedi. "Bence sen bu iş için biçilmiş kaftansın."

Pemberton'ı satarsak Woodhaven'a bir daha asla dönmeyeceğimi düşünmüştüm. Ama bu fikrin ilgimi çektiğini iti-

raf etmeliydim. Ailemin mülkünü satmak zorunda kalırsak en azından bu şekilde onun bir parçası olmayı sürdürebilirdim. "Ama böyle bir iş deneyimim yok."

"Olsun. O evi herkesten daha iyi biliyorsun. Hem ben sana işin inceliklerini öğretebilirim."

Hamburgerimden bir ısırık daha alarak teklifini düşündüm. Kendimi tutamadan, "Caroline bu konuda ne düşünürdü acaba?" dedim.

"Caroline mı?" Ağzının sol köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Yine şu hayalet meselesi mi?"

"Evet, yine şu *hayalet meselesi.*" Başımı iki yana salladım. "Böyle şeylere inanmadığını biliyorum ama ben o evde bir varlık hissettim. Açıklayamadığım çok fazla şey gördüm." Çatı katındaki pencerede beliren yeşilimsi mavi parıltıyı düşündüm. "Onun Caroline Eldridge olduğundan emin değilim ama sence de o evde *bir tür* doğaüstü varlık yok mu?"

Sözcüklerini dikkatle seçiyormuş gibi uzun uzun yüzüme baktı. "Öyle *düşündüğüne* inanıyorum."

"Yani cevabın koca bir hayır."

"Kusura bakma," diyerek içini çekti. "Dar görüşlülük etmeye çalışmıyorum. Sadece bir insan öldükten sonra ruhunun ortalıkta dolaşmaya devam ettiğine inanmakta zorlanıyorum."

"Peki, sence öldükten sonra ne oluyor?"

"Doğmadan önce ne oluyorsa aynısı. Bir anda... yoksun. Artık var olmuyorsun."

"Kulağa korkunç geliyor."

"Öyle mi?" Gözlüğünü düzeltti. "Bana neyin korkunç geldiğini söyleyeyim mi? Ölüyorsun ama toprağa karışıp huzura kavuşmak yerine ortalıkta dolaşmak zorunda kalıyorsun. Sevdiğin herkesin seni özleyip arkandan ağlamasını seyrediyor ama onlarla iletişim kuramıyor, orada olduğunu bile söyleyemiyorsun." Çenesi seğirdi. "Öldükten sonra başına gelmesini istediğin şey bu mu? Çünkü bu bana cehennem gibi geliyor."

Henry'nin kuşkucu olduğunu biliyordum ama sesindeki ani sertlik beni şaşırtmıştı. Neredeyse öfkelenmiş gibiydi.

"Tamam," dedim. "Ne demek istediğini anladım."

Omuzları düştü. "Affedersin. Ben sadece..."

Başka bir şey daha söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama sonra vazgeçti. Bunun yerine hamburgerinden bir ısırık daha alıp yavaşça çiğnedi.

"DNA testi yaptırmalısın."

"Ne?"

"DNA testi," diye tekrarladı. "Hem kendinden hem de Ethel'dan bir örnek al. Böylece bir sürü rahatsız edici soru sormana gerek kalmadan Ethel'ın babaannen olup olmadığını öğrenebilirsin."

"Ethel'ın ağzından sürüntü almama izin vereceğini sanmıyorum."

"Yanak içinden sürüntü almana gerek yok," dedi. "Çalıştığımız bir laboratuvar her türlü tuhaf yerden DNA örneği çıkarabiliyor. Ethel'ın köküyle birlikte kopmuş bir saç telini getirirsen testi senin için laboratuvara gönderirim."

Haklıydı. Gerçeği öğrenmenin en kolay yolu DNA testi yaptırmak olurdu.

"Tarağından birkaç tel alman yeterli." Ağzına bir patates kızartması attı. "Yarın kemiği almaya müzeye geldiğinde getirirsin."

Bunu yapmak, Ethel'ın mahremiyetini ihlal etmek gibi geliyordu. Diğer yandan Ethel, hayatımız boyunca babama (dolayısıyla da bana) yalan söylemiş olabilirdi. Pemberton'da çok fazla sır vardı ve şimdi mülkü elden çıkarmak zorunda kalabilecekken gerçeği öğrenmeyi her şeyden çok istiyordum.

"Tamam," dedim. "Öyle yapalım."

ALTMIŞ BİR

Henry beni eve bırakırken radyoda geçen sefer dinlediğimiz şarkıcı çalıyordu. Frank Sinatra. Yoksa Dean Martin miydi? Sormaya neredeyse çekiniyordum. Kesin olarak hatırladığım tek şey, Henry'nin fötr şapka takmadığını özellikle belirtmiş olmasıydı.

Ay ışığının yüzünü aydınlattığı Henry'ye baktım. Ritme göre başını sallıyordu, bu hâli beni güldürdü.

"Tam da insanın büyükanne ve büyükbabasının dinleyeceği türden bir müzik," dedim.

Henry bana bakıp sırıttı. "O zaman o büyükanneyle büyükbabanın müzik zevki harikaymış."

"İnsan dans bile edemediği bir müziği nasıl dinler, anlamıyorum."

"Bu tür müziklerle kesinlikle dans edebilirsin."

"Gerçekten mi? Üniversite partilerinde arka planda Frank Sinatra çaldığını pek hatırlamıyorum."

"Frank Sinatra şarkılarının çoğunda fokstrot yapabilirsin."

"Fokstrot mu?" diye tekrarladım gülerek. "Ne bu, *tilkilerin*[2] yaptığı bir dans mı?"

---

2 Dansın orijinal adı foxtrot olup "fox" İngilizcede tilki anlamına gelmektedir. *–ç.n.*

Henry bana ters ters baktı, ardından arabayı birden yol kenarına çekince koltuğa tutunmak zorunda kaldım. Vitesi park konumuna aldığında gerilmeye başladım.

"Frank Sinatra'yı sevmediğim için beni arabadan atmayacaksın, değil mi?" diye takıldım ama bunun şaka olduğundan yüzde yüz emin değildim.

"Hayır," dedi sabırla. "Ama sana fokstrotun ne olduğunu anlatabilmem için arabadan inmen gerekecek."

"Ciddi olamazsın."

"Son derece ciddiyim. Haydi, Julia. Eğlenceli olacak, söz veriyorum."

Henry'ye epey bir iyilik borçlu olduğumdan arabadan inip eteğimi düzelttim. Nispeten tenha bir sokaktaydık ve tepemizdeki tek sokak lambası kaldırımı aydınlatıyordu. Henry tüvit ceketini çıkarıp arabanın kaputuna serdi. Ardından telefonunu çıkarıp bir müzik uygulaması açtı.

"Hımm, bunu plaktan dinlememiz gerekmiyor mu?"

"İdeal olanı o," dedi, "ama pikabım evde, bu yüzden Spotify'la idare edeceğiz."

Bir saniye sonra arabada çalan ses Henry'nin telefonundan yükselmeye başladı. Şarkı, birinin *bu geceki hâliyle* ilgili bir şeyler söylüyordu. Arabadayken bu müzikten hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değildim ama sokakta, ses dört bir yanımızda yankılanırken neredeyse büyülü bir ortam yarattı.

Henry sol elinin parmaklarını sağ elimin parmaklarına geçirdi. Daha önce yalnızca birkaç kez salon dansı yapmayı denemiş olsam da sol elimi omzuna koymam gerektiğini biliyordum. O da sağ elini belimin çukuruna yerleştirdi. Henry hamburger, patates kızartması ve belli ki evden çıkmadan hemen önce sürdüğü naneli bir şey kokuyordu.

"Pekâlâ," dedi. "Sadece ayaklarıma bak ve yaptıklarımı tekrar et."

Görünüşte dört ayrı adım içeren hareketlerini takip etmek için elimden geleni yaptıysam da sırtımdaki eli dikkatimi dağıtıyordu. Beni kendine yakın tutuyordu. Hatta sıradan bir foks-trot için gerekenden daha yakın olduğumuzu düşünüyordum.

"Harika," dedi teşvik edici bir sesle. "Çok iyi gidiyorsun."

Dört adımlık hareketi birkaç kez tekrarladık ve şaşırtıcı biçimde ritme ayak uydurmayı başardık. Henry haklıydı. Bu şarkıyla dans *edilebiliyordu*. Ritme uygun adımlar atarken onun usulca mırıldandığını duydum.

Bu geceki hâlin...

"Doğuştan yeteneklisin," dedi.

"Teşekkürler," diyerek güldüm. "Sen de hiç fena değilsin. Nerede öğrendin bu dansı?"

"Çok oldu. Gittiğim lisede salon dansı dersi vardı."

"*Lisende* salon dansı dersi mi vardı?"

Cevap vermedi. Yalnızca sağ elimi biraz daha sıktı, ardından dört adımlık harekete devam ederken beni nazikçe döndürdü. Bu kadar çevik hareket edebileceğini tahmin etmezdim.

Sonra şarkı bitti. Sıraya başka bir şarkı eklememişti, bu yüzden sessizce orada durup artık çalmayan müziğin ritmiyle hafifçe sallanmaya devam ettik.

"Julia," diye mırıldandı.

Şakağımdaki beyaz saç tutamını nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırdı. Bir kaşını kaldırınca başımla onayladım ve dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım. Henry dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve ay ışığı altında parmaklarımız birbirine kenetli, eli hâlâ sırtımdayken beni öptü. Öpücüğü şefkatliydi, yalnızca üst dudağındaki ve çenesindeki kılların tenime hafifçe sürtündüğünü hissedeceğim kadar sertti. Eskiden erkeklerin böyle öpüşüyor olabileceğini düşünmeden edemedim.

"Bir şarkı daha açayım mı?" diye sordu usulca.

Hiç konuşmadan başımla onayladım.

Aradan beş mi yoksa altı mı şarkı geçtiğini bilmiyordum ama bir süre sonra kollarında hafifçe sallanıyordum, müzik çalarken Henry beni bir kez daha öptü. Hiçbir zaman romantik biri olmamıştım. Ay ışığında bir erkekle dans edecek kızlardan değildim. Ama bu an gerçekten çok güzeldi.

"Bir ara dansa gitmeliyiz," dedi. "Seni götürmeyi çok isterim."

Tek kaşımı kaldırdım. "Woodhaven'da insanların fokstrot yaptığı bir yer var mı?"

Sırıttı. "Woodhaven'da yok ama..." Saatine baktı. "Neyse, geç oluyor. Seni eve bırakayım."

Biraz daha kalmaya itiraz etmezdim ama haklıydı. Sonsuza dek burada duramazdık. Beni evine davet edebilirdi ve ben de belki kabul ederdim. Fakat bir centilmene yakışan beni eve bırakmak olurdu ve Henry de her zaman çok centilmence davranıyordu.

ALTMIŞ İKİ

Rüyamda tavan arasından çıkıp beni öldüren bir hayalet yerine hoşlandığım adamı görmek hoş bir değişiklikti.

Böylesine güzel bir rüyanın ardından sabah ilk iş telefonumdan eski şarkılar açıp elimden geldiğince onlara eşlik ettim. Bugün kesinlikle şarkı söyleme havasındaydım.

Evet, biraz gönlümü kaptırmışım. Ya da Henry'nin deyişiyle *abayı yakmıştım*. Gerçi Henry'nin "gönlünü kaptırmak" ifadesini kullandığını da hayal edebiliyordum.

Tuhaf sevgililerle ilgili bir ezgiyi mırıldanarak yataktan kalktım. Şifonyerime yönelmiştim ki birkaç adım sonra ayağımın altında bir şey ezildi ve yüksek bir çıtırtı duydum. Neye bastığımı görmek için eğildiğimde yüreğim sıkıştı.

Caroline'ın mercan mavisi taraklarından biriydi bu. Nasıl olduysa buraya gelmiş ve üzerine basmamla kırılmıştı.

Tarağın parçalarını yerden toplarken 1930'ların şarkılarıyla ilgili bütün düşünceler aklımdan silindi. Bu tarağın odamda ne işi vardı? Önceki gece burada olmadığına emindim. Diğer yatak odasındaki taraklar beni öyle korkutmuştu ki içlerinden biri yeni odama göç etmiş olsaydı kesinlikle fark ederdim.

Tarak avucumda birkaç parçaya ayrılmış hâlde duruyordu. Japon yapıştırıcısıyla bile kurtarılabilecek gibi görünmüyordu.

Caroline buna *çok kızacaktı.*

Kırık tarağı bir çekmeceye tıkıştırırken Henry'yle geçirdiğim geceye dair bütün güzel düşünceler aklımdan uçup gitti. Caroline'ı öfkelendirecek bir şey daha yaptığıma göre diğer meseleyi düzeltmeye çalışmalıydım. Kemiği Henry'den geri alıp ait olduğu yere, toprağa gömmeliydim.

Müzeye gitmem gerekiyordu; Henry sabah kemiği alacağını söylemişti, bana ne anlatacağını merak ediyordum. Ama benimle konuşmadan kemiği polise teslim etmeyeceğine güvenim tamdı.

Yalnız müzeye gitmeden önce yapmam gereken bir şey daha vardı:

Ethel'ın saçından bir örnek almam gerekiyordu.

Bu o kadar kolay olmayacaktı. Banyomuzun her yerinde saç telleri vardı ama bir beyaz saçı diğerinden ayırt edemezdim. Farkında olmadan babaannemin saçından bir tel alırsam sonuç pek işe yaramazdı. Hayır, kesinlikle Ethel'a ait bir saç teli bulmalıydım ve onu doğrudan başından koparmak bir seçenek değildi.

Bu yüzden yatak odasına girmem gerekiyordu.

Evden çıkmasını bekledim. Nereye gittiğini ya da ne kadar süre dışarıda kalacağını bilmiyordum ama bir saç teli bulmam uzun sürmezdi, değil mi? Saçı koymak için mutfaktan kilitli poşet bile aşırmıştım.

Ethel'ın odası benimkinin epey uzağında, koridorun en sonundaydı. Arabasının motorunun çalıştığını duyar duymaz merdiveni çıkıp odasına yöneldim. Mick yine bahçedeydi, babaannemse uyuyordu. Yani evde yalnız sayılırdım.

Kapısının kilitli olacağını düşünerek elimi topuza koydum ama kilitli değildi. Topuzu çevirdiğimde doğrudan içeri girdim. Anlaşılan evde kilitli tuttukları tek yer tavan arasıydı.

Evin büyük bölümü bakımsız olsa da Ethel'ın odasının neredeyse rahatsız edecek kadar düzenli olması şaşırtıcı değildi. Yatağı toplanmış, yastıkları kabartılmıştı ve havada ferah bir limon kokusu vardı. Burada tek bir toz zerresi bulsam şaşırırdım.

Peki, saç teli bulabilecek miydim?

İlk önce tam önümdeki yastıklara baktım. Ethel bütün gece üzerlerinde uyuduğuna göre geride birkaç saç teli kalmış olmalıydı. Fakat kumaşı yakından incelediğimde hiçbir şey bulamadım. Tek bir saç teli, hatta küçücük bir tiftik bile yoktu.

Bir saç fırçası ya da tarak bulmalıydım. En iyi seçeneğim buydu. Ama bu da kolay değildi. Ortalıkta ikisinden de iz yoktu. Banyoda da görmemiştim, dolayısıyla bir yerde saklıyor olmalıydı. Sonuçta kadının saçları upuzundu ve her zaman kusursuz bir topuz yapıyordu. Saçlarını bir şekilde tarıyor *olmalıydı*.

Çekmeceleri olabildiğince hızlı açmaya başladım. Caroline'ın yatak odasındakine çok benzeyen bir makyaj masası vardı. En üst çekmeceyi açınca –bingo!– aradığımı buldum. Bir saç fırçası.

Fırçayı çekmeceden alıp kıllarını inceledim. Tanrım, hayatımda gördüğüm en temiz saç fırçasıydı. Ethel bunu beş dakika önce mi satın almıştı? Haftalardır ya da aylardır kullandığı bir fırçada tek bir saç telinin bile bulunmadığına inanmak mümkün değildi.

Bu iş umutsuz vakaydı. Ardında kendine ait hiçbir iz bırakmayan bu kadından DNA testi için örnek almayı nasıl başaracaktım? Belki de uyurken ağzından sürüntü almaya çalışmak daha kolay olurdu.

Tam vazgeçmek üzereyken gözüm makyaj masasının altındaki küçük çöp sepetine takıldı. Kapıya baktıktan sonra ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp sepetin içine göz attım.

Saç! İnanamıyordum! Sepetin tam ortasında fırçadan kısa süre önce çıkarıldığı belli olan küçük bir saç yumağı vardı. O yumağı almak için elimi sepete uzattığım anda merdivenden ayak sesleri geldiğini duydum.

Kahretsin.

Saç yumağını hızlıca kilitli poşete tıkıştırıp poşeti kapüşonlu üstümün cebine koydum. Öyle bir aceleyle ayağa kalkmaya çalıştım ki başımı masasının altına, neredeyse beyin sarsıntısı geçirecek kadar sert çarptım. İçimden küfrederek masanın altından çıktım ve başımın arkasını ovuşturdum.

Ayak sesleri giderek yaklaşıyordu. Dışarıdakinin babaannem olduğunu ve odanın önünden geçip gideceğini umarak burada saklanabilirdim. Ya da sessizce odadan çıkmaya çalışabilirdim. Eğer gelen kişi odasından bir şey almak için geri dönen Ethel'sa burada ne yaptığımı nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Her kim geliyorsa belki de merdivenin başına ulaşmadan önce gizlice sıvışabilirdim.

Olabildiğince sessiz hareket ederek Ethel'ın yatak odasından çıktım. Kapıyı arkamdan kapadığım anda Mick merdivenin tepesinde belirdi. Beni görünce şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Julia," dedi ama sanki gizli bir şey yaparken yakalanan ben değil de *oymuş* gibi sesinde bariz bir suçluluk vardı. "Dışarıda olduğunu sanıyordum."

"Birazdan çıkacağım," dedim. "Sadece odamdan bir şey almam gerekiyordu."

Mick omzunun üzerinden odamın olduğu yere baktı. Şu anda odama olabilecek en uzak noktada duruyordum.

"Bir de tuvaleti kullanmam gerekti," diye ekledim.

Bana tuhaf tuhaf baktıysa da hiçbir şey söylemedi. Bundan Ethel'a söz etmemesini umdum ama etse bile Ethel burada ne işler çevirdiğimi anlayamazdı. Saçları Henry'ye verip DNA testi yaptıracaktım ve böylece, Ethel istese de istemese de, sonunda bütün gerçeği öğrenecektim.

ALTMIŞ ÜÇ

1692

CAROLINE

Yukarıdan ayak sesleri geldiğinde hava çoktan kararmıştı.

Akşam yemeği için geç bir saatti ama artık buna alışmıştık. Güneş saatler önce batmıştı ve açlıktan midem ağrıyordu. Öyle ki Strickland'in vereceği yemeği yiyebilmek için benden istediği her şeyi yapmaya hazırdım. Bizi bu yüzden beklettiğine inanıyordum; çaresiz kalmamızı istiyordu.

Meşalenin ışığında, yatağında oturan Jonas'ın gözlerini tavana diktiğini gördüm. "Şerif yardımcısı geliyor," dedi.

"Evet."

Jonas gülümsediğinde, gözlerinde buraya geldiğim ilk günden beri görmediğim kötücül bir parıltı belirdi. Ayağa kalkıp hücresinin parmaklıklarına yaklaşınca huzursuzlandım.

"Hitty Atkins'le ne konuştuğumuzu sana hiç anlatmadım," dedi.

O tartışmayı hatırlayınca kaşlarımı çattım. "Benden söz ettiğinizi söylemiştin."

"Ettik," diyerek onayladı. "Bana dostluğunuzdan bahsetti. Ama senin hakkında anlattığı tek şey bu değildi."

"Ne demek istiyorsun?"

Tam da o sırada sesi duyduk. Üst kattan mahzenin kapısı açılmıştı. Şerif yardımcısı yemeklerimizle birlikte birazdan burada olacaktı. O, meraklı kulaklarını bize dikmeden önce Hitty'nin ne söylediğini öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

"Bana senin hakkındaki gerçeği söyledi," dedi Jonas. Sesi o kadar yüksekti ki neredeyse onu sessiz olması için azarlayacaktım. "Gerçekte kim olduğunu anlattı."

"Gerçekte kim olduğumu mu?"

"Evet!" Sesi artık tehlikeli biçimde yükselmişti, o kadar ki gittikçe yaklaşan şerif yardımcısının onu duymaması mümkün değildi. "Bana senin cadı olduğunu söyledi!"

Bir anda ciğerlerimdeki bütün hava boşalmış gibi hissettim. Hayır, bu doğru olamazdı. "O... sana..."

"İkinizin birlikte kasaba halkına nasıl büyü yaptığınızı anlattı!" diye devam etti. Gözleri iri iri açılmıştı ve söylediklerine içtenlikle inanıyor gibiydi. "Elias Fenn'in etlerini murdar etmek için nasıl iş birliği yaptığınızı, şeytanla nasıl birlikte yattığınızı anlattı."

"Hayır! Bunların hiçbirini yapmadım! Hepsi yalan!"

Sesi uğursuz bir hırıltıya dönüştü. "Ayrıca insanlara nasıl nöbet geçirttiğini de anlattı. Şeytanın, kitabını imzalamayı reddedenlere öyle yapmanı emrettiğini söyledi. Hitty, hünerlerine ve cadılığına büyük hayranlık duyuyordu. Senin ondan çok daha güçlü bir cadı olduğunu söyledi."

"Saçmalık bu!"

Bu sözleri haykırdığım sırada Şerif Yardımcısı Strickland, yemek tabaklarımızla mahzene girdi. Jonas'ın bana bağırdığını, benimse yüzümün bembeyaz kesildiğini gördü. Şüphesiz suçlamalarını da duymuştu.

"Sen bir cadısın!" Jonas titreyen parmağını bana doğrulttu. "Herkes bunun doğru olduğunu biliyor! Neden itiraf etmiyorsun?"

Gözlerim yaşlarla doldu. Mahkeme salonunda yaşananlar fazlasıyla korkunçtu ama Jonas'ın bu suçlamaları yüzüme haykırması daha da kötüydü çünkü söylediklerine gerçekten inanıyor gibiydi. Dostum Hitty, ölümünden önceki gece bütün bunları ona gerçekten itiraf etmiş miydi? Eğer öyleyse Jonas geçen gün bana neden yardım etmişti? Benden *korktuğu* için olabilir miydi? O sırada öyle görünmemişti.

"Ben cadı değilim!" diye güçsüzce itiraz ettim. "Yalan bunlar!"

"Şerif Yardımcısı Strickland." Jonas'ın gözleri korkuyla irice açılmıştı. "Bayan Eldridge bana büyü sözleri mırıldanıyor. İkimizi de büyülemeye niyetli!"

Şerif Yardımcısı Strickland büyücülüğe inansa da inanmasa da Jonas'ın yüzündeki korku gerçekti. Strickland, bu suçlamaya nasıl karşılık vereceğini bilemiyormuş gibi duraksadı. "Ne söyledi?"

"Şeytanı çağırıyor," dedi Jonas soluk soluğa. "Dedi ki..."

Sonra Jonas transa girmiş gibi birden donakaldı. Başım zonklarken bir adım geri çekildim. Strickland de ben de onu izlerken bütün bedeni kaskatı kesildi.

Judith Hatch'in yardımına koştuğum o korkunç günü yeniden yaşıyor gibiydim. Jonas'ın bedeni gerildi, ardından boğuk bir gürültüyle yere yığıldı. Görünmez bir varlık onu sarsıyormuş gibi titremeye başladı.

Strickland başını hızla bana çevirdi. Gözlerinde Jonas'ın yüzünde gördüğüm korkunun aynısı vardı. "Buna derhâl son ver!" diye emretti.

Ama Jonas'ın titremesi son bulmadı. Sarsıntıları giderek şiddetlendi, sanki mahzen titriyormuş gibiydi. Korkudan bütün bedenim uyuşmuştu. Judith Hatch'in başına gelen de tam olarak buydu. Kendimi ateş yüzünden titrediğine inandırmıştım ama yanılmış mıydım? Judith'in o korkunç nöbetleri geçirmesine ben mi sebep olmuştum?

Hitty, Jonas'a cadı olduğumu söylemişti. Haklı olabilir miydi?

Jonas'ın nöbeti dehşet vericiydi ve artık bunun doğaüstü bir nedeni olduğuna şüphe yoktu. Strickland tabaklarımızı yere atmıştı, kemerindeki anahtarlığa uzanırken elleri zangır zangır titriyordu. Büyülenmiş adama yardım etmek için Jonas'ın hücresinin kapısını açtı.

Ama sonra Jonas'ın nöbeti başladığı gibi aniden kesildi. Bedeni bir an hareketsiz kaldı, ardından sağ elini uzatıp çizmesinin tokasıyla zeminden söktüğü büyük taşı kavradı. İşte o anda geceleri ne yaptığını anladım.

Jonas, başından beri bir kaçış yolu kazmaya çalışmıyordu. Yalnızca kendine bir tür silah hazırlıyordu. Şimdi de o silahı Strickland'in kafasına indirmişti.

Şerif yardımcısı yere yığıldı ve başının yan tarafından kan süzülmeye başladı. Jonas bir an bile duraksamadı. Strickland'in elinden düşen anahtarlığı kaptı, hücresinden çıkıp kapıyı arkasından kilitleyerek Strickland'i içeriye hapsetti.

Ardından arkasına döndü, dağınık saçları yüzüne düşmüştü. Sakalı dudaklarını neredeyse tamamen örtüyordu ama gülümsediğini görebiliyordum. Bu sırıtış beni iliklerime kadar ürpertti.

Gece Celladı artık özgürdü.

ALTMIŞ DÖRT

GÜNÜMÜZ

JULIA

Öğleden sonra müzeye doğru yola çıktım.

Olanlar yüzünden o kadar kaygılıydım ki yanlış yöne saptım, manzaralı yollardan geçerek Woodhaven'ın büyük bölümünü dolaştım ve sonunda komşu kasabaya vardım. Nihayetinde tamamen kaybolduğumu kabullenip ucuz bir motelin otoparkına girdim ve telefonumdaki GPS'i çalıştırmayı denedim. Ne yazık ki bölgenin tamamında telefon çok zor çekiyordu.

Harita yüklenebilsin diye arabadan inip telefonumu havaya kaldırdım. Massachusetts'taki yollar neden bu kadar saçmaydı? Daha önce defalarca gittiğim bir yere kaybolmadan ulaşabilmem gerekirdi. Bu eyaletteki yolların ineklerin açtığı patikalar temel alınarak yapıldığına dair bir söylenti duymuştum ve buna inanıyordum. Aptal inekler.

GPS'in açılmasını beklerken motelin otoparkına göz gezdirdim. Otoparkta yalnızca birkaç araba vardı ve bunlardan biri beyaz bir Buick'ti.

Hatta tıpatıp Ethel'ın arabasına benziyordu.

Ama bu hiç mantıklı değildi. Ethel'ın, komşu kasabadaki tekinsiz bir motelin otoparkında ne işi olabilirdi? Bunun için makul bir açıklama düşünemiyordum bile.

Daha yakından bakmak üzere arabaya doğru yürümeye başladığım sırada harita birden açıldı. Neyse ki GPS yeniden çalışmaya başlamıştı. Ethel'ın arabasının ikizini araştırmaktan vazgeçip kendi Ford'uma bindim. Müzeye gidip Henry'nin arka bahçemizdeki iskelet kalıntıları hakkında ne bulduğunu öğrenmeliydim.

Gün sonuna yaklaşıyorduk, bu nedenle müzeye vardığımda girişte kuyruk yoktu. Bu işi internette gezinmek için bahane olarak kullanıyormuş gibi görünen kız yine oradaydı. Yanına yaklaştığımda bakışlarını telefonundan güçlükle ayırıp siyah kalemle çevrelenmiş gözleriyle bana baktı.

"Yarım saat sonra kapanıyoruz," dedi.

"Aslında Henry'yi görmeye gelmiştim," dedim.

Yüzüme boş boş baktı.

"Henry Ziegler," diye açıkladım. "Küratör."

Kız, pırlanta hızmalı burnunun kenarını kaşıdı. "Burada o isimde biri çalışmıyor."

Sinirden dişlerimi sıktım. Danışmada çalışacak daha becerikli birini işe almaları gerekiyordu. "Henry Ziegler. Onunla birçok kez görüştüm. Kesinlikle burada çalışıyor."

Kız düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Aslında uzun zaman önce burada çalışmış o isimde bir küratör var."

Kızın kafası karışmış olmalıydı. "Ne kadar uzun zaman önce?"

"Bilmem, *onlarca* yıl önce filan," dedi. "1952'de müzede büyük bir yangın çıkmış. Çalışanlardan birkaçı ölmüş. İtfaiye gelmeden diri diri yanmışlar ve Henry de onlardan biriymiş."

Ne? Hayır...

"Bazıları onu geceleri müzede dolaşırken görüyormuş." Gözle görülür biçimde ürperdi. "Bu hikâyeler beni biraz korkutmuştu ama hiçbir zaman gerçekten inanmamıştım."

Şaşkın şaşkın ona baktım. "Ah..."

Kaşlarını kaldırdı. "Onu gördüğünü mü söylüyorsun?"

"Ben... evet. Yani..."

"Pantolon askısı ve tüvit ceket mi giyiyordu?" Gözleri fal taşı gibi açılan kız öne doğru eğildi. "Onu gören herkes üzerinde bunların olduğunu söylüyor."

Başım dönüyordu. Kız *mutlaka* karıştırıyor olmalıydı. Şimdiye kadar üç kez görüştüğüm adam son derece gerçekti. Birlikte dans etmiştik, beni kollarına almıştı. Beni *öpmüştü*. Henry 1952'de *ölmemişti*. Bu imkânsızdı.

Ama...

Daha önce Henry Ziegler gibi biriyle hiç tanışmamıştım. Çok... eski kafalıydı. Pantolon askısı, saç kesimi, hatta ayakkabıları bile uzun zaman önce yaşamış birine aitmiş gibi görünüyordu. Ayrıca onlarca yıl öncesinin müziklerine hayrandı ve bütün eski dansları biliyordu. Bunlara büyükanne ve büyükbabası sayesinde merak saldığını söylemişti ama daha fazlasını sormaya çalıştığımda ağzını bıçak açmamıştı.

Bir de ölümden sonra yaşayanların dünyasına dönmenin ne kadar korkunç olacağından söz ederken gözlerini bürüyen o öfke vardı. Onlardan biri olmadığını bilerek yaşayanların arasında dolaşmanın ne kadar acı vereceğini söylemişti. Bir bakıma bütün taşlar korkunç biçimde yerine oturuyordu...

"Bu da ne demek oluyor, Lina?"

Başımı hızla çevirdiğimde Henry'nin neredeyse koşar adım bize doğru geldiğini gördüm. Dudakları aşağı kıvrılmıştı ve saçları ilk kez biraz dağınık görünüyordu. Kız birden ayağa fırladı ve işaret parmaklarını birbirinin üzerine getirerek Henry'yi uzak tutmaya çalışıyormuş gibi ona doğru tuttu.

"Defol, kötü ruh!" diye bağırdı ama bunu söylerken kıkırdıyordu.

Henry masasının önünde durup ona ters ters baktı. "Julia'ya ne söyledin?"

"Çok komikti! Ona müzede çıkan korkunç bir yangında öldüğünü söyledim! 1952'de!" Lina denen kız kahkahalara boğuldu. "O da *inandı!*"

Henry bakışlarını bana çevirdi, biraz kaygılı görünüyordu. "Gerçekten inanmadın, değil mi?"

"İnandı!" diye ısrar etti Lina. "Ödü patladı! Sana saç modelini değiştirmen gerektiğini *söylemiştim*, Henry! Artık yirmi birinci yüzyıla adım atmanın vakti gelmedi mi sence de?"

Henry ona ters ters baktı. "Tavsiyen için sağ ol."

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Ben... Gerçekten inanmamıştım..."

Henry parmağıyla beni yanına çağırdı. "Gel haydi. Konuşmamız gerek."

Biz müzeye girerken Lina hâlâ kıkırdıyordu ama Henry hiç de eğlenmiş gibi görünmüyordu. Onun hayalet olduğuna *gerçekten* inanmamıştım. Tamam, belki kısacık bir anlığına bunun mümkün olabileceğini düşünmüştüm. Son birkaç haftada akılalmaz şeylere tanık olmuştum ve belki de zihnimi gereğinden *fazla* açmıştım.

"Özür dilerim," dedim tekrar. "Pemberton'a taşındığımdan beri hayatım biraz tuhaflaştı."

Asırlar öncesinden kalma bir duvar halısına benzeyen şeyin önünde aniden durdu. "Lütfen gerçekten hayalet olduğumu düşünmediğini söyle."

"Dü-düşünmedim."

"Tanrım." Gözlerini sımsıkı yumdu. "Düşünmüşsün."

"O kızın ikna kabiliyeti çok yüksek."

"Julia, biz *öpüştük*."

"Şöyle düşün," dedim, "bunu iltifat olarak kabul etmelisin. Öpüşmemiz o kadar güzeldi ki bir *insanın* o kadar iyi öpüşebileceğine inanamadım."

Henry bunu iltifat olarak kabul etmişe benzemiyordu.

"Bak," dedim, "sana hayatımla ve ailemle ilgili onca şey anlattım ama ne zaman kendin hakkında bir şey sorsam içine kapanıyorsun. Doğaüstü bir konu açıldığında da tuhaf davranıyorsun."

"Etrafımızda ölü insanların dolaşmadığını düşünmek mi *tuhaf?*"

"Böyle söyleyince..."

Siyah çerçeveli gözlüğünün ardından birkaç saniye bana baktı. Sonunda omuzları düştü. "Hakkımda bir şeyler öğrenmek istiyorsun, öyle mi?"

"Evet, istiyorum."

"Ben sekiz yaşındayken annemle babam bir trafik kazasında öldü," dedi. "Bu yüzden beni büyükannemle büyükbabam büyüttü. Hayatım boyunca insanlar bana sürekli, *Annenle baban yukarıdan seni izliyor*, gibi şeyler söylediler. Liseden mezun olduğumda büyükannem, *Annenle baban da seyircilerin arasındaydı, seni izliyorlardı*, dedi." Kaşlarını çatarak duraksadı. "Ama bunlar *saçmalık*, Julia. Annemle babam öldü, peşimde dolaşıp ne zaman bir şey başarsam benimle gurur duymuyorlar. Herkesin iyiliğimi istediğini biliyorum ama hayatımdaki en önemli iki insanı temelli kaybetmemişim gibi davranmaları beni çileden çıkarıyor."

Bir an ne söyleyeceğimi bilemedim. Fakat bana bakıyor, bir karşılık vermemi bekliyordu. Bense yalnızca, "Üzgünüm. Bu gerçekten berbat," diyebildim.

"Öyle," diye onayladı.

"Bir de... hayalet olabileceğini düşündüğüm için özür dilerim."

Sözlerim sonunda ciddi ifadesini bozdu. Kendini alaya alan bir gülümsemeyle, "Sanırım *bir bakıma* komikti," dedi.

"Hareketlerin de pek *çevikti*," diye belirttim.

Bu kez sesli güldü. Sonra uzanıp elimi tuttu, parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi. "Kemiği sana geri vereyim."

Geçen gün konuştuğumuz odaya girdik. Leğen kemiği bir tür numune torbasının içinde, masanın üzerinde duruyordu. Bu da her şeyi korkutucu derecede resmî gösteriyordu. Henry torbayı masanın üzerinden bana doğru kaydırırken midemde hafif bir kıpırtı hissettim.

"Arkadaşım yaşının yaklaşık üç yüz olduğunu tahmin ediyor," dedi. "Yani polisi işe karıştırmamıza gerek yok."

Ah, Tanrı'ya şükür. "Demek kemik gerçekten Caroline Eldridge'a aitmiş."

Öyleyse her şey doğruydu. Büyücülük suçlamasıyla idam edilmesi, kocasının onu arka bahçeye gömmesi ve şimdi de...

"Tam olarak değil." Henry masaya yaslanıp numune torbasına yan gözle baktı. "Arkadaşımla konuşurken kemiğin görünümünü de değerlendirdik. Bazı şüphelerim vardı, o da düşündüğüm şeyi doğruladı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şöyle..." Torbayı eline aldı. "Ortadaki şu açık alanı görüyor musun? Buna pelvis girişi denir. Kadınlarda doğuma olanak vermesi için çok daha geniştir. Bir de pubik açı var; iki kasık kemiğinin alt kısımlarının birleşmesiyle oluşan açıdır. Kadınlarda genellikle en az yetmiş beş derecedir. Ama bundaki açı elli beş derece."

"Bu konuda sözüne inanacağım." Omzunun üzerinden eğilerek leğen kemiğinin alt tarafında işaret ettiği yere baktım. "Peki, ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Şunu söylüyorum," dedi. "Bu kemik büyük olasılıkla bir erkeğe aitti."

ALTMIŞ BEŞ

1692

CAROLINE

Başıma gelebilecek en kötü şey buydu.

Şerif Yardımcısı Strickland kötü kalpli bir adamdı ama en azından yasalara uyan biriydi. Şimdiyse dört kadını katleden adam, şeytani eylemlerini tekrar tekrar gerçekleştirmek üzere serbest kalmıştı. Bana söylediği sözler zihnimde yankılanıyordu:

Serbest kaldığımda alacağım ilk can seninki olacak.

Jonas sağ elinde sallanan anahtarlıkla hücremin kapısına doğru geldi. Birkaç adım sonra duvara çarpacağımı bile bile geriledim. Bu kafeste kapana kısılmıştım, kaçacak hiçbir yerim yoktu. Üstelik onun yaptığı gibi kendime silah olarak kullanabileceğim bir şey bulacak kadar akıllı da davranmamıştım.

"Hayır," diye fısıldadım. "Yalvarırım, yapma..."

Anahtarı hücremin kilidine soktu. Anahtar dönerken yüksek bir tıkırtı duyuldu.

"Lütfen..."

Hücremin kilidi açıldı ve Jonas kapıyı iterek araladı. Parmaklarını boynuma dolamasına kendimi hazırladım. Gerçi belki de böylesi daha kolay olurdu; bütün kasabanın önünde ölmektense bu hücrede sessizce ölmek daha iyiydi.

Ancak Jonas parmaklarını boynuma dolamadı. Bunun yerine elini bana uzattı. "Gidelim," dedi aceleci bir sesle. "Çabuk ol. Vaktimiz az."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Efendim?"

"Gitmemiz *gerek*." Sabırsızca elini salladı. "Gece boyunca yol alırsak bizi arasalar bile asla bulamayacakları kadar uzaklaşabiliriz."

"*Seninle* hiçbir yere gelmem!"

Bana öfkeli bir bakış attı. "İşlemediğin bir suç yüzünden darağacında asılmayı mı tercih edersin?"

Kaşlarımı çattım. "Hitty'nin sana cadı olduğumu söylediğini sanıyordum."

"Cadı diye bir şey yoktur." Başını iki yana salladı. "Bunu sen de biliyorsun."

"Öyleyse Hitty sana hakkımda ne söyledi?"

Soruma yanıt vermeden hücremden çıkmayacağımı geç de olsa anladı.

"Bana yalnızca kaçarsam seni de yanımda götürmem gerektiğini söyledi," dedi. "O yüzden sözümü tutmama izin ver de *gidelim*."

Bu adamın peşinden gitmek istemiyordum. Ama diğer seçenek neydi? Burada kalıp asılmayı beklemek mi?

Başka çarem yoktu. Jonas'ın peşinden gidecek ama ilk fırsatta ondan kaçıp kendi yoluma devam edecektim.

Hücremden çıktım. Kısa bir süre hapsedilmiş olmama rağmen birden özgür kalmak tuhaf geldi. Jonas'a temkinli bir bakış attım ama bana dikkat etmiyordu. Nedenini anlamasam da yanımdan geçip hücreme girmişti.

Şerif Yardımcısı Strickland kendine gelmeye başlıyordu. Yerde inleyerek başını tuttu. Belli ki sersemlemişti ama nerede olduğunu ve neler yaşandığını anlayınca birden doğruldu.

"Bu da ne demek oluyor?" diye çıkıştı.

Şerif yardımcısını hiç umursamayan Jonas'a baktım. Yatağımdaki samanları kollarının arasına topluyordu.

"Reeve!" diye bağırdı Strickland. "Beni derhâl buradan çıkar!"

Jonas ona cevap vermedi ama kucağındaki samanları hücremden çıkarıp dışarıya bırakırken kıs kıs gülüyordu. Sonra biraz daha almak için yeniden içeri girdi.

"Bayan Eldridge!" Strickland bu kez bana seslenmeye karar verdi. "Bir katilin hapisten kaçmasına izin vermeyeceksin, değil mi?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Açıkçası denesem bile Jonas'ı durdurabileceğimi sanmıyordum.

"Sen cadı değilsin!" Strickland'in sesi çaresiz bir hâl almıştı. "İkimiz de cadı olmadığını biliyoruz. Bana yardım eder, beni buradan çıkarırsan Yargıç Putman'la konuşurum. Yanıldığımı söylerim. Onu cadı olmadığına, kasaba halkının seni haksız yere suçladığına ikna ederim."

"Böyle bir şey yapmayacak," dedi Jonas sinir bozucu bir kesinlikle. "Onu o hücreden çıkarırsan yarın asılman için elinden geleni yapacak." Bir kucak samanı daha yere bırakıp anahtarlığı havada salladı. "Hem ona özgürlüğünü vermek istesen bile anahtarlar *bende*."

"İzini bulacağız!" diye bağırdı Strickland, Jonas'a. "Saklanabileceğini mi sanıyorsun? Asla! Seni bulana kadar her yeri didik didik arayacak ve işlediğin bütün suçların hesabını soracağız."

"*Diğerleri* beni bulabilir," diye kabul etti Jonas. "Ama *sen* bulamayacaksın."

Bu sözlerin ardından duvardaki meşaleyi aldı ve hücremin önünde hazırladığı saman yığınına doğru indirdi. Birazdan olacakların dehşetiyle geriye doğru bir adım attım.

Strickland de Jonas'ın ne yapmak istediğini anlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır!" diye haykırdı. "Bunu yapma! Canımı bağışla!"

Jonas sağ elinde sımsıkı tuttuğu meşaleyle bir an duraksadı. "Neden canını bağışlayayım? Yalanlara dayanarak Bayan Eldridge'in idam fermanını imzalamaya *razıydın*."

"Pişmanım!" Strickland dizlerinin üzerine çökerken gözleri yaşlarla doldu. "Tövbe edeceğim! Yemin ederim!"

"Bunun için artık çok geç," dedi Jonas.

"Caroline!" Strickland artık bütün umudunu bana bağlamıştı, ellerini birleştirerek bana yalvardı. "Bunu yapmak istemezsin. Bu adam bir katil ama sen değilsin. Sen erdemli, Tanrı'dan korkan bir kadınsın. Böyle tehlikeli bir yola girmek istemezsin."

Tüm sözleri arasında en doğru olan buydu. Jonas'ın bu adamı öldürmesine nasıl izin verebilirdim? Bu, inandığım her şeye aykırıydı. Strickland'in bana yaptıklarından sonra bile mümkün değildi.

"Yalvarırım, ona zarar verme," dedim Jonas'a. "Doğru, günah işledi. Ama bu bize onun canını alma hakkı vermez. Biz Tanrı değiliz."

Jonas doğruldu, meşaleyi indirmişti. Gözlerinde daha önce gördüğüm o kötücül parıltı yoktu. Bunun yerine yorgun ama kararlı görünüyordu.

"Onu günah işlediği için öldürmeyeceğim," dedi.

"Teşekkür ederim, iyi yürekli beyefendi," dedi Strickland soluk soluğa. "Tanrı'nın gözünde doğru olanı yapıyorsun."

Jonas, Strickland'i duymazdan gelerek gözlerini benimkilere dikti. "Onu öldüreceğim çünkü bunu yapmazsak, Caroline, asla özgür kalamayız. Hapishaneyi o içerideyken yakarsak kasaba halkı bizim de burada öldüğümüzü sanır."

Bu sözlerin ardından meşalesini saman yığınına indirdi, samanlar da ânında tutuştu. Birkaç dakika içinde bütün mahzen alevler içinde kalacaktı.

"Yardım edin!" diye haykırdı Strickland. Ayağa kalkmış, bileğinin kuvvetiyle eğebilecekmiş gibi hücrenin parmaklıklarına tutunmuştu. "Beni bu hücreden çıkarın!"

"Benimle gel, Caroline." Jonas'ın sesi alçak ve aceleciydi. "*Hemen*. Kaybedecek vaktimiz yok."

Strickland, muhtemelen hızla yayılan yangın yüzünden ısınmaya başlayan parmaklıkları bıraktı. Alevler demirleri yalarken hücrenin uzak köşesine sindi. Ateşin onu yutması uzun sürmeyecekti.

Onu kurtarmak istesem bile artık yapamazdım.

"*Gitmemiz* gerek." Jonas kolumu kavradığında yüzündeki ifadenin gerçek bir panik olduğunu anladım. Beni büyücülükle suçlarken sergilediği tavırlar bir oyundan ibaretti. "Hitty'ye seni yanımda götüreceğime yemin ettim."

İki seçeneğim vardı. Bu mahzende kalıp Strickland'in acı dolu çığlıkları eşliğinde can verebilirdim. Ya da en az dört kadını boğazını sıkarak öldüren kötü bir adamın peşinden gidip yaşayabilirdim.

Ben de Jonas'ın peşinden merdiveni çıktım.

Merdivenin tepesine vardığımızda Şerif Yardımcısı Strickland'in çığlıklarını hâlâ duyabiliyordum. Ancak sonra sesi boğuklaştı, Jonas giriş katın kapısını iterek açtığı sırada tamamen kesildi. Omzumun üzerinden arkama baktığımda mahzenin bütünüyle alevlere teslim olduğunu gördüm. Jonas arkamızdan mahzenin kapısını kapadı.

Strickland ölmüştü. Jonas onu öldürmüştü.

Hayır, *biz* onu öldürmüştük.

Bugüne kadar hiçbir suç işlememiştim. Ama artık bir adamın öldürülmesine ortak olmuştum. Strickland hapishanede yanarak can vermiş olabilirdi ama Jonas'la ben cehennemde yanacaktık.

Jonas ölümsüz ruhunu zerre kadar dert ediyor gibi görünmüyordu. "Gitmemiz gerek," dedi bu kez daha da aceleyle.

Aşağıdaki kavrulmuş cesedi düşünerek titrek bir nefes aldım. "Kaçarsak bizi görürler. Belediye binasına çok yakınız."

Başını iki yana salladı. "Bu saatte dışarıda kimse olmaz. Meşaleyi burada bırakıp ay ışığında yolumuzu bulacağız. Şansımıza dolunay var."

Hapishanenin giriş katındaki pencereden dışarı baktım. Ay, gece göğünü uğursuz bir parıltıyla aydınlatıyordu. Jonas haklıydı; ortalıkta kasaba halkından kimse yoktu. Karanlığın içine süzülmek kolay olacaktı.

"Caroline." Kolumdan tutup beni çıkışa doğru çekiştirdi. "Gitmemiz gerek. *Hemen*."

Tanrı yardımcım olsun, yapabileceğim tek şeyi yaptım ve bu adamın peşinden hapishaneden çıkıp gecenin karanlığına karıştım. Jonas meşaleyi geride bıraktı ama gitmeden önce masaya dayalı tüfeği aldığını gördüm.

ALTMIŞ ALTI

GÜNÜMÜZ

JULIA

Erkek mi?

Öğrendiğim bu yeni bilgi hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Caroline'ın arka bahçemize gömüldüğünü kabul etmeye hazırdım. Ama kimse oraya yabancı bir adamın da gömüldüğünden söz etmemişti. "Bundan emin misin?"

"Hiç değilim," dedi Henry. "Yalnızca bana nasıl göründüğünü söylüyorum. Ama kayıtlara göre Caroline Eldridge kazığa bağlanarak yakılmıştı, yani kalıntılarının büyük ölçüde küle dönüşmüş olması gerekir. Aradan yüzyıllar geçtikten sonra kusursuz durumdaki bir leğen kemiğinin bulunması mümkün değil."

Derin bir nefes aldım. "Belki kayıtlarda hata vardır. Belki onu da diğerleri gibi sadece asmışlardır."

"Olabilir."

Ama numune torbasına bakışından bir terslik olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordum. Ben de öyle hissediyordum.

"Neyse," dedi, "bunu sana geri vereceğim. Ruhlara inanıyorsan bunu diğer kalıntıların yanına koymanı öneririm. Mülkü satın alırsak oraya vardığımızda ne yapacağımıza karar veririz ama üç yüz yıllık cesetleri mezardan çıkarmak gibi bir alışkanlığımız yok."

Haklıydı. Bir kürek alıp arka bahçeye giderek bu şeyi gömme fikri bana pek cazip gelmese de kemiğin, bulunduğu yere dönmesi gerektiğini iliklerime kadar hissediyordum.

Ama kemiğin kime ait olduğunu hâlâ bilmiyordum. Caroline Eldridge'a mı aitti? Yoksa onlarca yıl önce Pemberton'da yaşanan ve tarih kayıtlarına geçmeyen başka bir şey mi vardı?

"Bu arada," dedim, "Celia denen kadını araştırma fırsatın oldu mu?"

Henry sırıttı. "Aslında eve dönerken belediyeyi aradım. Pemberton'da Celia Caine adında bir kadın çalışmış. Aradığın kişinin o olduğunu tahmin ediyorum."

"Evet!" Birden kollarımı Henry'ye dolayıp ona sarıldım. Gülerek o da bana sarıldı. "Onu bulduğuna inanamıyorum."

"Hemen heyecanlanma," diye beni uyardı. "İşten ayrıldıktan sonra Woodhaven'da Celia Caine'e dair başka hiçbir kayıt yok. Google'da hızlıca aradım ama oradan da pek bir şey çıkmadı. Gerçi kadın şimdi muhtemelen seksenli yaşlarındadır ve internette pek görünür olmayabilir. Ya da yıllar önce ölmüş olabilir."

Kahretsin. Bu kadar kolay olmayacağını biliyordum. "Yine de teşekkür ederim."

Bir parmağını kaldırdı. "Ama ilginç bir ayrıntı daha var."

"Öyle mi?"

Başıyla onayladı. "Celia Caine'in Pemberton'da çalışmaya başlamadan önce sabıka kaydı varmış."

Tamam, *bu* gerçekten ilginçti. "Sahi mi?"

"Abartılacak bir şey değil." Özür dilercesine omuz silkti. "Hırsızlıktan kısa süre hapis yatmış. Cezasını çektikten sonra ilk çalıştığı yer Pemberton olmuş."

Bu, Celia Caine hakkında kesinlikle ilginç bir ayrıntıydı ama işime pek yaramıyordu. Ayrıca Celia yaşadığı acı tecrübeden ders alıp bir daha başını belaya sokmamış olmalıydı, aksi hâlde Henry bilirdi.

"Saç örneğini alabildin mi?" diye sordu.

Kot pantolonumun cebine uzanıp iki kilitli poşet çıkardım; birinde benim, diğerinde Ethel'ın saçı vardı. En iyi örnekleri bulabilmek için Ethel'ın saçlarını didik didik etmiştim, yani Henry'ye kocaman bir saç yumağı vermiyordum. "Umarım işe yarar."

"Sonucu olabildiğince çabuk öğrenmeye çalışacağım," diye söz verdi.

"Teşekkür ederim."

"Ne olursa olsun," diye ekledi, "Woodhaven'da kalmana dair teklifimi düşünmeni umuyorum. Bence harika olur." Elimi tutup beni kendine doğru çekti. "Bir sürü nedenden ötürü."

"Evet," dedim. "Harika olur."

ALTMIŞ YEDİ

Bu kemikle ne yapacağımdan tam olarak emin değildim.

Onu bir an önce bulduğum yere, daha doğrusu babaannemin bulduğu yere gömmem gerekiyordu. Ama Mick son zamanlarda arka bahçede çok fazla vakit geçiriyor, oraya buraya gelişigüzel malç döküyordu. Onun etrafta olmayacağından emin olduğum uzun bir zaman aralığı bulmak zordu. Gündüz saatlerinde bunu yapmak neredeyse imkânsızdı.

Yani ancak gece yapabilirdim. Fakat gece yarısı elimde bir iskelet parçasıyla arka bahçeye çıkmam *imkânsızdı*. Orada gördüklerimden sonra bunu hayatta yapamazdım.

Bu süreçte kemiği odamda saklayacak bir yer bulmam gerekiyordu.

Yalan yok, iskeletinin mezardan çıkarılması Caroline'ı öfkelendirdiyse kemiği odamda tutmak beni hedef hâline getirebilirdi. Ama Henry'ye göre bu kemiğin Caroline'ın iskeletine ait olmama ihtimali yüksekti.

Durum buysa gazabına uğrayabileceğim başka bir ruh mu vardı?

Müzeden Pemberton'a dönerken numune torbasını Henry'nin verdiği müze çantasının içine saklamıştım. Henry ayrıca DNA

örneklerini hemen teste göndereceğine söz vermiş ve sonuçları muhtemelen bir hafta içinde alabileceğini söylemişti.

Eve girdiğimde giriş katta kimse yoktu. Yukarı çıkıp odamın kapısını açtığımdaysa içeriden bir kasırga geçmiş gibiydi. Kıyafetlerim her yere saçılmıştı. Sahip olduğum her şey ya odanın zemininde ya da yatağın üzerinde duruyordu. Tişörtlerim ters düz edilmiş, top hâline getirdiğim çoraplarım birbirinden ayrılmıştı.

Burada ne olmuştu böyle?

Odamdaki dağınıklığın arka bahçemizdeki mezarın açılmasıyla bir ilgisi olup olmadığını merak ederek çantayı göğsüme bastırdım. Dixon'ın ziyaretinden beri bu olasılığı düşünüyordum.

Bunu Caroline ya da başka bir ruh yaptıysa davranışları çok daha tehlikeli bir boyuta ulaşmış demekti. Bu, çatı katındaki yeşilimsi mavi parıltıdan ya da her gece duran sarkaçlı saatten çok daha kötüydü.

Sonra aklıma başka bir şey geldi.

Şifonyerin en üst çekmecesini açtım. Kıyafetler çekmeceden çıkarılıp zeminin her yanına saçılmıştı. İçeride hiçbir şey kalmamıştı.

Tavan arasında bulduğum iki mektup da yoktu.

Başım zonklarken şifonyere yaslandım. Biri bir şey arayarak odamın altını üstüne getirmişti ve içimden bir ses aradığı şeyi bulmuş olabileceğini söylüyordu.

Ama o kişinin Caroline Eldridge olduğunu sanmıyordum.

ALTMIŞ SEKİZ

1692

CAROLINE

Dolunay olması büyük şanstı.

Bir meşalenin ışığı olmadan yolumuzu bulmak zor olurdu ama ay ışığı, kaybolma korkusu duymadan ormana dalmamıza yetecek kadar güçlüydü. Jonas ormanı benden bile iyi biliyordu ve karanlığa rağmen hiç tereddüt etmeden ilerliyordu.

Kasaba meydanından uzaklaştıkça içimdeki korku büyüdü. Darağacındaki sonumdan kaçarken kendimi Jonas Reeve'in acımasız ellerinde çok daha kötü bir kadere mahkûm etmiş olmaktan korkuyordum.

Jonas'tan kaçmalıydım. Bulduğum ilk fırsatta yanından sıvışacaktım. Nereye gideceğimi bilmiyordum ama şeytanın ele geçirdiği böylesine kötü bir adamın yanında olmaktansa yalnız kalmam daha iyiydi. Ruhumu kurtarmak istiyorsam ondan kaçmak zorundaydım.

Yürüyebildiğimiz kadar hızlı yürüyorduk. Jonas yönünü bulmakta benden daha becerikli olabilirdi ama attığımız her adımda Pemberton'a yaklaştığımızı fark ettim. Archie şimdiye eve dönmüş olmalıydı. Muhtemelen mum ışığında kitap okuyor ya da yatmaya hazırlanıyordu.

Molly de orada olmalıydı.

Archie beni düşünüyor muydu? Beni savunmadığı için pişmanlık duyuyor muydu? Yoksa benden kurtulduğu için rahatlamış mıydı? Ne de olsa kısır olduğum ortaya çıkmıştı. Ona özlemini duyduğu çocuğu veremezdim.

Bensiz daha iyi olacaktı. Yangın hapishaneyi küle çevirecek, Archie de öldüğüme inanacaktı. Molly'yle ya da istediği başka biriyle evlenmekte özgür olacak, yeni karısıyla mutlu bir hayat sürecekti.

Ne kadar zamandır yürüdüğümüzden emin değildim. Derken bir dala takıldım. Dengemi sağlamaya çalıştım ama açlık ve bitkinlikten öylesine güçsüz düşmüştüm ki dizlerimin üzerine yığılıverdim, ellerim yere sürtündü. Jonas bana yardım etmek için geri döndü ama keşke beni orada bırakıp yoluna tek başına devam etseydi.

"Caroline." Yüzü endişeyle kırışmıştı, elmacık kemiğindeki morluk, ay ışığında bile koyu görünüyordu. "Yaralandın mı?"

"Dinlenmem gerek," dedim ve bu doğruydu. Devrilmiş bir kütüğün üzerine oturdum. "Yalvarırım bensiz devam et. Sana engel olmak istemiyorum."

Ancak Jonas beni hayal kırıklığına uğratarak yoluna devam etmedi. Bunun yerine yanıma oturdu.

"Biraz dinlenebiliriz," dedi. "Beklerim."

Düşerken yere çarptığım dizlerimi ovuşturdum. "Beklememeni tercih ederim."

Hemen cevap vermedi. Yalnızca başını kaldırıp yıldızlarla bezeli gökyüzünün tepesinde duran parlak aya baktı. Seçeneklerini değerlendiriyordu. Ben dinlenirken beklemeli miydi? Yoluna yalnız mı devam etmeliydi? Yoksa parmaklarını boynuma dolayıp her şeyi buracıkta bitirmeli miydi? Daha fazla korkmam gerekirdi fakat yaşadığım onca şeyden sonra neye karar verecekse bir an evvel vermesini ve bu işi bitirmesini istiyordum.

"Leonora'yı ben öldürmedim," dedi sonunda.

Bakışlarımı ona çevirdim ama şimdi ellerine bakıyordu. O kederli ifade yüzüne yeniden yerleşmişti.

"Leonora'yı sen öldürmedin," diye tekrarladım.

"Evet," diye doğruladı. "Ben... ben onu seviyordum."

Ne?

"Kasabadan geçerken gündelik işler aradığım sırada onunla tanıştım," diye açıkladı. "New York'taki kuzenimin yanına gitmeyi planlıyordum. Bir gazete kurmuştu. Ama Leonora'yla tanışınca planlarım değişti." Gözleri buğulandı. "Ona evlenme teklifi ettim, o da kabul etti. Ama ailesinin beni uygun bulmayacağını ve New York'a gitmesine izin vermeyeceğini biliyorduk. Bu yüzden kasabada saygın bir iş bulana, ona bakabileceğimi kanıtlayana kadar onlara söylememeyi kararlaştırdık."

Sahiden buna inanacağımı mı düşünüyordu? Aptal değildim. Nasıl yakalandığını biliyordum. "Leonora öldükten sonra seni onun yanında bulmuşlar."

"Evet." Bu sözcüğü söylerken sesi çatladı. "Kaybolduğunda onu aramaya çıktım. Orada huzur bulduğu için o göletin kenarında oturmayı sevdiğini biliyordum. Bu yüzden onu orada aradım ve buldum... Ama çok geçti." Hızla gözlerini kırpıştırdı, gözleri yaşarmıştı. "Şerife haber verirsem beni suçlayacaklarını biliyordum. Kaçmam gerektiğini biliyordum ama onu orada bırakmaya yüreğim el elvermedi. Bu yüzden bir süre daha yanında kaldım ve... fazla uzun kaldım..."

Yanağından bir damla yaş süzüldü. Sevdiği, karısı olmasını istediği ve artık toprağın altında yatan genç kız için döktüğü gözyaşıydı bu.

Ya da...

Belki başka bir gösteriydi. Tıpkı Şerif Yardımcısı Strickland için sergilediği gibi. Hapishanede nöbet geçirdiğine tüm benliğimle inanmıştım. Bu adamın ağzından çıkan tek bir söze bile güvenemezdim.

"Sen bir katilsin," dedim. "Hapishaneyi ateşe verip şerif yardımcısını diri diri yaktın. Bunu inkâr edemezsin çünkü kendi gözlerimle gördüm."

"Evet." Başını önüne eğdi. "Bu doğru. Ama sana yemin ederim, Caroline, o âna dek başka hiçbir insana kötülüğüm dokunmadı. Yalnızca ikimizi oradan kurtarmak için gerekeni yaptım."

Neşesizce güldüm. "Şerif Yardımcısı Strickland için hiç gözyaşı dökmedin."

"Evet," dedi tekrar. Bakışları hâlâ yerdeydi. Gözlerini, kasabamızdaki ve kim bilir başka nerelerdeki sayısız genç kızın canını almış nasırlı ellerine dikmişti. "Ölmeyi hak ediyordu."

"Böyle korkunç bir şeyi nasıl söylersin? Bunlar şeytanın sözleri!"

"Gerçek bu." Başparmağını pürüzlü avucunda gezdirdi. "Masum olduğunu bildiği hâlde seni idam ettirecekti. Ona yaptıklarımdan zevk almadım ama gözyaşı da dökmedim."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Ben de Strickland için gözyaşı döktüğümü iddia edemezdim.

"Dinlenebiliriz," dedi Jonas. "Ama seni burada bırakmayacağım. Bir kadının gece geç saatte ormanda tek başına dolaşması güvenli değil." Sesi uğursuz bir tona büründü. "Hele ki *o* hâlâ dışarıdayken."

Gece Celladı'nı kastediyordu. Bu suçları işlemediğini iddia ediyorsa katil hâlâ serbest demekti. Belki de şu anda bizi izliyor, saldırmak için doğru zamanı kolluyordu.

Ancak buna pek ihtimal vermiyordum çünkü hâlâ Jonas'ın suçlu olduğuna inanıyordum.

"Benimle kalmana gerek yok," dedim kararlılıkla. "Bu bölgeyi biliyorum. Evim buraya yakın."

"Biliyorum," dedi Jonas.

Kaşlarımı çattım ve gece ayazında titredim. "Nereden biliyorsun?"

"Archibald Eldridge varlıklı bir tüccar. Nerede oturduğunu herkes bilir."

Evimin yakınından geçen bir yola sapmamızı tesadüf sanmıştım. Fakat Jonas'ın güzergâhı bilerek seçtiğini şimdi anlıyordum. "Neden buradayız?" diye sordum.

Uzun uzun iç çekerken koyu renk saçları gözlerinin önüne düştü. "Güvenli bir yere ulaşmamız uzun sürecek. Mümkünse kocanın evinden biraz para almalıyız. Ya da senin mücevherlerini. Eksikliği fark edilmeyecek, kolayca taşıyabileceğimiz ne varsa. Kocan bunları fark etmez, değil mi?"

"Sen delisin. O anlamadan eve girmem mümkün değil."

"Öyle mi?" Tek kaşını kaldırdı. "Her eşyanın yerini biliyorsun, değil mi? Kaçmadan önce birkaç parça alamaz mısın?"

Haklıydı. Bu yoldan devam edersek Pemberton'a vardığımızda gece iyice ilerlemiş olacaktı. Archie çoktan yatmış olurdu. Uykusu ağırdı; pencereden girip çıktığımı asla anlamazdı.

Woodhaven'dan ayrılacaksak yanımıza sırtımızdaki kıyafetlerden fazlasını almamızın daha iyi olacağı da doğruydu. Archie'de bolca bulunan para çok işimize yarardı.

Tek endişem Molly'ydi. Ama kendi eşyalarımı almama engel olamazdı.

"Yapacak mısın?" diye üsteledi Jonas. "Deneyecek misin?"

Evimden para almam için bir nedenim daha vardı. Jonas'tan kaçmayı başarırsam tek başıma fazla uzağa gidemezdim. Beş pound, yeni bir yerleşim yerinde kendime yuva kurmakla onun ellerinde ölmek arasındaki farkı yaratabilirdi.

"Deneyeceğim," dedim.

ALTMIŞ DOKUZ

GÜNÜMÜZ

JULIA

Celia Caine diye biri yoktu.

En azından internette defalarca aramama rağmen onu bulamamıştım. Aynı adı taşıyan birkaç kişi çıkmıştı elbette. Bir yaşam koçu. Teksas'ta yaşayan bir ponpon kız. YouTube'da kedilerinin sevimli videolarını paylaşan bir kadın. Ama hiçbiri, Ethel'ın hamile olduğu dönemde Pemberton'da çalışan o kadının yaşlarında değildi.

Henry'yle bu konuyu konuşmak üzere yemeğe çıkmıştık. DNA testinin sonucu henüz gelmemişti ama Henry, Celia Caine'in hâlâ Woodhaven civarında yaşıyor olmasının son derece düşük bir ihtimal olduğunu söylemişti. Öyle olsaydı belediye kayıtlarını incelerken onu bulurdu. Yemeğimizi bitirdikten sonra Pemberton'a giden karanlık yolda ilerlerken bile bu konu hakkında konuşmayı bırakamamıştık.

"Peki nereye gitti?" diye sordum. "Öylece ortadan kaybolmuş olamaz."

"Bence babaannene sormalısın."

"Hiçbir şey hatırlamaz," diye homurdandım. "Benim adımı bile zar zor hatırlıyor."

Henry kaşlarını çattı. Büyükbabasının hafıza sorunlarını anlatırken söylediği kaygılı sözleri hatırladım. "O evde sürekli başında biri olmadan kalmasının güvenli olduğundan *emin misin?*"

Tereddütle başımı aşağı yukarı salladım. "Neredeyse her zaman yanında biri oluyor."

"Her zaman mı yoksa *neredeyse* her zaman mı? Biliyorsun, insan göz açıp kapayıncaya kadar neler oluyor..."

Yalan atıp babaannemin yanında günün yirmi dört saati birinin bulunduğunu söyleyemezdim. Bu konuyu er ya da geç babamlarla konuşmam gerekiyordu. "O iyi," dedim, hissettiğimden daha emin bir sesle.

Henry Pemberton'ın önünde durdu. İçgüdüsel olarak ön camdan çatı katına baktım. Oraya bakarken o yeşilimsi mavi parıltıyı göreceğim diye ödüm kopuyordu. Neyse ki pencere karanlıktı.

"Hey." Henry'nin sesi dikkatimi yeniden arabanın içine çekti. "Bu gece çok güzel vakit geçirdim."

"Ben de."

Eğilip beni öptü. Babaannemin evinin önünde bir Lincoln Town Car'ın içinde oturduğumuz düşünülürse pek de ateşli bir ortamda sayılmazdık.

"Sen..." Eve baktım. Çatı katı karanlık olabilirdi ama oturma odasında ışık yanıyordu. "İçeri gelmek ister misin?"

"Hem de çok isterim." Çenesi gerildi. "Ama o evin kapısından girersem kahraman gibi karşılanacağımı sanmıyorum." Uzanıp bir tutam saçımla oynadı. "Bana eski kafalı diyebilirsin ama işleri ağırdan almanın sakıncası yok. Yeter ki yakın zamanda hiçbir yere gitmeyeceğine söz ver."

Buraya ilk geldiğimde uzun süre kalmayı planlamıyordum. Yalnızca babaannemin nasıl olduğunu görüp yeni bir iş bulana kadar kalacaktım. Ama şimdi New York'taki iş ilanlarına yaptığım başvuruların hiçbirinden dönüş almadığıma seviniyor-

dum çünkü gitmek için acelem yoktu. Pemberton'ı satmazsak babaannemin bana ihtiyacı olacaktı, satarsak da bu eski evdeki eşyaların hepsini boşaltmak epey sürecekti. Henry'nin mülkü yönetme teklifini kabul etmeyi giderek daha fazla düşünüyordum. Anlaşılan Pemberton'ı geride bırakmak sandığım kadar kolay olmayacaktı.

"Beni arayacak mısın?" diye sordum.

"Hiçbir güç seni aramama engel olamaz."

Henry beni bir kez daha öptü, sonra arabasından indim. Ethel'ın arabası görünürde yoktu, o hâlde oturma odasındaki kişi babaannem olmalıydı. Belki de Henry haklıydı. Belki de babaannem işimize yarayacak bir şey hatırlayabilirdi.

Eve girdiğimde babaannem kanepede oturmuş, sessizce örgü örüyordu. Bu, tam bir büyükanne hareketiydi. Çocukluğumda da sürekli örgü ördüğünü hatırlıyordum. On dört yaşımdayken bana öyle güzel bir kazak örmüştü ki lise boyunca giymiştim.

Acaba DNA testinin sonucu ne gösterecekti? Eğer gerçekten babaannem değilse...

"Selam, babaanne," dedim. "Ne örüyorsun?"

Babaannem kucağında biriken örgüyü kaldırıp gösterdi. Desenin karmakarışık olduğunu o zaman fark ettim. Şal mı, atkı mı yoksa başka bir şey mi örmeye çalıştığını bilmiyordum ama örgü deliklerle ve kaçmış ilmeklerle doluydu. Örmeyi bıraksa tamamı sökülüp gidecek gibiydi.

"Emin değilim..." dedi tereddütle.

"Boş ver." Yanına oturup onu rahatlatmak için dizine hafifçe vurdum. "Aslında seninle bir şey konuşmak istiyordum."

Babaannem örgüyü bırakabildiğine memnun görünüyordu. Bana bakıp gülümsedi. "Elbette. Ne oldu, Julia?"

Bana doğru isimle hitap etmişti. Bu da iyi bir gün geçirdiğini gösteriyordu. "Burada Celia Caine adında bir kadın çalışmış mıydı?"

Gülümsemesi ânında kayboldu. "Celia mı?"

"Evet. Senin yanında çalışmıştı, değil mi?"

"Ben... söyleyemem..."

"Mick'le nişanlıydı, değil mi?" diye üsteledim.

"Evet. Mick... onu çok seviyordu." Kendi sözlerine şaşırmış gibi sulanmış gözlerini kırpıştırdı. "Ama hayır. Ben söyleyemem..."

"Celia'nın şimdi nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır." Babaannem başını öyle şiddetle salladı ki gıdısı titredi. "Celia hakkında konuşamam."

"Neden?"

"Ben... onu konuşmam yasak." Kırışık elini yüzüne götürdü. "Celia hakkında *asla* konuşamayacağımı söyledi. Adını bile anmamamı söyledi."

"Kim söyledi?"

Babaannem başka bir şey diyemeden ön kapının açıldığını duydum, ardından Ethel'ın ağır adımlarının sesi geldi. İçimden şansıma sövdüm. Cevabı almama çok az kalmıştı...

Ethel, kazağında olmayan tüyleri temizler gibi eliyle üzerini silkeleyerek oturma odasına girdi. Babaannemle beni birlikte otururken görünce yüzündeki ifade sertleşti.

"Ne hoş bir manzara," dedi.

Babaannemin yüzünü mutlak bir dehşet kaplamıştı. Kalbimin delicesine çarpmasını göz ardı ederek kendimi gülümsemeye zorladım.

Kanepeden hızla kalkıp Ethel'ın karşısına geçtim. "Babaannem bana örgüsünü gösteriyordu."

"Araziye girerken yanından geçtiğim araba Henry Ziegler'ınki miydi?" diye sordu Ethel. "O çocukla görüşmüyorsun, değil mi, Julia?"

"Aslında görüşüyorum sayılır," diye itiraf ettim.

Tiksintiyle başını iki yana salladı. "Onun senden gerçekten *hoşlanmadığının* farkındasın, değil mi? Pemberton'ı ele geçirebilmek için seni kullanıyor, hepsi bu."

Sözleri karşısında irkildim. Ethel hep mi böyleydi? Hep mi bu kadar... acımasızdı?

"Bak," dedim sessizce, Ethel'ı kolundan tutup babaannemin duyamayacağı kadar uzağa çektim. "Babaannemi artık evde yalnız bırakmama konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Dışarı çıkacağını söyleseydin ben çıkmazdım."

Homurdandı. "Neden bu kadar telaşlanıyorsun? Mick yukarıda."

"Ama *burada* değil."

"Ne olmuş?"

"Babaannem evden çıkıp kaybolabilir." Örgüsüne dönmüş olan babaanneme baktım. "Yalnız kalması güvenli değil."

"Tanrı aşkına, Julia!" Ethel bıkkınlıkla ellerini havaya kaldırdı. "Tıpkı baban gibi konuşuyorsun. Ne evhamlısınız."

O gün babaannemi arka bahçede ne yaparken bulduğumu ona söylemek istedim ama söylersem bunu Pemberton'ı satamayacağımıza dair yeni bir gerekçe olarak kullanırdı. Yine de babaannemi yalnız bırakmak güvenli değildi. Bir şeyler yapılması gerekiyordu.

Durumun ciddiyetini ona nasıl anlatacağımı düşünürken telefon çaldı. Ethel telefona yöneldi ama ben daha yakındım ve o yetişemeden ahizeyi kaptım.

"Alo? Julia Barlow'la mı görüşüyorum?" diye sordu karşı taraftan gelen kaba ses.

Merakla bana bakan Ethel'a göz attım. "Evet..."

"Ben Alistair Dixon."

"Ah!" Hayalet kayıt cihazını aklımdan çıkarmayı başarmıştım ama şimdi her şey yeniden zihnime doluştu. "Ne oldu? Kaydı... incelemeyi bitirdin mi?"

"Bitirdim."

"Sonuç?"

Hattın öbür ucunda uzun bir sessizlik oldu. "Aslında oraya gelip kaydı sana dinletmek istiyorum."

"Ne çıkmış ki?"

"Gerçekten," dedi, "kendin dinlesen daha iyi olur."

Hem Ethel'ın hem de babaannemin bana baktığının farkında olarak telefonu daha sıkı kavradım. "Şimdi gelebilir misin?"

"Maalesef olmaz. En erken yarın sabah gelebilirim."

Yarın mı? Hayal kırıklığımı gizleyemedim. Günlerdir bunu bekliyordum. Kayıttakilerin, arka bahçemize gömülmüş iskeletin kime ait olduğuna dair bir ipucu verip vermeyeceğini merak ediyordum. "Kaydı telefondan dinletmenin bir yolu yok mu?"

"Hayır," dedi. "Çok ciddiyim, bunu *mutlaka* kendin dinlemelisin."

YETMİŞ

O gece yatakta uzanırken Alistair Dixon'dan gelen telefon aklımdan çıkmıyordu. Kayıt cihazının şüpheli bir şey yakalayabileceğini düşünmüştüm ama anlaşılan Dixon bundan çok daha fazlasını duymuştu.

Bunu mutlaka *kendin dinlemelisin.*

Belki de Henry haklıydı. Belki de Dixon bir dolandırıcıydı ve gerilimi artırmak için böyle davranıyordu. İşe yaradığı kesindi.

Rüzgâr odamın içinde yüksek sesle uğulduyordu. Akşamın erken saatlerinde yağmur yağmıştı ama pencereme vuran damlaların sesi kesilmişti artık. Yine de odaya rahatsız edici bir esinti giriyordu. Pencerenin aralık olduğunu o zaman fark ettim.

Titreyerek yataktan kalkıp pencereyi kapamaya gittim. Diğer yatak odamda olduğu gibi bu pencere de arka bahçeye bakıyordu. Dışarıdaki toprak yağmur yüzünden çamurlaşmıştı, çiy tutmuş çimenler ay ışığında parlıyordu. Ama orada başka bir şey daha vardı.

Parlayan bir şey.

Ne olduğunu tam olarak bilmiyordum ancak bahçede bir ışık vardı ve çamurlu ayak izlerini gördüğüm kulübeden geliyordu. Ama o kulübede herhangi bir aydınlatma yoktu. Tavan

arasının kapısını açmaya çalışıp kilitli olduğunu gördüğüm gece kapının altından gelen ürkütücü parıltının aynısıydı.

Sonra bir ses duydum. Neredeyse...

Biri merdivenden çıkıyor gibiydi.

Biri basamakları teker teker tırmandıkça ahşap gıcırdıyor, her adımda ses biraz daha yükseliyordu. Korkudan kıpırdayamaz hâlde odamın kapısına baktım. Caroline'ın yatak odasından taşındığımdan beri odamın dışından bu denli çok ses gelmemişti ama Dixon'ın telefonu bir şeyleri harekete geçirmişe benziyordu.

Belki de Caroline o kaydı dinlememizi istemiyordu.

Döşeme tahtalarının gıcırtısı giderek yükseldi, öyle ki ses artık kapımın hemen önünden geliyormuş gibiydi. Sonra başka bir şey daha duydum.

Sanki biri *nefes alıyordu*. Hem de tam kapımın önünde.

Yatak odasının ortasında kıpırdayamadan durdum. Bir süre sonra sesler yeniden başladı ama bu kez giderek azaldı ve sonunda tamamen kesildi.

Bu da neydi böyle?

Gecenin bir yarısıydı ama hayatım boyunca hiç bu kadar ayık olmamıştım. Tekrar yatağa girip uykuya dalmam mümkün değildi. En azından koridora bakıp orada kimsenin dolanmadığından emin olana dek uyuyamazdım.

Ya orada biri varsa...

Hayır, bu ihtimali düşünemezdim.

Odanın içinde sessizce ilerleyerek kapıya yaklaştım. Elimi kapının topuzuna koyup kendimde kapıyı açacak cesareti bulmaya çalıştım. Sesler kesilmişti. Orada biri olsa bile bana zarar veremezdi.

Verebilir miydi?

Kapıyı tek hamlede açtım. Koridorun karanlık ve boş olması hiç de şaşırtıcı değildi. Bir şey ya da biri gerçekten buraya gelmişse bile artık gitmişti.

İçimdeki gerginlik azaldı. Belki de uyuyabilecektim.

Sonra gözlerim yere kaydı ve bu gece uyumamın hiçbir ihtimali olmadığını anladım.

Kapımın hemen önünde, tam da bir kadın ayakkabısı büyüklüğünde, çamurlu bir çift ayak izi vardı.

Ayak izleri merdivene ya da koridora doğru devam etmiyordu. Yalnızca kapımın önünde bir çift iz vardı, sanki orada durup beni beklemişti.

YETMİŞ BİR

1692

CAROLINE

Pemberton'a vardığımızda ay gökyüzünde iyice yükselmişti.

Pemberton'da geçirdiğim yıllar hayatımın en mutlu dönemiydi. Archie bana hep iyi davranmış, eş olarak üzerime düşenleri yerine getiremesem de beni sevmeye devam etmişti. Kasaba halkının bana düşman kesilmesi onun suçu değildi. Beni savunsaydı bile yine suçlu bulunurdum, üstelik o da şeytanla iş birliği yapmakla suçlanabilir ve babasının inşa ettiği evini kaybedebilirdi. Kendini koruduğu için onu suçlayamazdım. Ben Hitty'yi savunmuştum ve bu beni mahvetmişti.

Molly'yle ilişkisine gelince, düşündükçe aralarındaki yakınlığı kafamda kurmadığımdan daha fazla emin oluyordum. Bu sıkıntılı günlerde hizmetçimizden teselli edici sözler duymak istemesi şaşırtıcı değildi ama artık aralarında bundan fazlası olduğuna inanmıyordum. Ne de olsa Molly'nin hamileliği giysilerinin dikişlerini gerecek kadar ilerlemişse Archie'nin cadılık suçlamalarından çok önce onunla birlikte olmuş olması gerekirdi. Ama kocam böyle bir şey yapmış olamazdı.

Pemberton'da yaşarken kapıdaki tokmak bana hep huzur verirdi. Ayı benim koruyucumdu, davetsiz misafirleri uzak tu-

tuyordu. Ama artık davetsiz misafir bendim ve girişi koruyan o ayıyı düşünmek bile yüreğimi korkuyla dolduruyordu.

Jonas'la birlikte evin yanındaki çalılıkların arasına çömeldik. Jonas ön kapıya bakarken gözlerinde keskin ve kurnaz bir ifade vardı. "Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu.

"İstemem."

"Güvenliğin için," diye ekledi.

"Kendi evimde güvende olurum," dedim.

"Olur musun gerçekten?"

"Benimle gelirsen Archie mutlaka uyanır. Oysa tek başıma hemen gidip gelirim."

Jonas kararsız görünse de sonunda başıyla onaylayarak kabul etti.

Onu ardımda bırakıp ön kapıya giden yolda sessizce ilerledim. Önünden geçtiğim pencerelerden birine bakarak evin içinin karanlık olduğundan emin oldum. Archie ile Molly derin uykuda olmalıydı. Yerden bir taş alıp pencerenin camlarından birini kırdım. Elimi içeri uzatarak pencerenin mandalını açtım ve dışarıya doğru çektim. Açıklıktan içeri tırmanmaya başladığım sırada çalılıklardan bir hışırtı geldi.

"Jonas?" diye fısıldadım.

Cevap gelmedi ama hışırtı giderek yükseldi. Nefesim kesildi. Bu gece gerçekten kötücül güçler kol geziyor olabilir miydi? Peşime mi düşmüşlerdi?

Planımdan vazgeçip ters yöne koşmak üzereyken çalılıkların arasından tanıdık, karanlık bir gölge çıktı. Kalbim yavaşlarken korkunun yerini sevinç aldı. "Gideon!"

Siyah kedi bacaklarıma sürtündü. Onu gördüğüme öyle sevinmiştim ki bundan nefret ettiğini bilmeme rağmen kucağıma alıp sıkıca sarıldım. Onu yere bıraktığımda umutla yüzüme baktı ve acıklı acıklı miyavladı.

"Başımı büyük bir belaya sokuyordun!" diye azarladım onu.

Gideon sarı gözlerini kırpıştırdı.

"Gerçi senin suçun değildi," dedim. "Cadı memesiymiş, haydi oradan!"

Bir kez daha miyavlayıp ıslak burnunu elime sürttü.

"İçeride sana yiyecek bir şeyler bulmaya çalışacağım," diye söz verdim.

Çalılıkların arasında kimsenin gizlenmediğini artık bildiğimden Gideon'ı açık pencereden içeri soktum, ardından kendim de tırmandım.

Ayaklarım eski evimin zeminine değdi. Bir an için durup et suyuna çorbanın, kül suyunun ve mısır ununun tanıdık kokularını içime çektim. Ocağın başında ısınmayı çok isterdim ama buna vaktim yoktu. Archie oturma odasındaki çalışma masasının kilitli çekmecesinde bir miktar para saklardı. O paraları alıp kaçmak kolay olacaktı.

Yine de önce mutfağa gittim. Ben burada yaşarken olduğu kadar dolu değildi fakat biraz peynir bulmayı başardım ve Gideon için yere bıraktım. Açlıktan kırılıyor olmalıydı zira hemen silip süpürdü. Yokluğumda başka birinin onu besleyip beslemediğini merak ettim. Büyük ihtimalle kimse beslemiyordu. Ama fare ve kuş yakalamayı bildiğinden emindim.

Parmak uçlarımda oturma odasına giderken döşeme tahtaları ayaklarımın altında gıcırdadı. Archie'nin çalışma masası odanın köşesindeydi ve olabildiğince sessiz bir şekilde masaya doğru yürüdüm. Parayı sağ alttaki çekmecede saklardı. Doğal olarak çekmeceyi kilitli tutardı ama anahtarı nerede sakladığını da biliyordum: Çekmecenin yanındaki kitaplıkta duran Cenevre İncili'nin içinde.

Parmağımın ucuyla İncil'i kitaplıktan çekip aldım. Özdeyişler bölümüne ulaşana kadar sayfaları çevirdim ve anahtarı orada buldum.

İncil'i bırakıp masaya döndüm. Anahtarı kilide sokmaya başladığım sırada duyduğum bir ses kanımı dondurdu.

Bir kadın çığlık atmıştı.

YETMİŞ İKİ

GÜNÜMÜZ

JULIA

O çamurlu ayak izlerini gördükten sonra iki saat yatakta dönüp durmuştum. Sonunda sızıp kalmış, güneş doğduktan sonra soğuk terler içinde uyanmıştım. İlk işim, izlerin hâlâ kapımın önünde durup durmadığına bakmak olmuştu. Kaybolduklarını görünce midem hafifçe bulanmıştı. Ardından telefonuma bakmış ve Dixon gelmeden önce duş alıp kendime çekidüzen vermek için yarım saatten az vaktim kaldığını görmüştüm.

Giyinip yatak odamdan çıktığımda babaannemi koridorda dikilirken buldum, kaybolmuş gibi görünüyordu. Yine gecelik giymişti ve saçları dağınıktı. Her gün onu duşa girmeye ikna ediyordum ama saçlarını zapt etmek imkânsızdı.

"Babaanne," dedim, "bu öğleden sonra saçlarını kestirmeye ne dersin?"

Babaannemin yüzü aydınlandı ve bir anda ben küçükken olduğu kadar genç göründü. "Harika olur!"

Onu odasına götürüp giyeceği kıyafetleri seçmesine yardım ettiğimde Dixon'ın gelmesine bir dakikadan az kalmıştı. Aceleyle alt kata indiğimde Ethel'ı ellerini kucağında kenetlemiş, bacak bacak üstüne atmış hâlde kanepede sakince otururken buldum. Dünya yansa umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Ama tabii gecenin bir yarısı kapısının önünde çamurlu ayak izleri bulan *o* değildi.

"Julia." Oturma odasına girdiğimde Ethel'ın dudakları hafifçe kıvrıldı. "Arkandan bir arama kurtarma ekibi göndermem gerekecek sanmıştım."

Cevap verecek hâlim bile yoktu. Ablasının her sabah ne kadar yardıma ihtiyaç duyduğundan habersiz gibiydi.

Bakışlarım kısa süreliğine Archibald ile Molly Eldridge'ın tablosuna kaydı. Dixon'ın o tuhaf ölçüm cihazıyla en fazla doğaüstü hareketlilik tespit ettiği yer orasıydı, bu yüzden kayıt cihazını da tablonun yanına bırakmıştı. Tabloya baktıkça Molly de bana bakıyormuş, gözleri benimle alay ediyormuş gibi hissediyordum.

Caroline'ın ölümünden o sorumluydu. Caroline bu eve musallat olduysa sebebi oydu.

Dahası arka bahçede bulduğumuz kemik de hâlâ yukarıda, yatak odamdaydı.

Ön kapıya sertçe vurulmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Başımı sesin geldiği yöne çevirdim ama ayağa kalkıp kapıyı açmaya giden Ethel oldu. Ben de hemen arkasından gittim.

Alistair Dixon, hayalet avında kullandığı malzemelerle dolu spor çantasını omzuna asmış hâlde ön kapıda duruyordu. Alnı kırışmıştı. İçeri girmeye pek gönüllü görünmüyordu.

"Ben... çok kalamam." Her an kaçıp gidecekmiş gibi görünüyordu. "Ama bu kaydı dinlemeniz gerek."

"Neden oturma odasına geçmiyoruz?" diye önerdi Ethel.

"Oturma odası olmaz." Dixon kayıt cihazının geçen hafta boyunca sesleri kaydettiği odaya endişeli bir bakış attı. "Mutfak daha iyi."

Üçümüz mutfağa geçtik. Dixon telefonunu masanın ortasına bıraktığında tepemizdeki ışıklar titredi. Ben midem düğüm düğüm olmuş hâlde beklerken ekrana birkaç kez dokundu.

"Duyduğum sesleri belirginleştirmek için bir uygulama kullandım," dedi. "Doğal olarak kaydın büyük bir kısmında sizin konuşmalarınız vardı. Bazı bölümler de beyaz gürültüden ibaretti." Durup telefonunun ekranına gözlerini kısarak baktı. "En yoğun hareketlilik geceleri yaşanmış."

Bunları söyledikten sonra telefonundaki bir düğmeye bastı. Duyduğumuz ses biraz cızırtılıydı ama anormal bir yanı yoktu. Sarkaçlı saatin tıpkı şu anda yan odada olduğu gibi çalıştığını duyabiliyordum. Sorgulayan gözlerle Dixon'a baktığımda bir parmağını kaldırıp beklememi işaret etti.

Derken tik taklar aniden kesildi. Yerini başka bir ritmik ses aldı. Neredeyse...

Nal sesine benziyordu.

"Bu da ne böyle?" diye fısıldadım.

"Dahası da var." Dixon telefonuna birkaç kez daha dokundu. "Pekâlâ, şimdi dinleyin."

Bu kez burada kaldığım ilk gece duyduğum sesi işittim. Ağlayan kadının sesini. Aslında kısık bir ses olmalıydı ama şu anda bütün odayı dolduruyor gibiydi. Ardından tek bir heceyi güçlükle seçebildim:

Hayır.

Sonra:

Dur.

Dixon başını kaldırıp bize baktı, masanın altında bacağını sallıyordu. "Bu konuşan ikinizden biri miydi? Ya da evdeki başka biri?"

Ethel'la birbirimize baktık. Ben başımı iki yana salladım, o da aynısını yaptı.

"Emin misiniz?" diye üsteledi Dixon. Neredeyse yanıtımızın hayır olmasını umuyor gibiydi.

"Biz değildik," dedim usulca. "Babaannemin sesine de benzemiyor."

"Her neyse," dedi, "daha bitmedi."

Kayıt yeniden oynamaya başladı. Yine bir kadın sesi duyduk, daha önce işittiğimiz sese benziyordu. Ama bu kez farklı bir sözcük söylüyordu.

Tekrar tekrar.

Seel... seel... seeeeeeel...

Yüreğim ağzıma geldi. Çocukken duyduğum, saçlarımın beyazlamasına neden olan sesti bu. Aynı sözcük bu kez kayda alınmıştı. Bundan Dixon'a *hiç* söz etmemiştim, yani bu bir dolandırıcılık değildi.

Gerçekti.

"*Sel* de ne anlama geliyor?" diye sordu Ethel.

"Bekleyin." Dixon yeniden telefonuna dokundu. "Kaydı sizin için biraz daha yavaşlatayım. O zaman ne söylemeye çalıştığını anlayacaksınız."

Kayıt tekrar başladı. Kadının sesi yeniden duyuldu ve onun "sel", "gel" ya da "sil" demediğini o zaman fark ettim. Bambaşka bir şey söylüyordu.

Celia... Celia... Ceeeeelia...

Ethel öyle ani ayağa fırladı ki sandalyesi yere devrildi. Normalde sakin olan gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bu bir dolandırıcılık ya da şaka mı?" diye çıkıştı.

Dixon da ayağa kalktı. "Sizi temin ederim ki ikisi de değil. Ben yalnızca kayıttaki sesleri alıp–"

"Sen bir dolandırıcısın!" diye bağırdı Ethel. "Hemen şimdi evimden çıkmanı istiyorum!"

"Ethel..." diyerek araya girmeye çalıştım.

"Hemen!" Yüzü korkutucu biçimde mosmor olmuştu. "Evimden çık, bir daha da sakın gelme!"

Dixon bana baktı ama çaresizce omuz silkmekten başka bir şey yapamadım. Telefonunu masadan alıp cebine koydu. "Memnuniyetle."

Ethel bağırıp çağırmaya devam ederek Dixon'ın peşinden gitti ve adamı neredeyse yaka paça dışarı attı. Sonra da kapıyı yüzüne çarptı. Dixon gittikten sonra nefesi normale döndü.

"Şu adamın küstahlığına bak!" diye söylendi öfkeyle. "Bizi o kayıtlardaki seslerin evimizdeki bir hayalete ait olduğuna inandırmaya çalışıyor!"

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Buraya geldiğim ilk gece Caroline'ın hayaletinin Pemberton'da dolaştığına inandığını bana kendisi söylemişti. Hatta Dixon'ı tutma konusunda benden daha heyecanlı davranmıştı. Şimdiyse birdenbire onu dolandırıcı diye yaftalayıp evden kovmuştu. Bu hiç mantıklı değildi. Özellikle de ücretini çoktan ödediğimiz düşünülürse.

Burada tam olarak anlayamadığım bir şeyler dönüyordu. Ethel canı pahasına bir sır saklıyordu ve gerçeği kimsenin öğrenmemesi için her şeyi yapmaya hazır gibiydi.

YETMİŞ ÜÇ

Babaannem yeni saç kesimini Ethel'la Mick'e göstermek için sabırsızlanıyordu.

Kuaför ona kraliçe gibi davranmıştı. Babaannem saçlarının "kökünden kesilip atılmasını" istemiş, genç kadın da ona çok yakışan bir küt kesim yapıp ne kadar güzel göründüğüne dair övgüler düzmüştü. Babaannem de gördüğü ilgiden mest olmuştu. Eve dönüş yolculuğu boyunca Ethel'ın onu tanıyamayacağını söyleyip çocuk gibi kıkırdamıştı.

Buraya gelme konusunda kuşkularım vardı ama artık bu kararı verdiğime sevinmeye başlıyordum. Babaannemin bana ihtiyacı vardı. Onun için endişelenmediğim zamanlarda da Henry Ziegler düşüncelerimi giderek daha fazla meşgul ediyordu. Daha önce onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım ve *Tanrım*, gerçekten harika öpüşüyordu. Hayalet olmadığına çok seviniyordum. Woodhaven'dan ayrılmak zorunda kalsaydım onu çok özlerdim.

Belki de gitmek zorunda değildim. Belki burada kalabilirdim.

Ben anahtarı ön kapının kilidine sokarken babaannem heyecandan yerinde duramıyordu. Neşesi bana da bulaştığından

ona gülümsedim. Ancak kapıyı açıp Ethel'ı karşımda öfkeyle bana bakarken bulunca bütün neşem söndü.

"Julia." Yüzü kıpkırmızıydı. "Konuşmamız gerek. Hemen."

"Ethel!" Babaannem heyecandan âdeta ışık saçarak beni geçip öne çıktı. "Julia beni kuaföre götürdü. Nasıl olmuşum?"

Bakışlarını benden bir an olsun ayırmayan Ethel ablasını duymazdan geldi. "Yukarı çık, Letty. Julia'yla konuşmamız gerek."

"Ama–"

"*Yukarı!*"

Babaannemin çenesi titrediyse de Ethel'ın emrine uydu. Ağır adımlarla yanımızdan geçip üst kata çıktı. Arkasından *gitme* diye bağırmak istedim çünkü Ethel'ın birazdan söyleyeceklerini duymaktan korkuyordum.

Babaannem bizi duyamayacağı kadar uzaklaşınca Ethel dibime kadar girip alçak sesle, "Bunu yapmaya nasıl *cüret edersin?*" dedi.

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Neye... cüret etmişim?"

"Yetişkin Koruma Hizmetleri'ni aramışsın."

Ağzım açık kaldı. "Ne? Hayır, öyle bir şey yapmadım."

"Yalan söyleme!" diye çıkıştı. "Sen yokken geldiler, araştırmalarına devam etmek için yarın yine gelecekler. Üstelik yalnızca senin bilebileceğin bir sürü şeyi biliyorlardı. Ekmekleri yakması, sürekli gecelik giymesi gibi."

"Ben... onları aramadım," diye kekeledim. "Aramadım! Yemin ederim!"

Ethel bana küçümseyerek baktı. "Sen aramadıysan kim aradı?"

Bir an ne düşüneceğimi bilemedim. Yetişkin Koruma Hizmetleri'ni kimin aramış olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Babamın bana söylemeden böyle bir şey yapacağını sanmıyordum. Yanmış ekmekleri ve gecelikleri bilen diğer tek kişi...

Henry'ydi.

"Galiba Henry Ziegler aradı," dedim. "Ona... bazı şeyler anlatmıştım ve sanırım o..."

Bu açıklamanın Ethel'ı biraz olsun yatıştırmasını ummuştum ama daha da öfkelenmişe benziyordu. "Müzede çalışan o aşağılık herife ailemizin özel meselelerini mi anlattın?"

"Ben sadece..." Bu durumu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. "Yetişkin Koruma Hizmetleri'ni arayacağını tahmin etmedim!"

"Ama aramış işte." Dişlerini sıktı. "Sana onun seninle ilgilenmediğini, yalnızca mülkü istediğini söylemedim mi? Şimdi istediğini elde edip Pemberton'ı alacak. Bunların hepsi senin suçun!"

"Ama Ethel–"

"Evimizden gitmeni istiyorum." Titreyen parmağını yüzüme doğrulttu, ardından kapıyı gösterdi. "Başın sıkıştığında iyilik edip seni yanımıza aldık, karşılığı bu mu olacaktı?! Artık burada istenmiyorsun. Yarın sabah ilk iş gideceksin."

İtiraz etmek için ağzımı açtıysam da söyleyeceğim hiçbir şeyin fark yaratmayacağını biliyordum. Gitmemi istediği için onu suçlayamazdım bile. Benim yüzümden babaannem, hayatı boyunca bildiği tek evden zorla koparılabilirdi. Bu düşünce boğazıma kocaman bir yumru oturmasına neden oldu.

Henry'nin bana böyle ihanet ettiğine inanamıyordum. Ona âşık olmaya başladığımı sanmıştım ama Ethel haklıydı, Henry'nin benden istediği tek şey bu evdi.

Onun için buraya temelli yerleşmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce gerçeği öğrendiğime seviniyordum.

YETMİŞ DÖRT

Bir saat sonra kıyafetlerimi spor çantama tıkıştırıyordum.

Ethel bana evinden defolup gitmemi söylediğinden bu yana doğru dürüst düşünemeyecek kadar perişan hâldeydim. Saçını kestirdiğinden beri mutluluktan ayakları yere değmeyen babaannemi üzmek istemediğim için ona gideceğimi henüz söylememiştim bile. Evden çıkarken söyleyecektim. Öylesi daha kolay olurdu.

Tişörtlerimi çantaya koymadan önce katlasam mı diye düşünürken aşağıdaki sabit telefon çalmaya başladı. Bu evde telefona benden başka bakan pek olmadığından elimdeki işi bırakıp aşağı indim. Ben yetişemeden kapanacağını düşünüyordum ama tam zamanında açmayı başardım.

"Alo?" dedim sabırsızlığımı gizlemeden.

Hattın diğer ucundan Henry'nin neşeli sesi geldi. "Julia!"

Bana ulaşabildiğine sevinmiş gibiydi. Ne yaptığını bilmeseydim sevincinin içten olduğuna yemin edebilirdim. Benden hiç hoşlanmış mıydı yoksa Pemberton'ı ele geçirmek için başından beri benimle oyun mu oynuyordu?

"Selam," diye mırıldandım parmaklarımı telefonun kablosuna dolayarak.

"Dinle." Gülümsediğini duyabiliyordum. *Pislik*. "Yarın akşam komşu kasabadaki bir kulüpte salon dansları gecesi düzenlenecek. Çoğunlukla *swing* yapılacakmış ama biraz da fokstrot olacaktır. Bana eğlenceli olurmuş gibi geldi. Sen de tekrar dans etmek istediğini söylemiştin, öyle değil mi?"

Henry'yle dans etmek gerçekten çok güzeldi. Hatta hayatımın en romantik gecelerinden biriydi. En azından öyle sanmıştım. Yalancı pislik. "Sanmıyorum."

"Ah." Neşesi söndü. "Özür dilerim, ben senin–"

"Henry, Yetişkin Koruma Hizmetleri'ni sen mi aradın?"

Uzun süre sessiz kalması bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

"Sana inanamıyorum!" diye haykırdım. "Sana güvenip özelimi anlattım, sen de bunları... babaannemi kendi evinden çıkarttırmak için *kullandın*."

"Ne?" diye kekeledi. "Julia, onları bu yüzden aramadım! *Endişelendiğim* için aradım. Büyükbabamla yaşadıklarımı biliyorsun, bakımını üstlendiğin birinin senin yardımından daha fazlasına ihtiyaç duyduğunu kabullenmenin ne kadar zor olduğunun farkındayım. Babaannen kendisi için tehlike oluşturuyor. Sen bunu göremiyor olabilirsin ama ben gördüm."

"Kendisi için mi yoksa Pemberton için mi tehlike oluşturuyor?" dedim.

Yine sessizliğe büründü. *Pislik*.

"Bak," dedi, "dans edecek havada olmadığını anlıyorum. Ama lütfen yarın akşam buluşup bu konuyu konuşalım."

"Olmaz."

"Neden?"

"Çünkü Ethel beni evden kovdu," dedim soğuk bir tavırla. "Sana verdiğim bilgilerle o ihbarı yaptığını biliyor ve bana evden gitmemi söyledi. Şu anda eşyalarımı topluyorum. Sabah erkenden buradan ayrılacağım."

"Ne?" diye bağırdı. "Bunu yapamaz! Ev onun değil, babaannenin üzerine!"

"Burası onun evi," dedim sessizce. "Haklı bir gerekçeyle benden gitmemi istedi, ben de isteğine saygı duymak zorundayım."

"Ama..." Söyleyecek söz bulamamış gibi yine sustu. "Julia, gerçekten gitmeyeceksin, değil mi?"

"Evet, gideceğim. *Ethel beni evden kovdu* sözünün nesini anlamadın?"

"Ama öylece *gidemezsin*," diye itiraz etti. "*Biz* ne olacağız?"

Burnumdan güldüm. "Biz mi? Babaannemi bu evi sana satmaya ikna edeyim diye benden hoşlanıyormuş *numarası yapmandan* mı bahsediyorsun?"

"Bunca zamandır yaptığım şeyin bu olduğuna gerçekten inanıyor olamazsın!"

Telefon kablosunu avucumu acıtacak kadar sıktığımı o an fark ettim. Kabloyu bıraktığımda sarmal biçiminin izi avucuma çıkmıştı. "Bana aptal muamelesi yapma, tamam mı, Henry?"

"Julia." Adımı söylerken sesi çatladı. "Hiçbir zaman numara yapmadım. Bunu nasıl düşünebildiğini anlamıyorum. Ben... Senden gerçekten hoşlanıyorum. *Hem de çok*. Uzun zamandır kimseden bu kadar hoşlanmamıştım." Cevap vermemi bekleyerek duraksadı. Sessiz kalınca birden, "Lütfen gitme, Julia. *Lütfen*," dedi.

Sesi öyle içten geliyordu ki ne yaptığını bilmeseydim sözlerinden etkilenirdim.

"Üzgünüm," dedim.

Henry Ziegler'ı bir daha asla görmeyeceğimden neredeyse emindim.

YETMİŞ BEŞ

Gitmeden önce yapmam gereken son şey kemiği babaannemin onu bulduğu yere geri koymaktı.

Bu evde çözülmesi gereken bir gizem olduğuna gerçekten inanmıştım. Ethel'ın yıllar önce yazdığı mektuplar çok tuhaftı. Dahası Mick'in nişanlısı Celia Caine'e ne olmuştu? Daha birkaç gün öncesine kadar bütün bunlar gözüme çok önemli görünüyordu ama şimdi kendimi aşağılanmış hissediyordum ve tek istediğim buradan gitmekti. Yeniden kendi ayaklarımın üzerinde durabilecek duruma gelene kadar annemlerle kalacaktım.

Yine de kemiği yerine koymam gerekiyordu. Sahibi Caroline olsun ya da olmasın, ebedî istirahatgâhının bozulmasını hak etmiyordu. Gitmeden önce yapacağım son şey bu olacaktı.

Alarmımı gece bire kurdum. Evdeki herkes uyuyana kadar beklemem gerekiyordu. Ayrıca 03.41'de sarkaçlı saati neyin durdurduğunu bilmiyordum ve öğrenmek gibi bir niyetim de yoktu, bu yüzden o saatten çok önce işimi bitirmeyi planlıyordum. Amacım arka bahçeye gidip makul büyüklükte bir çukur kazmak ve kemiği bulduğumuz yere geri gömmekti.

Gece serindi, bu yüzden üzerime bir ceket giyip leğen kemiğini de içine sakladım. Odamdan çıktığımda ikinci katın

koridoru boş ve karanlıktı. Gün içinde mutfaktan bir el feneri almıştım ama evden çıkana kadar yakamazdım. Bu nedenle gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim. Tam da o sırada odamın dışındaki duvarda bir şey gördüm.

Neredeyse... bir yazıya benziyordu.

Harfleri seçebilmek için gözlerimi kıstım ama koridor çok karanlıktı, bu yüzden telefonumun fenerini açmaya karar verdim. Işığı kargacık burgacık, kızılımsı kahverengi yazının üzerine tuttum. Sanki biri işaret parmağıyla duvara yazmış gibi görünüyordu. Her çizgiyi çekmek büyük çaba gerektirmiş gibi harfler silikti. Mesajı okurken kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı:

JULA HEMEN ÇIKK

Korkudan kaskatı kesilmiş hâlde sözlere baktım. Bu evde yaşadığım onca şey arasında buradaki ruhun gitmemi istediğini açıkça gösterdiği ilk işaret buydu. Bu mesajı bana iletebilmek için ölülerle yaşayanlar arasındaki sınırı aşmıştı.

Şu kemiği bir an evvel gömüp buradan defolup gidecektim. Güneş doğar doğmaz yola çıkacaktım.

Elimden geldiğince sessiz hareket ederek alt kata indim. Babaannem kemiği ilk çıkardığında küreği garaja geri koyarken orada iki kürek görmüştüm. Biri büyük, diğeriyse daha küçüktü. Bir an için daha büyük ve hantal olanı mı yoksa küçük olanı mı almam gerektiğini düşündüm. Fazla derin kazmam gerekmeyeceğini düşünerek küçüğünü aldım.

Ardından el fenerimle arka bahçeye çıktım.

Babaannemin kazdığı çukur arazinin öbür ucundaydı. Gün içinde yağmur yağmıştı, dolayısıyla spor ayakkabılarım toprağa gömülüyor, attığım her adımda vıcık vıcık sesler çıkıyordu. İyi tarafından bakarsam ıslak toprağı kazmak daha kolay olabilirdi.

İlmiğin asılı olduğunu gördüğüm ağacı geçip yürümeye devam ettim. Sonunda ormanın kıyısındaki kulübeye yakın,

arazinin en uç noktasına ulaştım. Çamura bulanmış ayakkabılarıma bakarken dikdörtgen biçimindeki bir alanda hiç çim büyümediğini gördüm. Toprağa gömülü bir iskeletin çimlerin büyümesini engellemesi için hiçbir neden yoktu ama bu noktada yaşamaya çalışan her şeyi öldüren bir şey olduğu belliydi.

Kazmaya başladım.

Küçük kürek toprağa kolayca girdi. Bir kürek dolusu toprak çıkardım, ardından bir kürek daha toprak çıkardım. Çok geçmeden zeminde hatırı sayılır bir çukur açmıştım.

Yeterince büyük olup olmadığına karar vermeye çalışarak çukura baktım. Caroline'ın ya da bu kemik kime aitse onun iskeletinin huzura kavuştuğunu hissetmesini istiyordum. Bunun için ne kadar derine inmeliydim? Altmış santim mi? Doksan santim mi? Cesetlerin yaklaşık iki metre derine gömülmesi gerektiğini söylediklerini biliyordum ama gecenin bir yarısı iki metre derinlikte çukur kazacak hâlim yoktu.

Ne yapacağımı düşünürken cebimdeki telefon titredi. Saat ikiye geliyordu, yani muhtemelen biri o anda bana mesaj göndermemişti; akşam saatlerinde, telefon çekmezken gönderilen mesajlar ancak şimdi ulaşıyor olmalıydı.

Telefonumu cebimden çıkardım. Tahmin ettiğim gibi Henry saat dokuz civarı iki sesli mesaj bırakmıştı. Bana ihanet ettikten sonra kalmam için son bir kez daha yalvarmaya mı çalışıyordu? Buna hiç niyetim yoktu.

Ama sonra gönderdiği kısa mesajı gördüm:

Bunu görünce beni ara.

Sonraki birkaç saat boyunca başka mesajlar da göndermişti. Sonuncusunu gece yarısından hemen sonra yollamış ve büyük harflerle yalnızca iki kelime yazmıştı:

BENİ ARA!!!!!!!

Bu... tuhaftı. Ne hakkında konuşmak istediğini söylememişti ama Henry'nin daha önce bu kadar aceleci davrandığına hiç şahit olmamıştım. Tek sebebi yarın kasabadan ayrılacak olmam olamazdı, değil mi? Hayır, olamazdı. Başka bir mesele vardı.

Bir ipucu bulmaya çalışarak iki sesli mesajı da dinledim. İlki kısa ve netti: "Julia. Beni ara. Bu mesajı alır almaz ara." İkincisi daha da kısaydı. Henry telaş içinde tek bir kelime söylemişti: "*Julia...*" Ardından telefonu kapadığını söyleyen bir *klik* sesi geliyordu.

Telefonumun saatine baktım. 01.45'ti. Şimdiye kadar uyumuş olmalıydı. Bana söylemek istediği her neyse sabaha kadar bekleyebilirdi. Hele ki ben arka bahçenin ortasında kemik gömmek için çukur kazarken. Bir an önce yatağıma dönmek istiyordum.

Ama...

Gönderdiği mesajları saydım. İki sesli mesajın yanı sıra toplam on kısa mesaj vardı. Bana söylemek istediği her neyse çok acildi. Onu aramazsam ne söylemek istediğini merak ederek sabaha dek uyuyamayacağım kadar acildi. Belki onun da uyuyamayacağı kadar acildi.

Daha fazla düşünmeden numarasına tıkladım.

YETMİŞ ALTI

1692

CAROLINE

Çığlık sesini duyunca başımı hızla kaldırdım.

Pemberton'a dönmenin tehlikeli olacağını biliyordum. Alacağım risklerin farkındaydım, bu yüzden Jonas beni ikna etmekte o kadar zorlanmıştı. Çalışma masasının çekmecesini açmaya uğraşırken Archie'nin ya da Molly'nin salona gelme ihtimalini hesaba katmıştım. Fakat bir çığlık duymayı beklemiyordum.

Hele ikinci bir çığlığı hiç beklemiyordum.

Ses üst kattan, muhtemelen eskiden kocamla paylaştığım yatak odasından geliyordu. Archie'nin o odayı bana ilk gösterdiği zamanı hatırladım. Sesinde belli belirsiz bir gurur vardı. *Burası senin için, Caroline.* Babamla yaşadığım o daracık kulübeden sonra öylesine mutlu olmuştum ki. Archie beni çok mutlu etmişti. Ölünceye dek birlikte olacağımıza inanmıştım...

Bir çığlık daha duydum. Bu kez çığlığa boğuk bir hırıltı eşlik etti.

Üst kattan gelen feryatları daha fazla göz ardı edemezdim. Kendi güvenliğimi tehlikeye atıyordum ama bunun önemi yoktu. Çalışma masasının çekmecesine ait anahtarı bir kenara bırakıp merdivene doğru var gücümle koştum.

Telaş içinde basamakları ikişer ikişer çıkarken neredeyse tökezliyordum. Çığlıkların bir kadına ait olduğundan emin olsam da kocam için endişeleniyordum. Üst kata ulaştığımda Archie'yle paylaştığımız yatak odasının kapısı kapalıydı fakat altından bir fenerin ışığı sızıyordu. Archie yatmış olsaydı ışığı söndürürdü. Demek ki...

Hâlâ uyanıktı.

Kapının mandalını kaldırırsam Jonas'la kurduğumuz oyun ortaya çıkardı. Archie yangında ölmediğimi anlar, yasalara bağlı biri olarak da beni hiç kuşkusuz şerifin ellerine teslim ederdi.

O çığlıkları hayal etmiş olabilir miydim? Belki de zihnim bana oyun oynuyordu. Yapılacak en akıllıca şey geri dönüp çekmecedeki parayı almak, ardından olabildiğince uzağa kaçmaktı.

Fakat sesi yeniden duydum.

Bu kez çığlık değil, boğulan birinin çıkaracağı gibi hırıltılı bir sesti. Son nefesini vermek üzere olan birinin sesi gibiydi. O anda kaçamayacağımı anladım.

Elimi kapının topuzuna koyup çevirdim.

Kapıyı açtığımda gördüğüm manzara karşısında donakaldım. Bu sesleri çıkaran kişi Molly Howe'du. Ve yatağımızda çırılçıplak yatıyordu.

Mahkeme salonunda karnındaki şişkinliği görmüş, gebe olabileceğini düşünmüştüm. Şimdi üzerinde hiçbir giysi yokken bundan emin oldum. En az üç aylık hamileydi. Gözlerime inanamıyordum. Bu fahişe, kocamla ne zamandır yatıyordu? Altı aydır mı? Bir yıldır mı? Daha uzun süredir mi?

Ancak kocamın ellerini Molly'nin boğazında görünce bu ihanete duyduğum öfkenin yerini dehşet aldı. Archie, Molly'yi boğuyordu.

Boğulma sesleri kesilmişti. Molly'nin ağzı, sanki boğazı sıkılarak öldürülmesine şaşırmış gibi açık kalmıştı. Küçük gözleri yuvalarından fırlamış, dudakları morarmıştı.

"Archie!" diye haykırdım. "Derhâl bırak onu!"

Fakat Archie beni umursamadı. Bütün dikkati, çırılçıplak hizmetçisini boğan ellerindeydi. Dudaklarında bir gülümsemeyle durmaksızın boğazını sıkıyordu. Üç yıllık evliliğimiz boyunca onu böylesine mutlu görmemiştim. Sanırım bugüne dek aslında neden zevk aldığını hiç anlayamamıştım.

"Archie!" Bu kez üzerine atılıp onu Molly'den uzaklaştırmaya çalıştım. Ellerini zorla gevşetmeye çabaladım ama Molly'nin boynunu bırakmadı. "Bırak onu, Archie!"

Bir an sonra trans hâlinden çıkmış gibi parmaklarını Molly'nin boynundan çekti. Ellerini, sanki onun kanına bulanmışlar gibi havaya kaldırdı. Yüzü kireç gibiydi. İç çamaşırlarıyla Molly'nin üzerinden indi.

Fakat artık çok geçti. Molly ölmüştü. Dudakları mosmordu ve göğsü hareket etmiyordu.

"Onu... onu öldürdün!" dedim soluk soluğa.

Archie yatağın kenarına çöküp başını ellerinin arasına aldı. "Biliyorum. *Biliyorum*. Kendime hâkim olamadım. Kendime hiçbir zaman hâkim olamıyorum."

Kendime hiçbir zaman *hâkim olamıyorum*.

Molly'nin boynundaki kırmızı izlere baktım. Gerçeği de işte o anda fark ettim:

Jonas masumdu. Gece Celladı kocamdı.

YETMİŞ YEDİ

GÜNÜMÜZ

JULIA

Telefon çaldı. Çaldı. Biraz daha çaldı.

Rüzgâr esince ceketimin önünü sıkıca kapadım. Dördüncü çalıştan sonra Henry'nin açmayacağına emin oldum. Muhtemelen telefonunu sessize almış, mışıl mışıl uyuyordu. Fakat tam kapamak üzereyken hattın diğer ucundan bir öksürük sesi geldi.

"Alo?" Henry'nin sesi uykuluydu. "Julia?"

"Benim," dedim. "Çok özür dilerim. Geç saatte aradığımı biliyorum ama bir sürü mesaj göndermişsin ve–"

"Evet, gönderdim." Birden uykusu tamamen açıldı. "Aradığına sevindim. Seninle konuşmam gerek."

"Ne hakkında?"

Bahçenin öbür ucundaki evin girişinde bir hareketlilik gördüm. Birden bulunduğum yere doğru tutulan bir el fenerinin ışığı belirdi. Ardından ona ikinci bir ışık daha katıldı.

Kahretsin. Birini uyandırmıştım.

"Dün gece müzeden çıkmadan hemen önce posta kutumuzda DNA testi sonuçlarını buldum," dedi. "Sonuçlar gelmiş."

"Eee?"

"Eşleşme yok."

Eşleşme yoktu.

Demek ki Ethel babaannem değildi. Sorduğum bütün sorular boşunaydı. Mektuplarda yazdıkları doğruysa hamile kalmış ama bebeği ya başkasına vermiş ya da kaybetmişti. Her şey çılgınca bir tesadüften ibaretti. Henry'nin bunu bana gece vakti neden bu kadar acilen anlatmak istediğini bilmiyordum. Belki de test sonuçlarını öğrenirsem burada kalmaya ikna olacağımı ummuştu. Ama kalmayacaktım.

"Peki, haber verdiğin için teşekkür ederim," dedim. "Anlaşılan Ethel yalnızca büyük teyzemmiş."

"Hayır, anlamıyorsun." Sesini alçalttı. "*Hiçbir şekilde* eşleşme yok."

Uzakta el fenerlerinin ışığı giderek büyüyordu. Işık gözlerimi aldığından net göremiyordum ama sanırım gelenler Ethel ile Mick'ti. "Ne demek istiyorsun?"

"Ethel senin akraban değil diyorum. Babaannenin kız kardeşi olsaydı raporda ikiniz arasında yaklaşık yüzde on iki buçuk oranında ailevi DNA eşleşmesi görülürdü. Ama *görülmüyor*. İkinizin DNA'sı, sokaktan geçen herhangi iki yabancınınki kadar birbirinden farklı. Onun kim olduğunu bilmiyorum ama o kadın senin büyük teyzen *değil*."

"Anlamıyorum. Bu nasıl olabilir?"

Henry bir şeyler söyledi fakat sesi kesik kesik geliyordu. Burada telefon çok kötü çekiyordu ve bağlantımız kopmuş gibiydi.

"Alo?" dedim telefona. "Henry?"

Artık sesi hiç gelmiyordu. Bağlantı hepten kesilmişti.

Telefonu kulağımdan indirdiğimde ekrandaki tek sinyal çubuğu da kayboldu. Ardından ekranda bir uyarı belirdi:

Servis yok

Başımı kaldırdığımda iki el fenerinin ışığı iyice yaklaşmıştı. Dev meşe ağacını geçmişlerdi. Birkaç saniye sonra Ethel ile Mick yanıma ulaşacaktı.

Ethel senin akraban değil.

DNA yalan söylemezdi. Test, Ethel'ın büyük teyzem olmadığı sonucuna vardıysa doğru olmalıydı. Bizimle birlikte evde yaşayan kadın bir yabancıydı.

Ve şimdi doğruca üzerime geliyordu.

YETMİŞ SEKİZ

"Julia!"

Ethel'ın sesi, el fenerinin göz alan ışığının ardından geliyordu. Solunda daha iri bir silüet vardı; kesinlikle Mick'ti. Ethel'ın hemen gerisindeydi, elindeki fenerin ışığı sallanıp duruyordu.

Ama kadın aslında Ethel değildi. Ethel, babaannemin kız kardeşiydi. DNA testine göre karşımda duran kadın o olamazdı.

Öyleyse kimdi?

"Julia!" dedi yeniden. "Ne yapıyorsun burada?"

Sol elimdeki el fenerine, ardından sağ elimdeki küreğe baktım. Üç yüz yıllık leğen kemiği ayaklarımın dibinde duruyordu. Keşke onlar uyanmadan önce kemiği kazdığım çukura atmış olsaydım.

"Hava almaya çıkmıştım," dedim, olabildiğince rahat ve kaygısız konuşmaya çalışarak.

"Hava almaya mı çıkmıştın?" Ethel eğlenmiş gibiydi. "Gecenin ikisinde mi?"

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim. Sol elimdeki telefona baktım. Ekranda hâlâ "servis yok" yazıyordu. Şebeke çekmez-

ken bile 911 aranabilir miydi? Aranamayacağından neredeyse emindim.

"Burada gerçekten ne yapıyorsun, Julia?" diye üsteledi.

Olanları nasıl açıklayacağımı bulmaya çalışarak öylece dururken Ethel'ın el fenerinden yayılan ışık vücudumu baştan aşağı gezinip ayaklarımda durdu. Aşağı baktığımda ışığın babaannemin topraktan çıkardığı kemiği aydınlattığını fark ettim. Ethel'ın gözleri kemiğe kilitlendiğinde yüzünde beliren ifade ürkütücüydü. İstemsizce bir adım geri çekildim ve ıslak toprakta hafifçe kaydım.

"Evet," dedi Ethel. "Anlıyorum."

"Üzgünüm," dedim aceleyle. "Ben... şey yapmak istememiştim..."

"Evet, ben de üzgünüm." El fenerini yeniden yüzüme çevirerek beni kısa süreliğine kör etti. "Ethel'ı bulmamış olmanı gerçekten çok isterdim."

Ne?

"Celia." Bu kez konuşan Mick'ti, sesi kısık ve biraz da titrek çıkmıştı. "Bunları içeride konuşalım."

Celia mı? Neden ona Celia demişti? Celia şeydeydi... Eh, onun nerede olduğunu bilmiyordum. Pemberton'daki işinden ayrıldıktan sonra ortadan kaybolmuştu sanki. Ama kesinlikle...

"İçeri girmiyoruz," dedi el fenerini tutan kadın –yani Celia– kararlı bir sesle. "Bu meseleyi hemen şimdi halledeceğiz."

Bakışlarımı tekrar leğen kemiğine indirdim. Onun üç yüz yıllık olduğunu bilmiyordu. Bu arka bahçede başka bir şeyi, çok daha yakın zamanda gömülmüş bir şeyi bulduğumu sanıyordu. *Onun* buraya gömdüğü bir şeyi...

Daha doğrusu *birini*.

"Buraya gömülen kemiklerden nasıl haberin oldu?" diye sordu Celia.

Sesinde suçlayıcı bir ton, onun altında da öfke vardı. Bu bahçede her ne gömülüyse bulmamı istememişti. Ama ben bulmuştum...

Babaannemi arka bahçede, leğen kemiğini elinde tutarken bulduğum günü düşündüm. Dizlerinin üzerine çökmüş, ağlıyordu. *Çok özür dilerim, Ethel!*

Bana sürekli Ethel dediğinden benimle konuştuğunu sanmıştım. Ama benimle konuşmuyordu. Yıllar önce arka bahçeye gömülen kız kardeşiyle konuşuyordu. Gerçek Ethel'ın fotoğrafını hiç görmemiştim fakat onun gençliğine benziyor olmalıydım. Babaannemin kafasını karıştıran da buydu.

Celia adını tekrar tekrar söylerken de benimle konuşmadığını korkunç bir kesinlikle anladım. Şu anda karşımda duran kadınla konuşuyordu.

"Onu sen öldürdün," dedim inanamayarak. "Sen ve babaannem, Ethel'ı öldürdünüz."

Celia tek kelime etmedi.

"Neden?" diye sordum. "Neden böyle bir şey yaptınız?"

"İçini rahatlatacaksa söyleyeyim," dedi, "babaannenin bununla hiçbir ilgisi yoktu. Hepsi benim fikrimdi." Mick'e baktı. "Aslında *bizim* fikrimizdi."

Mick'e döndüğümde kaşlarını çatıyordu. Yeniden Celia'ya baktım. "Onu öldürmekle eline ne geçebilirdi ki?"

"Asıl ne geçmezdi?" dedi. "Sabıkam vardı, eğitimim yoktu ve beş parasızdım. Ethel'ınsa bir koca dışında her şeyi vardı. O ortadan kalkarsa kimse fark etmeden onun hayatını devralabilirdim. O zamanlar birbirimize biraz benziyorduk. Pasaportunu ve ehliyetini kullanarak kasabadan ayrılıp onu tanıyan herkesten uzaklaşmama yetecek kadar."

Başım dönüyordu. Büyük teyzem sandığım kadının bunca zamandır bir yabancı olduğuna inanamıyordum. "Bu işten paçayı nasıl sıyırdınız?"

"Çok kolay oldu!" Gururla gülümsedi. "Letty'yle Ethel'ı, bu konuda deneyimliymişim gibi davranarak bebeği evde doğurtmama izin vermeye ikna ettim. Baban doğduktan sonra Ethel'ı yastıkla boğdum." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Doğum yüzünden öylesine güçsüz düşmüştü ki onu öldürmek hiç de zor olmadı."

Anlattıkları üzerine midem bulanınca elimi ağzıma kapadım.

"Babaannen yıkıldı tabii." Celia güldü. "Ona Ethel'ın doğum yaparken öldüğünü, insanlar başına gelenleri öğrenirse hatırasının lekeleneceğini söyledim. O sırada kederden perişan hâldeydi ve bir çocuğunun olmasını delicesine istiyordu. Biraz uğraşmam gerekti ama sonunda onu Ethel'ın ölümünü gizlemenin ve cesedini bahçeye gömmenin hem hatırasını koruyacağına hem de anne babasını kederden kurtaracağına ikna ettim."

"Anlamıyorum," diye mırıldandım. "Anne babasının gerçeği öğrenmesini nasıl engellediniz?"

"Aralarındaki o küçük küslük sayesinde tabii." Elindeki feners bir anlığına titredi ama sonra Celia onu yeniden sabitledi. "Ne yazık ki Ethel'ı mirastan men edeceklerini hesaba katmamıştım. Yine de Letty, sırrını saklamam karşılığında yıllar boyunca bana bolca para verdi."

Sırrın, Ethel'ın bebeğini ablasına vermesi olduğunu sanmıştım. Fakat asıl sır bu değildi. Korkunç gerçek bir anda yüzüme çarptı: Celia, kimliğini ele geçirmek için Ethel'ı öldürmüş ve bebeğini babaanneme vermişti. Sonra ikisi bu sırrı yarım yüzyıldan uzun süre saklamıştı.

"Ama sonra *sen* çıkageldin." Celia tiksintiyle gözlerini devirdi. "Tek düşünebildiğim, Letty'yi evi o muhallebi çocuğu Henry Ziegler'a satmaya ikna etmene fırsat vermeden seni Pemberton'dan nasıl göndereceğimdi. Sonra Letty'nin, senin Pemberton'ın perili olduğunu düşündüğünü söylediğini hatırladım. Böylece aklıma bir fikir geldi..."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne yaptın?"

"Ah, pek fazla bir şey yapmam gerekmedi." Sevgiyle gülümsedi. "Mick, odanın önünde ağlayan bir kadının ses kayıtlarını çaldı ve gece yarısı havalandırmadan içeri soğuk hava verdi. Birkaç çamurlu ayak izi bıraktık. Arka bahçedeki ağaca o ilmiği astık. Duvara yazı yazdık. Aslında biraz *eğlenceliydi*."

Kulaklarıma inanamıyordum. Caroline'ın azap içindeki ruhuyla uğraştığımı sanıyordum ama hepsi Mick'le Celia'nın tezgâhıydı. "Peki ya sarkaçlı saat?"

"Her gece kalkıp saati durdurdum," dedi Mick. "Sabahları da yeniden kurdum."

"O şarlatan Alistair Dixon'ı eve getirdiğinde ekmeğime yağ sürdün." Celia o günü düşünürken kıkırdadı. "O elektromanyetik alan ölçerleri araştırdım. Birkaç mıknatıs alıp yağlı boya tablonun arkasına ve saatin içine yerleştirdim. Cihazın oturma odasında, özellikle de seni her zaman ürküten tablonun yakınında tepki vermesini sağladım."

Utançtan yüzüm yanıyordu. O tabloda doğaüstü bir şey olduğuna inanıyordum ve Dixon'ın cihazlarının kuşkularımı doğruladığını sanmıştım. Oysa birkaç mıknatısın oyununa gelmiştim.

Başımı hızla Mick'e çevirdim. El fenerimin ışığında o da yalnızca karanlık bir gölgeden ibaretti. "Sen neden bütün bunlara ortak oldun?"

Mick her zaman bana iyi biri gibi görünmüştü, üstelik Ethel'ın cinayetini örtbas etmekten hiçbir çıkar sağlamamıştı. Neden böyle bir şey yapmıştı? Cevap vermesini bekledim ama konuşmadı. Sanki onun yerine cevap vermesini umuyormuş gibi öylece Celia'ya bakıyordu. İkisi de bir şey söylemeyince gerçeği anladım.

"Onu *seviyorsun*." Artık her şey anlam kazanmıştı. Ethel, mektubunda Celia'yla Mick'in nişanlı olduğunu yazmıştı. Celia

kimliğini değiştirmiş olabilirdi ama Mick'in ona olan hisleri değişmemişti. "Sana söylediği her şeyi bu yüzden yapıyorsun."

Şimdi düşününce, evden hiçbir zaman birlikte çıkmasalar bile ikisi hep aynı saatlerde ortadan kayboluyordu. Bir de o tekinsiz motelde gördüğüm beyaz Buick vardı... Aman Tanrım, ben evde kalırken orada *buluşuyor* olmalıydılar!

"Mick bana hep sadık oldu," dedi Celia. "Ondan istediğim her şeyi yaptı."

"Senin için her şeyi yaparım, Celia," dedi Mick usulca.

"En azından yakın zamana kadar öyleydi," dedi Celia.

Sözleri kısa bir süre aralarında asılı kaldı.

"Celia?.." Mick'in sesi el fenerinin ışığının ardından geliyordu. "Sen neden–"

Cümlesini tamamlayamadan yüksek bir patlama geceyi yardı. Mick'in bedeni yere yığıldıktan sonra Celia'nın elinde bir silah tuttuğunu ve ona ateş ettiğini fark ettim.

"Ah, Julia." Celia içini çekti. "Keşke sana söylediğim gibi odanda kalsaydın. O zaman her şey çok daha mutlu bir sonla biterdi."

YETMİŞ DOKUZ

1692

CAROLINE

"Bunu nasıl yapabildin?" dedim güçlükle konuşarak.

Archie şimdi ağlıyordu. Onu hiç ağlarken görmemiştim ve bu manzara beni tiksindirdi. "Birden beni ele geçiriyor, Caroline. Kendimi durduramıyorum."

Başımı iki yana salladım. "*Bana* hiçbir zaman elini sürmedin."

Şişmiş, kızarmış gözlerinde şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Sen benim karımsın. Karım boğularak öldürülmüş hâlde bulunsa el âlem ne derdi? Hele Temperance'ın başına gelenlerden sonra."

Archie ilk karısının vakitsiz ölümünden pek söz etmezdi, ben de bunun hassas bir konu olduğunu düşünmüştüm. "Ne demek istiyorsun? Temperance hummadan öldü, öyle değil mi?"

Sessiz kaldı.

Archie'nin ilk karısını da öldürdüğünü işte böyle öğrendim.

"Tanrım," diye fısıldadım. "Bu doğru olamaz..."

"Beni anlamalısın," dedi. "Sana dokunamazdım ama Molly yalnızca bir hizmetçiydi. Daha da kötüsü çocuğuma hamileydi ve evleneceğimizi sanıyordu. Bir hizmetçiyle evlenemezdim! Sen öldükten sonra mevkime daha uygun başka bir genç kadın bulmayı planlıyordum."

Archie başka bir kadınla birlikte olmuştu. Beş kadını öldürmüştü. Jonas'ı şeytanın hizmetkârı olmakla suçlamıştım ama aramızda şeytan kılığına girmiş biri varsa o da karşımda duran bu adamdı.

Fakat Archie başını kaldırdığında yüzünde suçlayıcı bir ifade vardı. "*Sen* burada ne arıyorsun, Caroline? Hapishanede olman gerekiyordu!"

"Kaçtım."

Yüzü sevinçle aydınlanarak yerinden kalktı. Beni mahkeme salonunda asılmaya terk etmiş olmasına rağmen yeniden gördüğüne sevinmiş olabilir miydi?

"Molly'yi ben öldürmedim," dedi kendinden emin bir tavırla. "*Sen* öldürdün. Beni büyüledin, ben de bu yüzden yaptım."

"Seni büyüledim mi?" dedim inanamayarak. "Böyle bir şeyi nasıl söylersin?"

"Çünkü gerçek bu," diye ısrar etti Archie. "Ne yaptığımı bilmiyordum! Şeytanın kitabını imzalamayı reddettim, sen de bu zavallı kızı öldürmem için beni büyüledin."

"Bu yalana kimse inanmaz!" dedim öfkeyle, bu adamı nasıl sevmiş olabileceğimi merak ederek. "Kasaba halkı cadılardan nefret ediyor olabilir ama bu işten paçayı sıyıramazsın! Seni de benimle beraber asarlar."

Fenerin titrek ışığı yüzünde hareketli gölgeler oluştururken Archie bunu bir süre düşündü. Sonunda açık mavi gözlerini bana çevirdi.

"Haklısın," dedi. "Buna inanmazlar."

Omuzlarım biraz gevşedi. "Aklının başına gelmesine sevindim."

"O hâlde," dedi, "seni de öldürmem gerek."

Ne?

Bir adım geri çekilirken keşke paraları alıp gitmeye yönelik ilk planımdan vazgeçmeseydim diye düşündüm. Neden üst kata

koşmuştum? Molly'yi kurtarmak için çok geç kalmıştım ve o zayıflık ânım şimdi kendi hayatıma mal olacaktı. "Archie..."

"Üzgünüm, Caroline." Bana doğru bir adım attı. Hakkını vermek gerekirse gerçekten üzgünmüş gibi konuşuyordu. "Sana hiçbir zaman acı çektirmek istemedim. En azından bu şekilde değil. Fakat başka çarem yok. Bunu sen de anlamalısın."

Bir adım daha geri çekilirken tabureye takılıp yere düştüm. Sakarlık yapmak için bundan daha kötü bir zaman bulamazdım. Archie'nin yüzünde bir gülümseme belirdi ve üzerime atılmasıyla parmaklarını boynuma dolaması bir oldu. Güçlü olduğunu biliyordum ama şimdiye dek ne kadar güçlü olduğunu hiç anlamamıştım.

"Archie..." diyebildim güçlükle.

Fakat artık beni dinlemiyordu. Boğazımı çelik gibi kavramıştı. Kurtulmak için yüzünü tırmaladığım hâlde parmakları neredeyse hiç gevşememişti bile. Gözlerindeki bakış öylesine yoğundu ki suçlamaların doğru olduğunu anladım. Evimizde sahiden de şeytan vardı. Fakat o şeytan ben değildim, kocamdı.

Boğazımı daha da sıktı. Çığlık atmak için ağzımı açtım ama yalnızca cılız bir ses çıkarabildim. Gözlerimin önünde siyah benekler uçuşmaya başladı. Dudaklarımın Leonora'nın, diğer kızların ve yalnızca birkaç adım ötemde cansız yatan Molly'ninki gibi mora döndüğünü hissediyordum.

Eskiden genç yaşta öleceğime inanırdım. Ama Archie'yle Pemberton'a yerleştikten sonra daha uzun yaşayabileceğimi hayal etmeye cesaret etmiştim. Seyahat edebileceğimi, çocuk sahibi olabileceğimi ve bir gün yaşlanabileceğimi düşünmüştüm.

Artık bunların hiçbiri olmayacaktı.

Boğazımda Archie'nin parmaklarının izleriyle bu yatak odasında ölecektim. İşi bittikten sonra da beni öldürenin o olduğunu kimse öğrenemesin diye cesedimi buradan çok uzak bir yere götürecekti.

Donakalmıştım.

Celia az önce Mick'i vurmuştu. Mick yerde yatıyordu, bacağı son kez seğirdikten sonra hareketsiz kaldı. Karanlıkta net göremesem de Celia'nın onu göğsünden vurduğundan neredeyse emindim. El fenerinin ışığını Mick'e tutmaya çalıştım ama Celia ışığın önüne geçti.

"Aptalca bir şey yapma, Julia," dedi. "Ciddiyim."

Çığlık atmak için ağzımı açtıysam da sesim çıkmadı. Konuşma yetimi kaybetmiştim. Çığlık atabilsem bile ne işe yarayacaktı ki? Hiçliğin ortasındaydık.

Celia dönüp Mick'e baktı. El fenerinin ışığında öfkeli mi yoksa üzgün mü olduğunu anlayamadım. Belki ikisi birdendi.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Mick'e, tuhaf bir sakinlikle. Mick artık cevap verebilecek durumda değildi. "Kayıt cihazına yalnızca ağlayan bir kadın sesiyle nal seslerini kaydettirecektin. Neden *Celia* adını da ekledin? Bir de Ethel'ın mektuplarını onun bulacağı yerde bıraktın." Ethel'ın adını söylerken sesi çatladı. "Bana neden böyle ihanet ettin?"

Mick başını iki yana sallayarak bir şey söylemeye çalışıyordu ama ağzından yalnızca boğuk, hırıltılı bir ses çıktı. O anda dudaklarından kan sızdığını fark ettim.

Ölüyordu.

Dikkatini Mick'e vermiş olan Celia'yı bir süre izledim. Sağ elinde sıkıca tuttuğu silahı ondan alıp alamayacağımı düşündüm. Bu kadın en az seksen yaşındaydı, gerçi gerçek yaşından emin olamazdım, kâğıt üzerinde on yaş daha genç olabilirdi. Yine de ben ondan çok daha gençtim. Bu yüzden daha çevik ve daha güçlü olduğumu düşünüyordum.

Öte yandan onu hafife almak istemiyordum. Celia dayanıklıydı ve silah, aramızdaki güç farkını kolayca ortadan kaldırabilirdi. Tetiği çekmesi yeterliydi, ânında sonum gelirdi.

"Onu gömmemiz gerek." Silahıyla kazdığım çukuru işaret etti. "Çukuru büyüt."

Sonunda sesimi buldum. "Celia, bunu yapamayız..."

"*Kaz* dedim."

Elinde silah tutan bir kadına hayır denmezdi, bu yüzden el fenerimi yere bırakıp tekrar toprağı kazmaya başladım. Mick iri bir adam değildi ama içine sığabilmesi için çukurun çok daha büyük olması gerekiyordu.

Peki sonra ne olacaktı? Celia sırrını saklamamı bekleyemezdi. Letty'ye karşı kullanabileceği bir kozu vardı ve Mick ona âşıktı ama beni kontrol etmek için kullanabileceği hiçbir şeyi yoktu. Silahı üzerimden çektiği anda doğruca polise gidip her şeyi anlatmayacağımı garanti edemezdi.

Bu düşünce beni korkuttu.

Zihnim durmaksızın çalışır hâlde ıslak toprağı kazarken Celia silahı başıma doğrultmaya devam etti. Bana fazla yaklaşmadan hareketlerimi izliyor, el fenerinin ışığını giderek ürkütücü bir derinliğe ulaşan çukurun içine tutuyordu. Çukur, kazmaya devam edebilmek için içine girmek zorunda kalacağım kadar derinleşmişti. Bu durum beni tedirgin etti.

"Julia."

Celia'nın dudaklarından adımı duymak ürpermeme neden oldu. Sessiz kalarak bir kürek toprağı daha omzumun üzerinden dışarı attım.

"Bunu kime anlattın, Julia?"

Duraksayıp alnımdaki teri sildim. "Ne?"

"Müzedeki çocuğa söyledin mi? Eminim ikiniz sık sık konuşuyorsunuzdur."

Midem bulandı. Bunu başka kimin bildiğini neden soruyordu? Aklıma yalnızca tek bir neden geliyordu ve bu hiç de iyi bir neden değildi.

"Henry her şeyi biliyor," dedim. Tamamen yalan sayılmazdı. "Bildiğim her şeyi ona anlattım."

Celia bir süre sessiz kalarak bunu düşündü. "Daha yeni öğrendiysen ona her şeyi nasıl anlatmış olabilirsin?"

"Sandığından daha fazlasını çözmüştüm."

Büyük küreği seçmediğime hayıflanarak toprağı kazmaya devam ettim. Ya da çukur tamamlandığında başıma gelmesinden korktuğum şeyi düşününce belki de daha küçük bir kürek seçmeliydim.

"Peki," dedi. "Gerekirse Henry Ziegler'ın da icabına bakarım."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ama kulağa hiç iyi gelmiyordu. Bu geceden sonra ortadan kaybolursam Henry'nin ne düşüneceğini merak ettim. Özellikle de DNA testiyle öğrendiklerinden sonra benim için endişelenirdi. Ama ona kasabadan ayrılacağımı söylemiştim, dolayısıyla beni aramaya çıkmazdı. Haberlerde duymadığı sürece ortadan kaybolduğumu fark etmeyebilirdi bile.

Peki, araştırmaya başlarsa Celia ona ne yapardı?

Celia ışığı yeniden çukura tuttu. Başını yana yatırıp baktıktan sonra onaylarcasına salladı. "Tamam, sanırım bu kadar derinlik yeter."

"Harika."

Çukurdan çıkmaya başladım ama Celia boğazını temizledi. "O kadar acele etme, Julia."

İçimi bulandıran bir korkuyla ona döndüm. Celia silahı göğsüme doğrultmuştu.

"Lütfen," diye yalvardım. "Kimseye söylemem. Yemin ederim."

"Haydi ama. Ben dünkü çocuk değilim."

"Bundan paçayı nasıl sıyıracağını sanıyorsun?" Küreği bırakıp terli avuçlarımı kotuma sildim. "Annemle babam burada olduğumu biliyor. Beni arayacaklar."

"Doğru." Bunu önceden düşünmüş gibi başını aşağı yukarı salladı. "Ben de onlara sabah erkenden yola çıktığını, sonrasında ne olduğunu bilmediğimi söylerim. Son zamanlarda öyle kaybolmuş, öyle amaçsızdın ki... Bir iş bile bulamıyordun. Belki de kendini bulmak için ülkeyi dolaşmaya karar verdin." Omuz silkti. "Ben ne bileyim? Sadece yaşlı bir kadınım. Bana her şeyi anlattığın söylenemez."

Az önce kendim için kazdığım mezarın kenarına doğru geriledim. Celia daha önce de cinayet işlemişti. Gerçek babaannemi öldürmüş, şimdi de sevdiği adamı katletmişti. Tetiği bir kez daha çekmek onun için hiç de zor olmazdı.

Bunu durdurmanın bir yolunu bulmalıydım. Ama ne yapabilirdim? Silah olarak kullanabileceğim tek şey şu küçük kürekti ve o da Celia'ya vurmaya kalkışamayacağım kadar uzağımdaydı.

Uzanabileceğim tek şey topraktı. Bir sürü toprak.

"Üstelik ne büyük kolaylık ki," diye ekledi Celia, "hâlihazırda seni gömeceğim çukurun içindesin." Gülümsedi. "Sevgili babaannenin hemen yanında."

Bir avuç toprak alıp var gücümle Celia'ya fırlattım. Çukurdan çıkmak için çabalarken etrafa küçük toprak parçaları saçıldı. Celia öfkeyle bağırdı. Bu onu durdurmaya yetmedi ama dengemi bulup ayağa kalkmama yetecek kadar şaşırttı. Artık çukurun dışındaydım ve koşabilirdim. Beni öldürüp cesedimi

gömmek istiyorsa bunun için biraz uğraşması gerekecekti. Bir Eldridge'ın daha bu arazide ölüp gömülmesine izin vermeyecektim.

"Hemen dur!" diye çığlık attı Celia. "Yoksa ateş ederim!"

Arka bahçede olabildiğince hızlı koşmaya başladım ama Celia blöf yapmıyordu. Silahı ateşledi ve merminin kulağımın yanından vızıldayarak geçtiğini hissettim. Beş santim daha sola gitse işim bitmişti. Hava karanlıktı ve Celia usta bir nişancı değildi ama şimdi bana yetişmek için koşuyordu. Hızlı ayak seslerini ve hırıltılı soluğunu duyabiliyordum. Sandığımdan daha dayanıklı çıkmıştı.

Aramızdaki mesafe giderek açılıyordu ve evin arka kapısı artık bir hayli yakındı. Yeni bir güç dalgasıyla son birkaç metreyi aşıp evin arkasına ulaştım. Celia beni durduramayacak kadar geride kalmıştı. Yapmam gereken tek şey evin içinden geçip ön kapıya ulaşmaktı, sonra arabama atlayıp en yakın karakola gidecektim.

Nefesimi toparlayacak bir saniyem bile yoktu. Elimi kapının topuzuna sardım. Artık kurtulmuştum.

Ama...

Topuz dönmedi.

"Kilitledim." Celia'nın sesi arkamdan geliyor, gittikçe yükseliyordu. "Aldığıma sevindiğim küçük bir önlem."

Olamaz.

Kurtuluşumla aramdaki tek engelin bu aptal kapı olduğuna inanamıyordum. Kilidin kırılmasını umarak bütün ağırlığımla kapıya yüklendim.

"Yapma öyle, Julia." Celia'nın sesi heyecanlı bir hâl almıştı. "O kapı evin ilk yapıldığı zamandan kalma ve *çok* sağlam. Ne derler bilirsin, artık eskisi gibi yapamıyorlar."

Gözlerim yaşlarla dolarken bedenimi bir kez daha kapıya vurdum. Omzuma müthiş bir acı saplandıysa da Celia'nın dediği gibi kapı yerinden bile oynamadı. Evin yan tarafından

dolaşıp arabama ulaşabilir miyim diye düşündüm ama mesafe fazla uzundu ve Celia çok yaklaşmıştı.

"Arkana dön, Julia," dedi. "Ama yavaşça ve ellerin havada olsun. Birini sırtından vurmak istemem, hiç mertçe olmaz. Ama gerekirse yaparım."

Söylediği gibi ellerimi havaya kaldırıp yavaşça döndüm. El fenerimi kaybetmiştim ama sağ elindeki silahı üzerime doğrultan Celia'nın silüetini seçebiliyordum. Koşarken kusursuz topuzu kısmen dağılmıştı. Onu ilk kez bu kadar dağınık görüyordum ancak bu hâli bile benim bugüne kadar göründüğümden daha derli topluydu.

"Böyle bitmek zorunda kaldığı için üzgünüm," dedi. "Ethel'ı öldürdüğüm gibi seni de öldürmek zorunda olduğum için üzgünüm. O saçma hayalet olaylarının hiçbirinin gerçek olmamasına da senin adına çok üzülüyorum. Tetiği çektikten sonra Pemberton'a musallat olmak için geri dönmeyeceksin. Babaannen ve Caroline Eldridge gibi, isimsiz bir mezara gömülmüş bir cesetten ibaret olacaksın."

Öldükten sonra ne olduğunu hep merak etmiştim. Ruhun geride kalıp hayattayken önem verdiğimiz insanları koruduğuna gerçekten inanmaya başlamıştım. Ama şimdi Celia'nın muhtemelen haklı olduğunu düşünüyordum. Henry de ona katılırdı. Ölünce yalnızca ölüyorduk.

Gözlerimi sımsıkı yumup silahın patlamasını bekledim. Göğsümde hissedeceğim acıyı ve ardından gelecek... karanlığı bekledim.

Sonra bir ses duydum: Yüksek bir gümbürtü.

Bir dakika.

Bu bir silah sesi değildi.

Gözlerimi açtım. Celia'yı az önceki gibi karşımda bulmayı bekliyordum ama yerde boylu boyunca yatıyordu ve şakağında derin bir yarık vardı. Bayılmışa benziyordu, silah elinden düşmüştü.

Onun tepesindeyse babaannem dikiliyordu. Hayır, babaannem değil; Letitia Barlow. Kemiği topraktan çıkarmak için kullandığı büyük kürek elindeydi.

"Bir daha değer verdiğim kimseyi öldürmeyeceksin," dedi babaannem bilincini yitirmiş kadına.

Ardından üzerine tükürdü.

SEKSEN BİR

1692

CAROLINE

"Elveda, Caroline," diye fısıldadı Archie kulağıma. "Öldürdüğüm bütün genç kızlar arasında en sevdiğim hep sen oldun..."

Tanrı'nın canımı almasını bekleyerek gözlerimi yumdum. Hazırdım. Ömrüm boyunca bugüne hazırlanmış, bugünü beklemiştim.

Fakat Tanrı canımı alamadan yüksek bir patlama sesiyle gözlerimi açtım. Karşımda kocamın yüzü vardı ama ağzı parçalanmış, koyu kırmızıya boyanmıştı. Archie'nin vurulduğunu ancak o zaman anladım.

Boğazımdaki elleri hemen gevşedi. Yere düşmeden önce gözleri şaşkınlıkla doldu. Silah sesinden kulaklarım hâlâ çınlarken ondan uzaklaşmaya çalıştım. Yere yığılmasından hemen önce altından çıkmayı başardım.

Nefes nefese kalmış, öksürüyordum. Dizlerimi göğsüme çekip minnetle derin derin nefes aldım. Başımı kaldırdığımda Jonas'ı, elinde Şerif Yardımcısı Strickland'in tüfeğiyle odanın girişinde dururken gördüm.

"Dışarıda beklemekten usandım," demekle yetindi.

Şoku atlatmam için bana biraz zaman tanıdı. Fakat böyle bir şeyi atlatmam nasıl mümkün olabilirdi? Asla atlatamayacaktım.

Ne yazık ki daha fazla oyalanamazdık. Güneşin doğmasına çok az kalmıştı. Bundan sonra ne yapacağımıza karar vermeliydik.

Molly'nin morarmış dudaklarına, hamile göbeğinin çıkıntısına ve Archie'nin yüzünün ortasındaki deliğe yakın olmaya dayanamadığım için salona indik. Jonas'la mutfaktaki masaya karşılıklı oturduk. Aramızda bir mum yanıyordu. Jonas'ın yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Şerifi çağırmalıyız," dedim. "O kızları Archie öldürdüyse adın temize çıkar. Özgürlüğüne kavuşursun."

Jonas sakalını ovuşturdu. "Cadılıktan hüküm giymiş bir kadınla bir cinayet zanlısının sözüne inanacaklarını mı sanıyorsun?"

"Onu Molly'yi boğarken bulduk."

"Bunu yalnızca sen gördün," diye karşılık verdi. "Şerif ikisini de bizim öldürdüğümüze karar verebilir."

"Ama..."

"Woodhaven'da adaletin yerini bulacağına inanmanı sağlayan nedir?" Jonas bana sert gözlerle baktı. "Burada kalırsak ikimizi de asarlar."

Haklıydı. Şerif hikâyemize asla inanmazdı. İnansa bile Şerif Yardımcısı Strickland içindeyken hapishaneyi yakmıştık.

"O hâlde ne yapmamızı öneriyorsun?" diye sordum.

Jonas ikinci kata çıkan merdivene baktı. "Onların öldüğünü kimse bilmiyor. Yalnızca sen ve ben biliyoruz."

"Evet," dedim tereddütle.

"Peki," diye devam etti, "ya ölmemişlerse?"

Şaşkınlıkla başımı salladım. "Öldüler, Jonas. Archie'nin yüzünde bir delik var."

"Hayır," dedi. "*Biz* öldük. Yangında yanarak can verdik. Ama herkesin bildiği kadarıyla Archie Eldridge ile Molly Howe hâlâ hayatta."

"Anlıyorum..."

"Ya..." Mumun alevi titredi ve Jonas'ın gözleri bir anlığına bir kedininki gibi turuncu göründü. "Ya Archie ile Molly, Archie'nin karısının cadılıktan suçlu bulunmasının utancından kaçmak için kasabayı terk etmeye karar verdiyse? Elbette, Archie artık evli olmadığına göre onlar evlenecekler. Yeterince uzağa gittiklerinde Woodhaven'a bir haberci gönderip bir süre, hem de *uzun* bir süre dönmeyeceklerini ve kimsenin endişelenmemesi gerektiğini bildirecekler."

"Peki," dedim, "Archie ile Molly Woodhaven'dan ayrıldıktan sonra ne yapacaklar?"

"İstedikleri her şeyi yapabilirler," dedi Jonas. "Yüklü miktarda paraları ve kimliklerini kanıtlayan belgeleri var. Diledikleri herhangi bir yerleşim yerinden ev satın alabilirler." Bir an durdu. "Elbette onları kimsenin tanımadığı bir yerde."

"Jonas..."

"Archie ile Molly çok şey yaşadı," dedi. "Güvendikleri insanlar onlara ihanet etti. Haksız yere suçlandılar. Bence mutlu ve huzurlu bir hayatı hak ediyorlar."

"Ama biz Archie ile Molly değiliz!"

"Bunu kim bilecek?" diye karşı çıktı. "Belgeleri bizde. İnsanlar bizi aramaya başlasalar bile Archie Eldridge ile Molly Howe'u aramayacaklar."

Haklıydı. Archie meşguliyetten hiçbir zaman portresini yaptıracak vakti bulamadığından evde ikimizin resmedildiği bir tablo bile yoktu. Woodhaven'dan uzakta, yeni bir kasabada gerçekte kim olduğumuzu kimse bilmezdi.

Bu düşünce bana cazip gelmişti. Yarın hayatımın son günü olacağını zannederken şimdi Jonas bana yeni bir hayat sunuyordu. Bana ikinci bir şans veriyordu.

Bunu kabul etmezsem aptallık etmiş olurdum.

"Ama cesetler ne olacak?" diye sordum. "Biri buraya gelip üst katta cesetlerini bulacak."

"Onları gömersek bulamazlar," dedi.

SEKSEN İKİ

GÜNÜMÜZ

JULIA

Polisi aramamıza gerek bile kalmadı çünkü konuşmamız kesilir kesilmez Henry aramıştı.

Anlaşılan tehlikede olabileceğim gerçeğini görmezden gelmek aklından bile geçmemişti. Bağlantımız kesilince ev telefonunu birkaç kez aramış, kimse cevap vermeyince de acil yardım hattını arayıp bildiği her şeyi anlatmıştı. Ama babaannem araya girmeseydi polisler beni kurtarmaya yetişemeyecekti.

Mick'in cesedini arka bahçede bulmuşlardı. Mick çoktan ölmüştü ama Celia beyin sarsıntısı geçirmesine rağmen hâlâ hayattaydı. Polisler ona kelepçe takarken kendine gelmişti.

Şu anda babaannemle kanepede oturmuş, Simpson adındaki kadın polisle konuşuyorduk. Başta yalnızca iki erkek polis gelmişti ama arka bahçedeki ceset bulunduktan sonra Pemberton birden polislerle dolup taşmıştı. Kollarını kendine dolamış, şiddetle titreyen babaannemin yanından ayrılmıyordum. Çok zor bir gece geçirmiştik.

"Yani Ethel'ın kâhyayı vurduğunu gördünüz, öyle mi?" diye sordu Simpson bana.

"Evet," dedim. "O çukuru bana kazdırdı. Beni de öldürecekti." Babaanneme baktım ama o benim gerçek babaannem

değildi. Bütün bunları babama nasıl anlatacağımı bilmiyordum. "O benim hayatımı kurtardı."

Babaannem gerçekten de hayatımı kurtarmıştı. Ethel'ın ölümünü örtbas etmiş olsa da bunu sırf kardeşinin onurunu korumak için yapmıştı. Celia'nın, kardeşinin doğum sırasında ölmediğini, aslında öldürüldüğünü söylediğini duyunca yıkılmıştı. Pemberton'a geldiğimden beri aklının en yerinde olduğu gece buydu ve bu durum kalbimi parçalıyordu. Neredeyse kardeşinin doğal nedenlerle ölmediğini hiç öğrenmeden bu dünyadan göçmüş olmasını dileyecektim.

"O hâlde Celia'yla aynı anda mı evden çıktınız?" diye sordu Simpson babaanneme.

Babaannem bir an tereddüt etti. Bir şeyi hatırlamak için çok uğraştığı zamanlardaki gibi yüzünü buruşturdu. "Hayır," dedi sonunda. "Ethel'dı. Ethel beni uyandırdı, küreği alıp dışarı çıkmamı söyledi."

"Celia demek istediniz herhâlde," diye düzeltti polis.

Babaannem bir an kararsız göründü ama sonra başını iki yana salladı. "Hayır, Ethel'dı. Kardeşimdi."

Polis memuru Simpson bana, *Evet, kafası karışmış yaşlı kadını idare edeceğiz*, der gibi anlayışlı bir bakış attı. Ama ben onun kafasının karıştığından o kadar emin değildim. Celia Mick'i, o kayıtta kendi adını söyletmekle suçladığında Mick başını iki yana sallamıştı. Doğrusu onun böyle bir şey yaptığını düşünemiyordum. Celia'yı o kadar seviyordu ki asla ona zarar verecek bir şey yapmazdı.

Yıllar önceki o geceyi ve kulağıma fısıldanan sözleri hatırladım.

Sel... sel... sel...

Celia.

Ama bunları polise anlatamazdım. Aklımı kaçırdığımı düşünürdü. Bu yüzden kendimi gülümsemeye zorladım. "İlk silah sesini duymuş olmalı."

"Evet, muhtemelen öyle olmuştur."

Belki de doğruydu. Belki de babaannemi uykusundan uyandıran gerçekten silah sesiydi. Ya da belki de kulağına fısıldayarak ondan tek torununu kurtarmasını isteyen ölmüş kardeşinin sesiydi.

"Teşekkür ederim, babaanne," diye fısıldadım.

Babaannem uzanıp dizimi sıktı. Aslında onunla konuşmadığımı söylemeye kıyamadım.

SEKSEN ÜÇ

1692

CAROLINE

Jonas toprak kazma işinde iyiydi.

Öyle olacağını biliyordum. Ne de olsa yalnızca çizme tokasını kullanarak hapishanenin zemininden taş sökmeyi başarmıştı. Ben de kazmasına yardım ediyordum ama büyük toprak yığınlarını yerden kaldırıp omzunun üzerinden atan oydu.

Neyse ki arka bahçemizde yalnızca bir çukur kazmamız yeterliydi. İçinde hem Molly'ye hem de Archie'ye yetecek kadar yer vardı.

Kısa süre sonra iki cesedin de sığabileceği derinlikte bir çukur kazdık. Jonas dışarıya bir fener getirmişti, onun ışığında içeride yeterince yer olduğunu görebiliyorduk. İkisi de hâlâ yukarıdaki yatak odasındaydı ve onları aşağı indirmemiz gerekecekti. Bunu düşünmek bile beni dehşete düşürüyordu, birazdan kocamın isimsiz mezarına dönüşecek çukurun karanlığına bakarken birden bayılacak gibi oldum.

"Caroline?" Jonas'ın alnı kırıştı. Strickland'den yediği dayağın morlukları hâlâ geçmemişti. "Seni rahatsız eden nedir?"

Dizlerimin üzerine çöküp ellerimi toprağa dayadım. Başım dönerken paniğe kapılmamak için gözlerimi kapadım. Bunu yapabilirdim. Bunu yapmak *zorundaydım*.

Başka çaremiz yoktu.

"Caroline?" Jonas şimdi açık mezarın yanında yanıma çömelmişti. "Yapamıyorsan yardım etmek zorunda değilsin. Geri kalanını tek başıma halledebilirim."

Boğazımdaki sert yumruyu yuttum. "Onları aşağı taşırken yardımıma ihtiyacın olacak."

"Olmayacak."

Gözlerimi açıp Jonas'ın yüzüne baktım. Hapishaneye ilk girdiğimde kömür karası gözleri, dağınık saçları ve bakımsız sakalı bana korkunç görünmüştü. Ama şimdi yüzünde yalnızca iyilik ve kaygı görüyordum. O iyi bir adamdı.

"Jonas?"

"Efendim?"

"Woodhaven'dan ayrıldıktan sonra Molly ile Archie'nin evleneceğini söylemiştin," dedim sessizce. "Öyle değil mi?"

Jonas'ın yüzü bir anlığına pembeleşti. Daha önce hiç böyle kızardığını görmemiştim ve bu beni rahatlattı. Onu ilk gördüğüm andan beri kendinden çok emin davranıyordu ama bu soru birden utanmasına neden olmuştu.

"Evet," dedi yavaşça. "Hitty ölmeden önce ona, güvende olduğundan emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz verdim. Bu sözümü tutmaya niyetliyim."

"Peki ya bu sözünü tutmanı istemiyorsam? Ya kendi başıma gitmek istiyorsam?"

"Caroline," dedi yumuşak bir sesle.

Söyledikleri ormanda yaptığımız konuşmaya benziyordu ama artık her şey farklıydı. Daha önce Jonas'tan gitmesini istediğimde onun bir katil olduğuna inanıyordum. Evet, bir adamı, hatta iki adamı öldürmüştü ama mecbur kaldığı için yapmıştı.

Bana asla zarar vermezdi. Beni *kurtarmıştı*. Strickland'in dikkatini dağıtmış, benim yüzümden dayak yemişti. Ölümüm kesinleşmişken beni hapishaneden çıkarmıştı. Archie beni öldürmeden saniyeler önce de onu vurmuştu.

"Caroline," dedi yeniden. "Seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlayamam. Ama bana izin verirsen sana güzel bir hayat yaşatırım. Ben..." Kaygılı gözlerini yüzüme dikti. "Sana güzel bir hayat yaşatmayı gerçekten çok isterim."

"Anlıyorum..."

Elimi tuttu. Bu gece hava buz gibi olmasına rağmen eli sıcacıktı ve benimkini bütünüyle saracak kadar büyüktü.

"Bunu yapmama izin verecek misin, Caroline?" diye sordu.

O sırada Gideon evden çıktı. Sarı gözleriyle bana bakarak burnunu avucuma sürttü, nereye gidersek gidelim onu da yanımızda götüreceğimizi biliyordum. Ardından Jonas'ın yanına gitti, Jonas da gözlerini yüzümden ayırmadan onu dalgın dalgın okşadı.

"Vereceğim," dedim.

Öldürdüğümüz kocamın mezarı başında, müstakbel kocamın evlenme teklifini işte böyle kabul ettim.

SON SÖZ

BİR YIL SONRA

JULIA

Cenaze töreni yapılmadı.

Bir insana ölümünden üç yüz yıl sonra cenaze töreni düzenlemek zordu. Yapılabilirdi elbette ama pek alışılmış bir şey değildi. Yine de bir tören düzenlenseydi kasabanın yarısının geleceğine emindim.

Her hâlükârda, aradan üç yüzyılı aşkın bir süre geçtikten sonra Caroline Eldridge'ın Woodhaven'da nihayet bir mezar taşına kavuşmasına seviniyordum.

Bugün Henry de Caroline'a çiçek bırakmak için benimle mezarlığa gelmişti. Bu mezarlık uzun yıllardır yeni definlere kapalıydı ama Caroline için bir istisna yapmışlardı. Archibald ile Molly Eldridge da aynı mezarlıkta yatıyordu ve Caroline artık aile mezarlığında kendine yer bulmuştu.

Mezarın yanında diz çökerken, "Umarım burada olmaktan nefret etmez," dedim Henry'ye. "Sonsuzluğu Molly'yle geçirme fikrinden hoşlanacağından pek emin değilim."

Henry her zamanki şüpheciliğiyle, "İşlerin öyle yürüdüğünü sanmıyorum," dedi.

Pemberton'daki bütün doğaüstü olaylardan Celia Caine ile Mick Wheeler'ın sorumlu olduğuna inanıyordu. Mick'in oda-

sından tavan arasına çıkan gizli bir kapak bile bulunmuştu, bu sayede görülmeden ve fazla ayak izi bırakmadan oraya kolayca girip çıkabiliyordu. Her şeyin bir açıklaması vardı.

Kayıtta duyduğumuz o fısıltılar dışında:

Celia... Celia... Ceeeeelia...

Yerel bir mezarlığa sessiz sedasız gömülen Mick'in aksine Celia, Pemberton'daki o uğursuz geceden sağ kurtulmuş ve yargılandığı iki ayrı kasten adam öldürme davasında suçlu bulunmuştu. Ne kadar süreceği belli olmasa da ömrünün kalanını hapishanede geçirecekti. Ailemizden hiç kimse "Büyük Teyze Ethel"ı ziyarete gitmeyecekti.

Gerçek Büyük Teyze Ethel'a gelince, olanları kabullenmek ailemiz için zordu. Babam, yıllardır annesi bildiği kadının aslında onu dünyaya getiren kadının ablası olduğunu öğrenince sarsılmıştı. Letitia'nın Ethel'ı sevdiğini, sadece onun onurunu korumak ve çocuğuna iyi bir yuva vermek istediğini bilmek biraz teselli olmuştu. Ancak Letitia Barlow yaşananları yalnızca hayal meyal hatırladığı için bütün bu duygularla nasıl baş edeceğimizi bilemiyorduk. Ethel'ın ölümünü örtbas ederek teknik açıdan suç işlemiş olsa da elli yılı aşkın süre önce işlediği bir suç nedeniyle zihni karışık yaşlı bir kadını yargılamak isteyen kimse yoktu.

Ama gerçek Ethel için cenaze töreni düzenlemiştik. Kalıntıları arka bahçede, Caroline'ın mezarından çok da uzak olmayan bir yerde bulunmuştu. Babaannemin neden kafasının karıştığını anlayabiliyordum. Ethel, en küçük kızlarının kendilerine öfkelenip kasabayı terk ettiğine inanarak ölen anne babasının, yani benim büyük büyükannemle büyük büyükbabamın yanına yeniden gömülmüştü.

Henry duysa hepsinin kafamın içinde olduğunu söylerdi ama Ethel'ın cenazesinden sonra Pemberton'da her zaman hissettiğim o tuhaf varlık yok olmuştu. Bu kanıtlayabileceğim bir

şey değildi ancak gerçek Ethel'ın huzura kavuşmasına yardım ettiğimize inanmak istiyordum.

"Umarım ayçiçeklerini seversin," dedim.

Çiçekleri Caroline'ın mezar taşının önüne bıraktım. Taşın üzerinde adı, Caroline Eldridge, altında da yaşadığı yıllar, 1672–1692, yazıyordu. Öldüğünde daha yirmi yaşındaydı ama zihnimde onu hep çok daha yaşlı canlandırmıştım. Yağlı boya tabloya bakılırsa Archie ile Molly, zavallı Caroline'dan çok daha uzun yaşamıştı.

"Sömürgecilik dönemi Amerika'sında ayçiçekleri popülerdi." Henry konuşurken gözlüğünü yukarı itti. Tam bir bilgi kaynağıydı. "Yaşıyor olsaydı eminim hoşuna giderdi."

"Güzel." Parmaklarımı taşın oyulmuş yüzeyinde gezdirdim. "Caroline, evine iyi bakacağımıza söz veriyorum."

Soruşturma tamamlandıktan sonra müze Pemberton'ı resmen satın almıştı. Celia devreden çıkınca babam, üvey annesi adına vekâlet yetkisi almış ve evi satmayı kabul etmişti, satıştan gelen parayı da onun bakım masrafları için kullanmıştı. Henry'nin Pemberton'ı müzenin bir parçasına dönüştürmesine yardım etmem için yaptığı iş teklifini kabul etmiştim ve o zamandan beri canımı dişime takarak çalışıyordum. Aile tarihimi, Amerikan tarihinin bir parçasına dönüştürmekten daha iyi bir şekilde onurlandıramayacağımı düşünüyordum.

Dahası bu iş hem gelir elde etmemi sağlamış hem de Woodhaven'da kalmam için bana bir neden vermişti. İyi ki de öyle olmuştu çünkü iki ay önce Henry'yle birlikte yaşamaya başlamıştık. Büyükbabasının son yıllarında yaşadığı her şeyi ve Celia'nın ortada bir sorun olduğunu kabul etmemesi karşısında duyduğu çaresizliği baştan sona anlattığında, neden Yetişkin Koruma Hizmetleri'ni arama ihtiyacı hissettiğini anlamıştım. Bana danışmadan bunu yaptığı için defalarca özür dilemişti ama tek amacı Letitia'yı korumaktı, bu yüzden onu affetmiştim.

"Hey." Henry imalı imalı saatine baktı. "Artık gitsek iyi olur. Dersimizin başlamasına yarım saat kaldı."

Evet, birlikte salon dansı dersleri alıyorduk. Buna fokstrot da dâhildi. Yarışmalara katılmak istiyordum çünkü gerçekten çok iyiydik. Frank Sinatra'yı sevmeye bile başlamıştım. Ayrıca Henry haklıydı, sesi plakta daha güzel geliyordu.

Ve evet, *trilby* şapkayla fötr şapka birbirinden tamamen farklıydı.

"Tamam." Ayağa kalkmaya çalışırken Henry her zamanki centilmenliğiyle bana elini uzattı. "Haydi gidelim."

"Harika. GPS trafiğin yoğun olmadığını söylüyor."

Mezardan el ele uzaklaştık. Henry, başka bir Frank Sinatra şarkısı olduğunu fark ettiğim "Witchcraft"ı[3] mırıldanıyordu. Sömürgecilik döneminden kalma bu mezarlıktaki diğer taşlara kıyasla şaşırtıcı derecede yeni ve parlak görünen mezar taşına son kez baktım. "Hoşça kal, Caroline. Sonra görüşürüz."

Tam olarak açıklayamadığımız bir şey vardı. Polisler, insan kalıntıları bulmak için arka bahçeyi kazdıklarında, beklediklerinin aksine iki değil üç iskelet bulmuşlardı. Bunlardan biri elbette Ethel'a aitti. Diğer ikisinin ise yaklaşık üç yüz yıllık olduğu tahmin edilmişti. Birinin erkeğe, diğerininse kadına ait olduğu düşünülüyordu.

Kadın iskeletinin Caroline'e ait olduğu varsayılmıştı. Peki ama erkek kimdi? Pemberton'ın arka bahçesine neden başka biri daha gömülmüştü? Onu kim öldürüp oraya gömmüştü?

Sanırım bunu asla öğrenemeyecektik.

---

3 (İng.) Witchcraft: Büyücülük. *–ç.n.*

1717

CAROLINE

Pemberton'a son ayak basışımın üzerinden yirmi beş yıl geçmişti.

Hayatımın ilk yirmi yılını geçirdiğim kasabaya faytonla yaklaşırken buraya dönmekle hata edip etmediğimi merak ediyordum. Ne de olsa Woodhaven halkı Caroline Eldridge ile Jonas Reeve'in öldüğüne inanıyordu. Yokluğumuz gerçeğin ortaya çıkmasını engellemişti ancak bizi kanlı canlı karşılarında gördüklerinde bu durum değişebilirdi.

Faytonda yanımda oturan kocama baktım. Woodhaven'dan ayrıldıktan kısa süre sonra küçük bir kilisede evlenmiştik. Daha doğrusu, Archibald Eldridge ile Molly Howe evlenmişti. Bana Molly denmesine alışmak zordu, Jonas'a ölen kocamın adıyla hitap etmek de aynı derecede güçtü. Aradan geçen onca yıla rağmen kafamın içinde hâlâ Jonas'tı. Yalnız kaldığımızda –özellikle de dört çocuğumuz büyüyüp evlendiğinden beri– bana Caroline diye hitap ediyordu.

Bunu yapan tek kişi oydu.

"Bizi tanımayacaklar," dedi. Faytonu sürerken atların dizginlerini sıkıca kavramıştı. "Bizi tanıyanların çoğu çoktan bu dünyadan göçtü."

Bu doğruydu. Hiram ile Judith Hatch'in yıllar önce öldüğü haberini almıştık. Şerif Bixby ise biz gittikten yalnızca beş yıl sonra aniden yere yığılmış ve bir daha uyanmamıştı. Ondan beş yıl sonra Woodhaven'ı bir grip salgını vurmuş, kasaba halkının neredeyse yarısı hayatını kaybetmişti. Bir gün Woodhaven'a dönebilme ihtimalimin olduğunu ilk kez o salgından sonra düşünmüştüm ama o sırada ilgilenmem gereken küçük çocuklarım vardı.

Şimdiyse en küçük çocuğum Susanna bile evlenip yuvasını kurmuştu. Jonas'la evimizde yapayalnız kalmıştık. Gençliğimizde marangozluk yapardı ama artık nadiren iş alıyordu.

Evde her zaman yapılacak sayısız iş vardı, bilhassa da hizmetçi tutmayı reddettiğim için. Yine de çocuklar büyüdükten sonra hayatımız çok değişmişti. Günlerim bomboş geliyordu.

Pemberton'ı ne kadar özlediğimin Jonas da farkındaydı. Orası yetişkin bir kadın olarak sahip olduğum ilk evimdi ve son evim olacağına inanmıştım. Orada kendimi güvende hissediyordum. Kapıdaki vahşi ayının beni kurtarması için Jonas'ı çağırdığına hâlâ inanıyordum. Pemberton'da yaşlanmayı hep istemiştim.

Şimdiyse hata yapıp yapmadığımızı merak ediyordum.

"Orada çok fazla anım var," dedim.

"İyi mi, kötü mü?"

Kocamın yüzünü yandan dikkatle inceledim. Tutuklanıp hapishaneye getirildiği günkü hâlinden çok farklı görünüyordu. Woodhaven'dan kaçtığımızda ben yirmi, o ise yirmi üç yaşındaydı. Şimdi ikimiz de elliye merdiven dayamıştık ve yıllar önceki hâlimize neredeyse hiç benzemiyorduk. Geri dönme konusunda kendimizi güvende hissetmemizin nedenlerinden biri de buydu. Diğer neden ise yangından sonra hem Caroline Eldridge'ın hem de Jonas Reeve'in ölü ilan edildiği haberini almamızdı. Söylentilere göre Caroline cadılıktan kazığa bağlanıp yakılmıştı.

Artık Jonas'ın kaşlarının arasında derin bir çizgi, gözlerinin ve ağzının çevresinde ince kırışıklıklar vardı. Ağaran saçlarını kısa kestiriyor, sakalını daima düzgün ve bakımlı tutuyordu. Artık Archie'yi andıran son derece saygın bir havası vardı. En ufak bir yanlış adımın canımıza mal olabileceğini bildiği için Archie Eldridge rolünü büyük bir ciddiyetle oynuyordu.

"Sanırım hem iyi hem de kötü anılar," dedim. "Ya seninkiler?"

"Pemberton'a yalnızca bir kez ayak bastım," dedi. "Onda da bir adamı suratından vurdum. Nitekim anılarımın hepsinin epey kasvetli olduğunu söyleyebilirim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedim şakalaşarak. "*Woodhaven'la* ilgili anılarını soruyorum."

Jonas bir süre sessiz kaldı. Tıpkı benim gibi o da bu kasabada âşık olmuş ve bu aşk trajediyle sonuçlanmıştı. Leonora'dan hiç söz etmezdi. Fakat insanın duygularından asla kurtulamadığını kendi deneyimlerimden biliyordum.

"Ben yeni anılarımızı tercih ediyorum," dedi sonunda.

Pemberton nihayet göründüğünde Jonas endişeli gözlerle bana baktı. Ev, son gördüğümüz zamanki hâliyle neredeyse aynıydı. Archie'nin babasının kendi elleriyle inşa ettiği iki katlı evdi hâlâ. Kükreyen ayı biçimli tokmak da hâlâ ön kapıdaydı; her zamanki kadar korkutucu ve koruyucuydu.

Jonas faytonu kapının önüne kadar sürdü. Arabadan indikten sonra hızla diğer tarafa geçti ve oturduğum yerden inmeme yardım etti. Doğrusu tam bir centilmene dönüşmüştü. Bana hanımefendi gibi davranmaktan hoşlanıyordu, ben de onu bu zevkten mahrum bırakmıyordum.

Woodhaven'dan kaçtığımız gün Jonas Reeve'e âşık değildim. Beni Archie'nin ellerinden kurtardıktan sonra iyi bir adam olduğunu anlamıştım ama onu sevmiyordum. Bir gün sevebilmeyi ummuştum fakat çoğu kadın için aşk, evliliğin şartı değildi. Bana iyi davranacaktı ve bu yeterliydi.

Kısa süre sonra evlendiğimizde hâlâ onu sevmiyordum. Oysa Jonas beni sevmeye başlamıştı. Düğün günümüzde bana bakışından anlamıştım. Onunla birlikte oldum. Jonas nazikti, istekliydi ve olması gerektiği kadar tutkuluydu.

O sıralar, ilk kocamın beni boğmaya çalıştığı gün içimdeki sevme yetisinin sonsuza dek parçalanıp parçalanmadığını merak ediyordum.

Fakat Jonas'la evlenmemizden altı ay sonra âdet görmedim. Archie'yle geçirdiğim onca yıl boyunca boşa uğraştıktan sonra bunun gerçek olabileceğini ummaya cesaret edemiyordum. Ama

ertesi ay da âdet görmeyip karnım büyümeye başlayınca hayalimin gerçekleştiğini anladım.

Jonas'a baba olacağını söylediğim gün beni kucağına aldı ve küçük evimizin içinde dans ettik. O da benim gibi büyük bir heyecanla ışıldıyordu. Sonrasında birlikte olduğumuzda her şey farklıydı, özeldi.

İşte Jonas'ı ilk kez o gün sevdim. O günden beri de onu sevmekten hiç vazgeçmedim.

Jonas arabanın arkasından sandığımızı indirdi. Dilediğimiz kadar kalmamıza yetecek giysi ve erzak getirmiştik. Jonas, Archie'nin ticaret işini bıraktığı yerden devralabilirdi; bundan kazanacağı para da ailemizi geçindirmeye fazlasıyla yeterdi. Bir zamanlar planladığım gibi Pemberton'da yaşlanıp ölebilirdik.

Bana bakan o tanıdık, vahşi ayı biçimindeki kapı tokmağına doğru ilerlerken Gideon'ın çalılıkların arasından çıkmasını bekledim neredeyse. Fakat elbette çıkmadı. Kaçarken Gideon'ı da yanımızda götürmüştük; on yıl sonra, bütün çocuklarımın sevgisini kazanmış hâlde kollarımda ölmüştü. Şanslı ise ondan beş yıl daha uzun yaşamıştı.

Yıllardır boş olduğundan rutubet ve toz içinde kalmış evin kapısını açtım. Köşeleri örümcek ağlarıyla kaplıydı, mobilyalar eskimişti ama ev yirmi beş yıl önceki kadar sağlamdı. Üç yüz, belki dört yüz yıl daha ayakta kalabilirdi.

"Kimse var mı?" diye seslendim, gerçekten boş olduğundan emin olmak isteyerek. Bana yalnızca kendi sesimin yankısı karşılık verdi. Sarkaçlı saatin tik takları bile susmuştu ama saati kurduğumuzda yeniden çalışacağına emindim. O saat çok sağlamdı. Bir gün onu çocuklarıma bıraktığımda da güçlü güçlü çalışmaya devam edeceğini umuyordum ama ondan daha uzun süre dayanmasını bekleyemezdim.

Jonas sandığımızı sürükleyerek arkamdan içeri girdi. "Korktuğum kadar kötü değilmiş."

"Evet, hatta... hâlâ çok güzel."

Jonas'la yaşadığım, çocuklarımızı büyüttüğümüz küçük evimizi çok sevmiştim ama orası hiçbir zaman burası gibi olmamıştı. Jonas sürekli bir yerlerini onarmak zorunda kalırdı ki yaşlandıkça bu işler onun için epey zorlaşmıştı. Yeniden Pemberton'da yaşarsak çocuklarımız aileleriyle birlikte bizi daha rahat ziyaret edebilirdi zira burada hepsinin kalmasına yetecek kadar yer vardı. Üstelik grip salgınında kasabadan onca insanı kaybettikten sonra yeniden yapılması gereken çok şey vardı.

Jonas tek kaşını kaldırdı. "İstersen yeniden burada yaşayabiliriz, biliyorsun."

Yeniden burada yaşayabilir miydik? Pemberton'la aramda ilk anda kurulan bağı hâlâ hissedebiliyor, bu evin beni koruyacağı hissini hâlâ duyuyordum. O gece beni Archie'den kurtaran Jonas'tı ama yine de beni güvende tutanın bu ev olduğuna inanıyordum.

Belki çocuklarımız da yakınımıza taşınırdı. Oğlum William siyasete girmeye heves etmişti; yerel yönetimde bir iş bulup bulamayacağını merak ediyordum. Ona her zaman iyi bir belediye başkanı olacağını söylerdim.

"Burada yaşarsak," dedi Jonas, gözleri ışıldayarak, "duvara asabileceğimiz bir şeyim var."

Ona merakla baktım. Sandığı yere bırakıp kapağını açtı. Ben onu seyrederken kollarını zorlayacak kadar büyük, çerçeveli bir tablo çıkardı. Tabloyu koruyan örtüyü kaldırınca sevinçle çığlık attım.

Jonas'la birkaç ay önce bu tablo için poz vermiştik. Tuvalin üzerindeki fırça darbelerine bakarken ressamın yeteneğine hayran kaldım. Gerçek hâlimizle benzerliği inanılmazdı. Ama daha da şaşırtıcı olan şuydu ki, biri yirmi beş yıl önce gerçek Archie ile Molly'yi görüp bir ressamdan gelecekte nasıl görüneceklerini hayal etmesini isteseydi ortaya bu portre çıkardı. Tablodakiler bizdik fakat aynı zamanda onlardı çünkü biz onlara *dönüşmüştük*.

"Bittiğini bilmiyordum!" diye haykırdım.

"Sürpriz olsun istedim." Tabloyu duvara doğru tuttu. "Ne dersin, Caroline? Tablomuzu nereye asalım?"

Salonda bir yeri gösterdim, Jonas da başıyla onayladı. Pemberton'a yeniden hayat verdiğimizi şimdiden gözümde canlandırabiliyordum. Kötü anıları silip evi kendimize ait kılacaktık. Çocuklarımızı buraya getirecektik.

Ve elbette, evin arkasına gömdüklerimizi hiç kimsenin bulmadığından emin olacaktık.

TEŞEKKÜRLER

Birçoğunuzun bildiği gibi ben üretken bir yazarım. (Her şey planlandığı gibi gittiyse) *Cadı*, bu takvim yılı içinde yayımlanan dördüncü kitabım olacak. Bu da *çok* fazla teşekkür yazısı yazdığım anlamına geliyor.

Üstelik her seferinde aynı kişilere teşekkür ettiğim için bu bölümün öncekilerden kesilip yapıştırılmış bir şeye dönüşmemesini sağlayacak yollar bulmam gerek. Görünüşe bakılırsa bunu yapmanın yollarından biri, bir yılda dört ayrı teşekkür yazısı yazmanın ne kadar zor olduğundan söz etmekmiş.

Beş ayrı düzenleme aşamasından kurtulmayı başaran ve yayımlansaydı kesinlikle sosyal medyanın diline düşecek olan son derece utanç verici bir yazım hatasını fark ettiği için anneme teşekkür ederim. Her zamanki gibi menajerim Christina Hogrebe'ye ve bana duydukları inancı hiç yitirmeyen JRA'nın bütün çalışanlarına da canıgönülden teşekkür ederim.

Sourcebooks'a ve çalışkan editörlerim Jenna Jankowski ile Samantha Smith'e teşekkür ederim. Ve tabii harika pazarlama uzmanlarım Mandy Chahal ile Molly Waxman'a da teşekkür borçluyum. Bu kitabın ortaya çıkmasını sağlayan bütün edi-

törlere, kapak tasarımcılarına ve perde arkasında çalışan herkese minnettarım.

Bu upuzun kitabı hiç şikâyet etmeden baştan sona okuyan beta okurlarım Jenna, Maura, Beth ve Rebecca'ya çok teşekkür ederim. Son okumadaki yardımları için Val'e de teşekkür ederim.

Hassas konulara dair ufuk açıcı fikirlerini belirten Laura Galen-Wells'e teşekkür ederim. Geri bildirimleri için kendisine minnettarım.

Her zamanki gibi, sosyal medya işleriyle ilgilenerek bana yazmak için daha fazla zaman kazandıran Facebook grubumun moderatörleri Emily, Daniel, Nancy, Carrie ve Nikki'ye teşekkür ederim!

Hem internette aktif olan hem de bilgisayarı bile olmayan bütün okurlarıma bir kez daha yürekten teşekkür etmeliyim. Desteğiniz için hepinize minnettarım!

Bu kitap büyükannelerle ilgili olduğu için ithaf bölümünde adını andığım iki büyükannemden ayrıca söz etmek istiyorum. Edna ile Louise okumaya *bayılan* harika kadınlardı. İlk kitabımın yayımlandığını görecek kadar yaşayamamış olmaları beni çok üzüyor. Henry Ziegler bunu söylediğim için benden nefret ederdi ama bir parçalarının, torunlarının yazar olduğunu bildiğini bütün kalbimle umuyorum.

YAZAR HAKKINDA

Kitapları *New York Times* ve *Sunday Times* çoksatanlar listelerinde bir numaraya yükselen, *USA Today*, *Publishers Weekly* ve uluslararası çoksatanlar listelerinde yer alan Freida McFadden, ailesiyle birlikte Boston'da yaşayan bir hekimdir. McFadden, ilk baskısı karton kapaklı yayımlanan romanlar kategorisinde Uluslararası Gerilim Yazarları Ödülü'nü ve En İyi Gerilim dalında Goodreads Okur Ödülü'nü kazanmıştır. Ayrıca 2026'da TIME100'ün dünyanın en etkili yüz kişisi listesinde yer almıştır. Romanları kırk beşten fazla dile çevrilmiştir.

"Freida McFadden'ın kitapları insanı içine çekiyor, mizahı keskin ve karanlık. İntikam, beklenmedik bir sürprizle geliyor ve okura aradığı tatmini yaşatıyor."
STEPHEN KING, *New York Times* çoksatanlar listesinin bir numaralı yazarı

Julia Barlow işini ve evini kaybedince ailesinin Massachusetts kırsalındaki on yedinci yüzyıldan kalma büyük mülkü Pemberton'a sığınır. Görünüşte yaşlı babaannesinin durumunu görmek için gelmiştir. Oysa asıl umudu, bu eski evde gözlerden uzak yaşayabilmektir.

Fakat Pemberton, Julia'yı yavaş yavaş delirtmeye başlar.

Sarkaçlı saat her gece tam 03.41'de durur. Işıklar ansızın titreşir. Julia'nın yatak odasının kapısının önünde, nereden geldiği belli olmayan bir ses yardım dilenir.

Julia evin karanlık geçmişini araştırırken 1692'de cadılıkla suçlanıp idam edilen bir kadının hikâyesini ortaya çıkarır ve böylece geçmişin Pemberton'la hesabının henüz kapanmamış olabileceğini anlar. Ailesinin onlarca yıldır sakladığı yalanlar bir bir açığa çıkarken Julia korkunç bir gerçekle yüzleşmek zorunda kalır: Pemberton'a, susmayı reddeden kadınların hayaletleri musallat olmuş olabilir.

New York Times çoksatanlar listesinin bir numaralı yazarı Freida McFadden'ın kaleme aldığı *Cadı*, bize miras kalan, gömdüğümüz ve gizli kalması uğruna kimilerinin yanmayı göze aldığı sırları anlatan, dehşet verici ters köşelerle dolu bir gerilim romanı.

Kapak tasarımı Erin Fitzsimmons/Sourcebooks

ISBN 978-625-6851-16-7

OLİMPOS

www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin